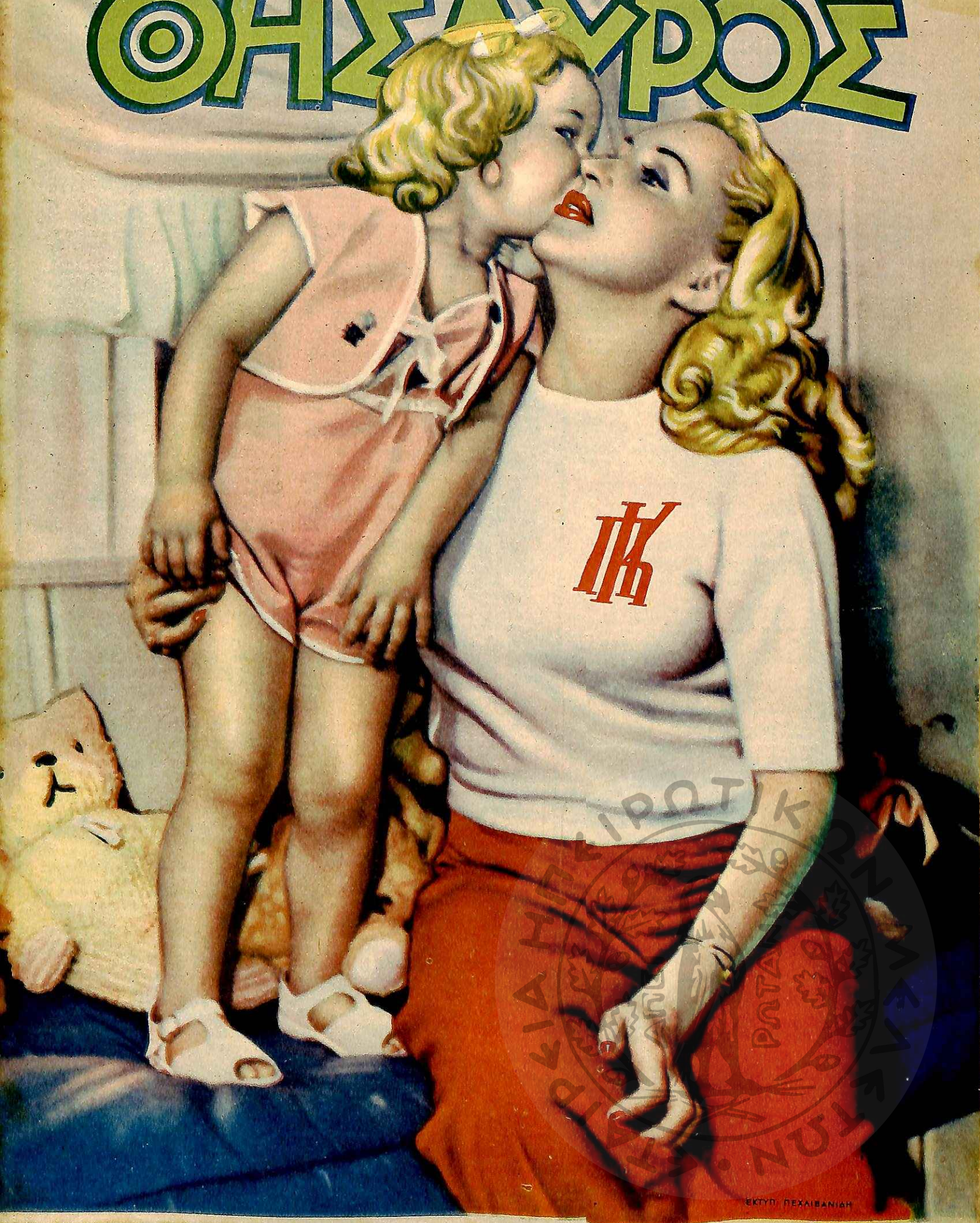

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ «ΑΡΙΘΜΟΜΝΗΜΟΝΩΝ»

Μερικά περίεργα παραδείγματα

Θα υπέθετε κανείς ότι οι έμπειροι μαθηματικοί είναι οι ικανότεροι απ' όλους στο να κάνουν πολύ πλοκούς υπολογισμούς με άστροπιαία ταχύτητα. Στην πραγματικότητα όμως, ενώ αυτοί χρειάζεται να χρησιμοποιήσουν χαρτί και μολύβι και να διαθέσουν αρκετή ώρα για ένα τέτοιο υπολογισμό, υπάρχουν άνθρωποι αμόρφωτοι, συχνά ιδε μικρά παιδιά, που τόν κάνουν με το μυαλό τους μέσα σε λίγες στιγμές.

Είνε οι λεγόμενοι «αριθμομνήμονες». Ένας απ' αυτούς έχει εμφανισθί τώρα στην Κόρδοβα της Ισπανίας. Λέγεται Χοσέ Μαριν Μόγια κι' είναι παιδί 13 ετών, αναλφάβητο ακόμη!

Η ιστορία ωστόσο αναφέρει και πολλούς άλλους καταπληκτικούς αριθμομνήμονες. Ένας απ' αυτούς ήταν ο Ιταλός Τζιάκομο Ίνοντι. Στα παιδικά του χρόνια είχε χρηματίσει βοσκόσ. Κι' ίσως η ανάγκη να μετράει συχνά τα πρόβατά του, ή η επιθυμία ν' απασχολήσει κάπου το μυαλό του κατά τις άνοιρες ώρες της δουλειάς του, τόν είχαν σπρώξει ν' ασχοληθί με τούς αριθμούς. Μία μέρα λοιπόν, στα 12 χρόνια του, άρχισε να καταπληκτική τόν κόσμο με την ικανότητά του στους λογαριασμούς. Μπορούσε να πολλαπλασιάσει με το μυαλό του δυο δωδεκαψηφίους αριθμούς σε 17 δευτερόλεπτα!

Όταν του έθεταν ένα πρόβλημα, τó επανελάμβανε σιγά - σιγά και με δυνατή φωνή. Πριν όμως άκομη τελειώσει αυτή την απαγγελία, είχε βρη κι' όλες τή λύσι του, είχε κάμει όλες τις απαιτούμενες πράξεις κι' έλεγαν τó αποτέλεσμα.

Τό παράξενο είναι ότι δυσφορούσε όταν έδλεπε γραμμένους αριθμούς, σαν να τόν εμπλεκαν αντί να τόν βοηθούσαν! Έκτός απ' τήν ικανότητά του στους υπολογισμούς, είχε κι' εξαιρετική μνήμη των αριθμών. Μπορούσε, να επαναλάβει κατόπιν ακριβώς όλους τούς αριθμούς που είχε χρησιμοποιήσει στις πράξεις του.

Ένας άλλος συμπατριώτης του πολλαπλασίαζε δυο εικοσαψηφίους αριθμούς σε 6 λεπτά.

Εξαιρετικοί αριθμομνήμονες ήσαν επίσης οι Γάλλοι Ανρϋ Μοντέ και Λουί Φλερύ, οι Άγγλοι Νόκς και Μπίντερ, ο Αμερικανός Κόλμπουν κι' άλλοι πολλοί.

Όλοι σχεδόν αυτοί ήσαν βοσκοί ή παιδιά χωρικών κι' έδειξαν από νωρίς τήν ασυνήθιστη ικανότητά τους. Τό περίεργο είναι ωστόσο ότι ή μνήμη τους έμενε κλειστή για κάθε τι ξένο πρós τούς αριθμούς. Γι' αυτό, οι πιο πολλοί δέν μπορούσαν να μορφωθούν. Μερικοί μάλιστα δέν έμαθαν καν ανάγνωσι και γραφή.

Ο Κόλμπουν, στα 20 χρόνια του, έχασε ξαφνικά τήν εξαιρετική του ικανότητα κι' έγινε... κεινηγής τής ζένων γλωσσών, για να κερδίξη τó ψωμί του.

Ελάχιστοι αριθμομνήμονες διακρίθηκαν άργότερα στά μεθηματικά. Η ιστορία αναφέρει μόνον 5 ονόματα: Αμπέρ, Αραγκό, Γκάους, Ουάλλις και Έυλор. Ο Αραγκό έχανε σιγά - σιγά τήν ικανότητα του αριθμομνήμονος, όσο προχωρούσε στις έπισημηματικές μελέτες του. Αντίθετως, ο Έλβετος Έυλερ τó διατήρησε ως τή γηραιά του. Δέν ήταν δέ μόνον καταπληκτικός αριθμομνήμων, αλθιθώς «πρωταθλητής των αριθμών», αλλά και σωστή ζωντανή εγκυκλοπαίδεια. Κατείχε τις φυσικές έπιστήμες όσο και τά μεθηματικά. Άσχολείτο επίσης με τήν Ιατρική, καθώς και με τήν αρχαία ελληνική και τή λατινική λογοτεχνία. Ήξερε απ' έξω ολόκληρη τήν «Αινειάδα» του Βιργιλίου, που αποτελείται από 12 «βιβλία»!

Η Έπιστήμη δέν έχει μporέσει να εξηγήρη τελείως τó φαινόμενο των αριθμομνήμωνων. Μας λέει μόνον ότι οι άνθρωποι αυτοί συλλαμβάνουν μέσα στό μυαλό τους μία έννοια των αριθμών διαφορετική απ' τούς κοινούς θνητούς κι' ότι ή ικανότης τους είναι αποτέλεσμα μακράς αυτοεξασκήσεως, συνδυασμένης βεβαίως μ' εξαιρετική μνήμη.

Ιστορικές συμπτώσεις

Η Ιστορία είναι γεμάτη από περίεργες Ιστορικές συμπτώσεις. Μία από τις πιο αξιοσημείωτες είναι ή ακόλουθη:

Ο Ναπολέων Α' είχε γεννηθί στις 15 Αυγούστου 1769. Όταν έπειτα από τήν πανωλεθρία του Βατερλώ, παρατήθηκε από τó αυτοκρατορικό αξίωμα, ήταν 44 ετών και 227 ημερών.

Ο Ναπολέων δ 3ος είχε γεννηθί στις 20 Απριλίου 1808 και ανακηρύχθηκε αυτοκράτωρ στις 2 Δεκεμβρίου 1852, έπειτα από τó γνωστό προσκήνημα. Ήταν, λοιπόν, κι' αυτός τότε 44 ετών και 227 ημερών.

Τό μοιραίο λαχείο

Πρωτότυπο διήγημα

Η Ζιζέλ έγειρε πρós τόν Ζάν και τού έπτε:

— Θέλεις να μ' εύχαριστήσης, να μ' εύχαριστήσης πολύ; Πάρε μου ένα λαχείο...

Ο Ζάν δέν τής άποκρίθηκε άμέσως. Έκατό φράγκα που στοιχίζε τó λαχείο ήταν ένα ποσόν σημαντικό για έναν υπάλληλο καταστήματος σαν κι' αυτόν. Η άξίωσις λοιπόν τής Ζιζέλ τόν εξέπληξε. Πωλήτρια κι' αυτή στό ίδιο κατάστημα θά έπρεπε να μήν έχη τέτοιες άπειτήσεις.

— Ναί, δέν υπάρχει άμφιβολία, εξακολουθώ η Ζιζέλ, ότι τó λαχείο αυτό θά μπορούσα να τ' αγοράσω και μόνη μου... Άλλο όμως είναι να σου τó προσφέρη ένας φίλος... Τά λαχεία αυτά είναι πιο τυχερά...

Η Ζιζέλ άρχισε να μπερδεύη τά λόγια της... Κοκκίνισε... Τώρα καταλάβαινε ότι είχε κάνει γκάφα. Θεέ μου!... Τί ιδέα θά σχηματίζε γι' αυτή ο Ζάν;

Ο Ζάν ήταν ένα παλληκάρι συγκρατημένο. Δέν έκανε τίποτα χωρίς να τó καλοσυλλογισθί. Είκοσι φορές τήν ημέρα κύτταζε προσεκτικά τή Ζιζέλ και τήν εύρισκε άφραία... Συγκρίνοντας, όμως έκανε και τή σκέψη:

«Η γυναίκα αυτή είναι για μένα;»

Είχαν δη τόσα τά μάτια του, ώστε φοβότανε τó γάμο. Για τήν ώρα, παρακολουθούσε τή Ζιζέλ και προσπαθούσε να μαντέψη τόν πραγματικό της χαρακτήρα. Σκόπευε να τής κάνει πρόταση γάμου, μά τó πράγμα ήθελε σκέψι... Η Ζιζέλ ήταν άμυαλη κι' άφορημένη, με τόν καιρό όμως θά διορθωνόταν...

Όταν έφτασαν οι διακοπές ο Ζάν έφυγε για τή Τουραίνη κι' ή Ζιζέλ πήγε να περάση ένα μήνα σε μιάς ξεδωλούς της στό Κουαζίκ. Πριν χωρισθούν ύποσχεθηκε ο ένας στόν άλλον ότι θά έχουν τακτική άλληλογραφία. Κι' ο Ζάν, στό πρώτο του γράμμα, έσώκλεισε και τó λαχείο που τού ζήτησε ή Ζιζέλ για να τής κάνει μιά έκπληξη.

Η Ζιζέλ κόντευε να τρελλαθί απ' τή χαρά της. Σκεπτόταν τι θά γινόταν αν κερδίζε τó λαχείο... Μά, άπλουσάτα, θά έκανε άμέσως τούς γάμους της με τόν Ζάν. Τόν άγαπούσε κι' αυτή πολύ. Έκρυψε τó λαχείο στή τσάντα της βαθειά συγκινημένη.

Μά κι' ο Ζάν συλλογιζόταν τί στάσι θά τηρούσε ή Ζιζέλ αν κερδίζε τó λαχείο που τής χάρισε. Για καλό και για κακό σημείωσε στό κανέ του τόν αριθμό του λαχείου: 70.200, σειρά 1Δ. Ξέρεσι τι γίνεται με τις γυναίκες; Άν ή Ζιζέλ κερδίζε και τού τó κρατούσε μυστικό; Ω, όχι, αυτό δέν μπορούσε να συμβή. Η Ζιζέλ δέν ήταν Ικανή για μιά πράξη τόσο ταπεινή... Άλλά κι' αν ακόμα τó έκανε αυτό, τότε ο Ζάν θά βεβαιωνόταν άριστικά ότι μιά τέτοια κοπέλα δέν μπορούσε να γίνη γυναίκα του.

★

Όταν τελείωσαν οι διακοπές ή Ζιζέλ γύρισε στό Παρίσι. Τότε μόνον ξαναθυμήθηκε τó λαχείο. Θεέ μου!... Πού τó είχε βάσει; Τού κόκκον έωφε τήν τσάντα της. Δέν βρήκε τίποτα... Κι' έκείνο που τήν πείραζε περισσότερο ήταν ότι δέν μπορούσε να τó άνακοινώση στό Ζάν. Τήν είχε τόσες φορές μωλώ-

σει για τήν άκαταστασία της... Η μέρα τής κληρώσεως πλησίαζε. Τέλος έγινε ή κλήρωσις. Και φαντάζεστε τή χαρά του Ζάν όταν διάβασε ότι ο αριθμός 70.200 σειρά 1Δ, κέρδιζε πέντε εκατομμύρια φράγκα. Τή νύχτα εκείνη δέν μπόρεσε να κλείση μάτι απ' τή χαρά του.

Τήν άλλη μέρα τó πρωί ο Ζάν πήγε πρώτος στό κατάστημα και περίμενε μ' άνυπομονησία τή Ζιζέλ. Τέλος εκείνη έφτασε ήσυχη κι' άδιάφορη.

— Τίποτα τó νεώτερο; τή ρώτησε. — Άπολύτως τίποτα, άποκρίθηκε ή Ζιζέλ.

— Κύτταξε τόν πίνακα των κερδισμένων αριθμών; έπέμεινε ο Ζάν.

— Μιά και δυο φορές;... Μά ο δικός μου αριθμός δέν βγήκε...

Η Ζιζέλ λέγοντας αυτά δέν μπορούσε να κρύψη τήν άμηνανία της... Ο Ζάν τήν έκρινε άμέσως στή συνείδησή του και τήν καταδίκασε. Αυτή, λοιπόν, ήταν ή γυναίκα που ήθελε να κάνει σύντροφο τής ζωής του;... Αυτή ή ταπεινή ύπαρξις;... Έπρεπε να είναι εύτυχισμένος που μπόρεσε έτσι να καταλάβη ότι δέν ήταν άντάξιά του.

Όσο για τή Ζιζέλ δέν μπορούσε να καταλάβη γιατί ο Ζάν άρχισε από εκείνη τή μέρα να τήν άποφύγη και γιατί ζήτησε να μετατεθί σ' ένα υποκατάστημα... Ωστε όλα τελείωσαν μεταξύ τους; Η Ζιζέλ έκλαψε πικρά, χωρίς ο Ζάν να τó μάθη. Κι' ο Ζάν υπέφερε, χωρίς να τó μαντέψη ή Ζιζέλ...

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε... Και μιά μέρα ο Ζάν κι' ή Ζιζέλ ξανα συναντήθηκαν έντελώς τυχαία!...

— Δέν παντρεύτηκες; τή ρώτησε ο Ζάν.

— Ποιός θά μ' έπαιρνε χωρίς προίκα; άποκρίθηκε ή Ζιζέλ χαμογελώντας μελαγχολικά.

Ο Ζάν δέν μπόρεσε τότε να κρατηθί.

— Δέν έχεις προίκα; έπτε θυμωμένος. Και τά πέντε εκατομμύρια φράγκα του λαχείου;

Η Ζιζέλ τόν κύτταξε κατάπληκτη. Δέν άργησε όμως να θυμηθί.

— Είχα λοιπόν κερδίσει πέντε εκατομμύρια φράγκα; τού φώναξε. Θεέ μου, δέν τó ήξερα, γιατί είχα χάσει τó λαχείο που μου έστειλες... Δέν τάλμησα όμως να στό πω γιατί φοβήθηκα μη με μωλώσεις!...

Κυττάχτηκαν με μάτια όρθάνοιχτα κι' οι δυο... Τώρα μόλις καταλάβαιναν τήν τρομερή παρεξήγησι που στόιχσε πολύ άκριβά και στους δυο τους.

Ξαφνικά ο Ζάν άρπαξε τά δυο χέρια τής Ζιζέλ και τής έπτε με φωνή που έτραινε από συγκίνηση:

— Ζιζέλ, δέν έπαφα ποτέ να σ' αγαπάω... Είμε καιρός να έπανορθώσουμε τó σφάλμα μας... Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;...

— Ναί, Ζάν, άποκρίθηκε ή Ζιζέλ κι' έγειρε τó κεφάλι της στόν ώμο του.

— Ω! μου φαίνεται ότι τώρα κερδίζουμε πραγματικά τó μεγάλο λαχείο! ψιθύρισε ο Ζάν, ενώ τήν έσφιγγε με λαχτάρα στήν άγκαλιά του. Τώρα άρχίζει ή εύτυχία για μιάς!...

ΟΥΓΚΕΤ ΓΚΑΡΝΙΕ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΦΩΡΙΣ

Ιδιοκτησία — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27.135 — 29.961 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 800

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΡΩΤΑΣ και ιδεολογία

Άλλο κακό πάλι αυτό. Από τά πιο συνηθισμένα κατά τήν τελευταία περίοδο: Η ούρα τής πολιτικής στόν έρωτα. Άς αρχίσουμε όμως από τήν αρχή τήν απλή αυτή ιστορία: Έρωτικός σύνδεσμος, που έχει κίολας πίσω του δέκα μιλίων ζωή. Νέοι, υποθέτω, κι' οι δυο τους. «Συμφωνούμε σε όλα. Είμαστε αγαπημένοι κι' ελκρινείς. Ενα μόνον μας χωρίζει: ή ιδεολογία...» Αυτός φανατικός κομμουνιστής. Αυτή φανατική βασιλόφρων. Τά ακρα συναντώνται, λέει ή γεωμετρία. Όλα τά άλλα, εκτός από τά ιδεολογικά. Όχι μόνον δέν συναντώνται, αλλά βρίσκονται σε συνεχή διάσταση. Λαχταρούν πότε να δουν ο ένας τόν άλλον. Άντα μώνουν. Κάθονται στό κέντρο, στό παγκάκι, στους τόπους των συναντησών τους, ανταλλάσσουν τά νέα τους, τις τρυφερότητες τους και ίσως και τις θωπιές τους, πλέκουν τά μελλοντικά όνειρά τους... Κάποια στιγμή, όμως, στιγμή κακή, τά φέρνει ο δαίμονας και μιά λέξις μία κουβέντα ένα γεγονός τής ημέρας, τούς παρασύρει, χωρίς κι' οι ίδιοι να τó καταλάβουν, στήν πολιτική συζήτηση. Και τότε κλάψα!... Όταν αρχίσουμε πολιτικά τσακωνόμαστε πολύ άσχημα. Να τ' άποφύγουμε δέν μπορούμε. Να προσαχρήση ο ένας στήν ιδεολογία του άλλου; Κι' αυτό δέν γίνεται, γιατί είμαστε κι' οι δυο μας φανατικοί!...

Όταν ήρεμοι δίδουν άμοιβαία τó λόγο τους να μη ζαναπλεύρουν στά πολιτικά. Στάν έπομένη τους όμως συνάντησι ο λόγος λησμονείται και τούς βλέπετε σε τέτοια κατάσταση οξύτητος, ώστε ότοι χμιατίστε ότι λίγο ακόμα και θάρθουν στά χέρια.

Άνυσυχή ή κοπέλα από τήν πορεία αυτή των σκέσών τους. Δέν θά ήθελε με κανένα τρόπο να ψυχρανθί και να χωρισθί από τόν άνθρωπο που άγαπά. Άλλά ούτε και από τήν ιδεολογική κατεύθυνσις της θά έστριγγε ποτέ να παρ'εκκλινθί. Τό ίδιο κι' εκείνος. Έτσι όμως ο έρωτας κλονίζεται και γίνεται εμπόδιο στήν ένωση και στήν εύτυχία των ανθρώπων ή ιδεολογία. Η ύποθεσις έχει βέβαια και τή διασκεδαστική της πλευρά. Ξέρω αν, τρώγνυα που μαλλιοτραβήχτηκαν, έγιναν ανώ - κάτω.

Είμε μιά από τις έκδηλώσεις που δέν ενώνουν οι προηγουμένως γενεές. Μοιραία συνέπεια τής άφυπνίσσεως τής ελληνίδος. Η γυναίκα άρχίζει ν' άποκτά τή γνώνη της και να παίρνη τή θέση της στήν πολιτική ζωή του τόπου. Τέτοια φαινόμενα στό παρελθόν άποτελούσαν τή σπανία εξαίρεσι. Η πολιτική ήταν ή τελευταία μέριμνα των μητέρων και των γιανιδιών μας. Άν είχαν κάποια γνώνη, ή γνώνη αυτή διορφωνόταν σύμφωνα με τις ιδεολογικές κατευθύνσεις του συζύγου, που ήταν ο άπόλυτος μονάρχης του οίκου του.

Η πολιτική ήταν στήν περιοχή των ανδρικών ενδιαφερόντων. Δέν έπαρναν μέρος στις συζητήσεις τους οι γυναίκες παρά μόνο για να καλμάρουν τούς συζητητάς.

Πόσο διαφορετική είναι σήμερα ή κατάσταση! Τό μεγαλύτερο μέρος των νέων κοριτσιών και πολλών ακόμη τών γυναικών με τήν κάποια ηλικία, έχουν τή γνώνη, τήν πιστι,

τους πολιτικούς προσανατολισμούς των. Όπως ακριβώς κι' ένας άντρας. Μήπως μporούσε να γίνη κι' αλλιώς; Η σμυερινή ελληνίδα σπουδαζει, εργάζεται, διαβάζει, όρισκεται μαζί μας στόν επαγγελματικό στίβο, άρχίζει ν' άποκτά δικούς της πόρους. Θά ήταν περίεργο αν έμενε άνεξέλικτη στήν πολιτική. Δέν έμεινε. Δυσάρεστο για τούς πολλούς. Θά προτιμούσαν — σταν μάλιστα δέν συμφωνεί ιδεολογικά μαζί τους — να τήν έλεσαν χωρίς γνώνη, ζώνη και άδιάφορη όπως πρώτα, άπέναντι τής πολιτικής. Η ζωή όμως, διαστική καθώς τρέχει πρós τά έμπρός δέν ίκανοποιεί τις επιθυμίες των άεραπεντων νοστολγών του παρελθόντος.

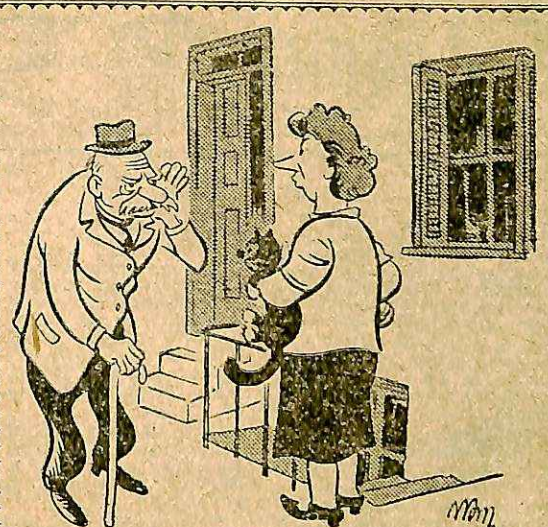
Τι να τά συζητούμε; Είτε μιάς είναι ευχάριστο είτε μιάς είναι δυσάρεστο, όφείλουμε να δεχθούμε τó γεγονός. Και τó γεγονός είναι ότι ή γυναίκα όχι μόνον άποκτά πολιτική γνώνη αλλά και παθαίνεται για τήν πολιτική.

Αυτή τήν πραγματικότητα, όπως παρουσιάζεται θ' αντιμετώπισουμε αν δέν θέλουμε να μείνουμε μακριά από τó κλίμα τής εποχής μας. Δέν είναι πια τó ζήτημα αν καλά ή άσχημα κάνει ή γυναίκα που ανακατώνεται στά δημόσια πράγματα. Άσχημα ίσως κατά σάς. Πολύ καλά κατά μένα. Άλλά ποιός μας ρωτά; Τό γυναικείο ενδιαφέρον για τήν πολιτική άποτελεί πια καθεστώς. Δέν είναι γενικό. Δέν ενδιαφέρονται όλες, ούτε ίσως οι περισσότερες. Υπάρχει όμως ο πυρήνας των ενδιαφερόμενων που απλώνεται όλοένα και περιλαμβάνει μεγαλύτερο αριθμό.

Απ' αυτό τó τετελεσμένο γεγονός ξεκινάμε για να δούμε τήν έπιδρασι που ή είσοδος τής ελληνίδος στήν πολιτική δημιουργεί στις συζητικές και τις έρωτικές σχέσεις. Θά γίνη ή πολιτική ένωτικό ή διαλυτικό στοιχείο; Θά θερμαίνεται ή θά ψυχραίνεται ο έρωτικός ζήλος, ανάλογα με τις πολιτικές ροπές των έρωτημένων; Θά οικοδομη ή θά κερκισθί ή πολιτική τους ναούς τής άγάπης;

Νά κάτι που θά ήταν πολύ δυσάρεστο. Έξω από τούς έρωτικούς περιόλους θά έπρεπε ν' άφηνάμε τήν πολιτική. Τό ιδεολογικό πιστεύω δέν έχει καμμία σχέση με τó έρωτικό πιστεύω μας. Ο έρωτας, που κατορθώνει να καλλιεργηθί μεταξύ προσώπων που δέν έχουν τήν ίδια θρησκεία, δέν άνηκουν στό ίδιο έθνος, που προέρχονται άπο τήν ίδια εμπόλεμη χώρα, πως θά ήττησθί από τις ιδεολογικές αντιθέσεις προσώπων που άνήκουν στήν ίδια εθνική θρησκεία; Κατά ποιά λογική ή τέτοια ή τέτοια πίστις του ενός, θά έμπροσθί τόν έρωτα του άλλου; Μάνα οι λυμφοτικοί έρωτες θά κλονισθούν από τις ιδεολογικές αντιθέσεις; Έκει όμως όπου υπάρχει άγάπη αλθιθώς και οι πιο ριζικές διαφορές είναι άνικανένα τήν παρασύρουν. Άλλοι όμως αν ή ιδεολογία γίνη εμπόδιο στήν ισοκοπή του έρωτικού άνθρώπου; Δέν είναι ο τρόπος τής πολιτικής κρίσεως του ενός που θά τώνωσθι ή θά εξασθενήσθι τήν αγάπη του άλλου, είναι ή κολή πιστις ή ήσυχή ύποθεσις, ή άνσθη προαίρεσις, οι άπειροι άλλοι αστάθητοι παράγοντες, που ώδουν πρós τά έμπρός ή πρós τά όπισθ του έρωτικού καρδίδι. Η πολιτική, υποθέσις καθαρά έγκεφαλική δέν έχει καμμία σχέση με τήν ψυχική, τήν αισθηματική, τήν αισθησιακή επικοινωνία των ανθρώπων. Άν τή μπλέξουμε κι' αυτήν στή σφαίρα τής έρωτικής μας ζωής, άσχημίζουμε τούς έρωτες μας και δημιουργούμε ένα κακό προηγούμενο.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Και τί ζήτησ για νύκτι κυρά μου;
— Πέντε λίρες τó μύνα και... τριάντα χρόνια προκατάβολη!...

(Σκίτσος Ν. Νομικού)

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Γυναικεία ραντεβού

«Ο παθός είναι μαθός και γι' αυτό πολύ ορθώς μια συστασι σου κάνω: Τις γυναίκες πάρα πάνω κι' απ' τούς Δαναούς φοβού, όχι δώρα όταν φέρνουν, μά σαν δίνουν ραντεβού.»

Και για να στό άποδείξω πρόθυμα σου έξηγώ τó άπόγευμα τής Πέμπτης πως τήν έπαθα εγώ: Άκριβως στις έξη ή ώρα είχα δώσει με τή Νόρα ραντεβού σε κάποιο μέρος, δηλαδή συγκεκριμένα έξω απ' τó «Άπτικόν». Έγώ έφτασα εγκαίρως κι' όπως είναι φυσικό άναψα ένα τσιγάρο, στάθηκα σε μιά γωνία και με κάποια άγωνία σήλωσα τά βλέμμάτα μου σ' όλες τις περαστικές κι' όσο πέρανε ή ώρα δίχως να λισθί Νόρα σκέψεις έκανα κακές και μουρμουρίζα κατσούφης και βαρύθυμος μιά (στάλα: «Έχει γούστο να μ' άφήση όπως κι' άλλοτε μπου. (κάλα!)»

★
όρόντιζα όμως παραλλήλως να τήν δικαιολογώ κι' είχα διαρκώς έλπίδες, αλλά όσο έου τήν είδες, άλλο τόσο, φίτατε μου, τήν αντίκρισα κι' έγώ.

★
Και με πνίχνανε δικαίως τά παράπονα κι' οι πόνοι. Για ποιά λόγ να μίν έρθη και να μου τήν κοπανισί; Μα τήν άλλη μέρα μ' έπτε πως άνθεσε στή Νόνη νάβρη να με συναντήσθι αντ' αυτές και να μου πη

— βρέ, δέν έχουν οι γυναίκες ούτε τσίπα ούτε ότι έμπλεξε ή Νόρα και θ' άρνοούσε μιά σταλά έπειδή τής είχε τύχει μιά έπείγουσα δουλειά.

★
Μά κι' ή Νόνη — άκου θράσος — δυσκολεύτηκε — με τó τράβηγμα που έχει πως να μήν δυσκολεύη (κι' αυτή

— και γι' αυτό μ' ενδιαφέρον και φινέτσα ζηλεύει τά κατάρρε στήν Εύα τόν υπελά να τόν φορτώσθι. Κι' έτσι — φρίξε, μωρέ — ήλπε, κι' απ' τή θέση σου

τελικώς τó ραντεβού μου τó άνελασε ή Εύα — τήν όποια δέν τήν ζέρω, βρέ παιδί, και ή όποια φαίνεται ίσως δίχως άλλο πάσχει από μυηψία γιατί σώνει και καλά λέει ότι δέν με είδε κοτζάμιν κρεμανταλά, όπως όμως κι' αν τó πάρης άκρη δέν μπορείς να

κοί θά τόχα πια ξεκάσει μιά λυσσάω και πεισάω (δρής γιατί ακόμα έπιμένουν και φωνάζουνε κι' οι τρεις πως... έγώ τά στίω μόνον. Κι' άκούσα παρατηρήσεις κι' απ' τή τρέις πάρα μου τά είπαν ένα χέρι, μου κρεμάσαν τενεκεδες... Πλασά, με λίγα λόγια, σκότωσε τέτοιες τρελλές να πληρώσης τζερμενές!...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Н А Л Л Н

3

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

15ον "Ετσι πέρασε ο μήνας, το άρραβώνα. Ο Τέλης άρχισε να εργάζεται αλλοιώς. Έκανε βέβαια επιχειρήσεις πάντα, μα τα κέρδη του ήταν λογικά, και δεν είχαν καμιά σχέση με τη μαύρη αγορά. Η Ισμήνη πετούσε από χαρά. Κι ήρθε η μέρα των γάμων.

Ένα μαγεμένο παλατάκι

Ντυμένη μ' ένα απλό λευκό φουστανάκι, η Ισμήνη, στην εκκλησία άκουγε με την καρδιά της από ευνουχισμένα λόγια του παππά. Πίσω της η μητέρα της έκλαιγε από συγκίνηση. Κι ο Τέλης δίπλα της έσφιγγε το χέρι, και τον ένοιωθε χλωμό, συγκινημένο. Είχαν αποφασίσει πως ο γάμος τους θα γινόταν στο δωμάτιο του παππά. Συγγενολόι μεγάλο δεν είχαν. Μονάχα ο κουμπάρος, ένας φίλος του Τέλη, κι αυτοί. Όταν τελείωσε το μυστήριο ο Τέλης ώδηγησε τη νύμφη στο αυτοκίνητο που περίμενε απ' έξω. — Τι τ' ήθελες αυτό; ρώτησε η Ισμήνη σιγά. Είπε για μ' αυτές τις πολυτέλειες. Χαμογέλασε, και δεν της άποκριθηκε. — Έμπα μέσα, της είπε. Αποχαιρέτησε τη μητέρα σου και την αδελφή σου. — Γιατί; έκανε η κοπέλλα τρομαγμένη. Δεν θα πάμε σπίτι; Πού θα πάμε; — Θα πάμε σ' ένα ξενοδοχείο τρεις μέρες, αποκρίθηκε αυτός. Έλα, γρήγορα, ο σωφέρ δε μπορεί να περιμένει. Σαστισμένη η Ισμήνη αποχαιρέτησε τους δικούς της. Δεν καταλάβαινε τίποτα. Τό αυτοκίνητο τράβηξε προς την Αλυσίδα. Εκεί έστριψε σε μια πάροδο και σταμάτησε μπροστά σε μια κομψή μονώροφη μονοκατοικία. Κατέβηκαν. Ο Τέλης πλήρωσε το σωφέρ και το αυτοκίνητο έφυγε. Τότε ξεκλείδωσε την πόρτα, και έσπρωξε μαλακά την Ισμήνη μέσα. — Γ' είναι εδώ; ρώτησε η νύμφη σαστισμένη. Έδώ είναι το ξενοδοχείο που λέγεις. Γέλασε αυτός με την καρδιά του. — Κουτό, αποκρίθηκε. Αυτή είναι η φωλιά μας. Κι έπειδή έβλεπε την έκπληξη στα μάτια της, της είπε πάλι περνώντας το χέρι του στη μέση της; — Γυναούλα μου αγαπημένη, έλα, κύττα το παλατάκι μας, πές μου αν σ' άρεση κι' έπειτα θα σου εξηγήσω. Άγκαλιασμένοι, έκαναν το γύρο του σπιτιού. Ήταν ένα καινούργιο, κομψό παλατάκι. Τέσσερα δωμάτια και τό

χώλλα. Επιπλωμένο απλά, αλλά με γούστο.

— Κύτταξε της είπε ο Τέλης. Αυτή είναι η κρεβατοκάμαρά μας. Έδώ το γραφείο μου κι' έδω η τραπεζαρία. Έδω βλέπεις αυτά τα δυο κρεβάτια; Είπε το δωμάτιο της μητέρας σου και της Νίνας. Κύττα και την κουζίνα. Μικρούτσικη, αλλά δεν της λείπει τίποτα. Έλα και στην ταράτσα. Όλο το σπίτι έχει από πάνω ταράτσα. Ας πάμε και στον κήπο. Σ' άρεσει; Και τί δεν έχει έδω μέσα. Πόσα άνθη!... Μπορείς να φυτέψεις κι' άλλα θέλεις. Πές μου, είσαι ευχαριστημένη; — Τίνος είναι αυτό το σπίτι; ρώτησε η Ισμήνη βροχνά. — Νόμιζε πως είχε τρελλαθώ. Τρόμαξε στ' αλήθεια. Φοβόταν μήπως η δυστυχία που είχε περάσει την έκανε τώρα νάχη παρακούσεις.

— Δικό μας, της αποκρίθηκε αυτός, δίνοντάς της ένα φιλί, και των δυο μας. Τό αγοράσα και στ'ών δυο μας τα δώματα.

Η Ισμήνη τον κύτταξε ξαφνιασμένη. — Δικό μας! ψιθύρισε. — Ναι, αγάπη μου, δικό μας. — Δεν σε καταλαβαίνω, Τέλη. — Θα με καταλάβεις. Ναι, αγαπημένη μου, θα με νοιώσεις όταν σου πω όλη την αλήθεια.

— Ωστε ως τώρα μουλέγες ψέμματα; — Ψέμματα;... Όχι, Ισμήνη. Ηθελα μόνον να σε δοκιμάσω, να σου κάνω μια μικρή έκπληξη. Η Ισμήνη τον κύτταξε στα μάτια χωρίς να μιλάει. — Ήθελα ακόμα, συνέχισε ο Τέλης, να σε κάμω ευτυχισμένη, ποθυόσα να σε κάμω να ξεχάσεις τα περασμένα. Υπόφερες τόσο, μικρούλα μου! — Γιατί να τα θυμόμαστε; — Όχι, Ισμήνη, δεν έχεις δίκιο. Πρέπει να θυμάται κανείς τις παλιές κακές ημέρες για να νοιώθει πιο βαθεία την ευτυχία του παρόντος. Φαντάσθηκαν, αγάπη μου, πως θα σ' έκανα γυναίκα μου για να ζήσουμε μαζί ζωή με στερήσεις; Όχι, ποτέ. Η επιθυμία μου ήταν πάντα να σε δω ευτυχισμένη. Κι αυτό θα γίνη από δω κι' έμπρός. Θα είσαι μια βασίλισσα μέσα στο παλάτι σου.

Ο όρκος του Κόλια

Ο Κόλιας, αδιόρθωτος Μενιδιάτης μπεκρής, συναντάται σε μια ταβέρνα με τον κουμπάρο του τον Θύμιο. — Κοπανόμ' ένα κατσάράκι ώρε κουμπάρε Κόλια; τον ρωτάει ο Θύμιος. — Τό κοπανάμ' ώρε κουμπάρε Θύμιο. Κάθονται σ' ένα τραπέζι, το σκεπτικό εκατοστάράκι τους σερβίρεται, γεμίζουν τα ποτήρια τους ως απάνω κι' αρχίζουν να πίνουν. Έξω από το θύμιος βλέπει ότι ο Κόλιας πίνει το κρασί του κρατώντας σφιχτά κλεισμένα τα μάτια του. — Έ ώρε κουμπάρε, του φωνάζει, τί έπαθες και κλείνεις τα μάτια σου την ώρα που πίνεις το κρασί σου; Ο Κόλιας ανοίγει τα μάτια του, τον κυττάει χαμογελώντας πονηρά και του λέει εμπιστευτικά: — Έ ώρε κουμπάρε, δεν τ' άρεσει; Έδώ το λινό μου στην Κόλιανα, ούτε να το μασιώδω το άφιστομο το κρασί!... Έτσι που λές το πίνω και δεν τ'ό γλιέπω!... Ο ΘΑΚΟΣ

— Δεν μ' ενδιαφέρουν τα πλούτη, αγαπημένη μου. Φτάνει να μ' αγαπάς και να σ' αγαπώ. Παλάτι μου θέλω να είναι η καρδιά σου.

Ο Τέλης της χάιδεψε τα μαλλιά. — Πόσο είσαι καλή! της είπε. Ωστόσο τα ψέμματα τελείωσαν. Κύτταξε γύρω σου. Είσαι στο σπίτι σου, στο νοικοκυριό σου.

Η Ισμήνη ήταν συγκινημένη. Κύτταξε γύρω της μ' ένα βλέμμα διστακτικό, σαν να μην πίστευε στα μάτια της. — Διστάζεις; τη ρώτησε ο Τέλης. Δεν πιστεύεις στα λόγια μου;

— Έπλεξε τα χέρια της γύρω στο λαιμό του και τον κύτταξε βαθεία στα μάτια. — Τέλη, φώναξε, μη με παιδεύεις άλλο. Γιατί θέλεις να με κοροϊδέψεις τώρα; Σουφταίξα σε τίποτα; Δεν σοδ είπα πως είμαι ευχαριστημένη και στη φτώχεια;

— Θέλεις να σου τ'α εξηγήσω όλα; τη ρώτησε χαμογελώντας. Κάθισε λοιπόν. Την κάθισε στη βεράντα, σ' ένα ψάθινο καναπέδακι. Και της είπε με συγκίνηση: — Γυναίκα μου γλυκειά, θα μου συχωρέσης ένα ψέμμα... ένα μικρό ψέμμα. Δεν είναι αλήθεια πως καταστράφηκα, πως έχασα όλη μου την περιουσία.

— Ήταν κάθισε στη βεράντα, σ' ένα ψάθινο καναπέδακι. Και της είπε με συγκίνηση: — Γυναίκα μου γλυκειά, θα μου συχωρέσης ένα ψέμμα... ένα μικρό ψέμμα. Δεν είναι αλήθεια πως καταστράφηκα, πως έχασα όλη μου την περιουσία.

— Ήταν κάθισε στη βεράντα, σ' ένα ψάθινο καναπέδακι. Και της είπε με συγκίνηση: — Γυναίκα μου γλυκειά, θα μου συχωρέσης ένα ψέμμα... ένα μικρό ψέμμα. Δεν είναι αλήθεια πως καταστράφηκα, πως έχασα όλη μου την περιουσία.

— Ήταν κάθισε στη βεράντα, σ' ένα ψάθινο καναπέδακι. Και της είπε με συγκίνηση: — Γυναίκα μου γλυκειά, θα μου συχωρέσης ένα ψέμμα... ένα μικρό ψέμμα. Δεν είναι αλήθεια πως καταστράφηκα, πως έχασα όλη μου την περιουσία.

— Ήταν κάθισε στη βεράντα, σ' ένα ψάθινο καναπέδακι. Και της είπε με συγκίνηση: — Γυναίκα μου γλυκειά, θα μου συχωρέσης ένα ψέμμα... ένα μικρό ψέμμα. Δεν είναι αλήθεια πως καταστράφηκα, πως έχασα όλη μου την περιουσία.

— Ήταν κάθισε στη βεράντα, σ' ένα ψάθινο καναπέδακι. Και της είπε με συγκίνηση: — Γυναίκα μου γλυκειά, θα μου συχωρέσης ένα ψέμμα... ένα μικρό ψέμμα. Δεν είναι αλήθεια πως καταστράφηκα, πως έχασα όλη μου την περιουσία.

— Ήταν κάθισε στη βεράντα, σ' ένα ψάθινο καναπέδακι. Και της είπε με συγκίνηση: — Γυναίκα μου γλυκειά, θα μου συχωρέσης ένα ψέμμα... ένα μικρό ψέμμα. Δεν είναι αλήθεια πως καταστράφηκα, πως έχασα όλη μου την περιουσία.

— Ήταν κάθισε στη βεράντα, σ' ένα ψάθινο καναπέδακι. Και της είπε με συγκίνηση: — Γυναίκα μου γλυκειά, θα μου συχωρέσης ένα ψέμμα... ένα μικρό ψέμμα. Δεν είναι αλήθεια πως καταστράφηκα, πως έχασα όλη μου την περιουσία.

— Ήταν κάθισε στη βεράντα, σ' ένα ψάθινο καναπέδακι. Και της είπε με συγκίνηση: — Γυναίκα μου γλυκειά, θα μου συχωρέσης ένα ψέμμα... ένα μικρό ψέμμα. Δεν είναι αλήθεια πως καταστράφηκα, πως έχασα όλη μου την περιουσία.

— Ήταν κάθισε στη βεράντα, σ' ένα ψάθινο καναπέδακι. Και της είπε με συγκίνηση: — Γυναίκα μου γλυκειά, θα μου συχωρέσης ένα ψέμμα... ένα μικρό ψέμμα. Δεν είναι αλήθεια πως καταστράφηκα, πως έχασα όλη μου την περιουσία.

— Ήταν κάθισε στη βεράντα, σ' ένα ψάθινο καναπέδακι. Και της είπε με συγκίνηση: — Γυναίκα μου γλυκειά, θα μου συχωρέσης ένα ψέμμα... ένα μικρό ψέμμα. Δεν είναι αλήθεια πως καταστράφηκα, πως έχασα όλη μου την περιουσία.

— Ήταν κάθισε στη βεράντα, σ' ένα ψάθινο καναπέδακι. Και της είπε με συγκίνηση: — Γυναίκα μου γλυκειά, θα μου συχωρέσης ένα ψέμμα... ένα μικρό ψέμμα. Δεν είναι αλήθεια πως καταστράφηκα, πως έχασα όλη μου την περιουσία.

— Ήταν κάθισε στη βεράντα, σ' ένα ψάθινο καναπέδακι. Και της είπε με συγκίνηση: — Γυναίκα μου γλυκειά, θα μου συχωρέσης ένα ψέμμα... ένα μικρό ψέμμα. Δεν είναι αλήθεια πως καταστράφηκα, πως έχασα όλη μου την περιουσία.

— Ήταν κάθισε στη βεράντα, σ' ένα ψάθινο καναπέδακι. Και της είπε με συγκίνηση: — Γυναίκα μου γλυκειά, θα μου συχωρέσης ένα ψέμμα... ένα μικρό ψέμμα. Δεν είναι αλήθεια πως καταστράφηκα, πως έχασα όλη μου την περιουσία.

ταχειριστώ ένα στρατηγικό για να σε δοκιμάσω.

— Νόμιζες πως αν μουλέγες ότι είσαι φτωχός, εγώ δεν θα ήθελα να παντρευτούμε; ρώτησε η κοπέλλα και τα μάτια της βούρκωσαν.

Της φίλησε με λατρεία τα χεράκια της ψιθύριαν.

— Σουχώρα με, γλυκειά μου αγάπη! της ψιθύρισε. Πάντως η αλήθεια είναι πως έχασα πολλά. Και ξέρεις ποιός είναι ο υπαίτιος που ζημιώθηκα;

— Πού θέλεις να ξέρω;

— Εσύ.

— Έγώ!...

Τον κύτταξε η κοπέλλα μ' έκπληξη.

— Ναι, έσύ, γλυκειά μου γυναικούλα. Μοι παρουσιάστηκε μια ευκαιρία να κερδίσω άμύθητα ποσά. Μονάχα μια λέξη είχα να πω. Μα με τη λέξη αυτή θα καταστρέφονταν καμιά πενηνταριά άλλες οικογένειες. Αν δεν σε είχα γνωρίσει εσένα, θα την έλεγα. Άλλά ήρθαν μπροστά μου τα μάτια σου τα σοφά, και στ' αυτά μου τα λόγια σου τ'α αυστηρά. Έτσι, δεν είπα μια λέξη, κι' έχασα σε μια στιγμή ποσά που είχα μήνες να κερδίσω. Τότε, συλλογίστηκε, πως θα μπορούσα έτσι να χανω όλη μου την περιουσία. Και ήρθα και σου είπα το ψέμμα.

— Τό ψέμμα σου μούδωσε μάλλον χαρά παρά λύπη, είπε η Ισμήνη απλά. Και τώρα δεν ξέρω αν δεν λυπάμαι πιο πολύ παρά χαίρομαι που μαθαίνω πάλι πως είμαστε πλούσιοι.

— Δεν είμαστε πλούσιοι όσο φαντάζεσαι, Ισμήνη. Άκουσε τί έκανα όταν πείστηκα πιά οριστικά για την αγάπη σου. Έβαλα λυτούς και δεμένους και μού ήσαν αυτό το σπιτάκι. Πούλησα τις μετοχές μου, χωρίς ν' αποβλέπω σε κέρδος. Άγόρασα το σπίτι και τό επιπλώσα. Δεν τού λείπει τίποτα, θα ίδης. Ένα τέτοιο σπιτάκι, μία τέτοια φωλιά, δεν είναι εγκλημα να την έχωμε, γλυκειά μου αγάπη.

Τού χαμογέλασε με χαρά τώρα. — Εκείνος συνέχισε:

— Η άλλη μας περιουσία τώρα δεν είναι σπουδαία. Είναι αλήθεια πως δεν θα ζούμε έγγονιαστα όπως λογάριζα άλλοτε. Υπέρτερος, δεν ξέρω αν θα μπορέσω να σοχώ.

Η Ισμήνη τού κλείσε το στόμα με το χέρι της.

— Σώπασε! τού είπε. Τι λόγια είν' αυτά που λές; Τι να την κάνω την υπέρτερος; Δεν σκέπτομαι να καθήσω με σταυρωμένα τα χέρια. Δεν με τρομάζει η δουλειά.

— Καλά, αγάπη μου, της απάντησε ο Τέλης. Κάμε όπως σου άρεσει. Πάντως σου λέω ότι αυτό δεν θα κρατήσ'η πολύ.

— Τι έννοεις, Τέλη;

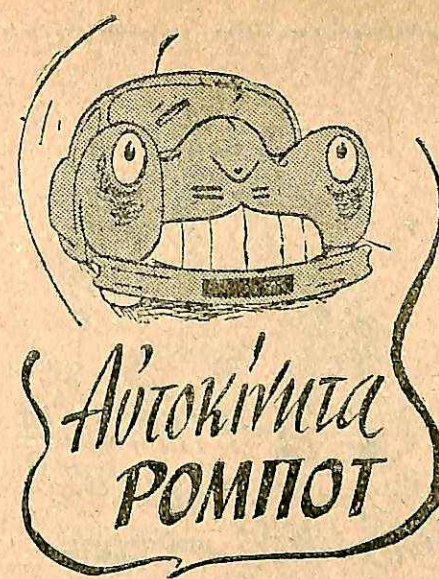
— Θέλω να πω ότι θα εξακολουθήσω να εργαζώμαι έντατικά για να βελτιωθούν οι όροι της ζωής μας.

Η Ισμήνη τον κύτταξε παράξενα. Ο Τέλης μάντεψε τί έσήμαινε τό βλέμμα αυτό, και έσπευσε να της άπαντήσ'η:

— Μην ανησυχής αγάπη μου. Δεν πρόκειται ν' ασχοληθώ πλέον με έμποριο ύποπτο, εις βάρος της φτωχολογιάς. Όχι, κάθε άλλο. Θα δουλέψω τίμια. Κι' ο Θεός θα με βοηθήσει, είμαι βέβαιος γι' αυτό, λατρευτή μου Ισμήνη.

Τα λόγια του τη συγκίνησαν. Η καρδιά της φούσκωνε από ευτυχία. Δάκρυα κύλησαν απ' τα μάτια της.

— Κλαίς, αγάπη μου; τη ρώτησε. — Στο πρόσεχε; Η συνέχεια

Τό «πετοσκόπιον» αντικαθιστά τους σωφέρ

Από την εποχή που ανακαλύφθηκε τό «ράνταρ», οι Άμερικανοί τεχνικοί έστρεψαν τις προσπάθειές τους στό λύσι ενός προβλήματος που απασχόλησε πάντοτε τους έφευρέτας: την άνακατάσφι δλαδθι του τρόπου, που θα έπρεπε σ' ένα αυτοκίνητο να κυκλοφορή χωρίς να έχη άναγκη από οδηγό. Τό αυτοκίνητο αυτό θα έπρεπε να «προβλέπει» τα έμπόδια και να είναι σε θέση μόνο του να τα παρακάμπτει. Προκειμένου για τους πεζούς, θα έπρεπε επίσης να «σφραγίζονται» την παρουσία τους, να τους είδοποιή για τό περπάτημα, να τους δρομολογήσει μίας πόλεως, ν' αντιλαμβάνεται την παραγγελία που τού δίνουμε για να κάμει μία ώριμη διαδρομή, π.χ. να μεταφέρει ένα φορτίο από τον τόπο της παραγωγής στις αποθήκες και να την εκτελέη με ακρίβεια, χωρίς τον κίνδυνο να παραπλανηθεί.

Ένα μεγάλο μέρος από τα πολύπλοκα αυτά προβλήματα τ' άλυσε σήμερα το «πετοσκόπιον» του διασημού Άμερικανού έπιστήμονος όιτζ. Τζέραλντ.

Τό «πετοσκόπιον» είναι μία μικρή συσκευή, με δύο ηλεκτρικά μάτια, που έχουν την ικανότητα να βλέπουν σε μεγάλη απόσταση όχι μόνον τα άκίνητα, αλλά και τα κινητά αντικείμενα.

Αυτή είναι η πρώτη λειτουργία του, που

μοιάζει με μία συσκευή «ράνταρ». Τό «πετοσκόπιον» δεν «βλέπει» μόνο αυτά τα αντικείμενα, αλλά ξέρει σε κάθε στιγμή σε ποιά απόσταση βρίσκονται και σε ποιά άξονα σχετικά με τη θέση που κατέχει τό ίδιο. Και όλα αυτά με ακρίβεια πολύ μεγαλύτερη από ό,τι θα τό έκανε ένας άνθρωπος, που, όπως ξέρουμε, κάνει συχνά λάθη προκειμένου για την έκτιμηση της απόστασης ή της θέσεως ενός αντικειμένου. Άξιοσημείωτη είναι επίσης η ταχύτης της αντίληψης, που είναι έκατό φορές μεγαλύτερη από ό,τι ενός κανονικού ανθρώπου.

Η δεύτερη λειτουργία του «πετοσκοπίου» είναι πολύπλοκότερη. Ξέρει σε ποιά απόσταση και σε ποιά θέση βρίσκεται τό αντικείμενο που πρέπει ν' αποφυγή και, προκειμένου για ένα κινούμενο αντικείμενο, αντιλαμβάνεται από χιλιστό σε χιλιστό το δεινότερο έπαιγτο τις έπερχόμενες μεταβολές.

Αυτό δεν είναι άρκετό, όμως. Τού χρειάζεται ακόμη ένας έγκέφαλος, για να διατάξει τις απαιτούμενες κινήσεις και να ρυθμίση ανάλογα την πορεία του αυτοκινήτου.

Τόν έγκέφαλο αυτό, που υπολογίζει, κρίνει, διατάσσει και ελέγχει την ταχύτητα και την ακρίβεια της έκτελέσεως τόν έχει τό «πετοσκόπιον». Είναι δλαδθι σε θέση να κάμει όλα εκείνα που θα έκανε και ένας καλός οδηγός για ν' αποφύγη ένα έμπόδιο ή για να μην πέση επάνω σ' ένα άλλο αυτοκίνητο, που έρχεται από αντίθετη κατεύθυνση.

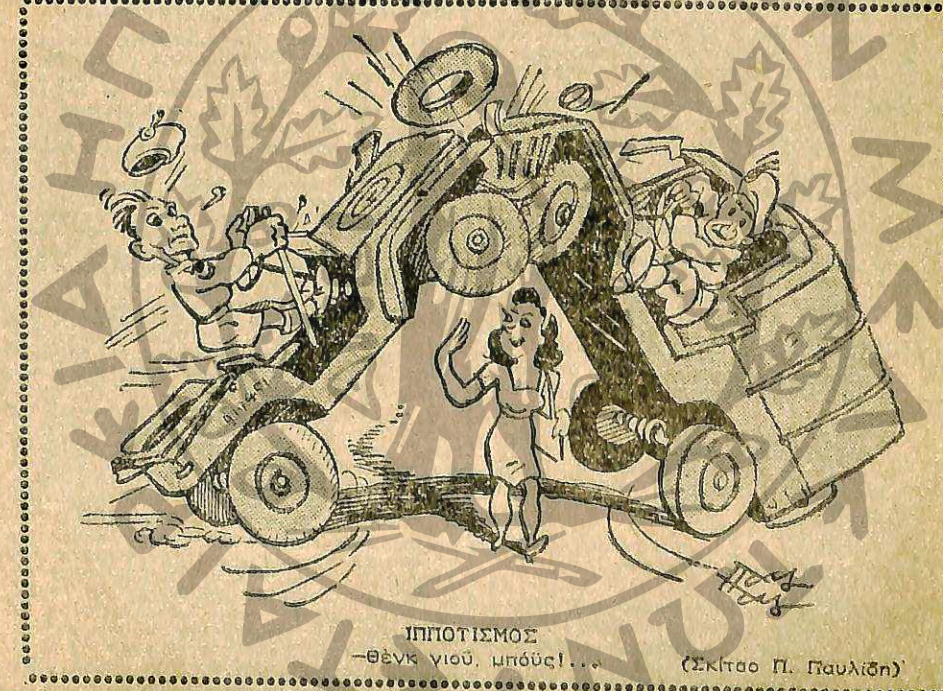
Άλλ' όταν τό κινούμενο αντικείμενο είναι ένας άνθρωπος; Και στην περίπτωση αυτή τό «πετοσκόπιον» ξέρει τί πρέπει να κάμει.

Όπως είναι γνωστόν τό ανθρώπινο σώμα έχει μία ώριμένη θερμότητα. Όπως όλα, λοιπόν, τα θερμά σώματα, εκπέμπει τις καλούμενες θερμαντικές ακτίνες, που ανήκουν στην κατηγορία των υπέρυθρων, είναι, δλαδθι, άόρατες για τό μάτι μας, όχι όμως και για τό μάτι του «πετοσκοπίου». Χάρη σ' αυτές, αντιλαμβάνεται την παρουσία του ανθρώπου και παρακολουθεί όλες τις κινήσεις του.

Η πρακτική δοκιμή της δυνατότητας αντίληψης του ανθρώπου από τις υπέρυθρες ακτίνες που εκπέμπει τό σώμα του είχε γίνει κατά την Έκθεσι της Νέας Υόρκης. Είχαν κατασκευάσει τότε ένα σκυλι-ρομπότ, που κυλούσε πάνω σε ρόδες και που, όταν ένας έπισκέπτης έμπαινε μέσα στο δωμάτιο όπου τό είχαν εγκαταστήσει, ριχνόταν άμέσως επάνω του και τόν άρπαζε με τις καλύδονες σιαγόνες του από τό πόδι.

Τό σκυλι-ρομπότ επληροφορείτο την παρουσία του ανθρώπου από τις υπέρυθρες ακτίνες που εξέπεμπε τό σώμα του και που προκαλούσαν μία άνεπαίσθητη για μας αύξηση της θερμοκρασίας του δωματίου.

Τό ίδιο συμβαίνει και με τους φρουρούς-ρομπότ των Τραπεζών. Μόλις αντιληφθούν την παρουσία ενός ληποδύτου αρχίζουν και ριχνουν έναντιόν του με τό

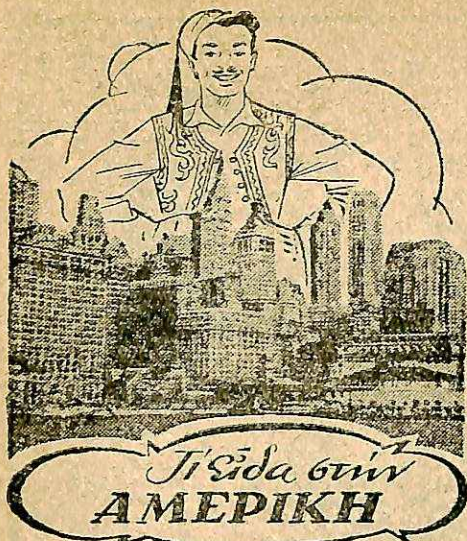

ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ

—Θέλες γιού, μπύρα!...

(Εκτίσας Π. Παυλίδης)

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΙΚΟΜΕΖ

Οι Γερμανοί της Αμερικής

Του έγκνελθέντος έκλε-
κτου συνεργάτου μας κ.
ΚΩΣΤΑ ΠΟΛΙΤΗ

Δέν ύπάρχει φυλή που νά μιν έχη τό «στέκι» της στή Νέα Υόρκη. Οι Κινέζοι, πολυπληθέστατοι και μυητηριώδεις, έχουν τήν περίφημη «Τσαίνα Τάουν» — Κινεζική πόλις — στήν περιοχή του Κήπου Τσάι, γύρω στους δόμους Μότ, Πέλ και Ντόυεας. Οι Ιταλοί έχουν τή «Μικρή Ιταλία» — έτσι ονομάζουν τή συνοικία τους. — γύρω στή Μόλυπερρυ Στρούτ. Οι Έλληνες είνε κατε-σπαρμένοι σ' όλη τήν έκταση της Ν. Υόρκης, αλλά τό τυμήα που διατηρεί ζωο-τάτα τό ελληνικό χρώμα είνε ή διασταύ-ρωση της όης Λεωφόρου πρὸς τήν 40ή οδό. Υπάρχουν επίσης οργανωμένες κοινότητες των γάλλων, των άρμενων, των άράβων — με τά ανατολικά κέντρα τους όπου επι-δεικνύονται φέσια, σαλβάσια και ο χορός της κοιλίας — των ρώσων, των σουμάν, των σουδών. Άλλά ή παροικία που βο-ρubei περισσότερο απ' όλες και επιδεικνύει επιμύως τό δυναμισμό της, γιά λόγους πολιτικούς και προπαγανδιστικούς, είνε ή γερμανική.

Σέ μιά μεγάλη περιοχή, ανατολικά της 2ας Λεωφόρου, από τήν 14η Όδο και κά-τω, εκτείνονται τά λεγόμενα «Γερμανικά», μιά ατέλειωτη σειρά νυκτερινών κέντρων, εστιατορίων, καταστημάτων, γραφείων, που έχουν όλα ζωογό γερμανικό χρώμα. Τό πρώτο που θα σας κάνει έντύπωσι αν περάσετε κατά τις βοαδυνές ώρες από τά «γερμανικά» είνε οι πελώριες φωτεινές επι-γραφές των νυκτερινών κέντρων, με γοθι-κά, ως επί τό πλείστον, γράμματα και με τίτλους που θυμίζουν χαρακτηριστικά τήν παλιά ή τή Νέα Γερμανία: Χίντεμπεργκ, Βίσμαρκ, Ό Χρυσός Ρήνος, Βερολίνο, Λο-ρελάι, Γκαίτε, Σίλλερ, Μέλας Δρυός, Αϊδελβέργη, Φάτερλαντ. Όνοματα στρα-τηγών που έδρασαν στους γερμανικούς πό-λεμους, φιλοσόφων, ποιητών, έπαρχιών, πό-λεων. Μου είπαν ότι ποιν από τόν πόλεμο υπήρχαν και επιγραφές με όνόματα των μεγαθηριών του ένδοξου σοσιαλισμού: τού Χίτλερ, τού Γκαίργκ, τού Ρόζενμπεργκ. Με-τά τήν είσοδο της Γερμανίας στόν πόλεμο οι επικίνδυνα προκλητικές επιγραφές άντε-κατεστάθησαν από αθώστερες, αλλά πάντα αναμνηστικές τού παλαιού κλέους τού Ράιχ.

Μόλις μπήτε στή σάλλα ενός οιουδιόπο-τε γερμανικού κέντρου θα ξεχάσετε πὸς βρίσκεσθε στήν Αμερική. Γύρω-γύρω πε-λώριες τοιχογραφίες, χαρακτηριστικών το-πιών της Γερμανίας ή εικόνες προσωπικο-τήτων της γερμανικής ιστορίας. Η όργή-στρα θα παίξη παλιά τραγούδια της Βαυα-ρίας ή της Σαξωνίας και οι πελάτες — γερμανοί κατά τά ένάκα δεκάτα — θα τρα-γουδούν άρμονικά στή γλώσσα των προ-γόνων τους. Χοροί γερμανοί, σεβόισμα γερμανικό, φαγητά γερμανικά, κρασιά γερ-μανικά — αν θέλετε, Άλλά τίς κάδες δέν

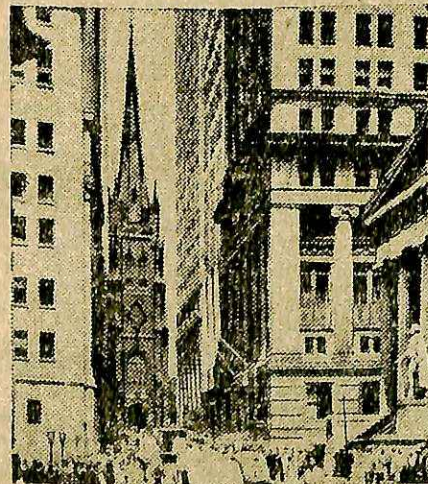
λείπουν τά γνήσια γερμανικά κοσσιά τού Ρήνου και τού Μοζέλλα.

Γιά τους γερμανούς της Αμερικής ή δια-τήρηση της παραδόσεως τού «Φάτερλαντ» δέν είνε μιά υποθετική συναισθηματικής συνοχής με τό παρελθόν. Είνε κάτι που έχει σχέση με τήν άσκησι πολιτικής. Η άλήθεια είνε πὸς ένα ποσοστό γερμανο-αμερικανών — που δέν είνε εύκολο νά προσ-διορισθί ακριβώς — έχει ήδη άφομοωθί με τήν αμερικανική νοοτροπία και αντίλη-ψη. Οι γερμανοί όμως είνε πολλά εκατομ-μύρια — περίπου τριάντα — και άρκετά από τά εκατομμύρια αυτά θέλουν άκούη νά σκέπτονται και νά ενεργούν γερμανιστί. Κατά τόν πόλεμο συνελήθησαν εικόνι πε-ρίπου γιλιάδες επίσημοι πράκτορες της γι-τλερικής κατασκοπείας, χωρίς νά υπολογί-σμε τις εκατοντάδες γιλιάδων που συνε-λήθησαν άπλως ως ύποπτοι.

Η γερμανική δράσις στήν Αμερική χο-νολογείται από έναν αιώνα και πλέον. Τό 1830 ή όργάνωσις «Γκείσενερ» προσπα-θούσε νά ίδρύσθι στή Μισούρι ένα γερμα-νικό κρατίδιο που θ' άποτελούσε τόν πυ-ρήνα της ένωσης όλων των γερμανών της Βορείου Αμερικής σέ μιά γερμανική δυο-σπονδία. Αργότερα άλλες όργανώσεις η-ξίωσαν νά καθιερωθί ως επίσημη γλώσσα ή γερμανική, στις έπαρχίες που πλειοψη-φούσε τό γερμανικό στοιχείο.

Τό 1862 ίσχυοσι γερμανικοί οικονομικοί παράγοντες ένκατεστάθησαν στή Τεξάς με τό σκοπό νά ίδρύσθουν ένα «τυμήα της Γερ-μανικής Αυτοκρατορίας». Τήν ίδια περίπου εποχή ο γερμανός Δόκτωρ Αδόλφος Ντ-ναι διέτύπωνε επίσημως τήν πρότασι νά γίνη ή Αμερική γερμανική άποικία! Αρ-γότερα οι πανίγυρες γερμανικές όργανώ-σεις τού Κεντροδυτικού τυμήατος των Η-νωμένων Πολιτειών κατέστρωσαν τό σχέ-διο της δημιουργίας, μέσω της άθροας με-ταναστεύσεως, μιάς άλυσίδας γερμανικών κρατιδίων που θα παρεμβάλλοντο μεταξύ Βορρά και νότου. Πραγματικά εκείνη τήν εποχή συστηματοποιήθηκε ή μετανάστευ-σις γερμανικών μαζών στήν Αμερική και τό καταπληκτικό σχέδιο των Αύτονομών γερμανικών άποικιών είνεν άρχίσει νά πα-ρουσιάζη επικίνδυνη εξέλιξι. Η ματαίω-σις τού όφελιματι στήν έντονη αντίδρασι των παλιών αμερικανών, άπογόνων των πρώτων άποίκων.

Τό 1870 ο στρατηγός φόν Στόουμπεν έπρότεινε τήν ένκαθίδουσι Μοναχίας στή Βορείο Αμερική και τήν ένκατάστασι στή θούο ένός ποιγκηπος των Χοεντσόλλερν. Έκτοτε ή γερμανική προπαγανδιστική κι-νησι δέν σταμάτησε ούτε γιά μιά στιγμή έως τό τέλος τού 1942. Με διαφόρους τί-τλους — «Μπάουντ» «Όργάνωσις Στόουμ-πεν» «Η Αμερική έξω από τόν πόλεμο» «Εταιρεία διαδόσεως της γερμανικής γλώσσας», «Ινστιτούτον των γερμανών τού Έξωτερικού» — οι πολιτικές όργανώσεις, ανεξαρτήτως χιτλερικής ή αντιχιτλερικής ιδεολογίας, έκίνησαν προς διάφορες κα-τευθύνσεις με άντικειμενικό σκοπό τήν επι-βολή των άπόψεών τους στήν αμερικανική

Η περίφημη Γουάλλ Στρούτ της Νέας Υ-όρκης, κέντρον της γερμανικής οικονο-μικής δραστηριότητος εις τας Ην. Πολι-τείας κατά τήν προπολεμικήν περίοδον.

πολιτική. Καταπληκτική ήταν ή δράσις των χιτλερικών κατασκοπών κατά τό πρώτο στάδιο τού τελευταίου παγκοσμίου πολέ-μου. Η όργάνωσις όμως της αμερικανικής Ασφαλείας, ή περίφημη Εφ Μπή «Ει πα-ρακολουθούσε άγρυπνα τις κινήσεις τους και σέ διάστημα έλαχίστων ημερών από τή στιγμή που υπήκη ή Αμερική στόν πό-λεμο, τους συνέλαβε όλους. Οι άθνηαί που παροικούθησαν τελευταία τήν ταινία «Μίστερ Κρίστοφορ» θα πήσαν μιά ιδέα τού τρόπου κατά τόν όποιο ένήργησε στή κεφαλαίον αυτό ή ύπηρεσία της αμερικα-νικής ασφαλείας.

Τώρα ή Γερμανία είνε υπό κατοχήν. Νι-κημένη και εξοιπωμένη. Οι γερμανοί της Αμερικής δέν είνε σέ θέση νά της προσέ-ρουν καμιά ούσιαστική βοήθεια. Ελπίζουν στις αντιθέσεις των Μεγάλων. Και, όσο τους είνε δυνατόν, τις υποδαλίζουν. Έν τώ μεταξύ διασκεδάζουν στά κέντρα τους, πίνοντας παλιά κρασιά τού Ρήνου, τρα-γουδώντας και χορεύοντας! Κάποτε ένας μεθυσμένος τραγουδάει τόν κατεχόμενο ύμνο: «Νττύτσαντ ύμπερ άλλες». Τά πλήθη — κοιλιασδες γερμανοί και εξαυλω-μένες φρουλαίιν — σπκωνονται και στέκον-ται σέ στάσι προσοχής. Η τραγουδούν όλοι μαζί ρωμαντικές άναμνήσεις, που δέν φαίνονται ικανές νά μεταβάλουν τήν πορεία της ιστορίας...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ένας ρωμαντικός έρως

Η άκρηγώρητη χήρα τού
Μαύρου Βουνού

Έχει πάψει πιά νά φωτίζεται κάθε νύ-χτα ένα παραθυρο τού επάνω πατώματος τού παλιού ισπανικού πύργου, που υψώ-νεται στους πρόποδες τού Μαύρου Βου-νού, κοντά στήν αμερικανική πόλι Ασβίλ. Κι' οι περαστικοί δέν βλέπουν πιά μέσα απ' τό τζάμι τή σιλουέττα της γριάς πυρ-γοδέσποινας. Η Φραντσέσκα Γκουστα-δίνο άφισε τό γραφικό στίπτι, όπου είχε ζήσει ως τά 87 χρόνια της.

Πέθανε σ' ένα ρωσκομείο. Πήγε νά συ-ναντήσθι τό δόν Ραφαέλ, τόν άνωσιαιμένο της σύζυγο, που είχε χτίσει γι' αυτήν τόν πύργο εκείνο, τήν ερωτική τους φωλιά...

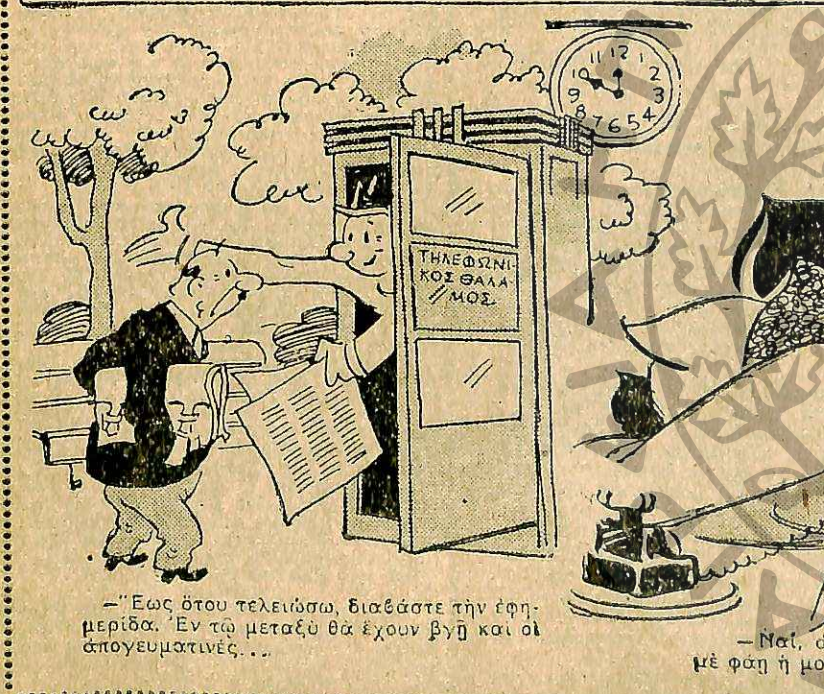
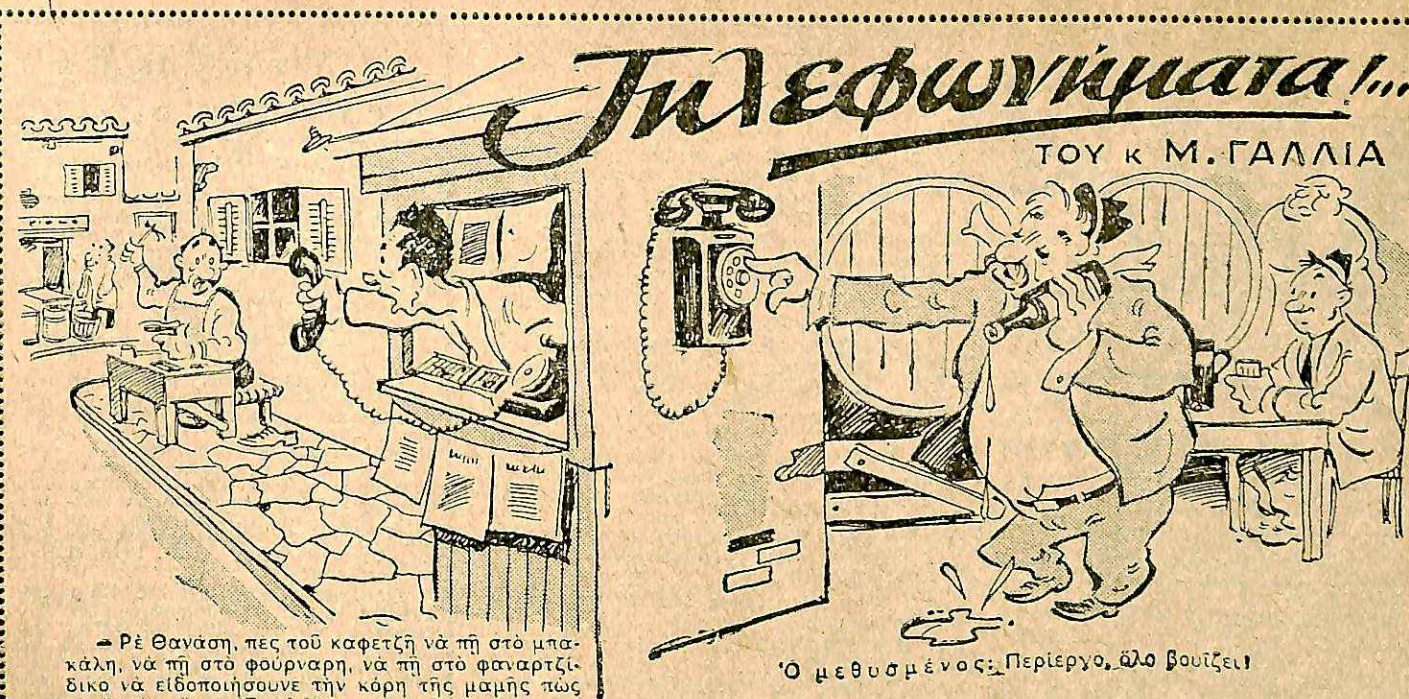
Ο μεγάλος τους έρως έχει γίνη θουλι-κός σ' αυτά τά μέρη. Άρχισε απ' τήν Ι-σπανία, όπου ο Ραφαέλ ήταν ένας πλού-σιος ευγενής. Όσο γιά τή Φραντσέσκα, άλλοι λένε πὸς ήταν καμαριέρα κι' ότi ο Ραφαέλ μαγεύτηκε απ' τήν ωμορφιά της μετά τό θάνατο της πρώτης συζύγου του, κι' άλλοι ότi ήταν κι' αυτή άριστοκράτισ-σα, αλλά οι γονείς της είχαν άντίρρηση στή γάμο της με τόν Ραφαέλ εξ αίτίας της πολύ νεανικής τους ηλικίας.

Όπωςδήποτε, οι έρωτευμένοι παντρεύ-τηκαν κουσά και κατέφυγαν στή δημοκρα-τική Αμερική. Εκεί, ο Ραφαέλ άγόρασε ένα χτήμα κι' έχτισε τόν πύργο αυτό.

Πέρασαν χρόνια εύτυχισμένα. Η περι-ουσία τού Ραφαέλ είχε ελαττωθί. Έργα-ζόταν όμως καλά, αναλαμβάνοντας τή στέγασι μεγάλων κτιρίων. Εαφικά, πρὸ 30 ετών περίπου, ο Ραφαέλ πέθανε. Η χήρα του έγινε από τότε έκούσια φυλακι-σμένη. Απέλυσε όλους τους ύπηρέτες, έκτός απ' τόν έπιστάτη και τή γυναικα του. Δέν έμφανίζοταν πιά καθόλου στόν κόσμο, κι' είχε ντυθί σάν καλόγονα.

Ο πύργος άρχισε νά έρειπώνεται. Μή έχοντας πιά γυμναστή, ή Φραντσέσκα άναγ-κάσθηκε ν' άπολύσθι και τόν έπιστάτη. Δέν μπορούσε νά έμποδίσθι τους πε-ριέργους περιηγητάς νά έπισκεπτόνται τόν πύργο της, στήν περίπτωση όμως αυ-τή έμενε κλεισμένη στήν κάμαρά της ως ότου έφευγαν.

Ζούσε ελπομόναχη. Όπόσο ύπήρχε πάν-τα στή τάπητι της ένα δεύτερο πιάτο, μέσα στή όποία έβαζε τις καλύτερες με-ρίδες τού φαγητού κι' έπειτα κουβέντια-ζε επί ώρες, δολοχρως με τόν άερατό σύντροφό της: τήν ψυχή τού άγαπημέ-νου της Ραφαέλ, τόν όποιο πηγε τώρα νά συ-ναντήσθι.

Η Κωμωδία μας

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ Κ. ΓΚΟΥΝΤ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
Ο Κ. ΡΕΤΖΙΝΑΛΤ ΓΚΟΥΝΤ.
Η σύζυγος του, ΑΙΜΥ ΓΚΟΥΝΤ.
Η θεία της Αίμυ, ΟΥΡΣΟΥΛΑ ΤΖΟΝΣΟΝ.
Μιά υπαλλήσινα.

(Στο σπίτι του κ. Γκούντ).
Η θεία ΟΥΡΣΟΥΛΑ: Πρέπει να σου πω, Ρέτζιναλντ, ότι το βράδυ αυτό να φορές διαρκώς την καινούργια γκοίτσα φορέσει σου, για να πιάς στο γαράφιο. Η ζωή είναι ακριβή και δεν είναι εύκολο να φτιάξεις πρὸς το παρόν άλλη καινούργια φορέσινα.

Ο Κ. ΓΚΟΥΝΤ: Σὰς πληροφορώ, θεία Ούρσουλα, ότι δεν μπορώ να πηνάω στο γαράφιο με το ξεθωριασμένο και πασινοκιτρινισμένο μαύρο κοστούμι μου. Είμαι τέσσερα χρόνια παντρεμένος. Μ' αυτό έχω κανα τρεις γάμους μου κι' αυτό εξακολουθώ να φοράω και τώρα τελευταία. Καιρός πια ν' αλλάξω κι' εγώ. Εκτός αυτού οι συνάδελφοί μου, κατ' απαίτησιν της διευθύνσεως της εταιρείας, παρουσιάζονται εδώ κι' ένα μὴν εὐπορέστεροι. Λοιπόν, καθώς βλέπετε, δεν μπορώ εγώ να καθύστερουν στην εμφάνισιν...

Η θεία ΟΥΡΣΟΥΛΑ: Μὰ τώρα κι' ένα μὴνὰ πού σου δάνεισα χημάτα κι' ἔφτιαξες τὸ γκοίτ σου, σου δὲν τὸ ἔβγαλεις ἀπὸ πάνω σου. Τόση κομωδία δὲν φαντάζουμαι νὰ κάνῃ εὐκολώτερη τὴ δουλειὰ τοῦ γαροφίου. Καὶ γὰρ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, ἀν ἦσαν στὴ θέσιν τῆς Αἰμυ θὰ ὑποπτευόμουν, ὅτι πᾶς μᾶλλον σ' ἐρωτᾷ ραντεβού.

Η ΑΙΜΥ: Η θεία Ούρσουλα, πᾶς θέλεις ἄν ὑποπτευθῶ ἕνα τέτοιο πράγμα, ἄφου ξέρω πόσο ἡ ἀγάπη ὁ Ρέτζιναλντ;

Ο Κ. ΓΚΟΥΝΤ: Αἴμυ, σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴ καθαρίσῃς τὸ μαύρο κοστούμι γι' αὐτό. Σήμερα δὲν προστάνω ν' αλλάξω. Φεύγω γιατί ἄρρητα.

(Ο Κ. Γκούντ παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Αἰμυ, τὴν φέρνει ὡς τὴν πόρτα καὶ τὴν φιλεῖ γλυκά).

Η ΑΙΜΥ: Ρέτζιναλντ, ἀγάπη μου, μὴν τὴν συνορίζεις. Ἐχει τὰ νευρά της σήμερα... Τί νὰ κάνουμε; Λόγοι οἰκονομικοὶ μὰς ἀναγκάζουν νὰ τὴν ἔχουμε κοντά μας.

Ο Κ. ΓΚΟΥΝΤ: Ναι, ἀλλὰ τί χρυστάω ἐγὼ νὰ μὴ δίνῃ στὰ νευρά καὶ πόσι; Σήμερα τὸ κοστούμι, χέρε τὰ παπούτσια, προχθές γιατί ἄρρητα. Φυτῶναι ἐκεῖ πού δὲν τὸ σπένδουν. Καιὸς εἶνε, Αἰμυ μου, νὰ θέσουμε ἕνα τέμα στὴν κατάρτισιν αὐτῆς. Νὰ τὴ πιά, ὅτι ἂν καὶ τὴν ἀγαπῶμε πολὺ, καλὸ θὰ ἦταν νὰ ἐγκατασταθῇ σ' ἕνα γυροκομείο...

Η ΑΙΜΥ: Ὁ Ρέτζιναλντ, πῶς νὰ τὴ πᾶ ἕνα τέτοιο πράγμα; Μὴ ξενιὰς ὅτι δὲν ἔχει ἄλλους κληρονόμους...

(Ἐπὶ τὸν δρόμὸν ἀπὸ τὴν πόρτα τὸν εἶδε ἕνα ἄνθρωπον νὰ περνοῦν μὲ ἕνα γαροφίο καὶ μὴ μὴν μὲ τὴν φιλενάδα του, μὲ ἕνα ὀμορφιὰν).

Ο Κ. ΓΚΟΥΝΤ: Εἶμαι πραγματικὰ ἀξιοθαύμαστος, γουστῶ μου. Γὰρ νὰ τὰ κατὰφῶ νὰ ἔθω νὰ μείνω μαζί σου, παρουσιάζοντάς σου τὸν διευθυντὴ τῆς εταιρείας καὶ ζήτησα ἄδεια. Καὶ ξέρεις, ἀγάπη μου,

τί ὁλό σπουδαῖο ἔπαιξα: Πῶρα πρῶτα ὁ φῶς συντεταγμένο καὶ μὲ φωνὴ πινυμένη τοῦ δῆλωσα ὅτι πέθανε ἡ θεία τῆς γυναικάς μου.

Η ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΑ (καθισμένη στὰ γόνατά του τὸν φιλεῖ μασουλώντας σκολάτες): Θὰ μείνῃς ὅλο τὸ ἀπόγευμα, ἀγάπη μου; Θὰ ἐτοιμάσω νὰ φάμε καὶ ἐγὼ τόσα νὰ σοῦ πῶ...

Ο Κ. ΓΚΟΥΝΤ: Τὸ ὥραϊο εἶνε πού ὁ διευθυντὴς τόσο μὲ συμψόνεσε, ὥστε ὄχι μόνον τὴν ἄδεια μου ἔδωκε, ἀλλὰ μ' ἐρώτησε μὴπως ἤθελα νὰ μείνω στὸ σπίτι δυὸ - τρεῖς ἡμέρες ἀκόμα γιὰ νὰ παρηγορηθῶ τὴν γυναῖκά μου...

Η ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΑ (ξεσπώντας σὲ γέλοιο): Μὰ εἶσαι, Ρέτζιναλντ, σπουδαῖος! Εἶσαι τετραπέρατος! Πόσο σ' ἀγαπῶ, χρυσὸ μου!... (Φιλιοῦνται).

Ο Κ. Γκούντ γυρίζει τὸ βράδυ κατὰκοπος στὸ σπίτι του, ἀλλὰ καυνογελαστός. Η ΑΙΜΥ: Γιατί ἄρρητες, Ρέτζιναλντ; Ο Κ. ΓΚΟΥΝΤ: Μὰ, γουστῶ μου, ἔπεσε πολλὴ δουλειὰ καὶ τρώμας νὰ ξεφύγω. Μὰ τί ἔχεις; Κλαίεις; Τὴ συμβαίνει;

Η ΑΙΜΥ: Γιατί κλαίω; Ἐφανε... Η θεία Ούρσουλα, εἶπε γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ σπίτι μας.

Ο Κ. ΓΚΟΥΝΤ (μὲ ἀπορία): Ἐφανε ἡ θεία Ούρσουλα;... Καὶ ἀντὶ τὴν δόξα τὸν Θεὸ πού μὰς ἀπῆλλαξε τῆς παρουσίας της σὺ καβέσαι καὶ κλαίς;

Η ΑΙΜΥ (μὲ φωνὴ πινυμένη ἀπὸ τοὺς λυγμούς): Καὶ τὸ χειρότερο εἶνε πού μου δῆλωσε ὅτι τὴν περιουσία της θὰ τὴν ἀφήσῃ στὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα...

Ο Κ. ΓΚΟΥΝΤ: Μὰ γιὰ στάσου, Αἰμυ. Τὴ ἀκριβὴς συνέβη: Τὴ εἶνε αὐτὸ τὸ φοβερὸ πού τὴν ἀνάγκασε νὰ φύγῃ ἔτσι ὁριστικὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μας; Σὲ διαβεβαίω ἔγω δὲν ἔχω ἰδέα, οὔτε μπορῶ νὰ ἐξηγήσω πῶς ἡ θεία Ούρσουλα πῆρε μὴ ἀπόφασιν τέτοια...

Η ΑΙΜΥ (ἀπελπιμένη): Ὁ, ἄφανε τὰ αὐτὰ, Ρέτζιναλντ!

Ο Κ. ΓΚΟΥΝΤ: Σοῦ δοκίμωται ὅτι δὲν μπορῶ τίποτε νὰ καταλάβω.

Η ΑΙΜΥ (χάνοντας τὴν ὑπομονή της, φέρνει τὸν Ρέτζιναλντ στὴν τραπεζαρία): Κῦτταξέ!

Ο Κ. ΓΚΟΥΝΤ (βλέποντας ἕνα πελώριο στεφάνι μὲ πέννην ταῖνια σκύβει καὶ διαβάζει τὴν ὁλόκληρη ἐπιγραφή της): «Ἡ διεύθυνσις τῆς Ἐταιρείας εἰς μνήμην τῆς καλῆς θείας τοῦ ἐκλεκτοῦ συναδέλφου Ρέτζιναλτ Γκούντ».

Η ΑΙΜΥ: Κατὰλαβε τώρα; Κάποια γκάφα ἔκανες. Τὴ σημαίνει αὐτό; Ἐξηγήσου.

Ο Κ. ΓΚΟΥΝΤ (σιγανὰ, ἀναστατωμένος, ἔξω φωνῶν): Ὁ, κεραμίδα!... Ὁ, κεραμίδα!...

ΛΕΛ. ΜΠΕΡΕΣΦΟΡΝΤ

Η «γκυλλοτίνα» τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων

Στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων ὑπάρχει ἕνα εἰδικὸ χρονόμετρο, πού ρυθμίζει τὴ διάρκεια τῶν ἀπορροσῶν. Τὸ χρονόμετρο αὐτὸ συνδέεται μὲ ἕνα φωνητικὸ μηχανισμό πού ἐπαναλαμβάνει αὐτόματα ἔπειτα ἀπὸ ὁρισμὲνο χρονικὸ διάστημα τὴ φωνή:

«Στόπ, τέντλεμαν!»

Ἡ ὀνομασία του εἶνε «γκυλλοτίνα» καὶ διασκεδάζει πολὺ τοὺς Ἀγγλοὺς βουλευτάς.

Γίνεται ὁλοπῶς τὸ ἔξης: Κατὰ τὴν ἔναρξιν καὶ καθὲς συνεδρίασεως, ὁ σπῆκος τῆς Βουλῆς λέει ἀπευθυνόμενος στοὺς βουλευτάς: «— Αἰσιότιμε τέντλεμαν, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν τῶν θεμάτων τῆς σημερινῆς ἡμερησίας διατάξεως, καθὲς ἀνὴρ εἰς τὴν διασκέψιν «τόσα» λεπτά».

Ρυθμίζει ἔπειτα τὸ χρονόμετρο, πού, κατὰ τὴν ἐκφῶσιν τῶν Ἀγγλῶν βουλευτῶν, «ἐκτελεῖ» ἐκείνους πού ἐπενοῦν τὸ ὁρισμὲνο χρονικὸ διάστημα. Μόλις ἀκουσθῇ ἡ διαπεραστικὴ κραυγὴ τοῦ «Στόπ, τέντλεμαν», ὁ ὁρισμὸς εἶνε ὑπογεγραμμένος νὰ σταματήσῃ αἰσάως.

Τὸ σύστημα αὐτὸ τῶν «ἐκτελέσεων» ἀποδείχθηκε ἐξαιρετικὰ νησιώτικα καὶ πρακτικὸ στὶς συζητήσεις τῆς ἀγγλικῆς Βουλῆς.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ ΠΟΛΕΜΟΥ τοῦ 19ου αἰῶνος

Παγκόσμιες δίψα ἐκδικήσεως

Ἐνα τηλεγράφημα ἀπ' τὸ Νανκίν ἀγγέλλει ὅτι οἱ σοβιετικὲς ἀρχαὲς τοῦ Πόρτ - Ἀρθούρ συνέλαβαν ἕνα γέρο Γαπωνέζο, πού ἦταν ἀπὸ 20 χρόνια ἐντιμὸς καὶ φιλήλικος ἐμπορὸς καπέλων σ' αὐτὴ τὴν πόλιν, ἀλλὰ πού ὑπῆρξε ἕνας ἀπ' τοὺς ἀγριώτερους ἐγκληματίες πολέμου, ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ ἰαπωνικοῦ στρατοῦ, στὸ ρωσο-ἰαπωνικὸν πόλεμον τοῦ 1905!

Ἐπὶ τὴν παραγραφήν τῶν ἐγκλημάτων πολέμου: Αὐτὸ εἶνε ἕνα ζήτημα πού ἀφορᾷ τοὺς νομομαθεῖς. Πάντως, ὁ ἐμπορὸς καπέλων τοῦ Πόρτ - Ἀρθούρ κινδυνεύει ν' ἀπανηχοισθῇ, γιατί εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν ἔπειτα ἀπὸ 41 χρόνια. Καὶ θάξῃ βέβαια τὸ δικαίωμα νὰ παραπονεθῇ ὅτι τὸν ἀδικούν, ἐφ' ὅσον ὁ Κρόνπριτς π.κ. ὁπλαδὴ ἕνας ἀπ' τοὺς κυριώτερους ἐγκληματίες πολέμου τοῦ 1918, εἶμεν ἀνεκδιήκτος!

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι, τὸ Μάρι τοῦ 1945, ὁ στρατηγὸς Νέλτσορ εἶχε τὴν ἐμπνευσίαν νὰ διατάξῃ τὴ σύλληψιν τοῦ Κρόνπριτς καὶ ἀσκεπτόταν σοβαρὰ νὰ τὸν παραπέμψῃ σ' ἕνα γαλλικὸ ἢ σὺν μαχικὸ δικαστήριον ὡς ἐγκληματίαν τοῦ προηγουμένου πολέμου. Δὲν θὰ χρειαζόταν κανὴν αὐτὸ καινούργιον νομοθεσίαν. Ἀρκούσε νὰ ἐφαρμοσθῶν οἱ ὁροι τῆς Συνθήκης τῶν Βερσαλλιών πού εἶχε ὑπογράψῃ κι' ἀπ' τὴ Γερμανία. Ἀλλὰ ὁ Νέλτσορ ἀναγκάσθηκε νὰ παραίτησθαι ἐπὶ τὴν ἰδέαν του, γιατί ἐπενέβησαν ὠριμένες γερμανικὲς καὶ γαλλικὲς προσοψικότητες, πού ὑπέδειξαν ὅτι μὴ τέτοια ἐνέργεια θὰ δυσαρεστούσε τοὺς Γερμανοὺς μοναρχικούς - γιὰ τοὺς ὁποίους φαίνεται πῶς ἐνδιέφερονται ἰδιαίτερως οἱ Αὐτικὲς Δυνάμεις.

Σκεφθῆτε τώρα τί θὰ γίνῃ ἀντὶ τῶν ὁριζῶν ν' ἀνακαλεσθῶνται αὐτὸν τὸν τρόπο οἱ παλαιοὶ πολεμικοὶ λογαριασμοί!... Χαρακτηριστικὸν παραδειγμα ἀποτελεῖ μὴ συζητήσιμος μεταξὺ Γιουνγκολαίων καὶ Βουλγαρῶν πού εἶναι τὸ Δεκέμβριον τοῦ 1945. Οἱ πρῶτοι εἶχαν ἐπὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παραδοσῶν πολλοὶ Βουλγαροὶ στρατιωτικοὶ καὶ δημόσιοι υπάλληλοι, ὡς ἐγκληματίαι πολέμου.

— Ἄν εἶν' ἔτσι, ἀπάντησε ἕνας ἀπ' τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Βουλγαρίας, θὰ μπορούσαμε κι' ἐμεῖς νὰ ζητήσουμε νὰ μὰς παραδώσετε τοὺς Σέρβους στρατιωτικούς, πού διέπραξαν ὠμότητες στὴ Βουλγαρία κατὰ τοὺς... βαλκανικούς πολέμους τοῦ 1912 - 13!

Τὸ ρεκόρ ὅμως σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς... τυμωρίας ἀνήκει σ' ἕνα Οὐγγρὸν δημοσιογράφον, πού συνέστησε νὰ ἀπαίτησιν ἡ χώρα τὸν ἀπ' τὴν Αὐστρία ἐπανορθώσεως γιὰ τὰ ὠμότητες καὶ τὴς ζημιῆς πού προέβλεπον τὰ αὐστριακὰ στρατεύματα... κατὰ τὴν στρατιωτικὴν κατοχὴ τοῦ 1849 - 1867! Ἰσως μάλιστα θὰ προχωρούσε κι' ὡς τὴν πρότασιν τῆς τιμωρίας τῶν ἐγκληματιῶν πολέμου αὐτῆς τῆς ἐποχῆς, ἂν δὲν εἶχαν πεθάνει ὅλοι πρὸ 30 ἢ 40 ἐτῶν!

Ἐξ ἄλλου, ἂν ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἐμπόρου τοῦ Πόρτ - Ἀρθούρ εἶνε μεμονωμένη κι' ἐξαιρετικὴ περίπτωση, ἡ Κορὴ ὅμως ἔχει καταρτίσει ὁλόκληρον κατάλογον Γαπωνέζων ἐγκληματιῶν πολέμου, πού τὰ ἐγκλήματα πολλῶν ἀπ' αὐτοὺς διεπράχθησαν... τὸ 19ον αἶμα! Γιατί ἡ Κορὴ βρισκόταν ὑπὸ ἰαπωνικὴν κατοχὴν ἀπ' τὸ 1895.

Γενικῶς, ὁλόκληρος ὁ κόσμος ἔχει καταλήξῃ ἀπὸ μὴ δίψα ἐκδικήσεως, πού ἔδραμε ὅμως νὰ χαλινάγῃ καὶ νὰ σταματήσῃ ἐκείνους. Ἀλλ' ὡς, μὲ τὸ δόγμα αὐτὸ πού ἤρταν τὰ πράγματα, δὲν ἀποκλείεται νὰ ζητήσῃ ἡ Αἰ. γυνὸς ἀπ' τὴ Γαλλία νὰ ἐξοδα τοῦ φονοποιῶν τῶν στρατιωτῶν τοῦ Βοναπάρτη, ἡ ἡ Γαλλία ἀπ' τὴ Ρωσία τὴν ἀξία τῶν τσαρῶν πρὸςπασαν, τὸν κρασίον πού ἤρταν καί... τῶν κοριτσιῶν πού κοκοροῦσαν πρὸ 130 ἐτῶν οἱ κοζάκοι τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου Α' σὸ Πάριον!

«Τρῶνόντας ἀνοίγει ἡ ὄρεξις», λέει μὴ σοφὴ παροιμία καὶ μὴ ἄλλη προοιτίει: «Ἡ ἐκδίκησις εἶνε γὰρ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον». Ὁ Θεὸς λοιπὸν νὰ δαλὴ τὸ χέρι του.

Ρέϋ Μίλλαντ

Μία μυθιστορηματικὴ σταδιοδρομία

Ἐνας ἀπ' τοὺς λόγους τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Ρέϋ Μίλλαντ στὸ κινηματογραφικὸν τοῦ σταδίου — ἐπιτυχίας πού ἀνταμειβόθηκε ἐφέτος στὶς Κάννες μὲ τὸ πρῶτον βραβεῖον ἡθοποιίας τοῦ Φεστιβάλ — εἶνε ὅτι ὁ μεγάλος αὐτὸς ἡθοποιὸς σκέπτεται ἐκεῖνον πού παίζει, καὶ ξέρει καλὰ τὴ ζωὴ.

Γεννήθηκε στὶς 3 Ἰανουαρίου 1908, στὴν Οὐαλλία. Τὸ ἀληθινὸν τὸν ὄνομα ἦταν Ρέτζιναλδ Τσάσκοτ Τζόνς. Τὸ μέλλον του φαίνεται ἥσυχο κι' ἀσφαλές: ὅταν διαδεχόταν τὸν πατέρα του, διευθυντὴ μίας μεταλλουργικῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἀλλὰ «ἀλλὰ μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἀλλὰ δὲ Θεὸς κελεύει». Τὸ πεπονημένον τοῦ Ρέτζιναλδ ἦταν ἐντελὲς διαφορετικόν... Μετὰ τὴς πρώτης σπουδῆς του, ὑπῆκε στὸ βασιλικὸν Κολέγιον τοῦ Κάρδιφ. Ἐπειτα ταξίδεψε ἐπὶ ἕνα ἔτος. Ὅταν γύρισε στὴν Εὐρώπην, εἶδε ἐνθουσιασμὸν γιὰ τὴν ἱππασία, κι' εἰδικῶς γιὰ τὴν κούρσεως μὲ ἐμπόδια, ἀδιαφοροῦντας γιὰ τὴς φοβισμένες διαμαρτυρίας τοῦ πατέρα του. Ἀφού προηγουμένως εἶχε σκεπθῇ νὰ ὑπὲρ τὴ Ναυτικὴ Σχολὴν κι' εἶχε ἀρρίξει μάλιστα τὴ σχετικὴ προγύμνασις, ἀλλάξε ἔπειτα γνώμην καὶ ζήτησε νὰ καταταγῇ στὸ σώμα τῶν 400 «Ἐπιτίμων Σωματοφυλάκων» τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας. Δὲν ἐδυσκολεύθηκε νὰ τὸ ἐπιτύχῃ, γάρ σὲ τὰ φυσικὰ του προσόντα καὶ τὴν ἱκανότητά του στὴν ἱππασία.

Εἶνε γίνε ἡδὴ ἕνας τέλειος τέντλεμαν, μορφωμένος. Σὺν γὰρ στὰ σαλόνια τῆς ἀν' ἡλικίας ἀριστοκρατίας. Ἐξέως νὰ φιλή μὲ γὰρ ἕνα γυναικεῖον νέον, νὰ κάνῃ κουπλιέμντα μὲ τὰς ἄλλες πάντοτε κομῶς στὸ ντύσιμον καὶ στοὺς τσάπους. Ἦταν ἐξ ἄλλου αἰσιότομος ὑποξέρον καὶ σκοπευτὴς.

Ἀφού εἶμεν 4 χρόνια σ' αὐτὸ τὸ ἐκλεκτὸν στρατιωτικὸν σώμα, κληρονομήσε ἑαυτικὰ 2 γιλιάρδες λίρες — ποσὸν σεβαστὸν γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἡ οὐρανοκατέβηται αὐτὴ κληρονομία τοῦ ἐπέτρεψε νὰ παραρτηθῇ καὶ νὰ ἱκανοποιήσῃ ἐπιτέλους τὸ πάθος του γιὰ τὰ ταξίδια. Ἐκείνη ἕνα μεγάλο γύρον τῆς Εὐρώπης, ἔφαγε γρήγορα τὴν μικροὴν του περιουσίαν... καὶ γύρισε στὴν πατρίδα του μὲ 50 λίρας στὴν τσέπη! Θελοῦντας νὰ τὴς ἐξοφλῇ κι' αὐτὲς σὰν μεγά-

λὸς ἀγοντάς, πῆγε σ' ἕνα κομψὸν ρεστωρὰν τοῦ Λονδίνου, γνώριζε μὴ γοητευτικὴ ἡθοποιὸς καὶ τῆς ἔκαμε τὸ τραπέζι.

Ἡ σαμπάνια ἔφερε τὴς ἐκμυστηρεύσεις. Κι' ἔτσι ἡ ἡθοποιὸς ἔστειλ Μπρόντυ εἶπε ὅτι ὁ θελκτικὸς καβαλιέρος τῆς θάμενε ἀπένταρος, μετὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ λογαριασμοῦ! Καθὼς ἦταν καλὸκαρδῆς, τοῦ πρόσφερε ἐνοστάσιον στὸ θιασὸν τῆς. Μὲ τὴς οἰκονομίας πού μάζεψε σὲ λίγον καιρὸν, ὁ Ρέϋ ἔκαμε ἕνα ταξίδιον στὸ Χόλλυγουντ. Ἐκεῖ, δημιουργήσε πολὺ θόρυβον γύρω ἀπ' τὸ ἄτομό του, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχήν. Ἀδίκῃ ὅμως...

Τέλος, ἀφού ἐξατιμίσθησαν ὅλα του τὰ χρήματα, γύρισε στὴν Ἀγγλίαν, ὅπου δὲν βόηκε καμμιὰ δουλειὰ τῆς ποικίλης. Κατάντησε νὰ γίνῃ χαμῆλης καὶ νὰ ἐξφορτώσῃ ἐπὶ πύεσας σακκίαν μὲ πατάτες ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Λονδίνου! Ὅταν ὥστόσο τὸν εὐνοῦσε κάποιον - κάποιον ἡ Τύχη, ἔβαλε κατὰ μέρος τὴς λίγες οἰκονομίας του, μὲ τὸ νομισματικὸν δνείον νὰ ξαναφύγῃ γιὰ τὸ Χόλλυγουντ!

Πράγματι, ἐναίκαμε αὐτὸ τὸ ταξίδιον. Κι' αὐτὴ τὴ φοῶν, ἔπειτα ἀπὸ καινούργιες μάστιγες προστάσεις, εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρίσῃ σὲ κάποιον σταθμὸν λεωφορείων τὸν Τζῶν Ἐγκλιν. Ἐνῶν ἀπ' τοὺς διευθυντὰς τῆς Παραμύθου.

Ἀρτίαν ἀπὸ τότε νὰ τοῦ ἀναθέτουν ὁλοῦς διαρκεῖς πρὸς σπουδαίους. Ἐγύρισε 48 φίλων σὲ 13 χρόνια! Σιγὰ - σιγὰ, καλλιτέρεψε τὸ παίξιμόν του. Ἡ Κλωντὴ Κολμπὲρ τὸν βοήθησε πολὺ, ἐπιμένοντας νὰ παῖξῃ μαζί του σ' ἕνα φίλμ. Ἀρτίαν σὺν συνεργασίᾳ μὲ τὴν Ντιάναν Ντάρντιν, τὴ Μάργκαρετ Σούλλιβαν, τὴν Πωλὲτ Γκοντάρ, τὴν Βαρβάραν Στάνγουϊκ, τὴν Τζίντιντζ Ρότσερ, τὴ Ντόροθυ Λαμουρ, τὴ Βαρβάραν Μπρίτον, τὴ Γκέι Ρούσελ, τὴν Τζέιν Γουάιτμαν, τὴν Ὀλίβια ντὲ Χάβιλαντ... Τώρα γυρίζει μὲ τὴν Μάρλεν Ντῆντρον τὸν φίλμ «Χρυσὰ σκουλαρίκια».

Παίρνει ἀμέτρητα νομίσματα ἀπὸ θαυμαστοὺς του, πού τὸν κληροῦν ἀκούει καὶ τὸ δόγμα. Κανεὶ δὲν ξέρει πολλὰ πράγματα γιὰ τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν του, γιατί συχνάινεται τὸ φανταστικόν. Λατρεύει τὰ ψάδια, τὸ κυνήγι, τὸ κουπὶ καὶ τὸ σκί. Ὅταν τελειώσῃ τὴν δουλειὰν του, γυρίζει γρήγορα στὸ σπίτι του, στὸ Μπέρελν Χίλλς, ὅπου ἔνα ἑκατομμύριον τῶν πηπῶν του, τὰ βιβλία του κι' ἰδίως τὴν ἐγκυκλοπαίδειαν, πού τὸν ἔχει καμὶ ἀσυναγώνιστον σ' ὅλα τὰ ἱστορικὰ, γεωγραφικὰ καὶ λογοτεχνικὰ ζητήματα. Τὰ πολυαῖθνια ταξίδια του τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ μάθῃ ἀκριβῶς ἕνα γλῶσσον. Μιλεῖ καλὰ γαλλικὰ, γερμανικὰ καὶ ἰσπανικὰ. Ἐνὲ πᾶθος γιὰ τὴν ζωγραφικὴν. Συνεπῶς, θὰ τὸν εὐχαρίστησε διπλᾶ τὸ πρῶτον βραβεῖον ἡθοποιίας τοῦ Φεστιβάλ, ἐφ' ὅσον ἀπέτελετο ἀπὸ πινάκων συγχρόνων Γάλλων ζωγράφων.

Ἐπὶ τὴν καμμιὰ γυναικὰ στὴ ζωὴν του; Κανεὶ δὲν τὸ ξέρει... Κι' εἶνε πολὺ παράξενον αὐτὸ γιὰ ἕνα ἡθοποιὸν τοῦ Χόλλυγουντ, πού ὑποτίθεται ὅτι πρέπει νὰ προσφέρῃ τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν τοῦ λεία τῶν περιόρων!

Φαίνεται πάντως ὅτι τοῦ ἀρέσουν μόνον οἱ μελαγχολικαί, ἡ ἐνδιαφέρεται πάντοτε γιὰ τὸ νόημα τῶν μαθητῶν τῶν «πρωταίρων» του στὰ φίλμ.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τὸ πράσινο γάντι

Ὅριστε κατάσταση! Ἐννὰ καὶ πέντε ἡ ὥρα κι' ἀκόμα γάρβη ἡ Παυλίνα. Καὶ ὁ σύζυγος γάνε στὸ σπίτι ἀπὸ τὴς ὀχτώμινας. Στὶς ἑννὰ καὶ δέκα ὅμως ἀκούω τὸ κλειδὸν στὴν ἐξώπορτα, τὰ γρήγορα βήματα τῆς στὴ σκάλα, βλέπω τὴν πόρταν ν' ἀνοίγῃ καὶ νάτῃν ἡ Παυλίνα.

— Μπράβω! τῆς λέω.
— Ἀρρήτα λιγάκι μὴ ἀπαντᾷ, βιάζοντας τὸ ἀδιάρητον καὶ τὸ καπέλλο τῆς. Μὴ μὲ μαλῶνῃς, ὅμως, χρυσε μου. Ἦταν τόσο ὁμορφο τὸ ἔργο σὸ σινεμά, ὥστε καθῆσα νὰ τὸ ἰδῶ ἄλλη μὴ φορὰ. Καὶ ξεχάστηκα.

Εὐτυχῶς πού ἔχω ἐμπιστοσύνην στὴν Παυλίνα καὶ δὲν βάζω τίποτα κακὸν σὸ νου μου. Ἐξ ἄλλου ἔχουμε παρῆν ἀπὸ ἑρῶν καὶ εἶμαι φρέσκο ἀντρώγυνον. Μόλις ἑνὸς χρόνου καὶ δυὸ μηνῶν.

Κάθετα στὰ γόνατά μου καὶ μου δίνει ἕνα φιλή. Τότε κυτῶν τὴ τσάνταν τῆς, πού τὴν ἔχει πετάξει σ' ἕνα τραπέζακι, καὶ τὰ γάντια τῆς. Ἀ! ὅχι τὰ γάντια τῆς. Τὸ γάντι τῆς θέλω νὰ πῶ. Εἶνε ἕνα μονάχα. Ἐνα πράσινον κομψὸ γάντι.

— Τὸ διάλο, ἕνα γάντι ἔχεις μόνον; τῆς λέω.

— Ἀς τὰ καυμένει! Τόχα σο τὸ ἄλλο!

— Τόχα σο; Πῶς;
— Μὰ ἂν ἤξερα τὸ πῶς, θὰ τῶνισκα! Κάποιον θὰ μούπεσε. — Καλὰ, ὅταν ἔφυνες ἀπὸ δῶ δὲν τὰ πορροῦσε;

βρεθήκα. Κάποια άλλη βρέθη-
κε για να πάρη τη θέση της.
Οι γυναίκες γίνονται τίνες οί-
αυτές τις περιπτώσεις. Κά-
ποια βίσιμη σκηνή έγινε μεταξύ
τους, κάποια φράση θαρρείς θα
της είχε εκείνος και η Παυλίνα
γίνεται έξω φρενών, τραβάει
το περιστόφο από το συρτάρι
ή από τη τσάντα της... ίσως να
είχε οικονομήσει ένα τέτοιο
όργανο-και κάνει το φάνο! Κι
απάνω στη ζάλη της, της πέ-
φτει το ένα γάντι.

Ακούμπω επάνω στο τρα-
πέζι το κεφάλι μου και το πά-
νω με τα δύο μου χέρια. Νο-
μίζω πως το μυαλό μου το χτυ-
πάνε σφυριά. Τα μάτια μου θα-
κρίζουν. Η ζωή μου γκρεμι-
ζεται, γίνεται μηδέν. Ένας
κομμάτι μούρκεται στο λαιμό.

Η Παυλίνα, ψιθυρίζω. Η
Παυλίνα!

Ναι, η Παυλίνα αυτή η γυ-
ναίκα που της είχα τόσο συμ-
ποσύνη, που την αναπαύσα-
ναι, που την ελάτρευα, απίστη και
δολοφόνος! Αυτά τα χείλια που
φιλούσαν έμένα, έχαραζαν την
αυραύλη πόση και σ' έναν
άλλο, σ' έναν που θεωρούσα
τον πιο καλό μου φίλο. Και
αυτά τα όμορφα χέρια που με
καίονταν, τόσο απαλά, με τα
καθαρά, είχαν τη δύναμη να
σκοτώνουν περιστόφο και να
σκοτώνουν άνθρωποι! Θεέ
μου, θεέ μου!... Πόσο δυστυ-
χισμένος είμαι...

Και τί δύναμι υποκρισίας α-
λήθεια! Σκότωσε άνθρωπο!
Ερχεται με τα χέρια θαμμένα
στο αίμα κι έχει ένα ύφος σαν
να μη συνέβη τίποτα! Κι έχει
το κουράγιο να κάθεται και
στα γονατά μου, και να με φι-
λάει! Αυθόρμητα φέρνω το χέ-
ρι στο μάγουλό μου για να
σβύσω τα ίχνη του χτεσινού
φιλίου. Το μάγουλό μου καίει,
κι ύστερα τρώει με ορεξή κπι-
νάδη, ακούει τσας από το ρα-
διόφωνο και πέφτει να κοιμη-
θώ πούχη και αμέριμνη!...

Σπρώχνω και στέκομαι στην
ανοικτή πόρτα της κρεββατο-
κάμαρας. Νά τι! Κοιμάται ευ-
τυχής και ασυνείδητη! Στα χεί-
λη της, μάλιστα, είναι ζωγρα-
φισμένο κι ένα χαμογελά! Κι
αυτή η γυναίκα, κύριοι, έκανε
δύο εγκλήματα, μάλιστα! Έ-
προσέβαλε τη συζυγική της τι-
μή και σκότωσε τον έρωμένο
της. Και τώρα κοιμάται, με το
ευχαριστημένο ύφος του άν-
θρωπου που έκανε το καθήκο-
ν του. Τι κτηνωδία, θεέ μου! Τι
εγκληματική ασυνείδηση! Τι
φθορική και σατανική ψυχή κρύ-
βεται μέσα σ' αυτό το ωραίο
κορμί... Και κοιμάται! Και θα
κοιμηθεί στις δέκα να κάνει το
μπάνιο της, τη γυμναστική της,
να πηδή το γάλο της και να δια-
βάσει ίσως κανένα αστυνομικό
ρωμάντο, όρικο!

Έγώ όμως δεν θ' άφησω έ-
τσι το πράγμα. Είμαι ένας αν-
θρώπος, ήθικος, δίκαιος, ένας
κόν μου, το σκληρό μου καθή-
κον είναι να πάω στην αστυ-
νομία και να πω:

«Ορίστε το ταίρι του γαν-
τιού που σας λείπει, κύριοι δι-
καστά, είναι η γυναίκα μου. Έ-
λάτε να τη συλλάβετε».

Και θα φέρω την αστυνομία
στο σπίτι... ίσως η δολοφόν-
ος να κοιμάται ακόμα, λου-
χι, ασυνείδητη και ανύποπ-
τη. Δακρύζω. Αλλά δεν μπορώ
να κάνω αλλιώς. Το εγκλημα-
τί μου μοίρα έτοι έγραφε: Να
ζήσω αυτή τη Σαίξπηρεια τρα-
γωδία. Ντινγκάι βιαστικά, προ-
σέχοντας πάντα να μη την έ-
πνισω. Ρίχνω μια τελευταία μα-
τιά στη δολοφόν, με φοικη
στην ψυχή και βγαίνω στο
χώλλ. Στο πόρτ-μαντν κρέμε-
ται το παλιό μου. Το φορώ
και κατεβαίνω τη σκάλα. Βάζω
το χέρι μου στην τσέπη να
βγάλω τα γάντια μου. Και το
πρώτο που τραβάω είναι ένα
πράσινο γάντι με καφέ ναρνι-
νούρα!

Οι ούρανοι ανοίγουν και μου

χαμογελούν. Άνεβαίνω τρέ-
χοντας τη σκάλα, μπαίνω στην
κρεββατοκάμαρα. Η Παυλίνα
μου, η Παυλίνα μου, κοιμά-
ται ακόμα! Την κυττάζω. Πώς
έτόλμησα να υποπτευθώ αυ-
τό τον άγγελο; Είμαι ένας α-
θλιος! Δακρύζω από συγκίνη-
σι: από μετμέλεια, από φθε-
ρες τύψεις συνειδήσεως. «Ο-
μάς και την αγαλιάζω».

— Αγάπη μου! Άδω μου αγ-
γελε! Άνεκτίμπε θησαυρέ
μου!

Και τη φιλάω με πάθος. Έ-
κείνη ξυπνάει τρομαγμένη, με
θλάπει, χαμογελάει, άπουκεί.
— Τι έπαθες; ψιθυρίζει με τη
γλυκεία της φωνούλα. Τόσο ζα-
φνικά!

Πώς μπορώ να της πω τί εί-
χα σκεφτεί γι' αυτή; Θα είχε
οίκιο να με πετάξει έξω από
το σπίτι, να με σκοτώσει ίσως.
Το άξιζω.

— Το γάντι σου! της λέω.

— Πού ήταν;

— Στην τσάντα του παλτού
μου. Είχε μπλέξει με τα δικά
μου...

— Μα γιατί φίλας το γάντι;
Έλα Παναγία μου!

— Αυτό το γάντι είναι η ευ-
τυχία μου...

Την αγαλιάζω πάλι, τη φι-
λάω πάλι, τη λέω αγάπη μου,
θησαυρό μου πάλι, και περνάω
το πιο ευτυχισμένο πρωινό της
ζωής μου. Δεν της λέω πως
θάρκανε το φίλο μας σκοτω-
μένο. Άς το μάθη αργότερα.
Για την ώρα απολαμβάνω την
ετυχία μου. Και η αστυνομία
ας ψάξη άλλοι να βρή τη δο-
λοφόν. Δεν επιτρέπω καμμία
υπόψια γι' αυτό τον άγγελο...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Η πρώτη όμπρέλλα στο Λονδίνο

Τα δεινοπαθήματα του
Τζόνας Χάδεϋ

Είνε αδύνατον να ζήση κα-
νείς στο Λονδίνο δίχως όμπρέ-
λα, γιατί βρέχει τις περισσό-
τερες ημέρες του χρόνου. Κι ό-
μως ο πρώτος άνθρωπος που
εισήγαγε την όμπρέλλα στην
αγγλική πρωτεύουσα, το 1750,
έγινε ο περίεργος τών συμπο-
λιτών του...

Λεγόταν Τζόνας Χάδεϋ κι
είνε ταξιδιώτης πολύ στην Ά-
νατολή, όπου η όμπρέλλα ήταν
γνωστή από αιώνες. Σκέφθηκε
λοιπόν ότι το αντικείμενο αυτό
θα ήταν χρησιμώτατο για την
Άγγλία. Ωστόσο παραγνωρί-
σθηκε κι αυτός, σαν τους πε-
ρισσότερους ευεαγέτες του κό-
σμου. Όταν πρωτοεμφανίσθηκε
στοις δρόμους του Λονδίνου με
την όμπρέλλα τον άνοιγνι, του
πέταξαν πέτρες και λάσπη, τον
έβρισαν, τον κοροϊδεύσαν. Λίγο
έλειψε μάλιστα να διαταραχθί
η δημοσία τάξις εξ αιτίας του.

Αυτός όμως συνέχισε ήσυχα
τον περίπατό του, σαν να μην
είνε αντιληπθί το πλήθος που
τον ακολουθούσε. Άδιαφόρησε
ακόμη και για τις απειλές των
αυαξάδων, που έβλεπαν την ό-
μπρέλλα ως... επικίνδυνο αντα-
γωνιστή των αυαξιών τους!

Κατόπιν άρριξαν σιγά-σιγά
να τον μιμούνται και άλλοι, κι
έτσι η όμπρέλλα πολιτογραφή-
θηκε στο Λονδίνο.

Το μεγαλύτερο σεβασμό συ-
γκεντρώνει ανέκαθεν η όμπρέλλα
στη Βιρμανία. Ο άλλος βασι-
λεύς αυτής της χώρας είχε τον
τίτλο «Ο όσων με τις 24 όμ-
πρέλλες». Και μία συνθήκη του
1769 μεταξύ Βιρμανίας και
Κίνας ονομάζει τους βασιλείς
των δυο χωρών «Ηλιονγέννητες
άγοντες», που κυβερνούν το
πλήθος των άσχημων με τις όμ-
πρέλλες στο μεγάλο Βασίλειο
της Ανατολής.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 95

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ούτε η γραμμή Μαζινό,
αλλά ούτε και η γραμμή Ζιγκ-
φριντ υπήρξαν... — Βασιλεύει
δυστυχώς σε πολλές επαρχίες.

2) Το καλοκαίρι, ιδίως τα
νερά του είναι πολύ επικίνδυνα.

3) Μία σάνις σωτηρίας για ό-
σους δεν έχουν σπίτι και οι
κογένειά. — Διάσημος αυστρια-
κός διπλωμάτης, εκθρόνος του
Ναπολέοντος.

4) Άρθρον (πληθ.). — Προ-
σωπική άντωνυμία.

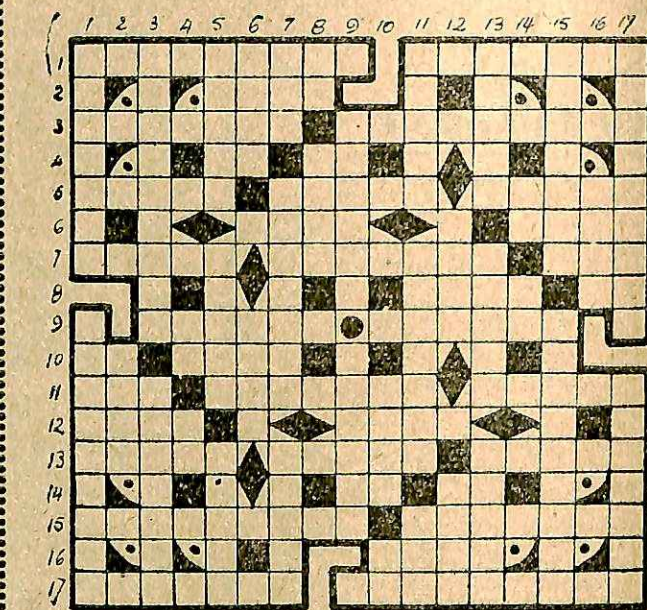
οι Ευρωπαίοι από συμφώνου δι-
νουν στους Γερμανούς. — Έ-
νας στρατιωτικός είναι υπερή-
φανος γι' αυτό.

2) Μας ξετρελλάνει όταν
προέρχεται από αναπημένο
χέρι.

3) Οι μηκερβίδες της άφιε-
ρώνουν αρκετές ώρες του 24ώ-
ρου τους. — Διευκολύνει πολύ
ένα ξένο, και ιδίως επίσημο.

4) Δέκα τέσσερα. — Μόριο
που χρησιμοποιούσαν οι αρχαί
οι όταν ορκίζοντουσαν.

5) Συγγενής. — Με τον τόνο
στην παραλήγουσα μιας κυβερ-

6) Άρπακτικά πτηνά. — Λέξις
που χρησιμοποιούμε καμμία φο-
ρά αντί του «πολλά αμέτρη-
τα». — Το παιδί αυτό δεν έχει το
χρώμα της υγείας (καθ.).

6) Ρήμα το όποιον οι Ιταλοί
έχουν έμαθαν ποτέ να κλίνουν. —
Ποδοσφαιρικός όρος.

7) Μικρό νησί στην είσοδο
του κόλπου του Αιγώνος. — Έ-
πισκευάζω παλιές κάλτσες. —
Μισή (στιγμή).

8) Τοπικό επίρρημα (δημ.).
— Πρόθεσις.

9) Τα βλέπετε συχνά πρό-
των κροεπωλείων της αγοράς.
— Άπαιτείται για την απόκτηση
οιουδήποτε πράγματος.

10) Κραυγή πόνου. — Δέρμα
ζώου με το τριχώμα του.

11) Θα βρείτε πολλές σ' έ-
να τσαμπι σταφύλι (ένικός, κα-
θα.). — Πρόχειρο μέτρο υψό-
ς, εύρικόμοιο στη διάθεσι
μιας σε οποιαδήποτε στιγμή. —
Επιτρέπω (δημ.).

12) Άγγλική ναυτική βάση,
στην Ν. Αραβία. — Πρωινό ρό-
φημα.

13) Κατοικεί μία άσιατική χώ-
ρα. — Πόλη για την οποία οι
πρόγονοί μας διεξήγαγον έναν
ιστορικό πόλεμο. — Γίνεται συ-
νήως με πατάτες (αίτια).

14) Μόριο με το οποίο καθο-
ρίζουμε συνήθως το μέγεθος. —
Μόριο που χρησιμοποιούμε όταν
ορκιζόμαστε.

15) Θαυματουργία, μαγεία,
επιδείξις άπαισι. — Το αντίθετο
της τρίτης λέξεως του 5 ορι-
ζοντίως.

16) Μουσικός όρος (ιταλ.).
17) Το ρήμα αυτό μάς φέρ-
νει προς το κρεβάτι μας. — Η
ρωική χώρα της Αφρικής.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Χαρακτηρισμός που δόλι
στη σελ. 56

Η λύσις του 94ου
στη σελ. 56

ΤΑ ΔΟΡΑΤΑ ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ

Τι είναι οι περίφημοι
«φακοί έπαφης»

Σε λίγο, όσοι είναι μύωπες και
φορούν ματογυάλια, άνδρες και
γυναίκες, θα τα

εγκαταλείψουν για πάντα, χάρις
σε μία ανθρωπο-
σωτήριο ανακάλυ-
ψη της εποχής:
τους περίφημους
«φακούς έπαφης».
Πρόκειται δηλαδή,
όπως ίσως θα θυ-
μάστε, γιατί είχα-
με δημοσιεύσει
πρό καιρού σχετι-
κές πληροφορίες,
για δύο φακούς,
που γίνονται από
μία ειδική πλαστι-
κή ύλη και που ε-

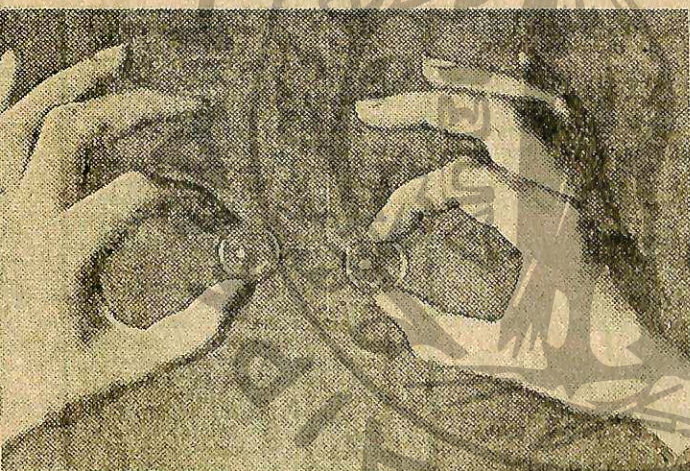
φαρμόζονται κάτω από τα βλέφαρα,
αχρηστεύοντας έτσι τα ματογυά-
λια. Το εκπληκτικό είναι ότι οι «φα-
κοί έπαφης» δεν έρεθίζουν διόλου
τα μάτια. Ο μύωψ τους συνθίξει
πολύ γρήγορα και βλέπει μ' αυ-
τούς καθαρά, όπως και με τα μα-
τογυάλια. Τα πλεονεκτήματα όμως
αυτών των «φακών έπαφης» είναι
ότι πρώτ' απ' όλα είναι άθραυστοι
και κυρίως άδραστοι! Έπειτα βελ-
τιώνουν κατά πολύ την όρασι ε-
κείνων που έχουν κάνει ενχείρη-
σι καταρράκτου και γενικά δίνουν
λάμψη και ζωρότητα στο βλέμμα.
Τέλος, ο κάθε «φακός έπαφης» εί-
νε ελαφρότατος. Το βάρος του
ποικίλλει από ένα δεκάτο ως μισό
γραμμάριο!

Η όμορφη αυτή νέα είνε μύωψ. Τα ματογυάλια που φορούσε ασχίζονταν το πρόσωπό της. Έσχατος λοιπόν φόρεσε
στα μάτια «φακούς έπαφης» κι έτσι το πρόσωπό της ξαναβρήκε την όμορφή του και το βλέμμα της όλη τη λάμψη και τη ζωρότητά του.

Τα μοντέρνα αυτά εγχειρίδια ε-
φαρμόζονται πολύ εύκολα κάτω
από τα βλέφαρα, χωρίς να έρε-
θίσουν διόλου τα μάτια.

Οι «φακοί έπαφης» είναι άθραυστοι και τόσο ελαφροί, ώστε δεν
ζυγίζουν πάρα πάνω από μισό γραμμάριο! Φτιάχνονται σύμφωνα
επί παραγγελία στην Εύρώπη και στην Αμερική, κοστίζουν ό-
μως ακόμη λιγάκι ακριβά. Αλλά θα σφηνήσουν!...

Τα δόρατα ματογυάλια, όπως
βλέπετε στη φωτογραφία είναι
δύο κοίλι φακοί από πλαστική
ύλη κι όχι από κρύσταλλο...

Η κόρη του κρεμασμένου

Κουρσάκινο διήγημα

Μέσα στο βάθος του αμπαριού του κουρσάκιου καραβιού, τρεις γυναίκες έστεκαν στριμωγμένες με μίαν άκρη, με την έκφραση του τρόμου και της αγωνίας στα κατακλόμε πρόσωπά τους.

Οι δύο απ' αυτές ήταν η λικωμένη και έφερναν αυχένα τα χέρια στα μάτια τους, για να σκουπίσουν κάποιο δάκρυ, που ήταν έτοιμο να κυλήσει πάνω στο μάγουλό τους.

Η τρίτη ήταν πολύ νέα, ένα παιδί σχεδόν. Κάθε τόσο, ανέβαινε με κόπο τα σκαλοπάτια της σκηνικής οκτάδας, που κρεμόταν κατωφύλι πάνω από τα κεφάλια τους και τέντωνε τα φωνές της, για να ακούσει τις φωνές που έρχονταν από το κατώστρωμα.

Η λαιδί Μιλμπανκ, η υπηρέτρια της, τη ρώτησε σε μια στιγμή:

— Τι λένε, Μαίρη;

— Μιλάνε όλοι μαζί και δεν μπορούν να καταλάβω, πάντως η νέα.

— Σωφικά, ακούσθηκε μία δυνατή φωνή που σκέπαζε όλες τις άλλες.

— Πρόσεξε, Μαίρη, φώναξε η δεύτερη από τις ηλικιωμένες γυναίκες, που ήταν σύζυγος του Λόρδου Κάστερ. Νομίζω ότι αυτή πρέπει να είναι η φωνή του καπετάνιου.

— Ναι, είπε η Μαίρη. Είμαι φωνή του ανθρώπου που μιάς οκταμιάς...

— Και τι λέει; ρώτησε η υπηρέτρια της.

Το πρόσωπο της νέας έγινε εκείνη τη στιγμή πιο λευκό κι' από το πανί και τα μέλη της άρχισαν να τρέμουν. Κατέβηκε έπειτα βιαστικά από τη σκάλα κι' έτρεξε να πέσει στην άγκαλιά της λαιδίσ Μιλμπανκ.

— Δεν ξέρω, υπηρέτρια, απάντησε. Δεν μπόρεσα να ακούσω... Μα φοβάμαι πως ήταν κάτι πολύ κακό... Ο καπετάνιος πρόσταξε να κρεμάσουν κάποιον.

— Έπειτα από μερικά λεπτά, η καταρακτική του αμπαριού άνοιξε με όλη την ένταση ανθρώπων άρχισε να κατεβαίνει τη σκηνική οκτάδα. Είχε γυμνό το έπα.

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Σκύλα και πως την έχασες τη γλύκα τ' άχειλιού μου, και τα φειχταγκαλιάσματα, που κανείς του κορμιού μου.

Δίπλα θα πάρω τα βουνά με λάφια να κοιμούνται, και το δικό σου το κορμί να μην το συλλογιόμην.

Τόν πόνο απόχω στην καρδιά γιατρός δεν τότε γινάινει, μά' νας ψηλός, μελαχροινός τότε καταλαβαίνει.

Μάθιο γλυκά, μά' άσπλαχνά, θεότη δε φοβούνται, και την πληγώνουν την καρδιά, χωρίς να τη λυπούνται.

Ός τρέμουν τ' άστρα τ' ουράνου, όσος να ξεμείωση, τρέμει κι' έμε η καρδούλα μου ότ' αν ταμείωση.

Όποιος καρδιά πονεί πολύ, γρήγορα θα ραίση, και θάρρ' ο Χάρος να τη βρή να την παρηγορήση.

Βάσανα μ' έπλακασαν όσος τα βουνά το χιόνι, π' όσος να λυώση το παλιό καινούργιο το πλακώνει.

Την τύχη μου έμάλωσα κι' εκείνη μου' έμένα: (όσα παθαίνει το κορμί τάχει ο Θεός γραμμένα).

Γιά να κερδίσω μία καρδιά ήχασα τη δική μου, κι' άλλος κανείς δε μου φταίει μόνο η κεφαλή μου.

Ήμουν μικρή κι' άμαθητη στού έρωτα, παραγιά κείνο κι' η καρδούλα μου έψυχη κι' έμαράθη.

Μάθια 'χουν όλ' οι άνθρωποι, μά' σύ 'χεις δυο μαγνήτες, και μ' έκαμες και προπατά, όσος κουζουλός τοι νύχτες.

— Αυτό είχε αλήθεια, συμφώνησε ο κουρσάκος. Άλλα κανετε λάθος αν νομίζετε πως όλα αυτά έγιναν για να πάρω στην έξουσία μου σας και τις δυο γριές που βρίσκονται στο αμπαρί. Όσο είναι αλήθεια πως με λένε Ζαν Μαρν, άλλο τόσο είναι αλήθεια πως κατεβύθησα σήμερα, έπειτα από σκληρή και λυσσαλέα μάχη, τρία αγγλικά σκάφη και πως συνέλαβα αιχμάλωτο έναν Άγγλο ναύαρχο. Άλλα θα θέλατε ίσως να τον ιδείτε...

Λέγοντας αυτά, έσπερξε τη νέα έξω από την καμπίνα και την έφερε προς το μέρος της πλώρης.

Ένας άνθρωπος ήταν κρεμασμένος πάνω από το μεγάλο κατάρτι.

— Η Μαίρη τον αναγνώρισε άμεσα. Ήταν ο Λόρδος Μιλμπανκ.

— Άθλιε! φώναξε στον κουρσάκο. Ο άνθρωπος αυτός είναι ο πατέρας μου!

Και ξέσπασε άμέσως σε ένα δυνατό κλάμα, ενώ προσπαθούσε να ανασταθεί στα πόδια της, για να φθάσει τα χέρια του κρεμασμένου, που ήταν δεμένα πίσω στη ράχη του και να τα φιλήσει.

Ο τρομερός κουρσάκος είχε συγκινηθεί απ' αυτό το θέαμα.

Σε λίγο, ξανάφερε τη νέα κοντά στην καταρακτική του αμπαριού.

— Σαναγυρίστε κοντά στη μητέρα και τη θεία σας, είπε και αναγγελάτε τους ό,τι αύριο, προτού να ξημερώσει, θα σας έχω αποδώσει σε αγγλική ακτί.

— Έπειτα απομακρύνθηκε, αφήνοντας μόνη της τη νέα.

Η Μαίρη σκέφθηκε για μια στιγμή να κατεβεί στο αμπαρί και να τρέξει κοντά στη μητέρα της.

— Άλλ' άμέσως μετάνοιξε. — Έκείνο που χρειαζόταν στον πατέρα της δεν ήταν θρήνοι και δάκρυα, άλλ' η εκδίκηση. Και η Μαίρη ήταν βέβαιη πως θα μπορούσε να την πάρει, γιατί οι άνδρες του κουρσάκιου είχαν ριχθεί στο φαγοπότι και κανείς δεν την πρόσεχε.

— Αντί λοιπόν, να ανοίξει την καταρακτική του αμπαριού, γλύτωσε, άδουρα προς το μέρος της πλώρης, όπου ήξερε πως βρισκόταν η πυριτιδαποθήκη.

— Έννεα μεγάλα βαρέλια με μπαρούτι βρισκόνταν εκεί. Ένα άλλο ήταν μισοαδειασμένο.

— Η Μαίρη γέμισε με μπαρούτι τα φουστάνια της κι' άρχισε να προχωρή προς το κατώστρωμα.

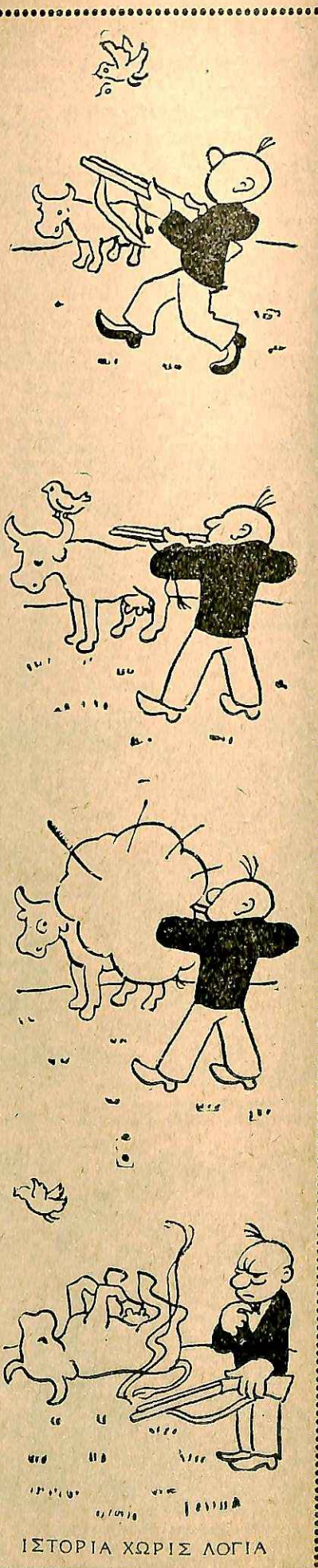
— Σ' όλη τη διαδρομή σκόρπιζε τη μπαρούτη που είχε πάρει μαζί της, έτσι που σχηματίζονταν ένα αδιάκοπο σειρήνι, που άρχισε από τα βαρέλια και απλωνόταν πάνω στο κατώστρωμα.

— Δεν χρειαζόταν τώρα παρά μόνο η φωτιά.

— Η Μαίρη δεν δίστασε καθόλου. Μπήκε αποφασιστικά στην κουζίνα του καραβιού, χτύπησε μ' ένα μαχαίρι στον ώμο το μάγειρο και, παίρνοντας μερικά άνοιμμένα κάρβουνα, τα έριξε στο μέρος που άρχισε η μπαρούτη.

Μερικά λεπτά αργότερα μία τρομακτική έκρηξη τράνταξε το κουρσάκινο καράβι. Τεράστιες φλόγες περπατούσαν από παντού. Και το συντριμμένο, αιματοβαμένο πλοίο εξαφανίσθηκε ανάμεσα στα κύματα, παρασύροντας στα σκοτεινά βάθη της θαλάσσης και όλους τους βρισκόνταν πάνω σ' αυτό, νεκρούς και ζωντανούς μαζί...

ZAN MONT

Ο πόλεμος ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ στην 'Αμερική

Οι άπαισιες λευκών γυναικών από μηρυζίνους γένητας

Από την ημέρα της Άνακωχης, ο πόλεμος εναντίον των μαύρων, όπως και σε προηγούμενο τεύχος γράψαμε, ξανάβησε στην 'Αμερική με μια όλη που δεν είχε παρατηρηθεί ποτέ άλλοτε ως σήμερα.

Στην πολιτεία του Μισισσιππί, οι μαύροι αντιπροσωπεύουν τα 49,7% του πληθυσμού. Και όμως, κατά τις πρόσφατες γενετιστικές εκλογές, μόνο δύο μαύροι τόλησαν να ψηφίσουν και... λυσσασίσθηκαν την ίδια ημέρα. Ο γενετιστής Μπίλμπο έτόνισε ακατάπαυστα στην προεκλογική προπαγάνδα του:

«Ζητώ από κάθε λευκόν να μεταβιβάσει όλα τα μέσα, για να επιβίωση των μαύρων να ψηφίσουν. Σεις και εγώ, γνωρίζετε αυτά τα μέσα. Αν δεν καταλαβαίνετε τι σημαίνει αυτό, είμαστε ήλιθιοι!»

Το ίδιο συνέβη και στη Βιρτζίνια και σε πολλές άλλες πολιτείες της 'Αμερικής. Έτσι, το δικαίωμα της ψήφου που παρεωρήθη στους μαύρους καταντήσε έπικίνδυνο γι' αυτούς τους ίδιους, γιατί οι λευκοί είναι αποφασισμένοι να μην τους αφήσουν να το ασκήσουν ποτέ.

Και, ώστόσο, η γονιμότης και η δραστηριότης των μαύρων της 'Αμερικής είναι καταπληκτική. Το 1625 ήταν μόνο 23, 12 άνδρες και 11 γυναίκες. Το 1840 είχαν φθάσει σε 2 εκατομμύρια, το 1910 σε 9.827.763 και σήμερα σε 14 εκατομμύρια, αντιπροσωπεύουν, δηλαδή, τα 10,7% του πληθυσμού.

Οι μαύροι της 'Αμερικής έχουν σήμερα δική τους τράπεζα, καλλιεργούν 800.000 μεγάλα κτήματα, διευθύνουν 200 εφημερίδες και πολλοί απ' αυτούς είναι διακεκριμένοι επιτιμητές. Ιάτροι, δικηγόροι κτλ.

Άλλ' οι 'Αμερικανοί υποστηρίζουν ότι, έξ άσφαους του μαύρου γάμου, τους ποτέ να παραμείνουν σε κατώτερο επίπεδο και να περιορισθεί η δραστηριότης των, που είναι, άλλωστε, άδυσπείστη.

Εκείνο όμως που έδραονίζει περισσότερο τους 'Αμερικανούς είναι οι επιτυχίες που σημειώνουν οι μαύροι γήτες μεταξύ των λευκών γυναικών.

Πραγματικά, τα κορύφωτα άπαισιων λευκών γυναικών, από μαύρους δόν Ζουάν, είναι καθημερινά σχεδόν.

Το πιο πολύκοτο σκάνδαλο αυτό

Για τη γυναίκα και τον έρωτα

- Ο πλατωνικός έρωτας είναι ένας βασιλιάς που δεν κυβερνά.
- Όταν αγαπάς συγχωρείς.
- Εφ' όσον υπάρχουν γυναίκες, θα υπάρχουν και ιδανικά.
- Η μεγαλύτερη απόδειξη θάρρους που μπορεί να δώσει μια γυναίκα είναι η αγάπη.
- Ο άνδρας πολλές φορές κουράζεται απ' τον έρωτα. Η γυναίκα δεν κουράζεται παρά μονάχα από τον έραστή.
- Δεν πρέπει να χτυπάτε ποτέ μια γυναίκα με... ένα άνθος. Πρέπει να τη χτυπάτε με... γερό μπαρούτι!
- Για μια γυναίκα που αγαπάς πολύ, η τσιφς συνήθως σημαίνει, ότι κρύβει πολλή έρωτα ακόμα στη καρδιά της.
- Μονάχα δύο καλές γυναίκες υπάρχουν στον κόσμο. Άπ αυτές όμως η μία πέθανε κι' η άλλη δεν μπορεί να βρεθεί πουθενά.

του είδους ήταν της 'Εθελ Πίλερ, κόρης ενός βαυβαλιούτου 'Αμερικανού, που έθεωρείτο σαν ένας από τους κυριώτερους εκπαιδωμένους του άγανος εναντίον των μαύρων.

Η 'Εθελ ήταν μόλις δεκαεπτά χρόνων και ο έκλεκτός της καρδιάς της ήταν ένας ώριότατος μαύρος, με άθλητικό παράστημα, που ευοίαζε σαν υπούχτινο άγαλμα, όνοματι Μάε Μπουκ.

Οι δύο έρωτευμένοι κατέφυγαν στο Μαϊάμι και από κεί πέρασαν στη Ζαμπίκα, όπου έσκυαν τους γάμους των.

Ο πατέρας της 'Εθελ, μη βρίσκοντας άλλον τρόπο για να έδωκε, άρτισε μιά λυσσαλέα έκστασια εναντίον των μαύρων στην περιοχή της Νέας 'Υόρκης όπου μένει.

Αποτέλεσμα αυτής της έκστασίας ήταν το λυσσασίσιμα τεσσάρων μαύρων και ο φόνος έπτά άλλων μέσα σε διάστημα τριών εβδομάδων.

Σ' απάντησι, η 'Εθελ έστειλε ένα τηλεγράφημα στον πατέρα της, για να του αναγγείλη πως θα γινόταν υπήκοη και πως έλπιε να φέρη ένα χαριτωμένο μαύρο άνοσάκι στον κόσμο.

Το πρωί της άλλης ημέρας, τοια παιδάκια μαύρων βρέθηκαν έγκοιμισμένα στους δρόμους της Νέας 'Υόρκης!

Μερικές ημέρες αργότερα, ένα φορτηγό αυτοκίνητο έπεσε έξω από πάνω σ' έναν δούλο μαύρων παιδιών, που έβγαζαν εκείνη την ώρα από το σχολείο τους και έταυατίσε πολλά απ' αυτά.

Οι έρωτες που έγιναν για την άνακάλυψη του δρόμου της έγκοιμισματός των τριών μαύρων παιδιών, δεν κατέληξε σε κανένα αποτέλεσμα. Οι έμπεισονόμους βοήκη έπίσης τον τόπο να δικαιολογήσουν το «άσπινάσι» του φορτηγού αυτοκινήτου, έτσι που ο όδηγός του έλεινε άκαταδίωκτος.

Ωστόσο, κανείς στη Νέα 'Υόρκη δεν άνοιξε ποίς ήταν ο ύποκριντής των φοικιστικών σιγών έγκλημάτων. Φρικαλέα ήταν επίσης η έκδικη της ενός κτηναίου στην περιοχή της Ντακότα, που ένας μαύρος υπήκοος είχε απαγάγει τη νέα και ώραιότατη σύζυγό του και είχε φέρει μαζί της στον Καναδά.

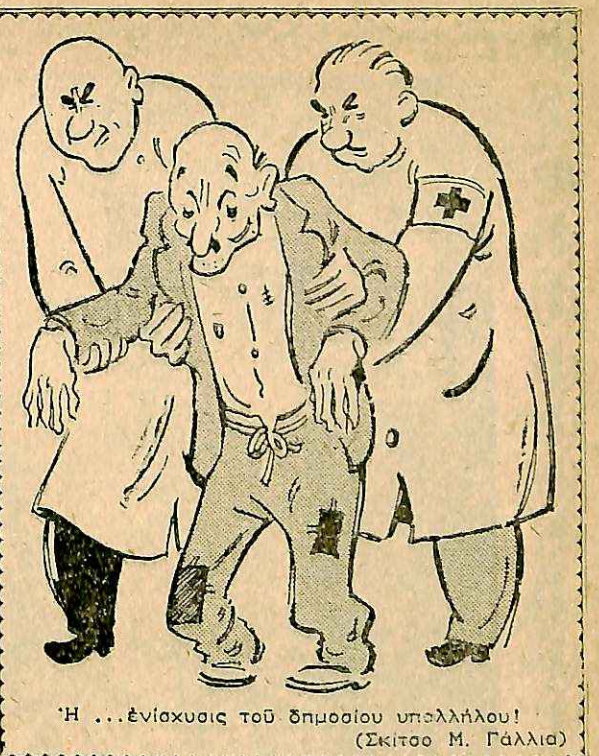
Ο έγκαταλειφθείς σύζυγος, όσος κατέβηκε ναράς άποτέλεσμα τους δύο έρωτευμένους νύχισε κατόπιν στην πατρίδα του και η έκδικη της του έστειλε άγρια εναντίον των άλλων μαύρων που έρωαζόνταν στα κτήματα του.

Μερικές ημέρες αργότερα, μιά τερασσία πυρκαϊά έσπασε από πολλά μέρη ταυτόχρονα από συγκρότημα των σπιτιών όπου έμεαν οι μαύροι. Περισσότεροι από δέκα άπηνθρακώθησαν και πολλοί άλλοι έπαθαν σοβαράτα έγκαύματα.

Παρομοίως έκδικήθηκε ένα πολύ συνέες στην 'Αμερική. Κανείς όμως δεν συγκινείται γι' αυτές και όλοι είναι πρόθυμοι να τις δικαιολογήσουν.

Ο πόλεμος και... το στομάχι του Χίτλερ

Σύμφωνα με την κατάθεσι του 'Αγγλου ψυχιάτρου Ντουγκλας Κέλλυ, οι γιατροί του Χίτλερ ήταν βέβαιοι ότι ο έξαιρετικός πελάτης τους υπέφερε από σοβαρή άσφαστεια του στομάχου. Δεν μπορούσαν όμως να κάνουν σωστή διάγνωση, γιατί ο Φύρερ είχε δεχθεί ποτέ να άκτινογραφηθεί. Ο ίδιος ήξερε καλά τι είχε... Κατά τον Γκαίμινγκ, ο όφθος του υπήκε πεθάνη από καρκίνο του στομάχου, πριν προλάβη να εκπληρώσει το «ιστορικό έργο» του, τον έκαμε να έπιταχύνη την εισβολή στην Πολωνία. Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι, αν είχε σωσάλογικό στομάχι ο Φύρερ, ο όςος του κόσμου θάταν διαφορετική!

Η...ένισχυσις του δημοσίου υπαλλήλου! (Σκίτσο Μ. Γάλλια)

Αθηναϊκά επίκαιρα

Περί στενών

Άσφαλώς και δίχως άλλο, και στα χρόνια της...Ειρήνης τα φρικτά και σκοτεινά (τείνα)

Ένα θόρυβο μεγάλο γενικά σ' όλο τον κόσμο προκαλούν τα Στενά.

Κι' η κατάσταση δεν θέλει ούτε άσπεια ούτε γέλια, γιατί με προεμύρα τόση θέλουμε τα Δαρδανέλλια και οι Τούρκοι και οι Ρώσοι.

Τι ρεκόρ άδιαφορίας και τι μέγεθος κακίας! Τα Στενα τους ενδιαφέρουν αλλά μόνο της Τουρκίας (κιος) και δεν θέλουμε να δώσουν σημασία πουθενά για τα... οικονομικά μας πόνε πάντοτε στενά!

Πρόσδες

Είμαι τρισευτυχισμένος από τη στιγμή εκείνη που το είπαν με καμάρια και χαρά πραγμωτική ότι από δω και πέρα θα έχουμε πενικιλίνη, όχι μόνο σε άμπουλες αλλά και κρυσταλλική.

Και προς τούτοις, φίλτατοι μου, — μην το πάρετε (για ψέμμα —) θάχουμε πενικιλίνη και κολλύριο και κρέμα κι' έτσι πιά θα σε ρωτήνε, όπως εύκολα είκάω: — Σωληνάριο τη θέλεις, σε άμπουλες ή σε βάζο;

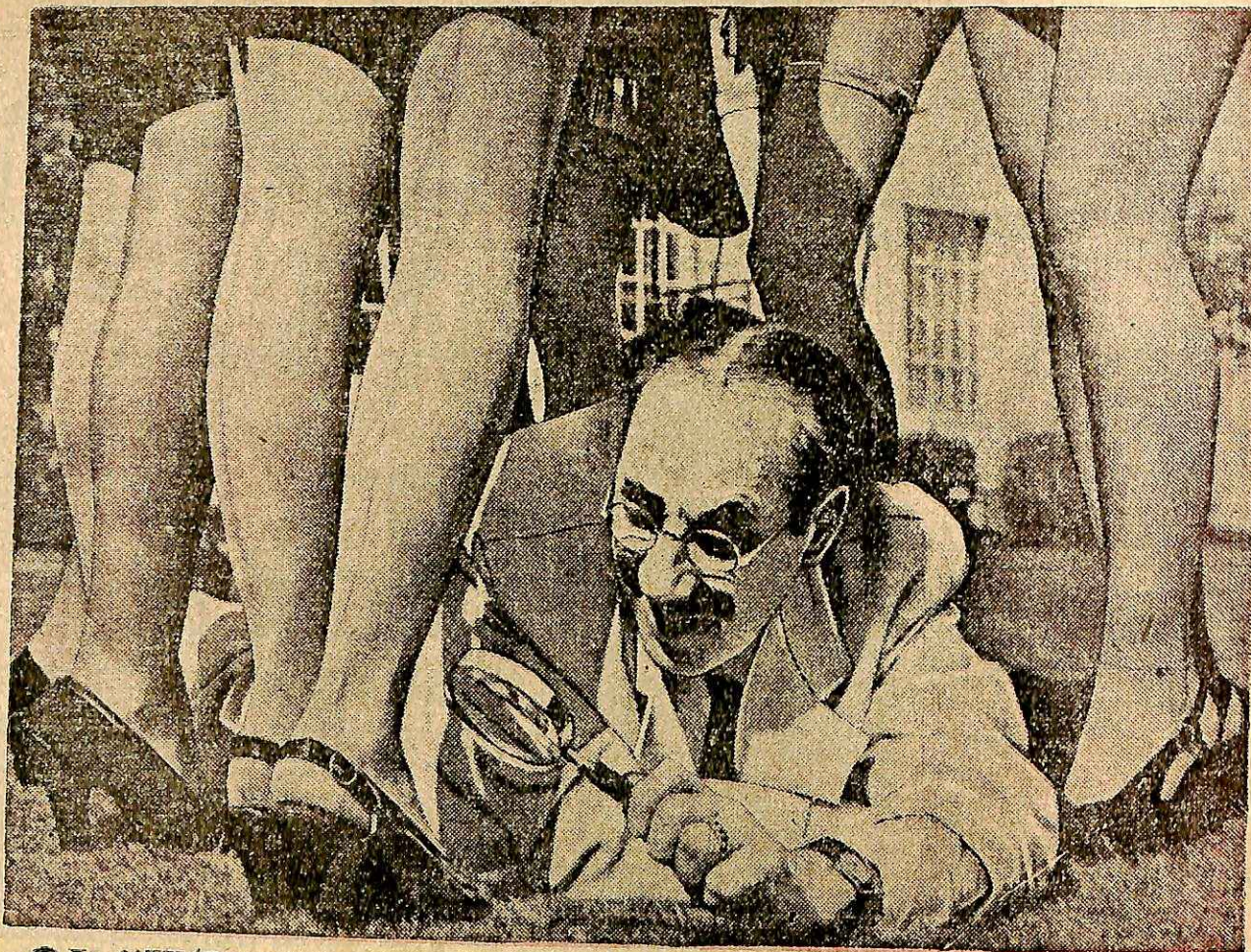
Μ' άλλα λόγια τον άέρα έντελώς της έχουν πάρει και τη χρησιμοποιούν με όποιον τρόπο τους γούσταρει (σταρεί) κι' ίσως, αν τους κέρη γούστο θα μπορούν, με το (Χριστό) να μας την σερβίρουν πλέον ως... πτι-φουρ ή (παγωτό!

Αυτοκτονίες

Μερικοί με τα μυαλά που έχουν τα παρδαλά μ' ένοχλούν και λίγο... λίγο απ' τη φούρκα μου θα σκάσω κι' απ' τα ρούχα μου (θα φύγω, θά πεθάνω) και την άναγάνκη μου κάθε μέρα προσεύχουν γιατί μόλις τάβρουν σκούρα δίχως να σκεφτούν (πηναινουν) σαν χαζοί κι' αυτοκτονούν.

Μά γιατί αυτοκτονούνε άσφικα κάποια βραδυά και γιατί ποτέ δεν θέλουν λίγ' ύπνομνη να κάνουν, αφού έτσι όπως ήμαε συντημώματα, παιδιά, απ' την... πείνα θα πεθάνουν...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ "ΤΡΕΛΛΕΣ", ΤΟΥ ΓΚΡΟΥΣΟ ΜΑΡΕ

Πώς έγινε «κατάσκοπος του έρωτος»

Γκρούσο Μάρε δεν είναι μόνο ένας από τους μεγαλύτερους κωμικούς ηθοποιούς του Αμερικανικού κινηματογράφου. Είναι κι ένας από τους πιο εκκεντρικούς «αστέρες» του Χόλλυγουντ. Του άρεσαν τα πιο παράξενα πράγματα, έχει τις πιο αλλόκοτες ιδιοτροπίες και σκαρώνει τις πιο αμύμητες φάρσες.

Στην επαυλί του, που την αγόρασε από ιδιοτροπία, γιατί έλεγαν ότι ήταν «στοιχειωμένη» κι' ότι τα μεσάνυχτα κυκλοφορούσαν σ' αυτήν φαντάσματα, έχει τις πιο περίεργες συλλογές του κόσμου. Μία από αυτές αποτελείται από παλιές ομπρέλλες του περασμένου αιώνα. Μία άλλη, είναι σ' αλβεία, περίφημη! Περιλαμβάνει τους πιο περίεργους γυναικίους κορσέδες από την εμφάνισή τους ως τα σφιγμένα πολυτελή «Λαστέξ». Όσο για τα επίπλά του, δεν έχουν τίποτα το μοντέρνο, Γρανθοκοπούνται όλα οι ρυθμοί και οι εποχές. Τέλος, αντί για πιάνο, υπάρχει ένα μεγάλο εκκλησιαστικό

όργανο, σαν αυτά που βρίσκονται στις μητροπόλεις της Ευρώπης.

Όσο τώρα για τη ζωή αυτού του άνθρώπου, που είναι μεγάλος καλλιτέχνης, ό,τι κι' αν πη κανείς θα είναι λίγο και δεν θα πλησιάσει την πραγματικότητα. Ο Γκρούσο Μάρε είναι ο πιο έξυπνος, ο πιο εύχαριστος κι' ο πιο «τρελός» από τους δυο άλλους αδελφούς του. Το χιούμορ του είναι αυθόρμητο και τα θουρικά άστεια του κάνουν τους «αστέρες» να ξεκαρδίζονται από τα γέλια.

Εσγάτως λοιπόν, μετά το «γύρισμα» του τελευταίου φιλμ «Μία νύχτα στην Καλαμπάνκα», που σημείωσε μία από τις μεγαλύτερες επιτυχίες, ο αμύμητος Γκρούσο άγκιστάωσε το Χόλλυγουντ με τις «ανιχνεύσεις» του, τις αστυνομικές έρευνές του, τις κατασκοπείες του! Τι είχε συμβεί; Η ατμόσφαιρα του φιλμ του με το μυστήριο της, τις πλεκτάνες της και τις μυθιστορηματικές περιπέτειές της τον έπηρεασαν σε τέτοιο βαθμό, ώστε μία ημέρα αποφάσισε να γίνει «κατάσκοπος του έρωτος» και να «εξιχνιάσει» όλα τα αισθηματικά μυστικά των «αστέρων».

Κι' από τη στιγμή εκείνη, ο Γκρούσο Μάρε έγινε το δόχητο κάθε «Βεντέττας» και κάθε μικρούλης ηθοποιού. Μόλις εμφανίζεται με το σοβαρό ύφος του, διακρίνοντας νευρικά το πόρρο του και κρατώντας στο δεξί χέρι ένα μεγάλο φακό, «α-

στέρες» και κορίττες σπεύδουν να εξαφανισθούν στα καμαρίνια τους. Οι απρόοπτες ερωτήσεις του Γκρούσο Μάρε για την ερωτική ζωή τους όχι μόνο τις σαστιζουν, αλλά και πολλές φορές τις φέρνουν σε τόσο δύσκολη θέση, ώστε αισθάνονται την ανάγκη ν' απαντήσουν και τότε κάνουν συνήθως μία γκάφα και προδίδονται! Λένε ακριβώς ό,τι δεν θα ήθελαν να πουν.

Ο Γκρούσο Μάρε, ύστερ' από τέτοιες επιτυχίες, χαμογελάει εύχαριστημένος και χάνεται από μπροστά τους με τα μεγάλα εκείνα βήματά του, τα γνωστά από την όθνη, που τόσο διασκεδάζουν τους θαυμαστές του.

Οι γυναίκες, λέει, όταν είναι ερωτευμένες «μοιάζουν με γοίφους που δεν έχουν μόνο μία λύσι, αλλά πολλές. Ο καλύτερος τρόπος για να βοηθή τη σωστή λύσι, είναι να τις αινιδιαστείτε! Κι' επειδή πολύ λίγες έχουν μεγάλη έτοιμότητα πνεύματος, φανερώνουν εύκολα τα μυστικά τους.

Κατά τον Γκρούσο Μάρε, οποίος μαθαίνει τα ερωτικά μυστικά των γυναικών, έχει τη μεγαλύτερη περσία της ζωής. Γι' αυτό κι' εκείνος βρίσκεται διαρκώς ανάμεσα στα πόδια των «αστέρων» και προσπαθεί ν' ανακαλύψει με το φακό του, που οδηγεί ο έρωτας τα βήματά τους.

ΕΡΜΠΕΡΤ ΡΟΣ

Ο νέος έρωας της Γκρέτας ΓΚΑΡΜΠΟ

Ο μυστηριώδης κ. «Κ»

Η Γκρέτα Γκάρμπο ξαναγύρισε στο Χόλλυγουντ, ύστερ' από μία παραμονή άσκητων μηνών στη Στοκχόλμη, όπου είχε πάει για να συναντήσει μία παλιά κι' αγαπημένη φίλη της, τη Μάρθα Γκρουπιέλ. Κι' οι δυο ήταν άλλοτε παλιότητες στο κατάστημα Πουμπ και ζούσαν απλά και ήσυχα, όπως όλα τα κορίτσια της τάξεώς τους.

Η μεγάλη «νόσση», όσο έμεινε στη Στοκχόλμη, απέφυγε τα πολυτελή ξενοδοχεία κι' εγκαταστάθηκε στο εθνικό σπίτι της φίλης της, για να ξαναβιώσει την παλιά ζωή της. Αλλά για να είναι βέβαιη πως δεν θα την ενοχλήσουν οι περιεργοί, έφτιαξε γύρω από τον κήπο αυτού του σπιτιού ένα τείχος, που είχε ύψος τέσσερα μέτρα. Έτσι κανείς δεν την έβλεπε και κανείς δεν υπόπρεσε να μάθει πως έζούσε.

Στο Χόλλυγουντ όμως, αυτόν ελόν τον καιρό της απουσίας της κυκλοφορούσαν οι πιο περίεργες φήμες. Μερικοί έλεγαν ότι η Γκρέτα Γκάρμπο είχε φύγει, γιατί δεν αγαπούσε πια τον τελευταίο φίλο της, τον γνωστό Αμερικανό πολυεκατομμυριούχο Άσελ Βένερ Γκόν.

Το περίεργο ωστόσο είναι ότι ο Γκόν είχε άνοιξει να ναυπηγή ένα πολυτελέστατο γιγώ — το ωραιότερο από όσα έχουν γίνει μέχρι σήμερα, όπως βεβαιώνουν οι αμερικανικές εφημερίδες — για να ταξιδέψει αυτό στη Σουηδία και να ξαναφέρει πίσω τη Γκρέτα Γκάρμπο. Τι συνέβαινε λοιπόν;

Η εσφαλκή επιστροφή της μεγάλης «Βεντέττας» έδωσε τη λύσι σ' αυτό το αισθηματικό αίνιγμα... Η Γκρέτα Γκάρμπο, κατά τους καλώς πληροφορημένους κύκλους του Χόλλυγουντ δεν πορεύεται να παντρευθεί τον βασιλιά του Γκόν, αλλά έναν νεαρό και εξαιρετικά ώριμο ηθοποιό, που τ' όνομά του αρχίζει από «Κ». Πορεύεται για ένα νέο μεγάλο και φλογερό έρωτα της Γκρέτας Γκάρμπο. Ποιος όμως είναι αυτός ο έκλεκτος της καρδιάς της; Αυτό είναι ένα ακόμη μυστήριο, όπως μυστήριο ήταν πάντα όλη η ζωή της.

Τ. ΜΟΡΓΚΑΝ

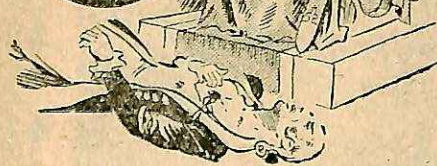
Η Γκρέτα Γκάρμπο με νέο χτένισμα σε μία τελευταία φωτογραφία της.

Η «Διπρόσωπη γυναίκα» είναι το τελευταίο φιλμ της Γκρέτας Γκάρμπο, με πρωταγωνιστή τον Ντουνκλας Μελβιν.

Αποτροπαι

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΚΚΛΗΜΑΤΑ

Το τέλος του πρίγκηπος Τζέμ

Όταν ο πρίγκηπας Τζέμ συμπλήρωσε τα 23 χρόνια του, ο αδελφός του, ο τωρινός σουλτάνος Βαγιαζήτ ο 2ος, σκέφθηκε πως ήταν καιρός πια ν' απαλλαγεί απ' αυτόν. Έτσι, θα ήσυχάζε από το φόβο που είχε πάντα υπήκουε του διεκδικητή μιά μέρα το θρόνο.

Ανέθεσε, λοιπόν, σε μερικούς εμπιστούς του να εξασφαλίσουν έναν καλύτερο τόπο διαμονής, κάτω από τη σκέπη του Προφίτου, στον πολυαγαπημένο του αδελφό. Αλλά, ο Τζέμ μάντευσε τα σχέδιά του και κατέφυγε το 1482 στη Ρόδο, όπου έγινε δεκτός με μενάλεις τιμές από το μάνιστρο των ιπποτών του Αγίου Ιωάννου, Πιέρ ντ' Ομπυσσόν.

Από τη στιγμή εκείνη, ο Βαγιαζήτ δεν έπαψε ν' αναζητά ανάμεσα στους γειτονικούς του ανθρώπους που θα τον απήλασε από τον αδελφό του. Κι' η υιοία θέλησε να τον βοηθήσει λίγο στο πρόσωπο του ασημένιου της γιοιτισανωσύνης, του πάπα Αλεξάνδρου Βοργιά.

Στο αναμεταξύ αυτό ο μάνιστρος των ιπποτών του Αγίου Ιωάννου, που κρατούσε στην εξουσία του τον πρίγκηπα Τζέμ, είχε κάνει την τύχη του. Πραγματικά, ο Πιέρ ντ' Ομπυσσόν εξασφάλισε στην αρχή από το σουλτάνο μιά επίσημη επιχορήγηση, σπασάντα πέντε χιλιάδων δουκάτων, με την υποχρέωση να μην αφήσει τον Τζέμ να φύγει από τη Ρόδο. Αργότερα ο ντ' Ομπυσσόν πούλησε τον Τζέμ στον πάπα Ιννοκέντιο τον 8ο και πήρε γι' αυτότάλαντα τη μίτρα του καρδινάλιου.

Ο Ιννοκέντιος πέθανε σε λίγο, χωρίς να προλάβει να πραγματοποιήσει τη σταυροφορία που σχεδίαζε εναντίον των Τούρκων και που ένας πολύτιμος συνεργάτης του σ' αυτήν θα ήταν ο Τζέμ.

Ο Τούρκος πρίγκηπας πέρασε τότε στην εξουσία του διαδόχου του Ιννοκέντιου, που δεν ήταν άλλος από τον Αλέξανδρο Βοργιά.

Ο Βαγιαζήτ και ο Βοργιάς ήταν οι άνθρωποι που μπορούσαν να συνεννοηθούν μεταξύ τους.

Ο πάπας ζήτησε αμέσως από το σουλτάνο σπασάντα χιλιάδες δουκάτα, για να εξασφαλίσει την απαιτούμενη συντήρησή στον πρίγκηπα.

Την αίτησή αυτή, που του την διεδίδασε εκ μέρους του πάπα ο Γενωβέζος νουτίσιος Γεωργίος Μπουσιάντο, ο Βαγιαζήτ τη δέχθηκε με μεγάλη προθυμία.

Έστειλε, λοιπόν, με ένα από τους εμπιστούς του, τον Κασσιμ Βέη, το ποσό των σπασάντα χιλιάδων δουκάτων και μαζί μ' αυτό μιά επιστολή προς τον πάπα.

Μέσα σ' αυτή του περιέγραφε τη λύπη μίση από την «αδελφική στοργή του» τη γεμάτη πικρίες ζωή της εξορίας. Και πρόσθετε πως ήταν προθυμους να δώσουν τριακόσιες χιλιάδες χρυσά δουκάτα σ' εκείνον που θάπαινε τη φροντίδα να βγάλει τον αδελφό του από τη σμειονή του αθλιότητα και να του εξασφαλίσει μιά ζωή σ' ένα καλύτερο κόσμο.

Τι έσημαναν αυτά τα λόγια; Είπε εύκολο να καταλάβει κανείς. Ο Βαγιαζήτ ήξερε σε ποιόν απευθυνόταν. Από τ' άλλο μέρος, ο πάπας Αλέξανδρος δεν ήταν από εκείνους που θα δισταζαν να εξασπαστεί-

λουν στον άλλο κόσμο έναν άπιστο. Όταν μάλιστα το κεφάλι του αείξε ένα ποσό τόσο σημαντικό.

Ανέθεσε, λοιπόν, στο γιό του, τον Καίσαρα Βοργιά, την εκτέλεση αυτού του απαισίου εγκλήματος.

Αλλά, στο αναμεταξύ, είχε μιά θοισαυτή στην Ρώμη ο βασιλιάς της Γαλλίας Κάρολος 8ος. Και η πρώτη του φροντίδα ήταν να πάει στην εξουσία του τον Τζέμ και να συνεννοηθεί μαζί του.

Το σχέδιο του Καρόλου ήταν να επιτερίσει μιά σταυροφορία εναντίον των Τούρκων και σε περίπτωση νίκης να εγκαταστήσει τον Τζέμ στο θρόνο των σουλτάνων στη θέση του Βαγιαζήτ. Στην περίπτωση αυτή, ο Τούρκος πρίγκηπας έδινε την υποσχέση πως θα παραχωρούσε την Κωνσταντινούπολη στους γειτονικούς και πως θα έκανε μιά άλλη πόλη της Ασίας πρωτεύουσα του Κράτους του.

Οι Βοργιάδες δεν ένοουσαν όμως να γίνουν τόσο εύκολα την αιχμή που είχαν υποσχεθεί ο σουλτάνος για το θάνατο του Τζέμ.

Συνγνώμως εκείνη την εποχή, έφθασε στη Ρώμη ένας νέος απεσταλμένος του Βαγιαζήτ, που πληροφορήσε τον πάπα ότι ο κύριός του ήταν προθυμος να διπλασιάσει το ποσό που είχαν υποσχεθεί αρχικά ως αιχμή για τη δολοφονία του πρίγκηπος.

Η τύχη του Τζέμ είχε καλή πιά. Ο Κάσας Βοργιάς καθάρωσε να κερδίσει με το μέρος του το μάνιστρο του πρίγκηπος. Κι' ο άτυχος Τζέμ βρέθηκε μερικές ημέρες αργότερα δηλητηριασμένος.

Κανείς δεν άνοιξε ποιάς ήταν ο ήθικος αυτός ο άνθρωπος που σκληρού εγκλήματος. Αλλά, ο Βοργιάς έμεινε ακατάδικωτος κι' έπειτα από μερικές ημέρες πήγε στη Γένοβα, όπου εισέπραξε από τους αντιπροσώπους του σουλτάνου τη συμφωνημένη αιχμή.

Ο νεκρός του Τζέμ είχε μεταφερθεί στο αναμεταξύ στην Κωνσταντινούπολη. Ο Βαγιαζήτ του έκανε μιά μεγαλοπρεπή κηδεία και την ημέρα του ενταφιασμού του υιοίρασε ένα σημαντικό ποσό στους φτωχούς της πόλεως.

Η «θεραπευτική αξία» των ποτών

Τα πορίσματα μιάς έρευνής

Το βιολογικό Ινστιτούτο του Μανχάτταν δημοσίευσε τελευταία τα πορίσματα μιάς έρευνής σχετικά με τη «θεραπευτική αξία» που έχουν τα διάφορα οινόπνευμα όσον αφορά τα ποτά.

Πρώτα-πρώτα, όλα τα ποτά που περιέχουν οινόπνευμα, παράγουν μέσα στον οργανισμό μας ένα σημαντικό αριθμό θερμίδων.

Ο αριθμός αυτός των θερμίδων ποικίλει ως εξής περίπου:

Ένα ούισκι «Μανχάτταν» ή «Μαρτίνι» παράγει 130 θερμίδες. (Όσο περίπου και δύο αυγά).

Ένα ποτηράκι κοινό ούισκι, που αντιπροσωπεύει σε 28 κυβικά εκατοστά, 85 θερμίδες. Τις ίδιες θερμίδες παράγει και ένα ποτηρί βερμούτ.

Ένα ποτηρί καλού κόκκινου κρασιού 75 θερμίδες.

Ένα ποτηρί λευκού κρασιού 90 θερμίδες.

Ένα ποτηρί σαμπάνιας μπορεί να φθάσει τις 120 θερμίδες.

Ένα ποτηρί μπύρας ξανθής 135 θερμίδες και μαύρης 150 θερμίδες.

Ένα ποτηρί κονιάκ ή λικέρ 50-80 θερμίδες.

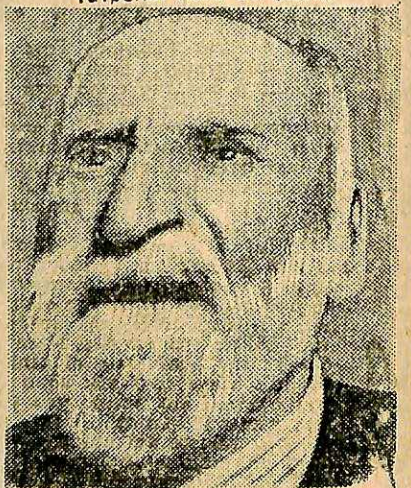
Αλλά, παρ' όλον αυτόν τον αριθμό των θερμίδων, που παράγουν τα οινόπνευμα, τα ποτά, δεν έχουν στην πραγματικότητα θεραπευτική αξία για το σώμα μας και δεν μπορούν ν' αναπληρώσουν τις τρωφές, παρατηρούμε οι αμερικανοί ειδικοί. Η ενέργειά τους είναι έμμεση. Παρέχουν δηλαδή στο σώμα μας ένα πλεονάζον ποσό θερμίδων, που είτε όρεκτο για τις συνήθειές μας ανάγκες μας και του επιτρέπουν να αποθηκεύει τις θερμίδες που αντλεί από τις άλλες τρωφές.

Το συμπέρασμα, λοιπόν, είναι ότι η μετρία καλής οινόπνευματων ποτών θα μπορούσε να είναι ωφέλιμη μόνο, όταν συνδυάζεται και με έπαρκη τροφή. Διαφορετικά, βλάπτει.

ΑΣΥΡΜΑΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΜΕ ΥΠΕΡΥΘΡΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ

Επινοήθηκε ένα νέο ασύρματο τηλεφώνου, που προβλέπεται ότι θα χρησιμοποιηθεί από τα πλοία. Η «γεννήτρια», που διακρίνεται άριστα στο βάθος της εικόνας μας, δυναμνεί τη φωνή του ανθρώπου που μιλάει στο μικρόφωνο. Έπειτα η μεταβιβάσις γίνεται με «υπερύθρους» ακτίνες, που εκπέμπονται από μιά ειδική λυχνία με άτμοιο «καίσιου». Οι ακτίνες αυτές έχουν 350.000.000 φορές μεγαλύτερη «συχνότητα» απ' τα κοινά ραδιοφωνικά κύματα. Στον δέκτη είναι φωτοηλεκτρικά κύτταρα, που μετατρέπουν πάλι σε φωνή.

ΕΙΝΕ 131 ΕΤΩΝ!

Ο νέρος αυτός Ιρλανδός δήλωσε τελευταίως στους δημοσίους ραφούς ότι είναι 131 ετών. Παρουσίασε επίσημα ντοκουμέντα, που αποδεικνύουν ότι γεννήθηκε στις 4 Ιουλίου 1815 κι' ότι έλαβε μέρος ως ταγματάρχης στον εμφύλιο πόλεμο του 1861 έπειτα στον Ισπανοαμερικανικό και τέλος στον πόλεμο των Μπόερς. Δεν υπέφερε να πολεμήσει και στο 1917, γιατί τον βόηκαν πολύ γέρο (102 ετών). Εργάστηκε όμως τότε σ' ένα ναυπηγείο για να συντελέσει στην πολεμική προσπάθεια της χώρας του.

Δεν πέθανε απ' τα γέλια!

Δεν μπορεί να η κανείς ότι δεν είναι τυχερός ο νεώρος Κόνοντ ένας Αμερικανός 25 ετών, απ' το Κνεξβίλ των Ηνωμ. Πολιτειών... Μία μέρα, καθόταν στην κορδέλα του παρόντος του κι' άκουσε μιά αστεία ιστορία που του διηγήτο κάποιος φίλος του. Στο τέλος, έβαλε τέτοια τραντάχα γέλια... ώστε έχασε την ισορροπία του κι' έπεσε προς τα πίσω, στο κενόν. Έπτα πατώματα χαμηλότερα το σώμα του χτύπησε πάνω στη δικτυωτή «μασκιά» μιάς αϊθουσής κορούς χωρίς να πάθει εύτυχως τίποτε το σοβαρό κι' έτσι σταμάτησε το πέσιμό του. Την άλλη μέρα, πονούσε λίγο το σώμα του. Παν ένωως περφόρετος για την τύχη του, γιατί δεν είχε πεθάνει... απ' τα γέλια!

ΜΠΟΡΕΙ ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ νά ταφή ζωντανός;

Η επιστήμη άδυνατεί νά διαπιστώσει το θάνατο

Μιά μακαβρία και κωμικοτραγική περίπτωση άναστάτωσε τελευταία τους επιστημονικούς κύκλους της γαλλικής πρωτεύουσας και εσνάφεσε στην επιφάνεια το ζήτημα, αν υπάρχουν ή όχι επιστημονικά τεκμήρια, που να επιτρέπουν να διαπιστωθεί μ' έναν τρόπο άναμφισβήτητο ο θάνατος ενός ατόμου.

Οι επιστήμονες απαντούν σήμερα σ' αυτό το ερώτημα άρνητικά. Υπάρχουν πολλές ενδείξεις, αλλά καμιά απόλυτη βεβαιότητα.

Στην περίπτωση που ανέφεραμε, ένας άνθρωπος γιωός οικογένεια είχε πεθάνει σ' ένα μικρό ξενοδοχείο. Συνέβη, λοιπόν, το εξής: Οι υπάλληλοι της δημοχίας που πήγαν για να παραλάβουν το πτώμα του έκαμαν λάθος και αντί γι' αυτόν έβαλαν μέσα στο φέρετρό έναν άλλον ένοικο του ξενοδοχείου, που ήταν στυπύ στο μεθύσι και φαινόταν σαν πεθάνει. Ο αρμόδιος γιατρός που εξέτασε αυτό το υποθετικό πτώμα διαπίστωσε επίσης το θάνατό του. Και τα πράγματα θάπαιναν μιά τραγική έκβαση, αν ο μεθυμένος δεν έκανε έναν καταστροφικό έμετο τη στιγμή που τον κατέβαζαν στο λάκκο. Ο έμετος αυτός τον ξύπνησε κι' έτσι άποκαλύφθηκε το λάθος. Διαφορετικά θα τον έθαβαν ζωντανό.

Κατά τον καθηγητή Λουί Πελλετιέ, όλοι οι έφαρμακοίμενοι τρόποι για την διαπίστωση του θανάτου ενός ατόμου άφορούν μόνο τους ίδιους. Η επιστήμη έχει όλα τα μέσα για να διαπιστώσει το θάνατο των ζώων. Θα ήταν το μυσρό όμως να συμπεράνουμε απ' αυτή τη διαπίστωση, ότι ένας άνθρωπος έχει πεθάνει.

Ας πάρουμε, λέγει, το παράδειγμα ενός καρτομυθέντος. Και μετά την άποκτηή της κεφαλής, τίποτε δεν έχει πεθάνει πραγματικά σ' αυτό τον άνθρωπο. Ακόμη και ο εγκέφαλος δεν έχει πάθει τίποτε άλλο από ένα έλασρό «μυοδισμό», που όδείται στην βιολόγία του γυμνιάματος. Ο έκτελεσθής εξακολουθεί νά ζή πάντοτε και ο θάνατος θα επέλθη σινά-σινά και θα έπεκταθί από το ένα όργανο στο άλλο και από το ένα κύτταρο στο αέσως συνεχόμενο μ' αυτό. Μόνον όταν πεθάνει και το τελευταίο κύτταρο, ο άνθρωπος πεθαίνει πραγματικά.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- ★ Το δέντρο που έχει τις ρίζες του βαθιά στη γη, δεν φοβάται τον άνεμο.
- ★ Το έμπόδιο κάνει τον έρωτα πιο γλυκό.
- ★ Ο φρόνιμος άνθρωπος δεν βάζει την καρδιά του να του φυλάξει τ' άμπέλι.
- ★ Τον άναπαρ μη δαείζει και τον ποθείς μη σιχνάζει.
- ★ Τα λίγα λόγια ζαχασι και τα καθόλου μέλι.
- ★ Τα πλούτη αν πάν ως τα παιδιά δεν φτάνουν ώς τ' άγγονια.
- ★ Άγιος που δεν κάνει θαύμα, μη κερδί και μη θιμάμα.
- ★ Άνθρωπο βέλπεις, καρδιά δεν ξεχωρίζεις.
- ★ Ξεχωρένεσαι; Ξελασώννεις.
- ★ Δοκίμαζε τους φίλους σου, πριν λάβης την ανάγκη τους.
- ★ Τα μικρά έξοδα είν' εκείνα που αδειάζουν τη σκακούλα.
- ★ Ένας κόκκος φρονιμάδας, αείζει πιο πολύ από ένα βρελί συναμπί.
- ★ Άλλος κυνηγάει το λαγό κι' άλλος τόνε τρώει.

τικά. Πρωτίτερα, δεν είχε νεκρός και η δυνατότητα να αναυυοίση στη ζωή υπάρχει πάντοτε, όπως απέδειξαν τα τελευταία πειράματα των Αμερικανών και Ρώσων επιστημόνων.

Μιά άποσδήποτε άσφαλής μέθοδος για τη διαπίστωση του θανάτου ενός ατόμου είχε εκείνη που έφηρμοσε ο δόκτωρ Μπαλντάζο και που συνίσταται στο άνοιγμα της κεραδικής άσπριας, που βρίσκεται στον καρπό του χεριού. Αν πρόκειται περί νεκροφάνειας, έπείνεται τότε μιά άσφον αίσωοραγία, που μπορεί νά οδηγηση σε πραγματικό θάνατο, αν ο γιάτρος δεν έχει λάβει όλα τα άπαιτούμενα μέτρα για να είναι σε θέση νά την σταματήσει άμέσως. Σε περίπτωση πραγματικού θανάτου, κυλούν από την άσπρια μόνον μερικοί θρόμβοι ενός κιτοιναίου όρου.

Μιά μέθοδος διαπίστωσης του θανάτου, που παρέχει σχετική άσφάλεια, είναι επίσης η ένεσις αϊθέρος κάτω από το δέμα. Αν πρόκειται περί νεκροφάνειας, ή όπη που έκαμε ή βελόνη κλείνει αέσως και το ύγρον δεν τρένει. Διαφορετικά, μένει άνοικτη και το ύγρον χύνεται έξω.

Άσφαλέστερη είναι ή μέθοδος των γιάτρων. Άμπάο και Μπρίζουορ, που συνίσταται στην άσφίρεσι και στην ιστολογική εξέτασι ενός τεμαχίου από το σπκότι ή από τη σπλήνα.

Η μέθοδος αυτή, όμως, προϋποθέτει μιά άληθινή έγχειρση και γι' αυτό είναι πρακτικά άνεάομοστη.

Τελευταία, ή διαπίστωση του θανάτου γίνεται στην Αμερική ίδιως με τον ήλεκτροσισμό. Όπως είναι γνωστόν, οι ζωντανοί ιστοί παρουσιάζουν μιά άνάλογη αντίδρασι, όταν διογετεύσμε ήλεκτρικό ρεύμα μέσα σ' αυτούς. Αντίθετα, οι νεκροί ιστοί δεν παρουσιάζουν καμιά αντίδρασι.

Και ή μέθοδος αυτή όμως απαιτεί ειδικά όργανα για τη μέτρηση της αντίδρασεως των ζώων και γι' αυτό ή έφαρμωγή της δεν είναι δυνατόν νά γίνει σε μεγάλη κλίμακα.

Πρέπει νά σημειωθεί ότι από το 1874, ο μαρκήσιος ντ' Ούρς είχε άφήσει με τη διαθέσιμη του ένα κληροδότημα είκοσι χιλιάδων φράγκων, για τη βράβευσι του επιστήμονος που θα κατόρθωνε ν' ανακαλύψει μιά άσφαλή μέθοδο για τη διαπίστωση του θανάτου.

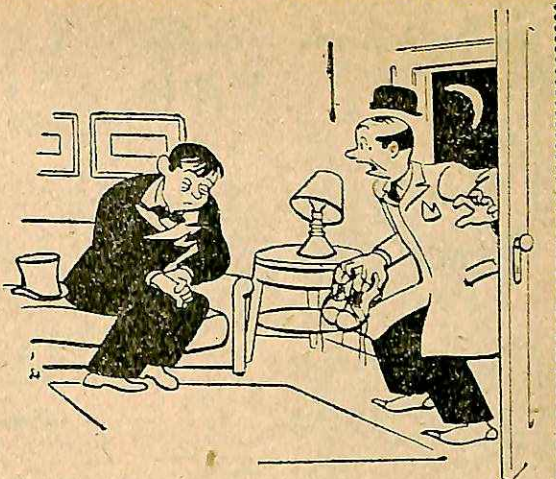
Από την εποχή εκείνη έχουν υποβληθί ως σήμερα στη Γαλλική Ιατρική Ακαδημία περισσότερες άπό έκατό μελέτες ειδικών επιστημόνων.

Αλλά σε καμιά απ' αυτές δεν έδόθη το βραβείο του μαρκήσιου ντ' Ούρς, γιατί καμιά δεν παρείνε άπόλυτη άσφάλεια.

Έτσι, το πολύκροτο ζήτημα της διαπίστωσης του θανάτου παραμένει πάντοτε άλυτο. Επιστήμονες με διεθνές κύρος δεν διστάζουν νά όμολογήσουν τη χρεωκοπία της επιστήμης σ' αυτό το κεφάλαιο. Ο θάνατος, παρατηρούν, είναι κάτι που το συμπεραίνουμε άπό διάφορα έξωτερικά γνωρίσματα. Αλλά ποτέ ένας γιάτρος που βεβαιώνει το θάνατο ενός ατόμου δεν μπορεί νά είναι απόλυτα βέβαιος γι' αυτόν.

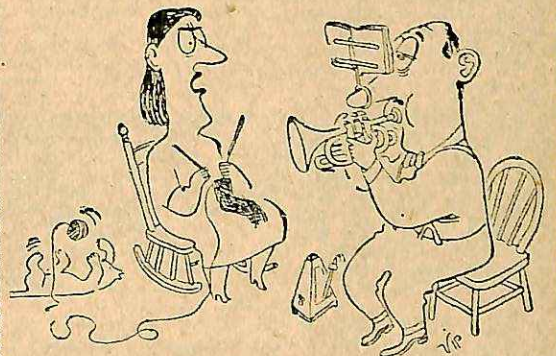
ΥΓΡΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Οι άρχιζήδες, οι άνθρωποι αυτοί που ενσώκωναν τη βαρβαρότητα σ' όλη τη φρίκη, είχαν συνήθως και... καλλιτεχνικές κλίσεις! Ο Φράνκ, ο δήμιος της Πολωνίας, άναπαύσε τις συμφωνίες του Μπετόβεν. Ο Χίτλερ έγραφε λοϊκά ποιήματα. Ο Χίτλερ συνιστούσε νά, μην πειράζουν τις φωνές των πουλιών. Κι' ένας απ' τους σκληρότερος ασιδίστας του στρατοπέδου του Μασουτκούζεν διηγήτο συχνά με γλυκερά φωνή στο ραδιόφωνο παραμυθία και θούλους.

ΧΑΡΑΣ ΣΤΗΝ ΥΠΟΜΟΝΗ ΤΟΥ

—Βρέ για το Θεό! Σπείρωσε κι' ακόμη δεν ντύθηκε η κόρη μου για να πάει με τον αρραβωνιαστικό της στο θέατρο!...

—Αντρα μου, καλά θα κάνης νά πάρης ένα ζευγάρι γυαλιά!...

Ο καθένας με τον πόνο του.

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

—Στον κινηματογράφο που με στείλατε, το ζευγάρι φιλιόταν όλη την ώρα! Έσείς τι κάνετε εδώ;

Παραμύθια ΚΡΙΝΑ

Ο τελευταίος γαμπρός

Η Ρένα κρατάει σφιχτά το κεφάλι του άγαπημένου της στο στήθος της, του χαϊδεύει τα μαλλιά, τον φιλεί στα μισόκλειστα μάτια του και του ψιθυρίζει λόγια τρυφερά, λόγια γεμάτα φλόγα:

— Άγαπημένε μου... πο-
λυαγαπημένε μου Ρένο, ά-
νοιξε τα μάτια σου τα γλυ-
κά και κτύπα με. Όταν άνοι-
ξεις τα μάτια σου άνοι-
γουν για μένα οι ούρανοι...
Όταν άνοιξεις τα μάτια σου
δύο ήλιοι άστράφτουν και γε-
μίζουν την ψυχή μου φως και
γεμίζουν την καρδιά μου χαρά κι
αγάπη... Ρένο... λατρεύω
μην... Χρυσάφι μου, πές μου πώς
μ' αγαπάς

Ο Ρένος άνοιξε τα μά-
τια του, την κυττάζει μ' ά-
γάπη και καλωσύνη και της
ψιθυρίζει φιλώντας τα χέρια
της:

— Σ' αγαπώ, Ρένα. Χίλιες
φορές σου το έχουν πη τα
χείλη μου.

— Θέλω να το άκούω κάθε
στιγμή, καλέ μου.

— Όχι, αγαπημένη μου.
Καλύτερα να σωπαίνουμε
και ν' άκουμε τους χτύ-
πους των καρδιών μας. Α-
κουμπάμε το δανθό, χρυσό-
μαλλο κεφαλάκι του στο
στήθος μου, άκουσε τι σου
λέει η καρδιά μου. Κάθε
της χτύπος κάθε της παλ-
μός είναι για μένα και σου
φωνάζει: Σ' αγαπώ, σ' ά-
γαπώ!...

Η Ρένα άναστενάζει.

— Άναστενάξεις άγγελέ
μου! Γιατί;... Τι έχεις;...
Γιατί είσαι τόσο άνησυχη
τόν τελευταίο καιρό, μι-
κρούλα μου;

— Θα σου το πω, Ρένο. Θα
σου άνοιξη την καρδιά μου.
Κάτι άνεκχητό μου συμ-
βαίνει τον τελευταίο καιρό.
Μία άριστη λαχτάρα, μία

άγωνία χωρίς λόγο κι' ά-
φορη μου σκίζει την καρ-
διά!... Φοβούμαι, Ρένο!...
Φοβούμαι πώς θα σε χάσω.
Πώς και γιατί δεν ξέρω.
Ετσι, χωρίς άφορη, ώρες-
ώρες σφίγγεται η καρδιά
μου και μία άπόκοψη έρω-
τερική φωνή μου λέει: Δεν
θα χαρής την άγάπη σου,
δεν θα χαρής τον έρωτά,
μάταια έλπίζεις και καρδιο-
χτυπάς!...

Τα μάτια της βούρκωσαν
καθώς μιλούσε. Λυγμοί φρύ-
κωναν το στήθος της το
παρθενικό.

Ο Ρένος την άρπαξε άν
τρελλός άπην άγκαλιά του.

— Σωπα, Ρένο! Μην έξα-
πής τέτοια τρελλά λόγια.
Τίποτα δεν μπορεί να μ' ά-
χώσει. Σ' αγαπώ και θα γί-
νως δική μου. Όλη σου ή
λαχτάρα κι' ή άγωνία προ-
έχονται άπ' το μεγάλο σου
έρωτά, τρελλή μικρούλα
μου. Μ' άκούς; Σ' αγαπώ!

Η Ρένα ταυ χαμογέλασε.
— Όστόσο, όταν χώρισαν
και τράβηξε για το σπίτι
της πάλι βάρυνε ή καρδιά
της. Πάλι την άδωκνε το
σαράκι. Έκανε το στενό
της και ψιθύρισε:

— Παναγία μου, σκέπε
την άγάπη μας! Φύλαξε
μας άπ' το κακό, Παρθένα
μου!...

Υπάρχουν μούρα πορε-
θήματα που έχουν το λάνο
τους, λές και μ' άγγίζει
ή συμφορά πριν να μ' ά-
χτυπήσει θανάσιμα.

Και τα προαισθήματα της
Ρένας βγήκαν άληθινά. Δεν
την άπάτησε ή καρδιά της.
Δεκαπέντε ήμερες κατόπιν
ο Ρένος σκότωθηκε σ' μία
σύνκρουση της μοτοσυκλέ-
τας του μ' ένα αυτοκίνητο!

Όταν έμαθε τη φρικτή
είδηση ή Ρένα σωριάστηκε
κάτω άναίσθητη. Κι' όταν
συνήρθε, μέρες και νύχτες
θρηνησες, χτυπιόταν κι' έ-
σκουζε:

— Το ήξερα, αλλοιμονό
μου!... Το είχα μαντέψει ή
φτωχή μου ή καρδιά. Είχε
μυλήσει ή θάνατος στην
ψυχή μου...

Μήνες δόλοκληρους θρή-
νησε ή Ρένα τον άγαπημέ-
νο της. Μα όλες οι πληγές
γιατρεύονται με τον καιρό.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Το πάθημα του Σπανδωνή

Ένας άπό τους πειό χαριτωμένους τύπους της πα-
λίας άθηναικής δημοσιογραφίας ήταν κι' ο άλμα-
ντικός Νίκος Σπανδωνής. Ο Σπανδωνής ήταν πρώτης
τάξεως ρεπόρτερ. Όταν όμως τον έπαιναν οι τριμπε-
λές ή τον άποσκόλευσε το ψάρι φύλαν — και και του
βούσε ν' άποφύγη κάθε δουλειά, με κάθε τρόπο και
τό έβριχνε έξω.

Κάποτε που ο Σπανδωνής ήταν συνεργάτης της «Α-
κροπόλεως» ανέλαβε (νά πάρη συνέντευξη) άπό κά-
 έντολη, αλλά δεν ήλγε στο βιομήχανο. Γύρισε ύστρος
στο γραφείο ιδρωμένος, λυσορρώντας και καταγνακτι-
σμένος.

— Τι συμβαίνει λοιπόν; τον ρώτησε ο Γαβριηλίδης.
— Τον παλαιοέρωτο! διαμαρτυρήθηκε ο Σπανδωνής.
Άκούς έκει να μη με δαχθή. Δεν ήταν λέει στο σπίτι...

— Πολύ φυσικά του άπάντησε ο Γαβριηλίδης που μάν-
τρεψε το ψέμμα του. Πολύ φυσικά, άφου... τον κήδε-
ψαν σήμερα το πρωί.

Πραγματικά ο βιομήχανος είχε πεθάνει την προ-
γουμένη μέρα.
Κόκκαλο ο Σπανδωνής!

Κλείνουν τα τραύματα της
καρδιάς.

Κι' άπάνω στο χρόνο έ-
νας καινούργιος έρωτας
φλόγιζε την καρδιά της.
Άγάπησε τρελλά ένα φι-
λο του άδελφού της, το
Βάσο, υπάλληλο της Έθν.
Τραπέζης. Τώρα πεία έλπι-
ζε πως οι κακές μέρες πε-
ρσαν. Σαν άνοιξε στην
καρδιά της το θείο λουλού-
δι του έρωτος.

Οι γονείς της ήσαν συμ-
φωνοί για το γάμο της. Εύ-
οισκαν το νέο πολύ καλό
γαμπρό.

Η Ρένα κολυπούσε σ' έ-
πελάγη εύτυχίας. Κι' έξα-
φνα συνέβη πάλι το μοι-
ραίο. Σ' έμια έκδρομή στην
Πάρνηθα ο Βάσος κυρολό-
γησε. Τον μετέφεραν ρε
κακή κατάσταση στην Εύα-
γγελισμό και πάνω στο μήνα
πέθανε.

Ο πόνος της Ρένας δεν
είχε όρια. Μαύρισε ο κό-
μος γύρω της. Δεν ήθελε
ν' άκούση πεία για έρωτά,
για γάμο.

Τρία χρόνια πέρασαν.
Τρία χρόνια μαρμαρώσε, τρία
χρόνια ποτισμένα στα δά-
κρυα.

Κόντευε να περάση και
τέταρτος χρόνος και συνέ-
βη πάλι το θαύμα της άγά-
πης. Σ' ένα φιλικό σπiti
γνωρίσε ή Ρένα έναν κύριο
που μόλις είχε γυρίσει άπ' το
Εξωτερικό. Άγαπήθηκε άπ' τη
πρώτη στιγμή. Εα-
ναλογιστηκε ή πληγωμένη
της καρδιά.

Τώρα ή Ρένα βιαζόταν.
Φοβόταν τη Μαίρα. Κι' άπο-
φασισαν ν' παντρευτούν
σ' ένα μήνα, μόλις θα γύ-
ριζε ο άγαπημένος της ά-
πό ένα του ταξιδιού στην
Ελβετία.

Άλλοιμονο! Ο καλός
της έφυγε και δεν ξαναγύ-
ρισε πεία. Το πλοίο που τα-
ξίδευε προσέκρουσε σ' έ-
να γάρφι και βυθίστηκε.
Άνάμεσα στους νεκρούς ή-
ταν κι' ο καλός της!...

Συντριμμένη ή Ρένα κλεί-
σθηκε στον έαυτό της.

— Είμαι καταρυσμένη!...
έλεγε. Δεν έχω τύχη...
Σκορπίζω γύρω μου τη συμ-
φορά. Μη μου ξαναπεί για
γάμο, νι' άγάπη, για ευ-
τυχία!...

Ετσι πέρασαν χωρίς χα-
ρά τα χρόνια. Μαθήθηκε
της Ρένας ή άρσση άπορη-
φία. Οι άλλες κοπέλλες την
έδειχναν με τρόμο και συμ-
πόνοια.

— Έμεινε νεκροκόρη!
έλεγαν. Δεν είχε τύχη!...

Η Ρένα χαμογέλυσε πι-
κρά άκούοντας τα λόγια
αυτά και ψιθύριζε:

— Ναι, είμαι ή νύφη του
θανάτου. Δεν έχω άνδρα
στο πλευρό μου, μα έχω δυό
άρραβωνιστικούς στο νε-
κροτάφιό κι' έναν τρίτο
στο σκοτεινό βάθος της θά-
λασσας! Ο θάνατος δεν
μ' άφισε να παντρευτώ. Μα
θα ρθ ή μία μέρα ο τελευ-
ταίος γαμπρός... ο Χάρος!

Και περιμένει υπομονετι-
κά ή Ρένα, γρούλα πεία
μ' άπορη μαλλιά περιμένει
το θάνατο, το μόνο γαμπρό
που θα την πάρη στην ά-
καλιά του για πάντα. Τον
περιμένει άτάραχη και κι-
λησικραμένη και ψιθυρίζει
άναστενάζοντας:

— Θα ρθ ή μία μέρα... Θα
ρθ ή σβάλλα σ' άλογό του
και θα με πάη στη νυφική
παστάδα... τον θάρο!

ΒΕΡΒΕΡΟΣ

Το κουστούμι ΧΑΜΑΙΛΕΩΝ

Πώς άλλάζει αυτόματα ή όψη
και το χρώμα του

Ένας άμερικανός ράπτης, όνόματι
Κίνγκσμπουρυ, έφευσε έναν περσιόγα
τρόπο, που έπιτοέπει ν' άλλάζουμε όσες
φορές θέλουμε... το χρώμα και την όψη
του κουστουμιού που φορούμε, μόνο και
μόνο με το τσάβημα ενός μικρού κορ-
δονιού που βρίσκεται στο μανίκι του
σακακιού και ενός δευτέρου που βρίσκε-
ται στη ζώνη του πανταλονιού.

Το «θαύμα» αυτό γίνεται, γιατί ο
Κίνγκσμπουρυ κατόρθωσε ν' συνδέσει
με το κορδόνι όλα τα στοιχεία του υ-
φάσματος. Τρία, τέσσερα, πέντε παρό-
μοια κορδόνια έπιτοέπουν ισάριθμες με-
ταβολές του χρώματος και της όψεως
γενικά του κουστουμιού που φορούμε.
Η μεταβολή αυτή δεν άπαιτεί καμιά
ιδιαιτέρη διαδικασία και μπορεί να γί-
νι ή άκουη και στο όρομο την ώρα που
περιπατούμε.

Ετσι, μπορούμε ν' άκούμε ένα υπέ-
κομτομή ν' άγινι ριγέ ή «καρό» κλπ.
Άλλ' άκούστε τι λέει ο ίδιος ο έ-
φευστής της καταπληκτικής αυτής έ-
φευρέσεως:

— Φεύγεται το πρωί για το γραφείο
σας μ' ένα άπλό υπέκομτομή κι
έχετε ένα ένδιαφέρον σεντενιό για το
μεσημέρι. Τραβάτε το άνάλογο κορδόνι
και άμέσως το κουστούμι σας παίρνει
άραίες κυματισμούς και φαίνεται όλο-
τελα διαφορετικό. Η άς υποθέσουμε ότι
το βράδυ που θα τελειώσετε την έργα-
σία σας θέλετε ν' φαήτε λιγάκι «μον-
τέον». Δεν έχετε και πάλι ν' στενο-
χωρήσετε καθόλου. Θα τραβήξετε ένα
άλλο κορδόνι και άμέσως θα έμφανί-
σθουν πάνω στο κουστούμι σας λευκά
και κόκκινα «καρό».

Ο άμερικανός ράπτης όνόμασε το
κουστούμι του «χαμαιλέοντα» λόγω των
συχνών άλλαγών που παίρνει. Οι δυνα-
τότητες αυτών των μεταβολών είναι ά-
πειρίσιμες.

Είπε το κουστούμι που ταιριάζει
σ' όλες τις ώρες της ήμερας, έτόνισε
ο Κίνγκσμπουρυ. Άρκει ν' άνη κανείς
μέσα στην τάση του μερικές άναλόγους
χρωμάτων τραβάτε. Θα υπορσθή τότε
με το μοναδικό του κουστούμι ν' αντι-
μετωπίση όλα τα άπορήματα, που μπο-
ρούν ν' του παρουσιασθούν κατά τη
διάρκεια της ήμερας. Άκόμα και...
μια καταδίωξη έκ μέρους της αστυνομίας.
Θα υπή τότε μέσα σ' έναν τηλεφωνικό
θάλαμο ντυμένος με το κουστούμι που
γνωρίζουν οι αστυνομικοί και θα βγή
άπό εκεί, φορώντας ένα άλλο. Ετσι δεν
θα υποπτευθούν ότι είναι ο ίδιος άν-
θρωπος.

Ο Κίνγκσμπουρυ παρορσέχεται όμως
ότι το κουστούμι — χαμαιλέον έχει δυό
μειονεκτήματα.

— Φαντασθήτε, λέει, τί θα συμβή άν
ένας μεθυμένος τραβήξη όλα τα κορ-
δόνια μαζί! Το αναλογίζομαι με τρό-
μο, άλλ' όμολογώ ότι δεν μπορώ ν' άν-
τιμετωπίσω αυτό το ένδεχόμενο. Το δευ-
τερο μειονέκτημα θα παρουσιασθή σ'
έκείνους που λεκιάζουν πολύ το κου-
στόμή τους. Γιατί θα είναι δύσκολο ν'
άνακαλύψη κατόπιν σ' ποιά άπό τα
«κουστουμιά» βρίσκεται ένας λεκές και
συνεπώς δεν θα μπορή ν' τον καθαρίση.

Τα τιμολόγια των γκάνγκστερς

Οι γκάνγκστερς του Σικάγου, άκο-
λουθώντας το γενικό ρεύμα των άνα-
τιμώσεων, άνέβασαν κι' αυτοί τις τι-
μές των...
... το 1913. Ένας καλός
«φονιάς» ζήτησε μόνον δέκα δολλά-
ρια για ν' φυτέψη το μαχαίρι του στον
τραχήλο ενός έχθρου σας. Η τιμή ά-
νέθηκε το 1939 σ' 200 δολάρια. Και
σήμερα οι έπαγγελματίες «φονιάδες»
ζητούν για ένα «καλό χτύπημα» όχι
λιγότερα άπό 1000 δολάρια.

Η άγάπη της Κάμα

Μετά την έκπόρση και τη λεη-
λασία της Ρώμης κατά τον 4ον αι-
ώνα, μερικές φυλές Γαλατών, αντί ν'
έπιστρέψουν στην πατρίδα τους, ά-
πως έκαναν όλες οι άλλες, διεσχί-
σαν τη Βαλκανική ηερσώνησο κι' έν-
καταστάθηκαν κοντά στις άκτές του
Ευξείνου Πόντου, εκεί που βρίσκεται
το σημερινό Γαλάζιον της Ρουμανί-
ας, που πήρε άπ' αυτούς την όνο-
μασία του.

Μεταξύ του πολεμικού αυτού λα-
ού, γεννήθηκε κατά το έτος 310 π.
Χ. ή όμορφη Κάμα, κόρη άρχηγού,
τέλεια άμαζόνα, άσπαστη στο άκόνι-
τι και το τόξο, γοητευτική χορεύ-
τρια, άληθινή νεράιδα των δασών.

Οι νέοι άπό τις άριστοκρατικές
οικογένειες, φεύγοντας για τον πό-
λεμο, ίκτευναν ένα της χαμόγελο κι'
όταν νυθίζαν νικητά, έπεσαν στα
πόδια της, για ν' ά της προσφέρουν
την άγάπη και την άφοσίωσή τους.

Άλλ' ή Κάμα έμεινε άσυγκίνητη.
Γιατί άπό καιρό τώρα είχε άσει
την καρδιά της στον άνδρείο πολεμι-
στή Σινάτη, που κατανόταν άπ' έ-
μια οικογένεια, το ίδιο παλαιό και
ένδοξο όσο και ή δική της.

Οι δυό άγαπημένοι βλεπόνταν
συνα ν' άβασάνε μέσα στο ήερο άλ-
λεμο, που άπλωνόταν νύχτα άπό το
ναό της Άρτέμιδος κι' ή άγάπη τους
μεγάλωνε άπό τη μιά μέρα στην
άλλη.

Όστόσο, ύπoχκε κάποιος που έ-
βλεπε με κακό μάτι τις συναντήσεις
αυτές της Κάμα με το Σινάτη. «Η-
ταν κι' αυτές ένας νέος άπό άριστο-
κρατική οικογένεια και πολύ πλού-
σιος, που τον έλεγαν Συνορύνη. Ο-
σο μεγάλωνε ή άγάπη των δυό έρω-
τευμένων, τόσο ο θόσος και το υί-
τος φοντώναν μέσα στην θυχή του.

Γιατί ο Συνορύνης άναπόσσε την
Κάμα, μ' ένα τοσλό και παρσάφρο
αίσθημα. Μα μ' όλες τις προσπά-
θειές του, δεν είχε κατορθώσει ποτέ
ν' άσυνκίνηση την καρδιά της.

Οι γάμοι της Κάμα με το Σινά-
τη έπρόκειτο ν' άγινουν έπειτα άπ' έ-
λίγες μέρες.

Είς βράδυ, όμως, την ώρα που
ο έσος γυρίε στο σπίτι του, κάποιος
τον πλησσε έσφηνικά άπό πίσω και
του έμπεσε ένα μακρύ μαχαίρι ανάμε-
σα στα πλευρά.

Ο Σινάτης σφαιράσθηκε άμέσως
νεκρός.

Καίεε δεν άγνωρσσε ποιός ήταν
ο δολοφόνος και το όνομα του Συνο-
ρύνη κυκλοφορούσε άπό στόμα σ' έ-
στόμα. Μα ή οικογένειά του ή-
ταν πολύ ισχυρή και κάθε θορύβος έσβυ-
σε σ' έλίγο, μιά και δεν υπήρχε καμ-
μιά άπόδειξη εναντίον του.

Όστόσο, ή Κάμα δεν ξαναγύρε.
Κι' όταν πέρασε ή πρώτη λύπη της,
άοκίσθηκε ν' έκδικήη το θάνατο
του άγαπημένου της.

Είσε μόνον τσάπες υπήρχε γι'
αυτό: Νά άναγκάση το Συνορύνη,
ν' άπολογήση το βδελυρό έγκλημά
του.
Καταπνίγοντας λοιπόν, την άπο-
στροφή και το μίσος που έννοιζε
γι' αυτόν, άρίσσε ν' άφείρεται έντελώς

διαφορετικά άπέναντί του, του γα-
μογελούσε όταν τον συναντούσε στο
όρομο και δυό ή τρείς φορές δέχθη-
κε ν' ά της στεφανώσει το κεφάλι με
άνθη, όπως έκαναν οι νεαροί Γαλά-
ται, όταν ήθελαν ν' δείξουν το θαυ-
μασμό και την προτίμησή τους σ' έ-
μια νέα.

Μιά μέρα, τέλος, ο Συνορύνης έ-
πεςε στα πόδια της και της όμολό-
γησε την άγάπη του.

— Δεν σε πιστεύω, άπάντησε ή
Κάμα. Άν μ' άγαπούσες, όπως λές,
τότε γιατί δεν μου το φανέρωσες ά-
πό πρωτύτερα;... Μην ξεχνάς πως,
άν δεν τον σκότωναν, θα ήσαν τώ-
ρα σύζυγοι αυτού του δυστυχισμέ-
νου Σινάτη.

— Ένομίζα πώς τον άγαπούσες,
Κάμα.

— Ποτέ, φώναξε ή νέα. Άπλως ή
άγάπη και ή άφοσίωσή του με εί-
χαν συγκινήσει... Μα για τη δική
σου άγάπη δεν ένω κανένα δείγμα...
Πώς θέλεις, λοιπόν, ν' σε πιστεύω;

— Το δείγμα που ζήτησ θα σου
το δώσω, Κάμα, άπάντησε ο Συνο-
ρύνης. Και τότε θα πείσθεις πως ή
άγάπη μου για σεά είναι πιο μεγα-
λη κι' άπό εκείνη που θα έπιθυμού-
σες. Έγώ σκότωσα το Σινάτη!

Η Κάμα γέλασε σαρκαστικά.
— Μην λές ψεύματα, Συνορύνη.
είπε, γιατί οι θεοί θα σε τιωρή-
σουν. Δεν είναι ή άγάπη σου τόσο
μεγάλη, για ν' σε όδηγήση ως το
έγκλημα!... Κι' όσες πόσο θα σ'
άγαπούσα, άν ήταν άλήθεια αυτό
που λές!...

— Το όοκίζομαι! φώναξε ο Συ-
νορύνης.

Οι άνδρες όοκίζονται πολύ εύ-
κολα, όταν πρόκειται ν' ένεγέλασουν
την καρδιά μιας άμαζωνης νέας, ά-
πως εμια ένώ, άπάντησε ή Κάμα.
Τότε μόνο θα σε πιστέω, όταν κά-
μης αυτό τον όρκο μπροστά στο ά-
νολμα της μεγάλης Άρτέμιδος.

Την άλλη μέρα, ο Συνορύνης και
ή Κάμα πήγαν μαζί στο ναό της
θεάς κι' έκει ο νέος, άρηνήθηκε σ' έ-
όλες του τις λεπτομέρειες το έγκλη-
μά του.

— Άν δεν είναι άλήθεια όσα είπα,
κατέληξε, ή όογη της θεάς άς με
κερασνοδόληση.

Εκείνη τη στιγμή, πίσω άπό το
άναλμα της θεάς πρόβαλε ο μεγα-
λός άρχιερέας του ναού, μαζί με δυό
άλλους ιερείς.

Η Κάμα τους είχε είδοποίησει ά-
πό πόν και περιέμεναν εκεί για ν'
άκούσουν την έσομολόγησή του Συ-
νορύνη.

Ο μεγάλος άρχιερέας προορσσε
προς το μέρος του, Κρατούσε στα
γέφια του ένα κύπελλο.

— Η θεά δεν θα σε τιωρήσει,
γιατί είπες ψεύματα, αλλά γιατί έ-
λα όσα είπες είναι άληθινά. Φώναξε
με άυστηρή όογη στο Συνορύνη. Εί-
σαι ένας δολοφόνος και ο θεός ά-
κονίζει κιόλας το τσάκουλό του, για
ν' ά σου κόψη το κεφάλι. Έπισκέ-
στερος άπ' αυτόν, σου προσφέρω
αυτό το κύπελλο, που θα σ' άπολ-
λάξη άπό την καταστροφή και την ά-
τίμωσι. Διάλεξε! Το τσάκουλό του
δημου ή το όηλητήριο που βρίσκε-
ται εδώ μέσα!

Ο Συνορύνης έορσε ένα βλέμμα
προς το μέρος της Κάμα, που το
προσώπο της άκτινοβόλυνε άπό γα-
ρά και κατάλαβε άμέσως τα πάντα.
Ώρυσε τότε σάν τεράλλος ένώ
άπό το ναό, για ν' άσθή.

Άλλ' ήσαν άόρα πιά.

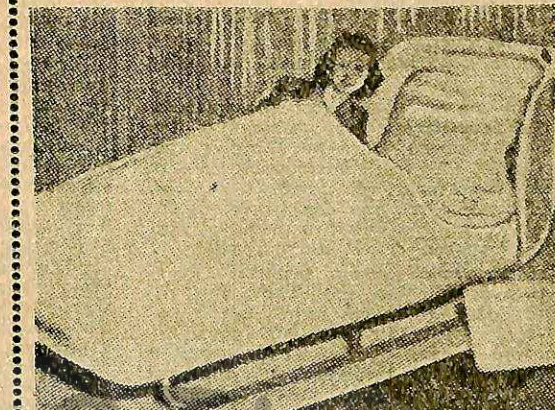
Τον έπιασαν έπειτα άπό μερικές
ήμερες, τη στιγμή που προσπαθού-
σε ν' ά φύγη με ένα μικρό πλοίο άπό
μια έρημη άκτή του Ευξείνου Πόν-
του και το κεφάλι του έπεςε κάτω
άπό το τσάκουλό του όημιού.

Η Κάμα, άφού ίκανοποίησε την
έκδική της, άποσώθηκε στο ναό
της Άρτέμιδος κι' άφείρεσε τη ζωή
στην υπηρέσεια της μεγάλης
θεάς.

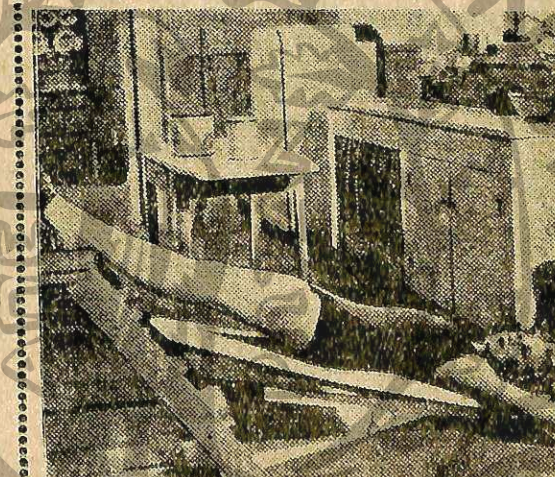
ΤΟ ΑΚΑΥΣΤΟ ΥΦΑΣΜΑ

Το νέο αυτό ύφασμα δεν παίρνει φωτιά, όκομη κι'
άν πέση πάνω του ή πιο δυνατή φλόγα. Μπορεί λοι-
πόν ν' ά χρησιμοποιήη για το τσπεσί του σιδερώ-
ματος, χωρίς ν' αλφεται όταν ή νοικοκυρά άφινει
πάνω του το καυτό σίδερό.

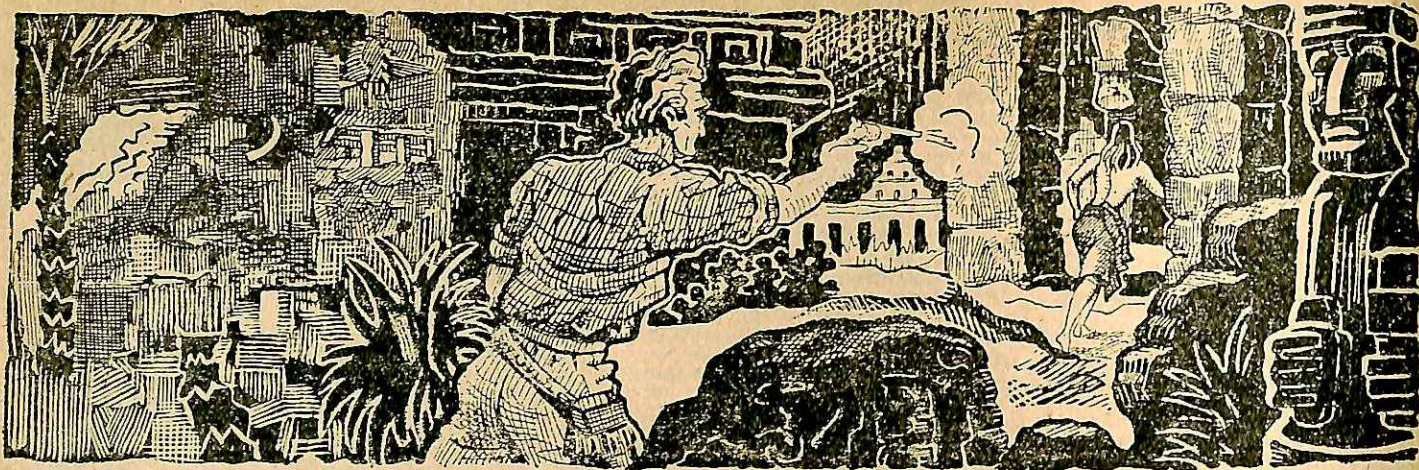
ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΡΕΒΒΑΤΙ

Δεν είναι άεροδυναμικό έλκνύρο, ούτε άμαζάκι δι-
κως ρόδες, αλλά ένα καινούργιο κρεβάτι, που έ-
καμε την έμφανισή του στην Έκθεση του Λονδίνου.
Ειδικές ηλεκτρικές έγκαταστάσεις διαπορούν διαρ-
κώς στο έσωτερικό του μιά ευχάριστη θερμοκρασία
όσορσρη το καλοκαίρι και ζεστή το χειμώνα.

ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΟΥΝ ΡΟΔΙΝΑ ΜΑΓΟΥΛΑΙ

Οι Άμερικανίδες χρησιμοποιούν στα Ίνστιτούτα
Καλλόνης αυτά τα νέα γυναικεία άόνανα, που
συσσώρουν το αίμα στο πρόσωπο. Κατ' αυτόν τον
τρόπον, ή κυκλοφορία του αίματος ρυθμίζεται κα-
λύτερα στα αμοφόρα άόνανα του προσώπου και οι
γυναικείες άποκτούν ωρία ρόδινα μάγουλα.

Ο θησαυρός των Ίνκας

Περιπετειώδες διήγημα

Ο Τζόκ παραμιλούσε, ξεπλωμένος σ' ένα ψάδι, κάτω απ' τ' η σκηνή. Τον έβλεπε ο πυρετός. Και νόμιζε στο παραλήρημά του πως είχαν βρη το πολυπόθητο χρυσάφι. Ο σύντροφός του Μπίλλυ τον κτύπαε, αμύλητος, καπνίζοντας νευρικά τὸν πίπα του...

Ήσαν κι' οί δυο πιλότοι τῆς αμερικανικής αεροπορίας. Είχαν γνωριστῇ σ' ένα υπάο του Χάρλεμ. Κι' ο Μπίλλυ είχε προτείνει στὸν Τζόκ νά ἐπιχειρήσουν μαζί τὴ μεγάλη περιπέτεια πού σχεδίαζε. Ο καινούργιος φίλος του τού είχε ἐμπνεύσει ἐμπιστοσύνη απ' τὴν πρώτη στιγμή, κι' ἔτσι τού είχε φανερώσει τὸ μυστικό του.

Καθὸς πετοῦσε μ' ἓνα ἐπιβατικό αεροπλάνο πρὸς τὴ Λίμα τοῦ Περού, είχε χάσει τὸ δρόμο του, μέσα στὴν ομίχλη, κι' είχε βρεθῇ πάνω απ' τὴν πιδ ἔρημη περιοχή τοῦ Γκράν-Τσάκο. Στὴν καρδιά τῆς νεκρῆς αὐτῆς ἐκτάσεως είχε διακρίνει μιά τεράστια τοιγωνική πυραμίδα, μισοθαμμένη στὴν αἰα.

Δὲν δυσκολεῖθηκε νά καταλάβῃ ὅτι εἶχε ἀνακαλύψει τὰ ερείπια τῆς Μπάρα-Τσάν, τῆς θουλικῆς πόλεως τῶν Ίνκας, ὅπου εἶχε καταφύγει ὁ τελευταῖος βασιλιάς τους Ξαποτοάκτ, ἀφοῦ οί ἴσπανοί κατακτητῇ είχαν συντρίψει τὸ στρατό του. Κατὰ τὸ θῦλο, οί ἱερεῖς είχαν θυσίασει τίς γυναῖκες καὶ τοὺς πολεμιστῆς του στὸ θεὸ Ἥλιο. Κι' ὁ βασιλεὺς εἶχε μείνει στὸ τέλος ὀλομόναχος ἐκεῖ, με τοὺς μυθώδεις θησαυροὺς του. Οί ἱσπανοὶ τὸν ἀνέφεραν ἀκόμη στὶς προσευχές τους. Πίστευαν ὅτι ἦταν πάντα ζωντανός καὶ τὸν πρόσφεραν κάθε χρόνο μιά προσέγγιση, πού τὴν ἐγκατέλειπαν κοντὰ στὰ ερείπια, γιὰ νά τὴν θυσιάσῃ στὸν Ἥλιο ὁ Ξαποτοάκτ.

Εἶχαν γραφῇ πολλὰ γι' αὐτὴ τὴν πόλι, κανεὶς ὅμως δὲν ἤξερε τὴν ἀκριβῇ τοποθεσία της. Πρὸ 10 ἐτῶν, ὁ Γερμανὸς ἐξερευνητῆς Φράντς Μπέρνερ εἶχε πασι, γιὰ νά τὴν ἀναζητήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐξανέυσιζε ποτέ.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψή του, ὁ Μπίλλυ ἤπτοσε ἓνα ἀφοδο σύντροφο, γιὰ νά ἐκκινήσουν μαζί γιὰ τὴν πόλι τῶν Ίνκας. Ἦταν βέβαιος πὼς θά γυρίζαν θνηγμένοι στὸ χρυσάφι. Βαθύπλουτοι. Ο Τζόκ εἶχε μεθύσει απ' τίς υποσχέσεις του κι' εἶχε δεχθῇ νά τὸν ἀκολουθήσῃ.

Νά γιατί τώρα βοισκόντουσαν κατασκηνωμένοι δίπλα στὰ ερείπια τῆς Μπάρα-Τσάν. Εἶχαν μείνει ὀλομόναχοι γιὰτὸ ὅτι ἱσπανοὶ τοῦ καραδониού τους εἶχαν δοαπετεύσει ἓνας-ἓνας στὸ δρόμο, τρομαγμένοι ἀπ' τοὺς ἱερόσυλους σκοποὺς τῶν δυο λευκῶν. Ἀπὸ 12 μέρες, τοὺς ἔβλεπε τὴν ἡμέρα ὁ φλογερὸς ἥλιος καὶ τὴ νύχτα πᾶντων χωρὶς φωτιά. Ἐσκαβαν στὴν ἄμμο, ἔψαχναν στοὺς βράχους, ἐξέ-

ταζαν τίς φαγωμένες πλάκες τῆς πυραμίδος. Δὲν είχαν ὅμως βρη ἀκόμη τὸ παραμικρὸ ἶχνος τοῦ θησαυροῦ. Σάν νά μὴν ἔφτανε αὐτό, ὁ Τζόκ εἶχε ἀρρωστήσει βαρυνά. Ο θάνατος ἄπλωνε τὴ σκιά του πάνω απ' τὴν κατασκηνώσει τῶν βεδήλων. Αὐτὰ συλλογιζόταν ὁ Μπίλλυ, βυθισμένος σὲ ἀπογοήτευσι, ὅταν ἔξαφνα ἔνα παρᾶξενο, σπαρακτικό οὐρλιασμα ἔσκιζε τὴ νυκτερινή σιωπή. Εἶχε ξανκοκουστῇ κι' ἄλλες φορές, τίς τελευταῖες νύχτες, ὅταν τὸ φεγγάρι ἔφτανε στὸ ζενίθ... Ο Μπίλλυ πῆδσε ἔξω, με τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι, ἀποφασισμένος νά ἐξακριβώσῃ ἐπιτέλους τὴ συνέβαινε. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαρίου πρόλαβε νά ἰδῇ μιά σιλουέττα, πού γλυστροῦσε ἀνάμεσα στοὺς βράχους, πρὸς τὴν πυραμίδα.

— Ἀλτ!... Ἀλτ!... οὐρλιασε. Βλέποντας πὼς τὸ φάντασμα δὲν σταματοῦσε, πυροβόλησε δυο φορές. Ἡ ὀπασία σωριάστηκε κάτω. Ο Ἀμερικανὸς ὥριψε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ βόηκε μιά νέα γυναῖκα, μιά ἱσπανή. Δὲν ἦταν πληγμένη. Εἶχε πέσει γονατιστῇ, τρομαγμένη ἀπ' τὸν πυροβολισμό. Τίναχτηκε ὅμως ἔξαφνα πάνω κι' ἔφυγε τρέχοντας. Ο Μπίλλυ τὴν κινήγησε, τὴν ἄρπαξε, καὶ συγχρόνως σκόνταψε καὶ κυλίστηκε μαζί της στὴ γῆ. Τὴν κράτησε κολλημένη στὸ ἔδαφος. Ἐκείνη τὸν κτύπαε με φόβο, ἀμύλητη, δίχως ν' ἀντιστέκεται. Ἦταν μιά ὠμορφὴ ἱσπανή, γυμνή, με τέλειο κορμί. Ο Μπίλλυ σκέφτηκε ὅτι θά ἦταν ἡ παρθένος πού πρόσφεραν οί ἱσπανοὶ στὸν Ξαποτοάκτ. Ἐτσι πού τὴν κρατοῦσε σφιγμένη, ἐνῶσιζε νά ἔμπνουν μέσα του πόθοι πρωτόγονοι...

Τὴ στιγμή ὅμως ἐκείνη, ἀκούστηκε μιά φωνὴ ἀπελπισμένη, ἀπ' τὸ μέρος τῆς κατασκηνώσεως.

Ο Ἀμερικανὸς σηκώθηκε, πήρε στὸν ὦμο του τὴ νέα κι' ἔτρεξε πρὸς τὴ σκηνή του. Ὅταν ἔφτασε κοντὰ, εἶδε νά βγαίνει μιά ἀλλόκοτη σιλουέττα. Ἀφίσε κάτω τὸ ζωντανὸ φορτίο του, σημάδεψε καὶ πυροβόλησε. Ἡ σιλουέττα ἔπεσε, βνάζοντας τὸ ἴδιο ἐκείνο οὐρλιασμα πού ἀντηχοῦσε κάθε νύχτα. Μὲ μερικά πηδημάτα ὁ Μπίλλυ βρέθηκε δίπλα στὸ θῦμα του. Κι' ἀναγνώρισε ἓνα εἶδος μεγαλόσωμο πθηκού τοῦ Ἀμαζονίου. Τὸ ἔδε βογγοῦσε τώρα σάν παιδί, γλῦθοντας τὴν πληγὴ τοῦ στήθους του.

Ο Μπίλλυ ὥριψε μέσα στὴ σκηνή. Ἦταν κατασκόντις. Φώναζε τὸ σύντροφό του, ἀλλὰ δὲν πήρε ἀπάντησι. Ἀναψε τὸ φῶς. Ο Τζόκ ἦταν ἀκίνητος στὸ στομάχι του... νεκρός! Διαπύρουσε ἀκόμη τὴ στάσι ἐνός σπασμοῦ ἀγωνίας. Τὰ γουρλωμένα γυάλινα μάτια του φαίνοντουσαν σάν ν' ἀντίκρουαν κάτι φοικτό.

— Μοῦ τὸν σκότωσαν! μουρμούρισε ὁ Ἀμερικανὸς, σφίγγοντας τίς γροθίες του. Ἐσκυψε ἔπειτα κι' ἐξέτασε τὸ νεκρὸ. Πίσω απ' τὸ αὐτί του, εἶδε σφηνωμένο, ἔνα μικροσκοπικὸ βέλος, δηλητηριασμένο ἀσφαλός. Ἦσος τὸ εἶχε ρίξει ὁ πθηκός. Μὰ πού τὸ εἶχε βρη;... Ἐπρεπε λοιπὸν νά βρίσκεται στὰ ερείπια κάποιο ἀνθρώπινο πλάσμα...

Ο Μπίλλυ θυμήθηκε τὴν Ἰνδιάντα. Πετᾶνκε ἔξω καὶ τὴν εἶδε μακριὰ πιά, νά τρέχῃ πρὸς τὴ βάση τῆς πυραμίδος. Ἐξαφνα τὴν ἔχασε ἀπ' τὰ μάτια του. Ὁρμησε κι' αὐτὸς πρὸς τὰ ἐκεῖ. Στὸ μέρος ὅπου εἶχε χαθῇ ἡ γυναῖκα, βόηκε μιά στενὴ σισιμή. Ἐκεῖ μέσα θά εἶχε γωθῇ ἡ Ἰνδιάντα... Μὲ μιά δυνατὴ προσπάθεια, κατῶρθωσε κι' αὐτὸς νά γλυστρήσῃ μέσα στὴ σχισμῇ. Βρέθηκε τότε σ' ἓνα κατασκόντινο διάδρομο. Προχώρησε ψηλαφτᾶ, με τὸ πιστόλι στὸ χέρι... Ἐξαφνα, τὸ ἔδαφος ὑποχώρησε κάτω ἀπ' τὰ πόδια του, ἔπεσε στὸ κενὸ, χτύπησε τὸ κεφάλι του καὶ λιποθύμησε...

Ὅταν συνήλθε, εἶδε σφηνωμένο ψηλὰ στὸ βράχο ἓνα ἀνάμενο δαυλό. Στὸ ἀδύνατο φῶς του, μπόρεσε νά διακρίνῃ ὅτι βοισκόνταν μέσα σ' ἓνα πηγάδι, ὀχι πολὺ βαθύ, με κατακόρυφα κι' ἐντελῶς λεία τοιχώματα. Δὲν εἶχε πᾶθῃ τίποτα σοβαρό, στὸ πέσιμό του. Πᾶς θὰ κατῶρθωνε ὅμως νά βυθῇ ἀπὸ κεῖ μέσα;...

Κύτταξε τὸ βυθὸ τοῦ πηγαδιοῦ. Καὶ πάγωσε ἀπ' τὴ φόβη. Ἀντίκρουσε ἀνθρώπινα κόκκαλα καὶ κρανία... κι' ἀνάμεσα τινὰ κομμάτια χρυσάφι καὶ διαμάντια! Ο θησαυρός... ὁ θησαυρὸς τῶν Ίνκας!... Τί τὸν ὠφέλοσε ὅμως, ἔτσι πού ἦταν καταδικασμένος σὲ θάνατο ἀργὸ καὶ φοικτό;...

Σηκώθηκε καὶ πῆδσε ἐπανειλημμένως, προσπαθώντας νά πιαστῇ ἀπ' τὸ χέλιος τοῦ πηγαδιοῦ. Πάντα ὅμως ἔφτανε μερικὸς πόντους χαμηλότερα. Κάθισε γιὰ νά ξεκουραστῇ, πρὶν ἐπαναλάβῃ τίς ἀπελπισμένες προσπάθειές του.

Ξαφνικὰ ἄκουσε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του ἓνα γέλοιο σαρκαστικό. Δίπλα στὸ δαυλό, εἶχε ξεπροβάλλῃ ἓνα ἀπίσιο πρόσωπο Ἰνδιάνου, κοκκαλιάρικο, με τεράστια μάτια! Μιά φωνὴ μεταλλικὴ πρόφερε λέξεις ἀκατανόητες γιὰ τὸν Μπίλλυ, σὲ μιά ἀγνωστὴ γλῶσσα. Ἐπειτα ὁ παρᾶξενος γέρος ἄρχισε νά μιλῇ παρεφθαρμένα ἀγγλικά:

— Τί ἦρθες νά κάνῃς ἐδῶ, στὴ νεκρὸ πολλὴ τῶν Ίνκας καταραμένη; Ζητοῦσε τὸ χρυσάφι τοῦ Ξαποτοάκτ; Τὸ βόηκε λοιπὸν!... Πᾶρε ὅσο θέλεις, γόρτασε, γέμισε τίς τσέπες σου!... Χά, χά! Μὰ τὸ χρυσάφι αὐτὸ δὲν πρόκειται νά ξαναῖδῃ ποτέ τὸν ἥλιο! Θά μείνῃ πάντα στὴν καρδιά τῆς Μπάρα-Τσάν, κι' ὁ Ξαποτοάκτ θά τὸ φυλῇ αἰώνια, ὅπως τὸ φύλαγε ὡς σήμερα! Κανεὶς ἀπληστος ἔξος

δὲν θά κλέψῃ αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς, γιατί ἀγορπιεῖ ὁ Ξαποτοάκτ, ὁ γυιὸς τοῦ θεοῦ Ἥλιου! Εἶνε αὐτὸς πού σου μιλεῖ τώρα καὶ πού διασκεδάζει με τὴν ἀργὴ ἀγωνία σου... με τὰ κομικὰ πηδημάτα σου! Θά θαυμάσω τὸ κρύσταλλο τῶν δακτύλων σου καὶ θ' ἀπολαύσω τὴν ἀρμονία τῶν στεναγμῶν σου...

Ο γέρος γέλασε σαρκαστικά. Δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς συμμαχῶταν σάν θηρίο, γιὰ νά πηδῇ... — Λες πὼς εἶσαι ὁ Ξαποτοάκτ;... μουρμούρισε ὁ Μπίλλυ, καταπληκτος. — Ο τελευταῖος βασιλιάς τῶν Ίνκας δὲν πέθανε, οὔτε καὶ θά πεθάνῃ ποτέ!

Συγκεντρώνοντας ὅλες του τίς δυνάμεις, ὁ Ἀμερικανὸς πῆδσε ἔξαφνικά. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ κατῶρθωσε νά πιαστῇ ἀπ' τὸ χέλιος τοῦ πηγαδιοῦ. Ο Ἰνδιάνος μούγκρισε λυσσασμένα. Μ' ἓνα χουστὸ ραβδί, γτύπησε τὰ δαχτυλά του Μπίλλυ, ὡς πού τὸν ἀνέκαρε νά ξεαμπεῖσῃ στὸ βυθὸ τοῦ πηγαδιοῦ. Ἐπειτα ἔγωσε στὴν ἀκρὴ τοῦ χουστὸ ραβδιοῦ— πού ἦταν κοῦφιο ἔσω-τεροικῶς— ἓνα μικρὸ βέλος. Ο Μπίλλυ κατάλαβε ὅτι θά τὸ ἐξεφύδωνιζε, φυσώντας με τὸ στόμα του μέσα στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ ραβδιοῦ. Καὶ θά τὸν ἔστελνε κι' αὐτὸν στὸν ἄλλο κόσμο, ὅπως τὸν Τζόκ!... Αὐτὸς εἶχε στείλει τὸν πθηκὸ στὴ σκηνὴ τους, γιὰ νά σκοτώσῃ τὸ σύντροφό του...

Μὲ μιά ἀσπρασιὰ κίνησι, ἄρπαξε ἓνα κομμάτι χρυσάφι, τὸ πέταξε ὡς πού τὴ δύναμι καὶ χτύπησε στὸ κεφάλι τὸν ἐνθρό του. Ο Ἰνδιάνος γκενιέρηκε στὸ πηγάδι, δίπλα του. Ο Μπίλλυ ἐνῶσιζε ἓνα ταμπήνα στὸ ἀοιστερό του μπράστο. Τὸ δηλητηριασμένο βέλος τὸν εἶχε γοατῶνισει!...

Ξέσχισε τὸ πουκάμισό του καὶ ρούφηξε τὸ αἷμα τῆς πληγῆς. Ἐπειτα, κάπως καθυστερημένος, ἔσκυψε κι' ἐξέτασε τὸν ἀναισθητὸ γέρο Ἰνδιάνο. Καὶ πρόσεξε μιά ἀσυνηθιστὴ γυαλάδα μέσα στὸ μισανοιχτὸ στόμα του. Ἐκινε περισσότερο καὶ διέκρινε δυο βουλωμένα δόντια καὶ μιά γέφυρα ἀπὸ πλατίνη, φτιαγμένη ἀσφαλῶς ἀπὸ Εὐρωπαϊκὸ ἢ Ἀμερικανὸ ὀδοντοίατρο. Στὸ τέταστο δαχτυλὸ τοῦ ἀοιστεροῦ χεριοῦ του, ὁ γέρος φορῶσε μιά χρυσὴ βέρα. Ο Μπίλλυ τὴν ἔβγαλε καὶ διάβασε στὸ ἔσωτερο τῆς δυο δόντια καὶ μιά ἡμερομηνία: «Φράντς-Χίλντε, 27 Ἰουλίου 1936».

Μιά λάμψι φωτίσε τὸ νοῦ του. Κατάλαβε ὅτι ὁ «Ἰνδιάνος» δὲν ἦταν παρὰ ὁ γαμμένος Γερμανὸς ἐξερευνητῆς Φράντς Μπέρνερ! Εἶχε ἀνακαλύψει τὴν ἀρχαία πόλι καὶ τὸ θησαυρὸ! Ἐξορτώντας καλὰ τὴ γλῶσσά του ἱσπανῶν, τοὺς εἶπε πείσει ὅτι ἦταν ὁ Ξαποτοάκτ. Καὶ δεχόταν ἀπὸ τὸν κάθε χρόνο τίς προσφορές τους: μιά παρῆνο, ἓνα διάφορο, φοοῦτα, χρῆσι... Τὸ κλονισμένο μυαλό του τὸν ἔκανε νά πιστεῖν κι' αὐτὸς ὅτι ἴσως ὅτι ἦταν ὁ τελευταῖος βασιλιάς τῶν Ίνκας.

Ο Μπίλλυ γέλασε σαρκαστικά. Γέμισε τίς τσέπες του με χρυσάφι, πᾶντες αὐτοὺς ὅμως τοὺς θησαυροὺς του καὶ μπόρεσε ἔτσι νά βυθῇ ἀπ' τὸ πηγάδι. Τὸ ἀοιστερό γέρι του μούδιαζε λίγο-λίγο. Ἐνῶσιζε ὅλο το κορμί του κατατασκιμένο. Βγῆκε ἀπ' τὴ στενὴ σχισμῇ καὶ κτύπαε γύρω του. Εἶχε πιά ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος. Ο Μπίλλυ μισόκλεισε τὰ μάτια του, ἀσυνηθιστὰ σὲ τόση λάμψι. Τραβούσε πρὸς τὴν κα-σκήνωσι, ὅταν ἔξαφνα κάποια ἀόρατη δι-αίσθησις τὸν ἔκανε νά γυρίσῃ καὶ νά κυττάξῃ τὴν πυραμίδα. Ἐβγαλε τότε μιά φωνὴ ἐκπληξέως καὶ θουμασμοῦ: Στὴν κορυφῇ τῆς, ἔλαμπε στὸν ἥλιο ἓνας μεγάλος ὀλόχρυσος δίσκος, κορμασμένος σὲ δυο ἀσπινέια φειδιά!

— Τὸ σύμβολο τοῦ θεοῦ Ἥλιου! φώναξε. Ξεχνώντας τὴν κούρασί του, ἄρχισε νά σκαφαλώνῃ στὴν πυραμίδα. Δὲν φοροῦσε τὴν κόπια του. Ο φλογερὸς ἥλιος τὸν χτυποῦσε στὸ κεφάλι. Μὰ αὐτὸς εἶνε ἔντονος κάθε προσούλα. Ἐξακολουθοῦσε ν' ἀνεδείκνῃ, νοπευμένους ἀπ' τὸ θουλικὸ ἔλγισθ θρησκευτικὸ κορμῆμα, πού τὸ είχαν ἀναζητήσει μάτια ἀλλοτε οί ἴσπανοὶ κατακτητῇ!...

Σταματοῦσε κάθε τόσο λαχανιασμένος, σκουπίζε με τὸ μανίκι τὸν ἰδρώτα του καὶ ἐκινούσε πάλι. Ο ἥλιος ἔκαιγε φοικτὰ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Ο Μπίλλυ γλυστροῦσε, ἔπεφτε, σενόταν με τὰ γόνατα καὶ με τὰ χέρια, με τὰ μάτια κορμασμένα πάντα στὸ χρυσὸ δίσκο πού τὸν μεθούσε παρᾶξενά...

Τέλος, ἔφτασε στὴν κορυφῇ τῆς πυραμίδος. Ἐνα ἀνθρώπινο κορμί ἦταν ἐκπλωμένο ἐκεῖ πάνω, σ' ἓνα εἶδος βωμοῦ ἀπὸ πράσινη πέτρα. Ο Μπίλλυ ἀναγνώρισε τὴν ὠμορφὴ Ἰνδιάντα. Δίπλα τῆς, ἔλαμπε ἓνα μακρὸ καὶ μυτερὸ μαχαίρι.

Τὸ αἷμα τῆς νέας εἶχε τρέξει ἀπὸ μιά μεγάλη πληγῇ, πούσασκε κάτω ἀπ' τὸν ἀοιστερό μαστὸ τῆς. Ο Μπίλλυ κατάλαβε ὅτι τὴν είχαν θυσίασει στὸ θεὸ Ἥλιο. Ἦσως εἶχε καίμῃ τὴ θυσία ὁ τελλὸς Γερμανός, πρὶν κατεβῇ γιὰ νά γωθῇ τὴν ἀγωνία τοῦ ἄλλου θῦματος του... Εἶχε ξεροζιῶσει τὴν καρδιά τῆς νέας καὶ τὴν εἶχε ἀφίσει στὴ βάση τοῦ χουστὸ δίσκου!...

Ο Ἀμερικανὸς διασκέλιζε τὸ πτώμα καὶ προχώριζε πρὸς τὸ δίσκο, πούλαμπε σὲ μιά ἀπέρτασι λίγων βημάτων. Ἐνῶσιζε συγχρόνως μιά ἀόρατη ταλάνια νά σφίγγῃ τὰ πηλγία του. Τ' αὐτιά του βούιζαν. Τὸ ἀοιστερό γέρι του κορμασταν, βαρὺ, ἀσκήτω... Τὸ δηλητήριο κι' ἡ φλόγα τοῦ ἡλίου μαζί τὸν σκότωναν σιγᾶ-σιγᾶ...

Ἐκαμε δυο βήματα ἀκόμη... Τί φοβερὸ ἔστει!... Ἄλλο ἓνα βῆμα... Πόσο βαρὺ εἶχαν γίνει τὰ παπούτσια του!... Τὰ φειδιά του φαίνοντουσαν πὼς γόρταν γύρω ἀπ' τὸ μέταλλο, πού πετοῦσε φωτιές...

Ἄλλο ἓνα βῆμα, τὸ τελευταῖο... Δὲν μπόρουσε πιά νά περπατήσῃ. Τὰ πόδια

Στὸ στόμιο τοῦ πηγαδιοῦ παρουσιάσθηκε μιά ἀπαλοία μορφή.

τοῦ δὲν τὸν ὑπάκουαν. Τοῦ φάνηκε πὼς ὁ χρυσὸς δίσκος ἀποχτοῦσε δυο αἷτια κι' ἓνα τεράστιο στόμα... ὅτι ἦλε νά τὸν καταβροχθίσῃ... Κι' ὁ ἥλιος ἔκαιγε πάντα, σάν ἀναλὺτὸ μολύβι... Ἡ Ἰνδιάντα, ὁ ἥλιος, ὁ δίσκος, ὅλα στοίβοιζαν σ' ἓνα τελλὸ γόο...

Θαμπωμένος, μεθυμένος ἀπ' τὴν ὀπτασία, με τὰ μάτια φλογισμένα, σωριάστηκε ἐμπρὸς στὰ ἱερὰ φειδιά, κοντὰ στὴ νεκρὴ Ἰνδιάντα, κι' ἄφισε τὴν τελευταία του πνοή...

Ψηλὰ στὸν οὐρανὸ, ὁ θεὸς Ἥλιος ἔξασκολοῦσε ἄνογα κι' ἀδιάφορα τὸν ἀμεταβλήτὸ δρόμο του, πάνω ἀπ' τὴ νεκρὴ πόλι...

ZAN-ΛΟΥ-Ι ΓΚΑΛΕ

Κινηματογραφικὸ κουτσουμπολὶ

— Ποιὸς δὲν θυμάται τὴν ἀπαράμιλλη πρωταγωνίστρια τῆς ταινίας «Τὸ συνέδριό διασκεδάζει»; Καὶ ὅμως ἡ Λίλιαν Χάρδεϋ ἔη σήμερα παραισιωμένη στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου δὲν φαίνεται νά ἐκτινῶν πιά τὸ ταλέντο τῆς. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νά ἐξαναγυρίσῃ στὴν Εὐρώπη, πιστεύοντας ὅτι θά τῆς εἶνε πιδ εὐκόλο νά ἐξαφτιάξῃ ἐκεῖ τὴ σταδιοδρομία της.

— Σύμφωνα με τίς τελευταῖες πληροφορίες ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ, ἡ Βαρδάρια Χιούττον, ἔπειτα ἀπὸ τὸ διαζυγίό της με τὸν Γκάου Γκράντ, πρόκειται νά παντρευθῇ τὸν Γερμανὸ πρῶην πρωταθλητῇ τοῦ τένις Γκόφριντ φὸν Κράυ.

— Ο Τζάκι Κούγκαν, πού εἶνε σήμερα 33 ἐτῶν, φαλακρὸς καὶ κοιλιακός, παντρεύθηκε πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες με μιά γραιτωμένη αἰδοῦ τοῦ μιούζικ-γῶλ, τὴν Ἄνν Μάκ Κόρμικ. Ο γάμος αὐτὸς εἶνε ὁ τρίτος πού κάνει ὡς τώρα. Στὸ Χόλλυγουντ πᾶν θυσιάζεται, ὅτι πρόκειται νά εὐφρανθῇ σὲ λίγο σὲ μιά καινούργια ταινία μαζί με τὸν Τσάοι Τσάπλιν.

— Ἡ «Φῶς» ἀπηνόρεσε στὴ Ζούν Χάρδεϋ νά καπνίσῃ ποῦρα θμυσία.

— Τὸ κουτσουμπολὶ τοῦ Χόλλυγουντ ἀποδίδει στὴν Πωλὲτ Γκοντᾶ τὴν πρόθεσι νά σαγηνεύσῃ τὸ σύζυγο τῆς Μέολε Ὀμπερον. Τὸ γεγονός πάντως εἶνε ὅτι οί δυο πρῶηνες στᾶο «ἀλλοφροσάζονται με τὰ βλέμματα», σύμφωνα με τὴν ἐκφορά μιάς ἀμερικανικῆς ἐφημερίδος.

— Μιά παλαιὰ δόξα τοῦ κινηματογράφου, ἡ περίφημη Μαῖν Γουέστ, ἐξανέυρισε στὴν ἐπιόφεια. Ἀλλοίμονο, ὅμως! Δὲν πρόκειται πιά νά εὐφρανθῇ στὴν ὀθον. Τελευταῖα, ὑπέγραψε ἓνα συμβόλαιο με μιά διασημική ἑταιρεία, πού θά τὴν νομισμοποίησῃ γιὰ τὴ διαφήμισι μιάς νέας φάρμας «σουτιέν».

— Ἡ εἰδήσις ὅτι ὁ Φράνκ Σινάτρα ἀποφάσισε νά γωρίσῃ με τὴ γυναῖκα του ἐσθήκαρε στὸ πόδι τίς μαθήτριες τῶν αμερικανικῶν λυκείων, πού αὐτοτιλοφοροῦνται «θαυμάσιες» του καὶ πού τοῦ στέλνουν ἐκατοντάδες τηλεγραφήματα τὴν ἡμέρα, γιὰ νά τὸν συστήσουν νά ἐξανέυρῃ στὸ σπίτι του, κοντὰ στὸ σύζυγο καὶ τὰ παιδιά του.

— Πρὸς τὸ παρόν, ὁ Σινάτρα εὐφανίζεται σὺνᾶ με τὴ νοπετικὴ Λάνα Τούσνερ. Ἡ στορὸ βεβαιώνει ὅτι δὲν τὴν συνδέει κανένα αἰσθησι με τὸν Σινάτρα, ἀλλὰ μόνο μιά μεγάλη φιλία.

— Τελευταῖα, ἔσκαρε στὸ Χόλλυγουντ ἡ μικρὴ ἐγγονή τοῦ τέως Γάλλου πρωθυπουργοῦ Κομιλ Σωτᾶν, πού φιλοδοξεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν Σίρλεϋ-Τεμπλ.

— Ἡ Βιβιάν Ρουάνε καὶ ὁ σύζυγός της Κλεμᾶν Ντυγούρ ἀναχωροῦν σὲ λίγο γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, ὅπου θά ἐξαφθῶν γιὰ λοναρισμὸ μιάς μεγάλης κινηματογραφικῆς ἑταιρείας.

Μύχτες αίματος

Κάθε βράδυ η Αθήνα πνίνεται στο αίμα. Δεν περνά νύχτα που να μη συμβεί ένα έγκλημα, μια αυτοκτονία, ένα δυστύχημα. Ο Στάθμος Α' Βοηθειών δεν ησυχάζει στιγμή. Κάθε λίγο και λιγάκι, χτυπά δαιμονισμένα έπιμονο το τηλεφώνο. «Για όνομα του Θεού προφτάστε. Συμβαίνει αυτό κι αυτό. Είναι έπληνα ζωής!» Και το αυτοκίνητο του σταθμού φευγει ολόταχως. Μα ένα λεπτό αργότερα άλλος ζητάει το «5555», το γραφείο του Στάθμου. Κι αλυσίδα κανείς άλλος αριθμός τηλεφώνου δεν παίρνεται ποτέ με τόσο λαχτάρα, με τόσο αγωνία, όσο αυτός ο αριθμός του Στάθμου. Οι κ. κ. Παπαλεξανδράς, Κουμπουράκης, Αργυρόπουλος, Ζαφειρόπουλος, Ζευγώλης, Καρατάς, Πρωτοπαπας κ.λπ. άγρυπνοι και εργάζονται αδιάκοπα. Ένα έπιτελείο έπισης ιστών με έπι κεφαλής τους κ. κ. Καλλιόπουλον, Κανελλήν και Χαβιάσαν, καθώς και συνεργεία «άδελφών», τραυματισφορέων και ακούραστον αυτοκινητιστών πλαισιώνουν αυτό το ίδρυμα, του οποίου ψυχή είναι ο διευθυντής του κ. Δεσφές.

Από τις αίθουσες λοιπόν και από τα χειρουργεία του, περνά το δράμα το αιματηρό δράμα της ανθρώπινης ζωής. Χιλιάδες περιπτώσεων από των πιο απλών μέχρι των πιο έκπληκτικων και παροδοτών. Για να πάρει μια ιδέα τι είναι μια νύχτα αίματος! θα σας αναφέρουμε μερικές από τις πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις:

Τη νύχτα της 10ης Αυγούστου το άσθενοφορο αυτοκίνητο γυρίζει από τη Γλυφάδα. Οι τραυματισφορείς βγάζουν ένα φορείο από το εσωτερικό του. Πάνω σε αυτό είναι μια όμορφη μάσα ματωμένων κουρελιών. Είναι ένας κομμοσυντρεμένος άνθρωπος. «Ρττόοο το ανθρώπινο αυτό κουρελί κη. Κάπου, κάπου βγάζει κάτι φοβερές σφαρμακτικές κραυγές. Κι έπειτα τον παίρνει το παράπονο: «Ώχ! μονούλα μου, τι πάθα!...» Πως πολτοποιήθηκε! Από μια νάρκη. Είναι ένα τοσπανόπουλο που έβρασε τα πρόβια του στην πλάνια ενός λόφου. Όταν κουράστηκε να περπατά το ένα πόδι επάνω στ' άλλο κι αποφωθήκε στο διαβάσεια καποιας φυλλάδας, το πόδι του όμως, όπως εξακριβώθηκε αργότερα πατούσε επάνω σε μια νερομανική νάρκη! Στο έλατήριο της. Όταν έκανε να μετακινήθει, συνέβη το δυστύχημα. Πατήσε πιο γυρά κι η νάρκη έξεραβη και του κομμάτισε τα πόδια. Τον μάζεψαν και τον έστειλαν στο νοσοκομείο. Λίγο αργότερα υπέκυψε στα τραυμάτα του. Έτσι ήταν το γραφτό του. Να κι ένα άλλο δυστύχημα. Συνέβη στον Άγιο Κοσμά, στις 15 Οκτωβρίου. Το υπ αριθμόν 28861 φορτηγό αυτοκίνητο προσέκρουσε σε νάρκη κι ανατινάχθηκε. Ο σωφός Γ. Γυρτάσιος κι ο έρνατης Ι. Λεβέντης τραυματίσθηκαν σοβαρά. Ελαφρότερα τραυματίσθηκαν οι Γ. Φούρναρης και Ι. Βιζός.

Άλλη συνθησιαμένη περίπτωση είναι των «αδελφών», χειροβουβιδων. Θύματα είναι πάντα μικρά παιδιά. Αυτές οι χειροβουβίδες έχουν έγκαταλειφθ από τους Ι. ταλούς, η τους Γερμανούς κι είναι μεγάλος κίνδυνος για τα μικρά παιδιά. Μια φορά μάλιστα κοντά στην Άγία Βαρβάρα, από μια χειροβουβίδα τραυματίσθηκαν θανάσιμα 15 μικροί μαθητοί κι άλλοι άκρωτηριασθηκαν!

★

Ένα βράδυ έπισης έκλήθη το άσθε.

νοφορο αυτοκίνητο στο άστυνομικό τηλέμα της Ακροπόλεως. Από εκεί παρέλασαν μια νέα 19 ετών, την Ναυσικά Σενονιάννη, για να την μεταφέρουν στο Μαιευτήριο. Έπασχε από έπιλόχιο πυρετό!... Η Ναυσικά Σενονιάννη είχε συλληφθ στις 4 Νοεμβρίου θρονονομένη με μια φοβερή κατηγορία: είχε πνίξει το έγκλειψινοιάς τέκνον της και το είχε ρίξει από την Ακρόπολη. Μα μετά την γεννα της έπαθε έπιλόχιο πυρετό και οι άστυνομικοί την έστειλαν στο Μαιευτήριο για να νινη καλά κι έπειτα θα έγκλημά της για να δώση λόγο για το έγκλημά της.

Μια άλλη έπισης συνθήκη περίπτωσης, που άσποχολεί καθημερινώς σχεδόν τον Στάθμο είναι οι άποπειρες αυτοκτονίας. Άποπειρες νουναικών του ηυκοσμού, ρωμαντικών μαθητριών και υπηρετριών. Μα και άνδρες έπισης έρχονται στιγμές που φτάνουν μέχρι αυτού του τρογικού σημείου. Συνήθως οι αυτοκτονίες κόβουν τις φλέβες των χειρών τους με ζυροφάκι. Όπως π.χ. ένας γνωστός χρηματιστής, ο Σ... ο οποίος άπεπειρήθ πρό μηνών ν' αυτοκτονήσει μέσα στο «W. C.» του Χρηματιστηρίου. Έπισης το κινίνο, το υπερμανιακό κάλι, οι άτεμπνίρες κι όλα τα φάρμακα χρησιμοποιούνται ως μέσα αυτοκτονίας. Ακόμη και η βενζίνη. Όπως συνέβη πρό καιρού με μια ούζουνο ενός αυτοκινιστιστού την Ντινα Α... «Ηπια ένα μπαουκάκι βενζίνια για ν' αυτοκτονήσει. Μα την φώτις ο θεός και δεν άναψε κανένα σπρίτο κοντά στο στόμα της, γιατί τότε θα νινόταν... πυροτέχνημα. Την ήπια μόνον σαν... μπύρα! Έτσι την φέραν στον σταθμό, της έκανον πλύσεις του στομάχου κι η άπονητευμένη Ντινα συνήλθε και επανήλθε στη συζυγική αγάλη.

Πιο δραματική όμως είναι η αυτοκτονία ενός δημοσίου υπαλλήλου, του Τ... ο οποίος υπέφερε από νευρασθενεία. Ο άνωθρος σπύρας πήγε στο ψυχικό να δει να φίλο του. Έφραγον μαζί, διασκεδούσαν και ζαφνικά, χωρίς να τον άντιπαθθ κανείς κατέθηκε στον κήπο πήρε ένα σκαμνί και κρεμάσθηκε σ' ένα δέντρο! Φαντασθήτε τώρα τα λαχτάρα των ανδρώπων που του είχαν κάνει το τραπέζι!

★

Τ' αυτοκινιστιστοί έπισης δυστυχήματα τροφδοτούν τον Στάθμο κάθε νύχτα, κάθε ώρα σχεδόν, με πελατεία.

Υπάρχουν όμως και πολλές πάρα πολλές άλλες περιπτώσεις που «ατέλνουν» έναν άνθρο στο Στάθμο Α' Βοηθειών κι από εκεί στο νοσοκομείο. Είναι οι καυγάδες. Τα πιστόλια τα μαχαίρια, τα ροχιοδρομικά όπλα. Ακόμη κι οι πτώσεις από κολλας πολυκατοικιών. Έπισης το κρασί. Πολλοί μεθύουνοι πηγαίνουν στον Στάθμο για να... ξεμεθύσουν η τους... πηγαίνουν για να τους δέσουν τα τραυμάτα τους!

Ακούραστοι οι υπάλληλοι κι οι γιατροί του Στάθμου εργάζονται μέρα και νύχτα. Κι είναι τόσο πολύ συνησιαμένοι από το αίμα που τρέχει γύρω τους που αν τύχη να τους ρωτήσετε: «Τι υπάρχει άποψε;» θα σας δηλώσουν με άπλόητητα: «Τιποτέ το άζιον λόγου!...». Κι όμως, αυτά τα άνάγια λόγου γεγονότα άποτελούν το δράμα της καθημερινής ζωής της πρωτεύουσας.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

— Δεν μου φαίνεται πως ο κ. Διευθυντής θα γυρίση στο γραφείο του πριν από... δυο ή τρία χρόνια!...

ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ στη Σουηδία

Άληθινοί πράξεις

Στη Σουηδία εφαρμόζεται ένα νέο σχέδιο ιδρύσεως υπερμοντέρνων φυλακών, που είναι άληθινοί παράδεισοι! Οι φυλακές αυτές όπως π. χ. μια χτισμένη ήδη κοντά στη Στοκχόλμη, βρίσκονται σε θαυσια τοπία και μοιάζουν με... πολυτελή τουριστικά ξενοδοχεία! Δεν έχουν κανέλλα στα παράθυρα, ούτε ψηλό τοίχο ολόγυρα. Το άπέραντο κώλη της εισόδου των είναι έπιπλωμένο με γούστο. Μια μεγάλη κοινή αίθουσα θυμίζει κομψό κοσμικό κέντρο... Οι διάδρομοι είναι ευρύχωροι, φωτεινοί, εύθεροι και κατακάθαροι. Παντού υπάρχουν καλοριφέρ και πολύφωτα.

Κάθε φυλακισμένος έχει το δωμάτιό του, με το άνετο κρεβάτι του, ώροισια, τα σκεπάσματα, χαλάκια, ντουλάπα, βιβλιοθήκη, κομψά σκαμνία, σόρα και κουρτίνες, μια γραφομηχανή, μια κασσετίνα για τα γράμματα, σκεπαστά του τραπέζι και κεντημένα πετσέτακια, ζωγραφικούς πινάκες και φωτογραφίες στους τοίχους. Όλα αυτά έχουν χρώματα ευχάριστα, ανοικτοκαρό. Στο βάθος υπάρχουν πάντα δροσερά και άθρονα λουλούδια, 6-7 μπουκέτα σε κάθε δωμάτιο.

Οι φυλακισμένοι δεν φορούν ατολές καταδικών, ούτε κανένα άλλο διακριτικό, αλλά τα συνθησιαμένα πολιτικά κοστούμια τους. Όταν είναι καλός καιρός, περνούν την ήμερα τους στο ύπαιθρο, άσποχολημένοι με γεωργικές εργασίες. Με την κακοκαιρία, εργάζονται σε θαυσια έργα στήρια, φτιάχνοντας διάφορα χρήσιμα άντικείμενα.

Οι σωματικές ποινές και το «άπομονωτήριο» έχουν καταργηθ τελείως.

Υπολογίζεται ότι, ως το τέλος του έτους, οι μισοί φυλακισμένοι της Σουηδίας θα βρίσκονται σε τέτοιες φυλακές, είναι σίγα δε θα έχουν την ίδια τύχη κι οι υπολοίποι, έκτος απ' τους μεγάλους έγκληματίες, τους δολοφόνους, τους επικίνδυνους ραδιότας και τους ανώμαλους τυπούς.

Οι Σουηδοί βεβαιώνουν ότι το σύστημα αυτό δίνει άριστα άποτελέσματα, ότι οι φυλακισμένοι δείχνουν τελεία πειθαρχία κι ότι δεν έπιχειρούν ποτέ να δραπετεύσουν. Ξεκινούν δηλαδή απ' την αρχή ότι οι καταδικοί δεν πρέπει να τιμωρούνται, αλλά να εμφοδίζονται να βλάψουν την κοινωνία και να βοηθούνται στην προσπάθεια της ήθικης άνορθώσεως των. Γι' αυτό άλλωστε, μόλις βγούν απ' τη φυλακή, τους άναλαμβάνουν ειδικές οργανώσεις, τους συντηρούν, τους βρίσκουν δουλεία, τους ενισχύουν στον ίδιο δρόμο.

Πόσοι τίμιοι άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο θα θέλαν να ζήσουν όπως οι έγκληματίες κι οι κλέφτες στις σουηδικές φυλακές!...

♦♦

Πολύτιμα γυαλιά κάτω απ' το «Τείχος»

Τα 2.412 θαυσια και πολύτιμα γυαλιά (βίτρω) του καθενός του νοού της Γκρόντα στην Όλλανδία, είχαν άφαιρεθ απ' τα παράθυρα κι είχαν ταφθ βαθιά μέσα στην άμμο της ακρογιαλίας για να προφυλαχθούν απ' τον πόλεμο κι απ' τη γερμανική λεηλασία. Πάνω απ' την κρύπτη τους, χτίσθηκε αργότερα ένα τμήμα του περιφωμού γερμανικού «Τείχους του Άτλαντικού». Έτσι, δεν τα ανακάλυψε κανείς και τώρα στολίζουν και πάλι τα παράθυρα του άρχαιου καθενός του νοού.

Η ζωεφιλία στην Αγγλία

Σε κομμάτια άλλη χώρα του κόσμου δεν προστατεύονται τόσο τα ζώα, όσο στην Αγγλία. Οι αγγλικές εταιρείες προστασίας των ζώων έχουν άπίστευτη δύναμη. Αλλοίμονο στον άμαζα που θα τον πιάσουν να χτυπάει θάνατο το άλογο του, ή στο διάδρα που κακομεταχειρίζεται ένα σκυλό.

Τελευταίως, ένας άστυφύλακας πιάσθηκε επ' αυτοφώρω από κάποιο συναδέλφου του τη στιγμή που έκλεβε μια μοτίλια με γάλα, που βρισκόταν έξω απ' την πόρτα ενός σπιτιού. Όταν ρωτήθηκε στο δικαστήριο γιατί είχε κάνει αυτή την κλοπή, ώμολόγησε ότι προώριζε το γάλα για μια γάτα, ενός προσηταμένου του που υποσιτιστόταν! Κατόπιν της όμολογίας του αυτής άντι να τον καταδικάσει ο δικαστής τον άνευαρη και τον άφισε άμέσως έλεύθερο.

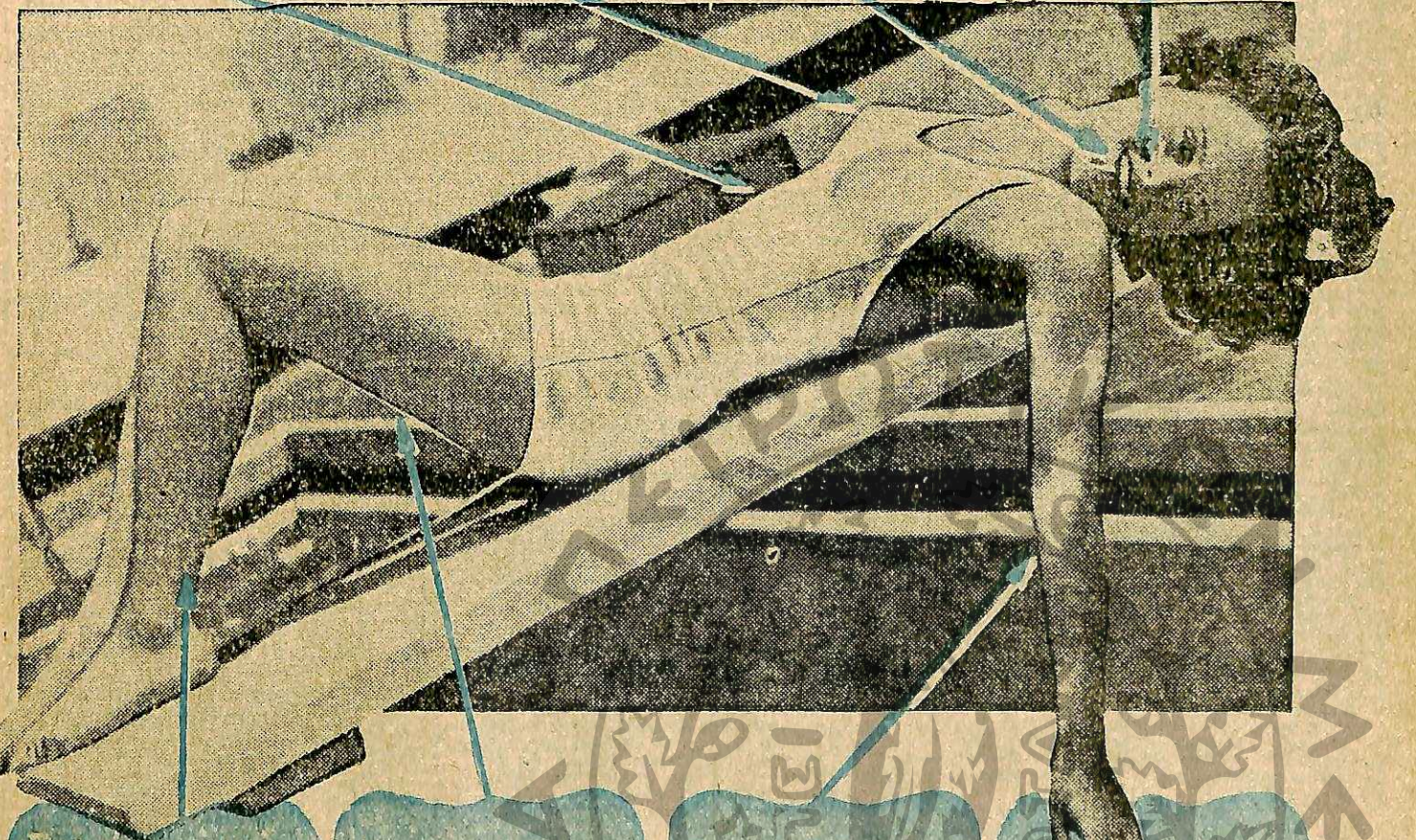
Συγεία και όμορφια

Για να καταπολεμήσετε την αραφία, για να είνε ευχρηστικές γυναίκες, πρέπει να πίνετε λίγο νερό και μόνο μετα-ξύ των γευμάτων. Προσπαθήτε να υπκοταπίνετε μαζί με το νερό και αέρα. Έπισης να συνησιαστείτε να έχετε κλεισμένο το στόμα σας και ν' άναπνεύετε μόνο με τη μύτη, τόσο την ήμερα, όσο και τη νύχτα κατά τον ύπνο σας. Με λίγη κολή θαλασσίου θα το κατορθώσετε.

Για ν' άποφύγετε το πέσιμο του σπλήνους, κάνετε πρωί και βράδυ τοπικές πλύσεις με ψυχρό νερό. Πριν από τις πλύσεις κάνετε την άκόλουθη άσκησι: Στάσις όρθια. Τα χέρια τεντωμένα προς τα κάτω. Θα σκυφίστε και θα άπκώσετε δυο άλτμους, βάρους ένας κιλό τον καθένο. Έπειτα θα άστρωώσετε τα χέρια σας και κατόπιν θα έπαναφέρετε στην καθετο θέση τους.

Για να καταπολεμήσετε την τερπδόνα των δοντιών (το κοινώς καλούμενο πουρί, που είναι, ως γνωστόν, τόσο καταστροφικό και προκαλεί την ούλιτσα) έπι να υπαέλιον να τα τριέτε δυο φορές την εβδομάδα, αλλά όχι περισσότερο, με σόδα και να τα ξεπλένετε κατόπιν με χλιαρό νερό στο άποινον θα έίσετε λίγο φαϊνικό, όπου σταγονέτε μέσα σ' ένα ποτήρι νερό).

Τα συνθησιαμένα σπυρία, είναι σκαταλάγια για το πρόσωπο. Για ν' άποφύγετε την εμφάνιση μωρών στην ήμεραν, τριέτε μια ή δυο φορές την εβδομάδα το πρόσωπό σας με λίγο βόρκα. Θα τον άπλώσετε πάνω σ' ένα παλινωγάντι, που θα το βάζετε λιγάκι ποτύτερα. Έπισης βρέχετε ένα υπαυπάκι σε αλβέρο και περνάτε μ' αυτό τα μέρη όπου εμφανίζονται σπυρία, στερα τα σπυρία.

Για να μην προέκκονται τα πόδια σας, βρέχετε ένα υπαυπάκι, κι ο άκαυράνεος και τυλίξετε τους άστρωγούς σας. Βάλετε άποσπών έναν άδίο βόρκα, ταπτά ένα δούτερο στρώμα από υπαυπάκι και έστρωώστε ευτό τον έπι-δρασμό με «λευκόπλάστ». Ο έπιδρασμός αυτός θα παραυείνη στο πόδι σας όλη τη νύχτα. Το πρωί, κάντε ένα έλαφρό άσπασ, λίγα έσπτά της ώρας.

Για να λεπτινέτε τους μπουός σας, κάνετε την έπια άσκησι: Θα καθίστε στις άτρες και θα διατρέχετε το δωμάτιό σας πηδώντας σαν πουλί. Ένώντιον της κουράσεως των κνηών, είναι καλό να τις βρέχετε πρωί και βράδυ με κρύο νερό και κατόπιν να τις βουρτιζέτε, πολλές φορές με μια σκληρή βούρτσά, προχωρώντας από την κροτίδα σ' άκτύλων προς τους μπουός.

Αν το δέρμα των χεριών σας είναι σκληρό και άγριο, θα σας υπαέλιον πολύ ένα μασάζ με μια λιπαρή ούσια. Πρωί από τον άγκώνα το μασάζ θα είναι πιο έντονο και θ άκόλουθ, θηση κυκλική κατεύθυνση. Μπορείτε έπισης να χρησιμοποιήστε μια έλαφρά τσα για τον άγκώνα σας. Το κνούρι, στα υπράσσια, μπορείτε να το ξανθάνετε με λίγο άουζενέ νιό για να μην χτυπά στο μάτι.

Για ν' άποφύγετε τις χιονισμένες σκουπίες παρασκητικά τα χέρια σας έπιτε α πό κάθε πλύσιμο και να μην τα εκθέτετε διαδοχικά από το θερμο στο κρύο και άντιστρόφα. Ώφελιον είναι το ταίψιο των χεριών με λίγο καμφορούχο οινόπνευμα.

Ένας τραγικός ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Κοινωνικό διήγημα

Ο Ρόμπερτ Τάλμποτ άποχώρησε τη Ντόροθυ, τη γυναίκα του κι' έπειτα διευ-
θυόθηκε με γοργά βήματα στο σταθμό.
Θα έλειπε μόνο δυο μέρες, για να πάη ως
το Παϊμπορτ. Έπειτα θα ξαναγύριζε κον-
τά της.

Είχε κιάλια ανέβη στο βαγόνι, όταν
ένας μικρός τον πλησίασε.

— Είσαστε ο μηχανικός Τάλμποτ; ρώ-
τησε.

Και τότε έδωσε έναν κλειστό φακέλλο.
Ο Ρόμπερτ τον άνοιξε βιαστικά και διά-
βασε.

«Η γυναίκα σας είναι από καιρό έρω-
μένη του φίλου σας Τέντ Μώρεν. Αν
θέλετε να περθείτε γι' αυτό, ξαναγυρίστε
κρυφά στο σπίτι σας μόλις βροδιάσει».

Το σημείωμα αυτό ήταν χωρίς υπογραφή.
Ο Ρόμπερτ έκαμε ένα μορφοσκόπιο το
τοσάκιως μέσα στα χέρια του και κατό-
πιν το πέταξε από το παράθυρο.

Ήταν ποτέ δυνατόν αυτό; Ο Τέντ Μώ-
ρεν ήταν ο καλύτερος φίλος του, ο αν-
θρώπος που του είχε τυφλή εμπιστοσύνη.
Κι' έπειτα δεν είχε κανένα λόγο που θα
τόν έκανε ν' αμφιβάλλη για την άγνη-
τη Ντόροθυ. Μήπως δεν ήταν πάντα
τυχερή και στοργική μαζί του;

Σε λίγο, το τρένο ξεκίνησε από το
σταθμό της Άρρόνγκ.

Και ξαφνικά, ο Ρόμπερτ ένοιωσε μία
παρόξενη ανησυχία. «Οχι, δεν έπρεπε να
φύγει. Χωρίς αμφιβολία, το σημείωμα αυτό
ήταν συκοφαντικό. Ώστόσο...»

Η ανησυχία του μεγάλωνε τώρα, άκο-
λουώντας το ρυθμό του τρένου, που έ-
τρεχε όλοένα και πιο γρήγορα.

Τέλος, το τρένο σταμάτησε στο μικρό
σταθμό του Μπαστ.

Ο Ρόμπερτ δεν υπέφερε να κρατηθή
περιοσσότερο. Πήρε αμέσως κάτω νοί-
κισσε ένα αυτόκινητο και ξαναβγήκε για
την Άρρόνγκ.

Ο δρόμος ήταν έλεινός κι' είχε όλο-
τελο νυχτώσει όταν έφτασαν εκεί.

Ο Ρόμπερτ Τάλμποτ πήρε μερικά στε-
νοσόκακα, πέρασε σκυφτός, σαν να ήταν
κλέφτης, τη μεγάλη πλατεία και σε λίγο
βρέθηκε μπροστά στο σπίτι του.

Ένα μόνο δωμάτιο του επάνω πατώμα-
τος ήταν φωτισμένο. Όλο το υπόλοιπο
σπίτι ήταν βαθυσμένο στο σκοτάδι.

Χωρίς να διασώπη τότε καθόλου, πήδη-
σε μέσα στον κήπο κι' έφτασε ως την
πόρτα. Ευτυχώς είχε πάντα το κλειδί μα-
ζί του και δεν δυσκολεύθηκε να την ά-
νοιξη χωρίς να κάνει κανένα θόρυβο.

Περπατώντας στις άκρες των ποδιών
του, διευθύνθηκε τότε στο γραφείο του.
Άνοιξε ένα συρτάρι και πήρε το περιστο-
φό του. Έπειτα, άρχισε ν' ανεβαίνει με
χιλίες προφυλάξεις τη σκάλα. Ο Τέντ και
η γυναίκα του, αν βρισκόταν μαζί, όπως
έγραφε αυτό το ανώνυμο σημείωμα, δεν
θα έπρεπε να καταλάβουν την επιστροφή
του. Έτσι θα τους έπιασε έπ' αυτοφώρω.

Και θα γινόταν τότε ό,τι έπρεπε να γίνει.

Η καρδιά του χτυπούσε πολύ δυνατά,
όταν έφτασε στο διάδρομο του επάνω
πατώματος.

Προχώρησε τότε πολύ σιγά και έφτασε
ως την πόρτα του φωτισμένου δωματίου,
της Ντόροθυ.

«Άλλοιμονο! Εκείνο που δεν ήθελε να
πιστέψω ήταν αλήθεια!»

Άκουσε σε λίγο τη φωνή του Τέντ,
τη περιπαθη άναστενάγματα της Ντόρο-
θυ, τα ερωτολογά τους, τον ήχο των φι-
λιών τους...

Θα του ήταν αρκετό ν' άνοιξη την πόρ-
τα και να δώση ένα άπρόοπτο τέλος σ'
αυτές τις ερωτικές διακρίσεις.

«Άλλα βρήκε πως αυτή η λύσις δεν ή-
ταν εκείνη που ταιρίαζε. Οποιοσδήποτε
άπατημένος συζυγός θα έκανε το ίδιο στη
θέση του».

«Οχι! Θα έπρεπε να έπινοήθη κάτι καλύ-
τερο. Και ξαφνικά, μία σατανική σκέψις
πέρασε εκείνη τη στιγμή από το μυαλό
του».

Κατέβηκε τότε σιγά τις σκάλες και σε
λίγο έφωγε από το σπίτι του.

Προχώρησε έπειτα ως την πλατεία και
κτύπησε το ρολόγι του στο φως ενός ή-
λεκτρικού φαναριού.

Η ώρα ήταν ένδεκα και τέταρτο. Στις
δωδεκά έφωγε ένα δεύτερο τρένο για
το Παϊμπορτ. Είχε όλο τον καιρό για να
πάη ως το σταθμό.

Όταν έφθασε εκεί είχε καταστρώσει
σ' όλες τις λεπτομέρειες το σχέδιό του.
Κι' ήταν χρονομέτρος σχεδόν όταν ανέβη-
κε στο βαγόνι. Αυτή τη φορά, δεν θα κα-

τέβαινε ούτε στο Μπαστ, ούτε σε κανένα
άλλον ενδιάμεσο σταθμό. Θα συνέχιζε το
ταξίδι του ως το τέλος.

★

Ο μηχανικός Τάλμποτ γύρισε στο σπίτι
του έπειτα από δυο μέρες. Είχε αγορά-
σει στο Παϊμπορτ μία μοτοσυκλέτα με
καλαθάκι και είχε κάνει το ταξίδι της ε-
πιστροφής μ' αυτή.

Στην Ντόροθυ, που τον υποδέχθηκε
φαινομενικά χαρούμενη, άρχισε να εκ-
θείζει τα πλεονεκτήματα της μηχανής
του.

— Είναι το καλύτερο μοντέλο που έχει
εμφανισθή ως σήμερα της είπες. Βιάζομαι
να την δείξω στο Τέντ... Φαντάζομαι πό-
σο θα ένθουσιόση, γιατί αυτός ξέρει α-
πό μηχανές... Αν θέλεις έλα μαζί μου...
Θα σάς βάλω και τους δυο στο καλαθάκι
και θα σάς κάω έναν περιπατό...

— Μα δεν είσαι κουρασμένος; ρώτησε η
γυναίκα του.

— Μπα, καθόλου, άπάντησε ο Ρόμπερτ.
«Από τότε που άγόρασα αυτή τη μηχανή
μού φαίνεται πως ζωνανεύω».

Η Ντόροθυ ήταν πολύ ευχάριστημένη
γιατί θα έκανε έναν περιπατό, σπριμω-
μένη μέσα στο καλαθάκι πλάι στον Τέντ.

«Έτσι, λίγη ώρα αργότερα, έδωσαν
και οι τρεις από την πόλη άνεδαρμένοι
πάνω στη μοτοσυκλέτα».

Ο Ρόμπερτ είχε πάρει τώρα τον ανη-
φορικό δρόμο που έφτανε προς το δάσος
και που ήταν γεμάτος από επικινδύνες
στροφές. Δυναμώανε όλοένα την ταχύτητα.

Αντί να την ελαττώνει.

— Βλέπετε; ξεφώνιζε κάθε τόσο προς το
μέρος της γυναίκας του και του Τέντ.

«Αλλά οι δυο τελευταίοι είχαν άρchiει
ν' άνησυχούν στο σοδόρα. Μήπως ο Ρόμ-
περτ είχε τρελλαθεί»;

— Ελάττωσε την ταχύτητα! φώναζε σε
μία στιγμή ο Τέντ. «Έτσι, όπως πάμε, θα
τσακισθούμε».

Ο Ρόμπερτ έκαγχωσε.

— Έου, Τέντ, δεν πρέπει να λυπάσαι γι'
αυτό, άπάντησε. Ενώ, αν βρισκόμουν
πλάι σε μία γυναίκα που ν' αγαπά και
να την αγαπά κι' ενώ δεν θα μ' ένοιαζε
καθόλου αν θα σκοτώνονταν μαζί της...

Η μήπως δεν είναι αλήθεια ότι αγαπιό-
μαστε;

— Και τί σκέπτεσαι να κάνεις τώρα, Ρόμ-
περτ; ρώτησε ο Τέντ που είχε γίνει κατα-
κίτρινος.

— Τιποτέ άλλο άπ' αυτό που βλέπεις.
Καταφέρνω ως τώρα να περάσω πολ-
λές στροφές. Άλλα δεν φαντάζομαι να
κρατηθώ αυτό ως το τέλος... Δεν θα είναι
θυμωρο, έ... θα πεθάνω κι' οι τρεις...

Σκέφθηκε στήν άρχη να σκοτώση τη Ντό-
ροθυ ή έσένα ή και τους δυο μαζί... Άλ-
λά μετανόησε... Θα είχα πολλές σκοτού-
ρες κατόπιν... Φυλάκεις, δικαστήρια, την
ηλεκτρική καρέκλα ίσως... Ένώ έτσι είναι
καλύτερο...

Η Ντόροθυ έκλαιγε με λυγμούς. Ο Τέντ
τινάχθηκε όρθιος για να όρμησει πάνω
στον Ρόμπερτ.

Ο τελευταίος κάγχασε και πάλη.

— Α! Θέλεις να παλέψω; είπες. Εί-
μαι στη διάθεσή σου!

Και όφωρε το τιμόνι από τα χέρια του,
για να γυρίση προς το μέρος του αντιπά-
λου του.

Μερικές στιγμές αργότερα, η μοτοσυ-
κλέτα κατακυκλώσε μέσα σ' ένα κρεμ-
μό, συμπαρασύροντας και τους τρεις έπι-
βάτες της.

Τα χέρια του Τέντ βρέθηκαν σφιγμένα
πάνω στο λαμίο του Ρόμπερτ. Άλλα κα-
νείς δεν θα μπορούσε να πει πως αυτή η
κίνηση του δεν είχαν υπαγορευθή από
ένα αίσθημα τρόμου, τη στιγμή που είδε
να κατακυκλώνει στο κρεμμό. Αυτή την έ-
ξληνη έδωκαν, άλλωστε εκείνη που βρή-
καν σε λίγο τα τρία πώματα και κανείς
δεν ύποπτευε το ανατριχιαστικό δράμα
που είχε προηγηθή μεταξύ τους.

Α. ΜΠΑΡΤΟΝ

Οι πλουσιώτεροι Άμερικανοί

Σύμφωνα με την έκθεσι της φορολογι-
κής Επιτροπής του Κογκρέσου οι άνθρω-
ποι που πλήρωσαν τους μεγαλύτερους φό-
ρους και συνεπώς οι πλουσιώτεροι άμε-
ρικανοί είναι οι έξης:

Πρώτος ο Λιούις Μάγερ, που πλήρωσε
χόρους 704.000 δολλαρίων.

Δεύτερος ο Τζωρτζ Χιλ, διευθυντής ενός
απνοδιουχητικού τράστ, που πλήρωσε
156.000 δολλαρία.

Ακολουθούν μερικοί άλλοι και έπειτα
άρχονται οι ήσποιοι του κι.ηματογράφου
με τα έξης ονόματα:

Κλάρκ Γκρίνιπ... Φόροι 357.000 δολ.

Σάμλ Μπουανιέ... » 220.000 »

Κλάρκ Γκρίνιπ... » 215.000 »

Ντιάννα Ντάουπιν... » 203.000 »

ΩΡΑΙΑ ΔΟΝΤΙΑ ώρατο χαμόγελο

ΩΡΑΙΑ ΔΟΝΤΙΑ, ΩΡΑΙΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Ένα είδος άνόνητης ντροπής ή α-
λαρεσκείας δεν αφήνει συνήθως τις
γυναίκες να όμολογήσουν ότι έχουν
ψευτικά δόντια, ενώ δεν δυσκολεύου-
νται καθόλου να παραδεχθούν ότι φο-
ρούν ψευτικά κοσμήματα. Έξ άλλου
έξω από το όδοντογιάτρείο δεν σκέ-
πτονται διόλου τα δόντια τους, σαν να
μην υπάρχουν. Κι' όμως θα έπρεπε να
ξέρουν ότι τα ψεύδη δόντια είναι το
κυριώτερο στοιχείο ενός έλκυστικού
χαμόγελου κι' ότι οι Άμερικανίδες πε-
ριποιούνται καθημερινώς τα δόντια
τους κι' επισκεπτόνται τακτικά τον ο-
δοντογιάτρείο τους.

Έκείνες που διατάζουν να βάλουν
ψευτικά δόντια ή που ντρέπονται γι'
αυτά, άς μάθουν ότι στο Χόλλυγουντ
όταν ένας παραγωγός κρίνει ότι λεί-
πει κάτι από το χαμόγελο μιας (στάρ)
καλείται ο όδοντογιάτρείς, ο οποίος της
βγάζει τα δόντια που φταίνε και τα
αντικαθιστά με ψεύηκα.

Κατά τα τελευταία χρόνια έχει ση-
μειώσει σημαντικές προόδους η όδον-
τογιάτρεία. Αν πρόκειται λοιπόν να
βάλει μία ψεύηκη όδοντοστοιχία,
διαβάστε τις παρακάτω ερωταποκρίσεις
που θα σάς κατατοπίσουν για τις προ-
όδους αυτές.

1) Μέχρι ποίου σημείου μπορεί να
φαιναίται φυσική μία νέα όδοντοστοι-
χία;

Τόσο ώστε να ναι άδύνατον να αντι-
ληφθί πως είναι ψεύηκη όποιος δεν
το ξέρει. Σήμερα οι όδοντοστοιχίες
κατασκευάζονται από μία πλαστική ού-
σια την (ακρυλική ρητίνη). Η ούσια
αυτή είναι πολύ εύπλαστη, προσαρμό-
ζεται τέλεια στο σχήμα του άποτυπω-
ματος και χρωματίζεται ακριβέστατα.

Έχει εξ άλλου τη διαφανή, τη ζων-
τανία των φυσικών δοντιών. Τα όλη,
φτιαγμένα από το ίδιο υλικό έχουν
απόλυτα όμοια με το έωσττικό του
στόματος.

Ο ούρανικός είναι ελαφ-
νής κι' άόρατος. Άκόμη κι' όταν χτυ-
πουν τα δόντια σας αυτά άπ' τον τρό-
μο άκουγόνται σαν αληθινά!

2) Πόσος καιρός πρέπει να περάση
άπ' την εξαγωγή των δοντιών ως την
τοποθέτησι της όδοντοστοιχίας;

Μισή ώρα μόνον. Άλλοτε χρειάζον-
ταν δυο-τρεις μήνες, για να σκλη-
ρυνθούν τα όδοντα. Οι καινούργιες ό-
μως όδοντοστοιχίες μπορούν να εφαρ-
μοσθούν άμέσως, χωρίς να παρουσι-
αφθούν τα όδοντα και χωρίς να προκα-
λούν την παρανοική ενόχλησι.

3) Πώς πρέπει να συντηρήται αυτή
η όδοντοστοιχία; Πρέπει ν' άφαιρείται
το βράδυ;

Το καλύτερο άπολυμαντικό για τα
δόντια, αληθινά ή ψεύηκα, είναι το
σαπούνι. Πλένετε τα άπ' άπ' έπειτα ά-
πό κάθε φαγητό. Μπορείτε να ξεπλύ-
νετε το στόμα σας με νερό που πε-
ριέχει λίγη κολώνια. Αν πλένετε τα
δόντια σας δυο φορές την ημέρα, δεν
είναι ανάγκη να τα βγάξετε το βρά-
δυ. Γιατί οι όδοντοστοιχίες αυτές έ-
φορμίζουν τέλεια στο στόμα και δεν
επιτρέπουν καμιά διεύρυνσι. Αν ως
τόσο τα βγάξετε, φυλάτε τα μέσα σε
νερό, γιατί η πλαστική ύλη διαπρέ-
ται καλά με την υγρασία. Τα ψεύηκα
δόντια, όπως και τα αληθινά, σκεπ-
άζονται από (πουρί). Πρέπει λοιπόν να
καθαρίζονται άπ' τον όδοντογιάτρείο
δυο φορές το έτος.

4) Θα αισθανθήτε ενόχλησι στο
στόμα σας; Θα αλλοιώνεται η γεύσις
των τροφών;

Δεν θα αισθανθήτε τίποτε αν τα
δόντια σας είναι τέλεια όμοια με τα
αληθινά. Δεν θα έπρεπε να το τρώ-
σете μοσμάτος σας, γιατί κάθε δόντι
θα άκουσθήτε στήν ίδια ακριβώς θέσι
όπως και πρώτα. Έπι μερικές μέρες,
θα σάς φαίνονται άνοστα τα φαγητά
γιατί η γλώσσα σας έχει μάθει να
νοιώπει τη γεύσι τους πιέζοντας τα
στον ούρενικό. Πολύ γρήγορα όμως
θα συνήθισετε τον τεχνητό ούρενί-
σκο.

5) Σας λείπουν δυο-τρεις τροπέζι-
τες; Πρέπει να τρώτε αντικαταστάτες;
Βεβαίως. Δεν φαίνονται άποτέλουν
όμως πλήρη των όστών του προσώπου
σας. Όταν λοιπόν σας λείπουν όχι
μόνον υμάρτε ελαστικότητα, αλλά
και αλλοιώνεται η φυσιογνωμία σας.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ με τα φείδια

Πώς ημερεύει τα δηλητηριώδη
έρπετά ή μίς Γουίλεϋ

Δεν πρόκειται για καμιά γυναι-
κα με παρόξενη και υιοισία υμορο-
φία, όπως φαντάζομαστε συνήθως
τις όφιοδασσάτιες, αλλά για μία
κοντή και μεσόκοπη γυναικούλα, με
κοκκινά μαλλιά και γαλάνα μάτια.
Είπε η «έρπετολόγος» Γκρέις Όλιβ
Γουίλεϋ, έγκατεστημένη στο Λόνγκ
Μπήτς της Καλιφορνίας, όπου κάνει
μιά άπ' τις επικινδυνώδεστερες δου-
λείες του κόσμου: Διατάζει δηλητη-
ριώδη έρπετά και ζή μαζί με 100
περίπου άπ' αυτά σ' ένα σπίτι-
μουσείο άποτελούμενο από 3 δωμά-
τια. Άντι να τρώαξη ή ν' ανατρι-
χιάση άπ' την έπαφή των φείδιων,
τα παίρνει στήν άγκαλιά της, τους
γλυκοκίλει, πλησιάζει το πρόσωπό
της στο κεφάλι τους, δίπλα στα θα-
νατηφόρα δόντια τους...

Τα «διαμάντια» της συλλογής της
είναι δυο «βασιλικοί κόμπρας», υ-
πόκομο 5 περίπου μέτρων. Για πρώτη
φορά στήν ιστορία της έπιστήμης
έχουν έξημερωθή τέτοια έρπετά. Υ-
πάγουν επίσης ένας άσπρος κορ-
ταλίας, δυο φείδια της Κίνας, ένας
μικρός Ινδιάνικος κόμπρας, τρεις
φασμακερές σαύρες, ένας πύθων, ά-
κετοί βίδες, μία πελώρια σαλαμάν-
δρα, ένας νεογέννητος κορταλίας και
διάφορα άλλα έρπετά. Ζούν όλα σ'
ένα μεγάλο δωμάτιο, με τα παρα-
θυρα σκεπασμένα με κουρτίνες για
να μη δημιουργούνται αεμάτα, και
με μία τροπική θερμοκρασία που
παραγάγει από μία διαρκώς άναυ-
μένη θερμοάστρα του γκαζιού. Ένας
κορδοβέλιος, δυο τεράστιες χελώνες
και μία πελώρια σαύρα κυκλοφορούν
έλευθερα μέσα σ' αυτό το δωμάτιο.

Δινοτάς του την όψη ενός προϊστο-
ρικού κόσμου, όπου η κ. Γουίλεϋ κι'
η γονά υπέρα της ζούν ήσυχα κι'
άπασχολούνται με το νοικοκυλιό
τους...

Η κ. Γουίλεϋ γεννήθηκε στο Κάν-
σας κι' άρχισε από μικρή να ένδια-
φερείται για τα έντομα. Σημείωσε
μάλιστα μία συλλογή άπ' αυτά. Έ-
πειτα όμως άλλαξε γούστα κι' ά-
σχολήθηκε με τα έρπετά. Άφου πή-
ρε το δίπλωμά της άπ' το Πανεπι-
στήμιο κι' έκαμε ένα άποτυχημένο
γάμο, το 1922 πήγε στο Τέξας για
να μαζέψη φείδια. Κι' ενοιάθηκε
προφανώς πολύ καλά, έσ' όσον έ-
στειλε στο Πανεπιστήμιο του Κάν-
σας 65 κορταλίες για το μουσείο
του. Έμεινε έπί 13 χρόνια έπιμε-
λήτρια του μουσείου αυτού. Το
1938, άποφάσισε να πάη στο Χόλ-
λυγουντ και να ίδρύση το μεγαλεί-

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Τι είναι η κολακεία;
— Ένα κίεθλο νόμισμα που
κυκλοφορεί έξ αίσις της κενο-
δοξίας μας.

— Ποιό είναι το σπουδαιότερο
μέρος του θιβλίου της ζωής;
— Ο έπιλόγός του.

— Τι είναι η μετάνοια;
— Δευτέρα σήμερις.

— Ποιό είναι ο καλύτερος κα-
τάρνιο για τα παιδιά;
— Η πατρική άγκαλιά.

— Ποιά είναι η παρηγοριά των
δυστυχισμένων;
— Τα δάκρυα, ή θλιβερωτάτη
— ύπη ήδωνη.

— Ποιό είναι το μόνο πρόσωπο
μπροστά στο οποίο μπορεί κα-
νείς να ταπεινωθεί;
— Η υπέρα του.

τερο ιδιωτικό ζωολογικό κήπο του
τόπου, για να νοικιάση τα φείδια
της για το γύρισμα των εξωτικών
φίλων.

Ποάγματι, έκαμε αυτό το ταξίδι,
μαζί με τα 100 έρπετά της. Άλλά
δε βοήθε πολλή δουλειά στο Χόλ-
λυγουντ για τα φείδια της, κι' έτσι
έγκαταστάθηκε στο Λόνγκ-Μπήτς.

Κάποτε νοίκισε το μικρότερο
κόμπρας της σ' ένα στούντιο για ένα
όϊλντ του Τσαλνς. Έπειδή όμως οι
«φίγκυράν» δεν έδειξαν καμιά έ-
ρεσι να... συνεροασθούν με το φεί-
δι, άναγκάσθηκε να παίζη κι' η ί-
δια στο όϊλντ το όλο ένος Ινδιάν-
νου γόπτος φειδιών. Στήν ταινία
«Παίδι της ζούγκλας», ο είδικός του
μακινιάζ πήγε να λιποθυμήσει, όταν
έιαβε ότι έπρεπε να βάλω άσπρο
ένα βασιλικό κόμπρας, για να παρα-
στήση το φείδι «Κάα» του ένοου
αυτού του Κίπλινγκ! Τέλος, έκαμε
αυτό το βάψιμο ή κ. Γουίλεϋ.

Στο ήμερολόγιό της περιγράφει
λεπτομερώς πως έδάμασε τους δυο
μεγάλους κόμπρας της. Όταν τους
έλαβε άπ' τη Σινγκπούρ στις 26
Αύγουστου, σφουζάν άντρια κι' έπι-
γειρούσαν να δαγκώσουν όποιον
τους πλησίαζε. Σε 4 μέρες, ή κ.
Γουίλεϋ μπόρεσε να τους πρωτογαι-
δεψη μ' ένα σαβδί μήκος 50 πόν-
των. Δυο μέρες αργότερα, γαϊδεσε
με το γυμνό χέρι της την ούρα τους.

Σε στιγμές που είχαν μακριά το κε-
φάλι τους, Στις 4 Σεπτεμβρίου, τους
έπαινε κι' όλας στα χέρια της και
τους έταίξε δια της βίας, άναλυν-
τας το στόμα τους με τα δαντλιά
της και βάζοντας μέσα την τσοφή!

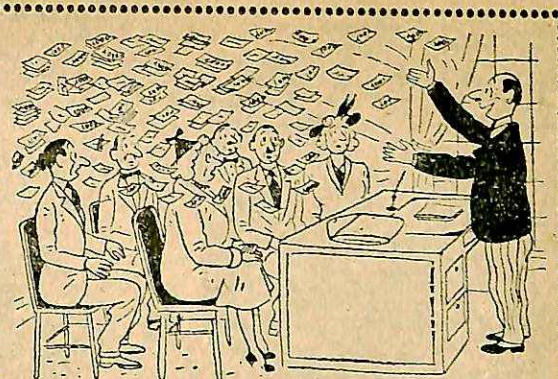
Όπως βεβαίονη ή ίδια, 23 έ-
τών πέρα την έχει πείσει ότι η έξη-
μέρας των πιο επικινδύνων φειδιών
του κόσμου είναι μία άπ' τις εύκο-
λότερες δουλείες!... Παραδέχεται
έν τούτοις ότι οι μέθοδοι της δεν
υπορούν να εφαρμωσθούν άπ' τον
πρώτον τυχόντα. Αυτή έχει μελετή-
σει καλά τα φείδια και ξέρει όλες
τις συνήθειες, τις άνάγκες και τις
αντιδράσεις τους. Την έχουν δαγκά-
σει μερικές φορές, ύποστηρίζει όμως
ότι κάθε φορά έφταίνει ή ίδια, γιατί
είναι παροδύ τοις βασικούς κανόνες
της τέχνης της και δεν ήταν άρεκτα
ήρεμη και συγκεντρωμένη. Πιστεύει
άκόμη ότι ύπάρχει ένα είδος υψι-
σιώδους και σιωπηλής επικοινωνίας
μεταξύ ενός φειδιού κι' ενός άνθρω-
που που το συμπαθεί.

Διαθέτει τα μικρά της εισοδήμα-
τα για τα όμα σ' ένα, με τα όποια
ταίξει τα φείδια και τις σαύρες της
3 φορές τη βδομάδα. Μία φορά τη
βδομάδα τους δίνει αλόγιστο κρεας
ποντικά, κουνέλια, ψάρια και σκου-
λήκια. Συμπληρώνει δε τη διαίτα
τους με μουρονόλαδο και βιταμίνες.

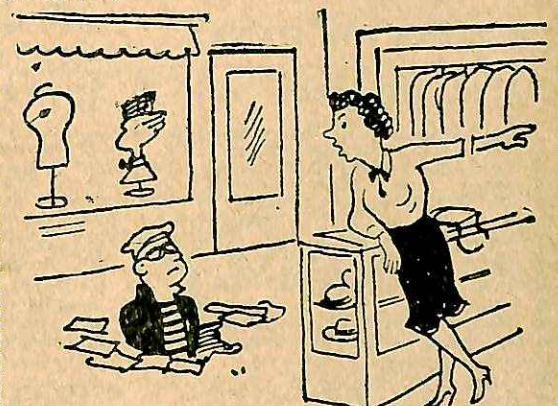
Όταν άρρωσθήσουν, τα περιποιεί-
ται σαν υπέρα. Τους δίνει σουλφα-
μίδες, καθαρίζει τις πληγές τους,
τα βοηθεί ν' αλλάξουν δόντια ή που-
κάμισο... Κι' εκείνα δέονται τις
περιποιήσεις της σαν γαϊδεμένα γα-
τάκια ή σκυλάκια!

Πίνετε λάδι για
να ζήσετε πολύ

Πρό όλων άνηρών, ο Άγγλος
«έπισκοπος» Ουίλλιαμ Χέντλ έρω-
τασε την 100η επέτειο των γενε-
θλίων του. Με την εύκαιρία αυτή,
συνέστησε στους πιστούς του ν' ά-
κολουθήσουν το παράδειγμά του,
ήλαδν να μη καταφύγουν ποτε σε
γιατρό, αν θέλουν να έχουν υγεία και
μακροβιότητα! Πρέπει να έξηγησου-
με έδώ, ότι ο Χέντλ είναι ο άσχημος
της αίσέσεως των «Παράξενων άν-
θρώπων», που ίδρύθηκε στο Λονδίνο
το 1838. Οι πιστοί της αίσέσεως
αυτής δεν καλούν γιατρό, όταν ά-
ρρωσθήσουν. Περιορίζονται στο να
πίνουν λάδι και να κάνουν προσευ-
χές. «Αν κάνουμε δε άπ' τα γού-
να του «έπισκόπου» των, δεν είναι
κακή ή μέθοδός τους...

Ο συμβολαιογράφος: Ο μακαρίτης ο
θείος σας είχε πάντα παράξενες ιδέες. Στη δια-
θήκη του γράφει να σας μοιράσω έτσι την κλη-
ρονομιά...

— Κάνετε λάθος! Έδώ είναι μοδιотрадіко. Η Τρά-
πεζα είναι δίπλα...

Ο έξυπνος πόλιςμαν.

— Μη φοβάσαι Εύδοξια... Ο άντρας μου έ-
πνέεται τώρα για να γράφει ένα αστυνομικό μυ-
θιστόρημα!

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Βιταμίνες που γιαιτρεύουν την καρδιά

Τα πειράματα του Έβαν Σούτ

Έχουμε γράψει κι' άλλοτε για τη σπουδαιότητα που έχουν για τους Αμερικανούς οι αρωματικές της καρδιάς. Σκωτώνουν περισσότερα άτομα απ' τη θυματολογία ή τον καρκίνο. Απ' τα αυτοκίνητα, από τα γεράματα, από τη φωτιά, απ' τα εγκλήματα, απ' το διαβήτη... Κατά τον πόλεμο, 1.400.000 Αμερικανοί πέθαναν από αρωματικές της καρδιάς ή των αορτιών. Ήσαν πενταπλάσιοι απ' τους στρατιώτες, ναυτές, αεροπόρους που σκοτώθηκαν στις μάχες. Οι καρδιακές παθήσεις είναι ο «Δημόσιος Κίνδυνος Νο1» για την Αμερική!

Είπε φυσικό να κουράζεται η καρδιά, έο' όσον σ' όλη μας τη ζωή χτυπάει 68-72 φορές στο λεπτό και στέλνει κάθε μέρα μέσα στις αορτίδες και τις φλέβες μας 10 περίπου τόνους αίμα! Ο φόβος, η άγνοια, η υπερτάση, αυξάνουν τους παλμούς της, συνεπώς την κάνουν ν' αρωματίζει πιο εύκολα.

Εξ' άλλου, οι πρόοδοι της υγιεινής έχουν αυξήσει τον αριθμό των νέων που είναι υποσιτισμένοι, στις καρδιακές παθήσεις. Υπάρχουν σήμερα 9 εκατομμύρια Αμερικανοί άνω των 65 ετών. Συνήθως, οι ενδοκαρδιτικές από όξείας ρευματισμούς σκοτώνουν σημαντικό αριθμό παιδιών, περισσότερα απ' όσα η παιδική παλυσία, η διφθερίτις, η αστερκία, ο κοκκύτης, η παρωτίτις κι' η επιδημική μηνιγγίτις. Όλες μαζί! Κι' όμως, ενώ οι δαπάνες για τις έρευνες κατά της θυματολογίας αναλογούν σε 2 δολάρια για κάθε θάνατο, του καρκίνου, σε 4 δολάρια και της πολιομυελίτιδας σε 5, για τις τόσο φονικές νόσους της καρδιάς τα έξοδα των έρευνών είναι μόλις 15 σεντς για κάθε θάνατο.

Τα οικονομικά αυτά αίτια ανάγκασαν τον Καναδό γυναικολόγο Έβαν Σούτ να σταματήσει που πάνω στο μοναδικό αρωματικό πελάτη του, Ο πελάτης αυτός υπέφερε απ' την καρδιά του. Ο δόκτωρ Σούτ έδωσε να του δίνει ένα λάδι βγαλμένο δίχως θερμάνση από φύττα σιταριού, πλούσια σε βιταμίνες Ε. Πίστευε ότι οι βιταμίνες αυτές αναζωογονούν τα αιμοφόρα αγγεία και την καρδιά. Και πράγματι, ο αρωμαστος άνοιξε να παρουσιάσει αισθητή καλιτέρεση, μετά 3 μήνες δωσε διεκόπη η θεραπεία έλλειψης κεφαλαίων.

Πέρισσαν πολλά χρόνια από τότε. Το 1945, ο Σούτ έαναγόμισε τα πειράματά του, με τη συνεργασία του φοιτητού της Ιατρικής Φλόυντ Σκέλτον και με ισχυρότερες δόσεις βιταμινών. Έπέτυχε δέ λαμπρά αποτελέσματα πάνω σε 100 άτομα, που έπαρσαν από 4 τύπους άσθενειών της καρδιάς και των αιμοφόρων αγγείων. Στους τύπους αυτούς περιλαμβάνονται τα 95% των άσθενειών: αρτηριοσκλήρωσις, πίεσις, όξεία ρευματισμοί, παθήσεις της στεφανιαίας αρτηρίας, κλπ. Η βιταμίνη Ε φέρνει πάντοτε ανάκουσι, παύει τους πόνους και δεν είναι δηλητηριώδης. Μπορεί ακόμη και να σταματήσει όντας αίσθησαν.

Ο κοινός του δόκτωρ Σούτ κινδύνευε να πεθάνει από πάθος της στεφανιαίας αρτηρίας. Έκαμε 3 εβδομάδες θεραπεία με βιταμίνες Ε, και υπόρσε κατοπιν να ξαναγινισή στη δουλειά του και να ξαναρχισή να παίξει τύμπανο σε μια έρασιτεχνική μουσική μπάντα.

Οι ανακοινώσεις που έκαμε ο δόκτωρ Σούτ για τη μέθοδο του στην Ιατρική Ακαδημία του Οντάριο, χάρισαν τους συναδέλφους του σε δύο στρατόπεδα. Μερικοί δυσπιστούν — όπως άλλωστε δυσπιστούσαν πρό 200 ετών στη χρήση της «δακτυλίτιδας», του ρυτού απ' το οποίο βγαίνει η θαιματογενή «νιτρίταλίνη». Άλλοι άπειναιτίας έκθειάζουν την καινούρια μέθοδο.

Ο δόκτωρ Σούτ τονίζει ότι η βιταμίνη Ε πρέπει να παίρνεται συνεχώς — όπως η ινσουλίνη ή η νιτρίταλίνη — κι' όχι, μαζί με άλλα φάρμακα.

«Σε κάθε θεραπεία, υπάρχουν και άποτυχίες, έξηνει. Στην Ιατρική, τίποτε δεν υπορεί να είναι τέλειο. Έν τούτοις, μέχρι της στιγμής, δεν έχω πληροφορηθώ ούτε μία περίπτωση άποτυχίας της μεθόδου μου!»

Αποδίδει τέλος την αύξηση των καρδιακών παθήσεων, που έχει σημειωθεί στην Αμερική, στη χρησιμοποίηση υπερ-ορμονοποιημένων τροφίμων, που έχουν καθαρισθί απ' τις αλοφίδες τους κι' έτσι έχουν χάσει τις φυσικές βιταμίνες τους. Κατά τη γνώμη του, η βιταμίνη Ε κάνει να διατραφούν με περισσότερο αίμα οι υς της καρδιάς, και συνεπώς τους τονώνει.

Ζ. ΓΚΑΡΤΝΕΡ

Ένα θυματοεργό έμβολιον

Αφού οι Αμερικανοί γιατροί διστάζαν επί 25 χρόνια, αποφάσισαν τέλος να πειραματισθούν σε μεγάλη κλίμακα με το αντιθυματοικό έμβολιον, για το οποίο γράφαμε σε προηγούμενο φύλλο μας. Θα έδωλασθούν οι 100.000 κάτοικοι μιας πόλεως του Νότου, που είχε πάντοτε πολλά και θανάσιμα κορυσματα θυματοίωσης. Το έμβολιον αυτό περιέχει εξασθενημένα μικρόβια θυματοίωσης, που προκαλούν μια έλαφρά προσβολή κι' έτσι άνοσοποιούν τον οργανισμό. Ός τώρα όμως, οι Αμερικανοί γιατροί φοβόταναν ότι η έλαφρά αυτή προσβολή υπορούσε στο μέλλον να εξελιγθί σε σοβαρότερη. Έν τούτοις, το έμβολιον ένοσημοποιείτο εύστοχα στη Δανία, Νορβηγία, Ρωσία, Καναδά, Νότιο Αμερική. Τα διαστήματα του παλμού, της αρτηριακής πίεσης, όξεία ρευματισμοί, παθήσεις της στεφανιαίας αρτηρίας, κλπ. Η βιταμίνη Ε φέρνει πάντοτε ανάκουσι, παύει τους πόνους και δεν είναι δηλητηριώδης. Μπορεί ακόμη και να σταματήσει όντας αίσθησαν.

κλεισμένους σε γεωμετρικά στρώματα, συγκεντρώσεις. Όπως ανακοίνωσε τελευταίως, έχει έμβολιόσει 250.000 Δανούς κι' έχει έλαττώσει έτσι τους θανάτους από θυματοίωσι στο ένα έβδομον. Λαμπρά επίσης αποτελέσματα είχε μια δοκιμή πάνω σε 3.000 Έρυθροδέρμους της Αμερικής.

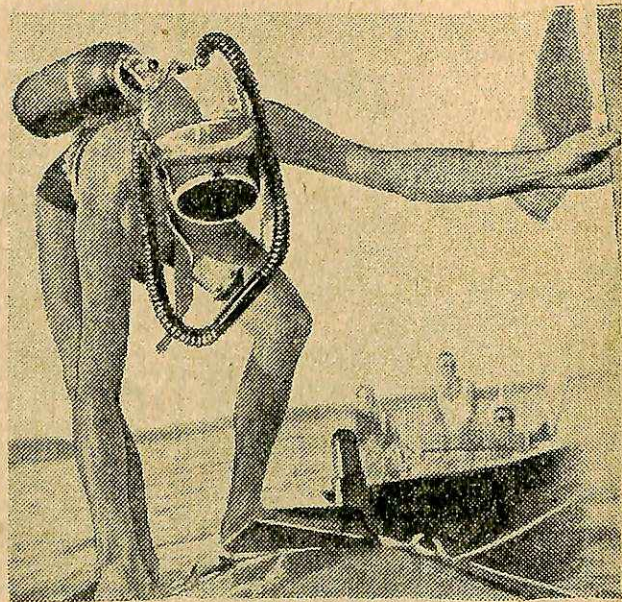
Δυό πολύτιμα πρότυπα

Στο Διεθνές Γραφείον Μένων και Σταθμών διατηρούνται τα πρότυπα του γιλιόγραμμου και του μέτρου. Είναι τα τελευταία και ακριβέστερα του κόσμου. Το γιλιόγραμμο αποτελείται από 90% πλατίνη και 10% ίριδιον. Το μέτρον είναι μια ράβδος απ' το ίδιο κράμα, μετάλλων. Επί 70 χρόνια περίπου, οι διάφορες χώρες έστελναν κάθε έτος τα δικά τους πρότυπα στο Περιπτέρου του Μπρετίν, έξω απ' το Παρίσι, για να συγκριθούν με τα διεθνή και να διορθωθούν τα τυχόν λάθη τους. Όταν έξεραγγί ο πόλεμος, τα δυό πολύτιμα διεθνή πρότυπα εξασφαλίσθηκαν μέσα σ' ένα μικρό χρηματοκιβώτιο, θαμμένο στη γη, σε βάθος 15 μέτρων και τριγωνισμένο από τόνους υπετόν ρουέ. Μόνο δε πρό δλίγων εβδομάδων ξαναχρησιμοποιήθηκαν και πάλι για πρώτη φορά για τη συγκρίσι των μέτρων και σταθμών 17 διαφόρων χωρών.

Ότόσο, χάρις στις νεώτερες έπιστημονικές ανακαλύψεις, έπαψε πιά να νάνε άναγκαίασσία το πρότυπον μέτρον. Γιατί υπορεί να χρησιμοποιηθί για συγκριτικές μετρήσεις το ηλεκτρομαγνητικό κύμα των φωτεινών ακτίνων, που είναι άπολύτως σταθερό και άμεταβάλητο.

Βρέθηκε το φάρμακο της λέπρας

Οι γιατροί του νοσοκομείου Σαιν - Λουί των Παρισίων κι' οι μικροβιολόγοι του Ινστιτούτου Παστέρ άνηγγειλαν μια έδραση άληθινά συνταρακτική: έ-

ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΣ ΑΛΠΙΝΙΣΜΟΣ

Ο περίπατος και το κυνήγι στο βυθό της θαλάσσης έχουν γίνει τα σπορ της μόδας σ' ε μεσογειακές ακτές της Γαλλίας. Απαιτούν άντοχη κι' αλληλεγγύη τα ίδια όπλα άπαράτητα προάοντα του ορειβάτου. Έχει μάλιστα ιδρυθί οτι Κάννες η «Λέσχη Υποβρυχίου Αλπινισμού», που τα μέλη της θα κατεβαίνουν την προσεχή άνοιξη σε βάθος 10-15 μέτρων φορώντας ένα άπλο σκάφανδρο με πεπιεμένο άέρα και ειδικά μασκαριόν. Το υποβρυχίου κυνήγι γίνεται μ' ένα τουφέκι που έκτοξεύει ένα καμμάκι.

τι ανακαλύφθη το φάρμακο της λέπρας, της άσχημοτερης άσθενείας του κόσμου, που ύπάρχε ήδη πρό 40 αιώων, τόσο στην Αίγυπτο όσο και στις Ινδίες. Σήμερα, η τρομερή αυτή άσθένεια δεν είναι βέβαια διαδεδομένη όσο στον 13ο αιώνα, που ύπάρχον στην Ευρώπη 19.000 λεπροκομεία. Πάντως, σημειώνεται ακόμη άσχετα θύματα.

Δυό Γάλλοι γιατροί, έγκατεστημένοι στη Μαδαγασκάρη, ανακάλυψαν μια ούσια που παράγεται από ένα φυτό της Κεϋλάνης, και θεράπευσαν ήδη μ' αυτήν πολλούς λεπρούς. Ήεσαν ότι το φυτό αυτό, που λέγεται στη Βοτανική «ΰδροκοτύλη ή άσιατική», έχει ιδιότητες φαρμακευτικές κι' ότι χρησιμοποείται απ' τους Ιθαγενείς κατά των δερματικών παθήσεων. Το κατεργάσθηκαν λοιπόν, άπομόνωσαν το δοστικό συστατικό του, το δοκίμασαν πάνω σε λεπρούς και έπέτυχαν άληθινά θύματα.

Η ανακάλυψις αυτή έκαμε τόση έντύπωση στον έπιστημονικό κόσμο, ώστε οι καθήνηται της Ιατρικής του Πανεπιστημίου του Καίμπριτζ παρήγγειλαν στην Κεϋλάνη να τους στείλουν μια μεγάλη ποσότητα του φυτού, για να συνεχίσουν τα πειράματά των συναδέλφων τους.

Τα τρέχινά του μέλλοντες

Ο γνωστός έπιστήμων Ιοβινγκ Λάνγκμουϊζ (βραβείον Νόμπελ) προφητεύει ότι, χάρις στις νεώτερες ηλεκτρολογικές ανακαλύψεις, θα σημειωθί πολύ γρήγορα μια σωστή έπαύσαςις στα συγκοινωνιακά μέσα, ιδίως δε στους σιδηροδρόμους. Έπειτα από 15 χρόνια — λέει — θα ύπάρχουν πιθανώς στην Αμερική υπόγειοι σιδηροδρόμοι, που θα ταξιδεύουν με ταχύτητα από 3 έως 8 γιλιάρδες γιλιόμετρα την ώρα! Τα βαγόνια τους θα είναι έρμητικά κλειστά και θα κινούνται με μαγνητικά ρεύματα.

Οι «γυάλινοι άνθρωποι»

Μια περιεργή άσθενεία

Οι «γυάλινοι άνθρωποι» δεν άποτελούν δημιουργήματα της φαντασίας κανένος μυθιστοριογράφου, ούτε κανένα είδος ουπτό, που κατασκευάσθηκε από τους συγχρόνους έπιστήμονες. Υπάρχουν στην πραγματικότητα και δεν είναι δύσκολο να τους συναντήσουμε άνάμεσα στο περιβάλλον μας.

Άλλά τί είναι, λοιπόν, οι «γυάλινοι άνθρωποι»; Είναι άσθενείς, που παρουσιάζουν έξωτερικά όλα τα γνωρίσματα υιάς καλής υγείας, άλλά που τα όσα τους είναι τόσο εύθραυστα, ώστε σπάζουν και κάποτε θυματοίζονται με το πασαίχιό.

Ο δόκτωρ Γκρουίτ άναφέρει την περίπτωση ενός τέτοιου άσθενούς, που είχε πάθει αναριθμητες θλάσεις των οστών κατά τη διάρκεια της ζωής του, πράγμα που δεν τον έμπόδισε να φτάσι ως την ηλικία των έβδομηντα χρόνων.

Στον άνθρωπο αυτό συνέβη κάποτε να δώση μια σφαλίσρα στην κόρη του. Το άποτέλεσμα ήταν να σπάσουν τα κόκκαλα τριών δακτύλων του δεξιού του νεοιού! Μία άλλη φορά, ο λούστρος που του γυάλιζε τα παπούτσια του έσπασε τα κόκκαλα δύο δακτύλων, μόνο με το πέραςμα της βούτσας πάνω απ' αυτά. Άλλοτε πάλι, συνέβη να τον φωνάξί κάποιος φίλος του, που έρχόταν πίσω του και ο «γυάλινος άνθρωπος», νυλίζοντας άπότομα για να ίδη ποιος τον φώναζε έσπασε τέσσερα πλευρά!

Ο άνθρωπος αυτός υπορούσε έπίσης να σπάσι πολύ εύκολα το δόστον του πηγέως πιάνοντάς το άνάμεσα στον άντικειρα και το δείκτη του νεοιού του.

Ο δόκτωρ Λίνκ άναφέρει έξ' άλλου την περίπτωση μιας μικρής νέας 12 ετών που είχε πάθει 41 θλάσεις των οστών και μιας άλλης που έπαθε 39 θλάσεις μέσα σε διάστημα 10 ετών.

Άναφέρονται έπίσης περιπτώσεις «γυάλινων ανθρώπων», που σωριάσθηκαν έσφυρικά στη μέση του δρόμου, γιατί έπαθαν θλάσι των οστών της κνήμης κατά το περπάτημα.

Περιπτώσεις «γυάλινων ανθρώπων» γνωρίζουν έπίσης και οι οδοντίατροι: Τα δόντια των θυματοίζονται στο έλάχιστο άγγιλια μιας σφίλης ή μιας ταναλίας.

Οι «γυάλινοι άνθρωποι» δεν παρουσιάζουν έξωτερικά κανένα γνώρισμα της άσθενείας των, εκτός ίσως από το ότι το «λευκό» του οφθαλμού είναι σ' αυτούς κυανό, όπως συμβαίνει στα μικρά παιδιά. Κατά την ακτινοσκοπική έπίσην με ακτίνες Ραίντγκεν, τα όσα τους φτιάχνουν μια διάλαση σκιά πάνω στην πλάκα και δεν έπιτρέπουν να έσχωρίσμε καθαρά τους σφυαλισμούς τους.

Συντά, έξ' άλλου, οι «γυάλινοι άνθρωποι» κατανοούν κωφοί, γιατί τα όσα του αυτιού του είναι τόσο λεπτά και τόσο εύθραυστα, που άρκει ένα δυνατό φύσημα ά έρου ή μια νότα μουσικής, για να τα κάμη να σπάσουν.

Άλλά ποιά είναι η αίτια που προκαλεί αυτή την περίεργη άσθένεια;

Λεπτομερείς εξετάσεις άτόμων, που έπαρσαν απ' αυτήν, έπέτρεψαν να διαπιστωθί η έλλειψις έπαρκούς ποσότητας άσβεστίου μέσα στα όσα των.

Το άσβεσμεύωτο είναι, όμως, ότι το αίμα των δεν παρουσίαζε την ίδια έλλειψη. Αντίθετα, περιείχε την κανονική ποσότητα άσβεστίου.

Όλες οι άλλες λειτουργίες αυτών των άτόμων ήσαν έπίσης φυσιολογικές.

Γι' αυτό, οι Ιατροί θεωρούν σήμερα αυτή την άσθένεια κληρονομική και άσχετη προς την κατάστασι του υπολοίπου οργανισμού.

Είναι δυνατόν, δηλαδή, ένας άνθρωπος να είναι υνιέστατος, άλλά τα όσα του να είναι έξαιρετικά εύθραυστα, σε σημείο μάλιστα που να μην υπορούν να κρατήσουν το βάρος του σώματός του.

Η κληρονομικότης αυτής της άσθενείας είναι εύτυχως πολύ περιορισμένη. Έάν από «γυάλινους γονείς» γεννηθύν υνίη παιδιά, δεν ύπάρχει κανείς κίνδυνος να έμφανισθούν σε έπόμενες γενές άπόγονοι «γυάλινοι». Κάποτε, όμως, η άσθένεια συνεχίζεται επί πολλές γενές και κάνει δολοφόρος οικογένειες δυστυχημένες.

Τα πειράματα που έγιναν τελευταία απέδειξαν ότι οι ύπερώδεις ακτίνες υπορούν να θεραπεύσουν ριζικά τα «γυάλινα παιδιά» και να εξασανίσουν αυτή την άσθένεια μετά το 20όν έτος της ηλικίας των. Άλλά και σε μεγαλύτερη ηλικία δυναλώνουν και σταθεροποιούν τα όσα και έπιφέρουν σημαντικές καλύτερέσεις.

POZE SIMONE

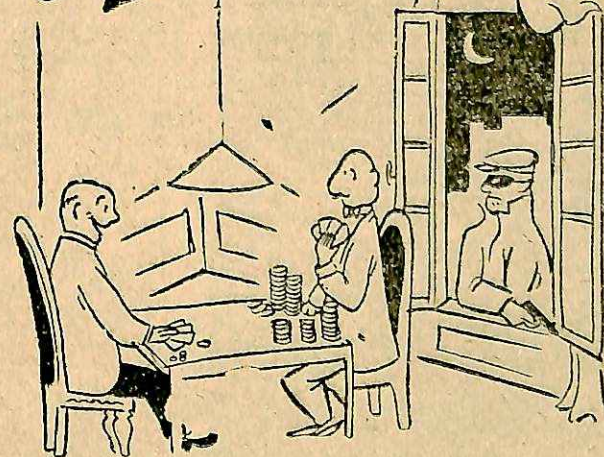
Περμχνάντ για όλη τη ζωή!

Δυό Αμερικανοί έπιστήμονες άνηγγειλαν στην Έταιρία Χημικών της χώρας τους ότι άνακάλυψαν τον τρόπο του Ισοβίου κατασάωσας των υαλίων. Αφού εξέτασαν με χημική άνάλυσι την ποιότητα των τριγών, μεταχειρίζονται ένα κατάλληλο φάρμακο δικής τους έφευρέσεως, που μεταβάλλει τη σύνθεσι τους και τις κάνει κατασάες για όλη τη ζωή. Οι Αμερικανοί κομμάτια δεν θα βλεπουν άσφαλώς με καλό υασι τους συμπατριώτες των γη-υικούς!...

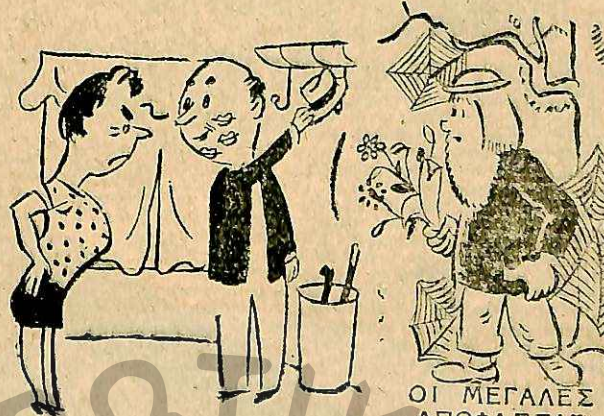
Για την ασφάλεια των τριγώνων

Οι τεχνικοί των άγγλικών σιδηροδρόμων μελετούν δυό νέες μεθόδους για την ασφάλεια των τριγώνων. Η πρώτη βασίζεται στις ύπερθερες ακτίνες, που εκπεύονται απ' τα σήματα κινδύνου, διαπερνούν την πυκνότερη ομίχλη κι' έπιδρούν σ' ένα «ωατοπλεκτικό κύτταρον» ένγκατεστημένο πάνω στην άτμοσφαιρή. Στη δεύτερη μέθοδο, ένα υνχάνημα της άτμοσφαιρικής έκπέμψης συνεχώς «υπερθεύει», που δεν τους αντίλαμβάνεται το ανθρώπινο αυτί. Όταν τα ήχητικά αυτά κύματα συναντήσουν ένα έμπόδιο — όπως το άνασκημένο «υπράτορ» ενός σήματος κινδύνου — άνανακλώνται, νυλίζουν πίσω, έπιδρούν σ' ένα μικρόφωνο και κάνουν να γυμνήσι ένα ηλεκτροικό κουδούνι.

Τειωτοθεραπεία

—Και τώρα θα τα χάσης όλα! Ήρθε η «γκίνια» σου!...

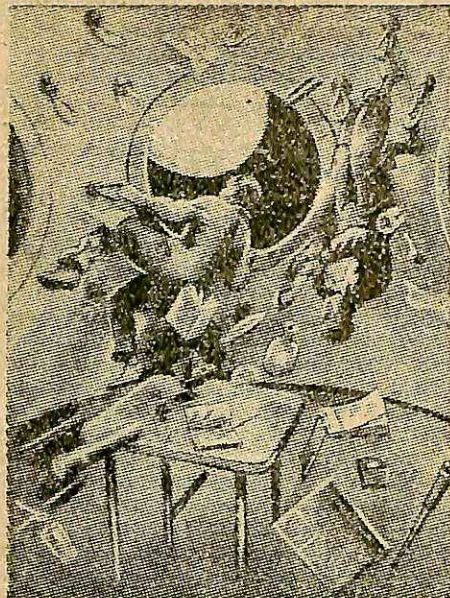

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

—Δε σε φιλώ, αγάπη μου, είμαι πολύ συναχωμένος... —Θα την περιμένω ακόμα πέντε λεπτά, κι' αν δεν έρθη, θα φύγω!

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

Στο εσωτερικό της ρουκέτας, όταν θα βγεί από την επιδράση της έλξης της Γης, άνθρωποι και πράγματα θα αιωρούνται στον αέρα.

Τα μεγάλα λάθη του Ίουλιού Βέρν

Πρό 80 ετών, ένας νέος ακόμα Γάλλος συγγραφέας, ο Ίουλιός Βέρν, έγραψε το περίφημο μυθιστόρημά του «Από της Γης εις την Σελήνην». Ένώ όμως τα περισσότερα φανταστικά έργα του έχουν ήδη πραγματοποιηθεί, αυτό δεν έχει γίνει ακόμη πραγματικότητα, τουλάχιστον ως σήμερα.

Το μυθιστόρημα άφορα τρεις τομους, που κάνουν ένα ταξίδι 800.000 χιλιομέτρων στο κενόν, μέσα σ' ένα βλήμα τηλεβόλου που εκσφενδονίζεται απ' τη Γη, φτάνει στη Σελήνη, διαγράφει τον κύκλο της και ξαναγυρίζει τέλος στη Γη. Είχε γραφή με τόσο πειστικότητα και τέχνη, είχε τόσο γοητεία, ώστε χιλιάδες ανανήψαντες πιστέψαν τότε ό,τι ήταν δυνατόν

να γίνει ένα τέτοιο ταξίδι. Όπως έγραφε μάλιστα ο συγγραφέας στον αδελφό του, πολλοί Πορσινοί του ζητούσαν... να ταξιδέψουν μέσα στο βλήμα του!

Ο ήρωας του έργου Μισέλ Αρντάν λέει σ' ένα σημείο: «Το βλήμα μας είναι το όχημα του μέλλοντος... Ποσ' όλες τις στενές αντιλήψεις εκείνων που έννοούν να περιορίσουν την ανθρωπότητα στον κόσμο μας, θα ταξιδέψουμε μία μέρα στη Σελήνη, στους πλανήτες και στα άστρα, με την ίδια ευκολία που κάνουμε σήμερα το ταξίδι απ' το Λίβερπουλ στη Νέα Υόρκη».

Σήμερα, οι επιστήμονες μιλούν σοβαρά για μία προσπάθεια να φτάσουν στη Σελήνη. Πολλοί πιστεύουν ότι το όνειρο αυτό του Βέρν θα επαληθευθεί μέσα σε 10-15 χρόνια. Δεν έχουν όμως σκοπό να στείλουν στο Άπειρον ένα πελώριο βλήμα τηλεβόλου. Ξέρουν τώρα ότι το ταξίδι δεν μπορεί να γίνει με τον τρόπο που υπέδειξε ο Βέρν.

Όπως πάντοτε, ο Βέρν προσπάθησε και σ' αυτό το έργο του να δώσει επιστημονική βάση στην ιδέα του. Άφου κατέστρωσε το σχέδιο του ταξιδιού, ζήτησε τη βοήθεια του εξασφάλου του Ανρύ Γκαρσέ, καθηγητού των μαθηματικών, κι' εκείνος υπολόγισε την ταχύτητα που πρέπει να έχει το βλήμα του κανονισμού, για να ταξιδέψει προς το Άπειρο, αντί να ξαναπέσει στη Γη.

Η ταχύτης αυτή, που θα του επέτρεπε να ξεφύγει απ' την έλξη της βαρύτητας, είναι περί τα 11 χιλιομέτρα το δευτερόλεπτο, δηλαδή 40.000 χιλιομέτρα την ώρα. Φαίνεται τρομακτική, κι' όμως είναι σχεδόν το ένα τρίτον της ταχύτητας με την οποία κινείται η Γη στην τροχιά της, ή το ένα πέμπτον μόνον εκείνης πουχουν πολλά μετέωρα όταν πέφτουν μέσα στην ατμόσφαιρα της Γης.

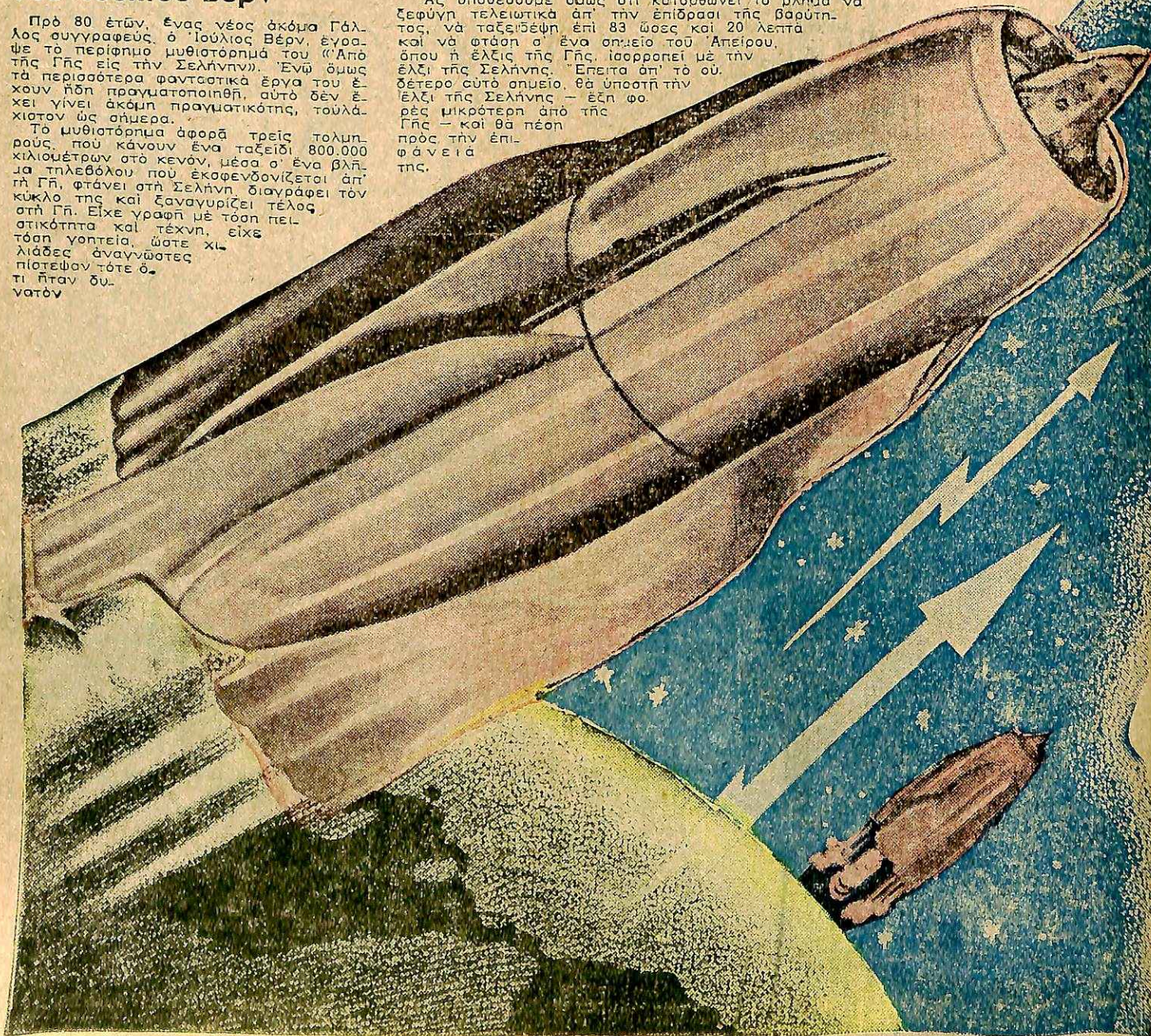
Όστόσο ο Βέρν δεν έσκέφθηκε ότι κι' αν άκρην το βλήμα έφευγε απ' το κανόνι με την απαιτούμενη ταχύτητα, η έλξη της Γης θα ελάττωνε λίγο-λίγο την ταχύτητά του αυτήν και θα τόκανε να ξαναπέσει στην επιφάνειά της.

Ας υποθέσουμε όμως ότι κατορθώνει το βλήμα να ξεφύγει τελειωτικά απ' την επιδράση της βαρύτητας, να ταξιδέψει, επί 83 ώρες και 20 λεπτών, και να φτάσει σ' ένα σημείο του Άπειρου, όπου η έλξη της Γης, ίσως αρραβεί με την έλξη της Σελήνης. Έπειτα απ' το ουδέτερο αυτό σημείο, θα υποστή την έλξη της Σελήνης - έξη φορές μικρότερη από της Γης - και θα πέσει προς την επιφάνειά της.

Έτσι άφου ταξιδέψει άλλα 13 ώρες και 53 λεπτά, θα φτάσει στην επιφάνεια της Σελήνης με ταχύτητα 3,5 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο.

Αυτά έλεναν οι μαθηματικοί υπολογισμοί του Γκαρσέ. Ο ίδιος βρήκε και τις διαστάσεις που πρέπει να έχει το κολοσσιαίο κανόνι. Δεν χρησιμοποιείται όμως στο μυθιστόρημα πραγματικό κανόνι, γι' αυτό το σκοπό, αλλά ένα πηγάδι στενό και βεβημένο, που ισοδυναμεί με σωλήνα κανονίου μήκους 270 μέτρων! Στο πυθμένα του συσσωρεύονται περί τις 200 τόνους εκρηκτικής ύλης. Πάνω σ' αυτήν τοποθετείται το βλήμα.

Στην αρχή, το βλήμα επρόκειτο να είναι μία κούφια σφαίρα από αλουμίνιο, με διάμετρο 2,70 μέτρων και με κούφια σφαίρα χους 30 πόντων. Η έκρηξη θα της έδινε ταχύτητα 15 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο (το 5 παρ'ότι η ταχύτητα 15 χιλιομέτρων θα χρειαζόταν για την υπερνίκηση της έλξης στέρεως του αέρος). Η σφαίρα αυτή θα πέφτε άπλωσ πάνω στη Σελήνη για ν' αποδείξει ότι το σχέδιο ήταν φανταστικό. Όταν όμως ο Αρντάν προσέφερε ως βλήμα το βλήμα της Σελήνης, που το Άπειρο, άποφ'...-ται να δοθ

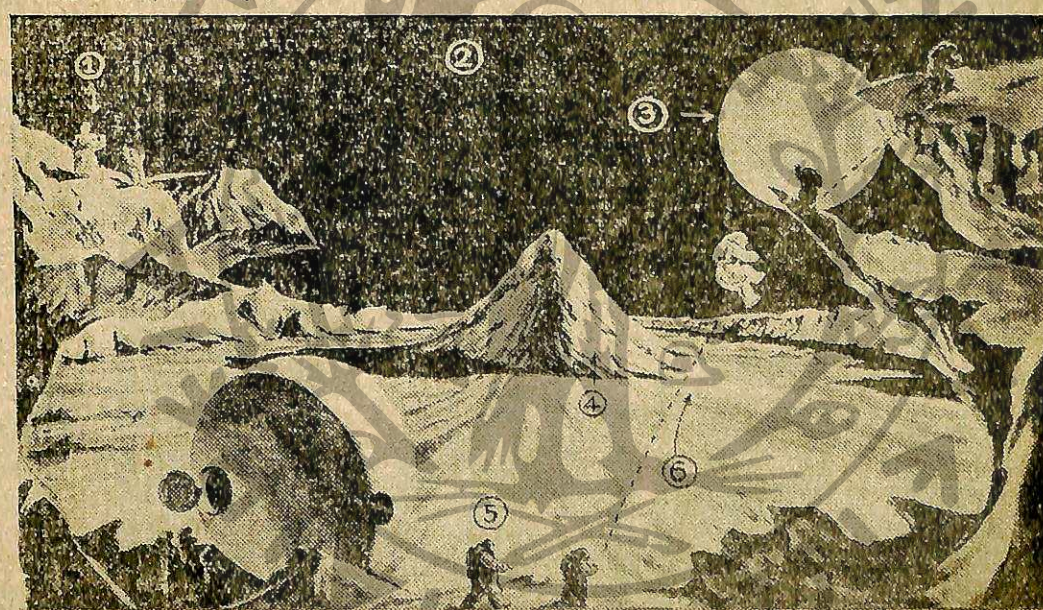

στο βλήμα σχήμα οβόλου, ή ένα εσωτερικό διαμέρισμα, όπου θα μένουν αυτοί κι' οι δύο σύντροφοί του κι' όπου θα υπάρχει η απαιτούμενη ποσότης αέρος για την καύση των πυλιδών. Ένα σύστημα υδραυλικών κυβόλων αναλαμβάνει να «πνίξει» το φοβερό ροάντασμα του ξεκινήματος.

Οι μαθηματικοί όμως, που ενδιαφέρονται για την «αστροναυτική», έχουν εξετάσει λεπτομερώς αυτή την ιδέα του Βέρν και την έχουν βρει ανακριβή. Όχι μόνο δεν θα μπορούσε ποτέ το βλήμα του να φτάσει στη Σελήνη, αλλά θα λυγαν πριν ακόμη βγεί απ' το στόμιο του «κανονιού», κι' οι άτυχοι επιβάτες του θα βρισκαν φρικτό θάνατο!

Πράγματι, ο Βέρν κι' ο εξάδελφός του δεν σκέφθηκαν ή δεν έλαβον υπ' όψιν ότι η σπλή του αέρος, που θα περιείχετο στο πηγάδι, θα ανακαίγισε την τρομακτική ταχύτητα του βλήματος. Θάταν δηλαδή τόσο μεγάλη η συμπίεσις του αέρος μετά την έκρηξη, ώστε η τριβή της οβίδος μ' αυτόν θα την θερμαινε υπερβολικά. Κι' έτσι το βλήμα της θα λυγαν, πριν να βγεί από το πηγάδι.

Για να πραγματοποιηθεί η ιδέα του Βέρν, υπέρεπε - κατά τους νεωτέρους υπολογισμούς - ναχνη το «κανόνι» μήκος 900 μέτρων και να βρίσκεται πάνω σ' ένα ψηλό βουνό ή ύψος τουλάχιστον 5.000 μέτρων απ' την επιφάνεια της θαλάσσης, για νανε άρραστο η ατμόσφαιρα. Θάπρεπε ακόμη η άποψη, ότι το βλήμα από ειδικό μέταλλο, στερεό ή ανθεκτικό στη θερμότητα και ναχνη μήκος 7 μέτρων και διάμετρο 1,20. Πριν απ' την εκρηκτικότητα, θάπρεπε να άρριεθβεί έλξης ο αέρας του «κανονιού» και να κλεισθ το στόμιο του μ' ένα μεταλλικό σκεπασμα, που θ' άνοιγε αυτ' όπως τη στιγμή μόνον που θα περνούσε το βλήμα. Όστόσο, ακόμη και μ' όλες αυτές τις τε-

Στη «Σφαίρα» του Λουίσιου δημοσιεύθηκε έσχατος ή εικόνα αυτή που δείχνει τους κατοίκους της Γης στη Σελήνη: 1) Οι άνθρωποι θα συνεννοούνται με νιμάρα, γιατί οι ήχοι δεν μεταδίδονται. 2) Ο ούρανός είναι κατάσπαρτος πηγάρα και γύγατα. 3) Η Γη φαίνεται από εκεί πάρα πολύ μεγάλη. 4) Ο κεντρικός κώνος ενός κοκτρώος της Σελήνης. 5) Οι άνθρωποι πρέπει να φορούν ειδικές στολές, όπως οι άνθρωποι που άνωφονοίται στη στρατόσφαιρα, για να θερμαίνονται με ηλεκτρικά αδιάστατα. Επίσης πρέπει να είναι εφοδιασμένοι με συσκευές οξυγόνου. 6) Θα μπορούν τέλος να πηδούν σε όποιον ύψη, γιατί ή έλξη της Σελήνης είναι πολύ πιο μικρή από την έλξη της Γης.

λιάνων χιλιομέτρων την ώραν, κι' αυτό με τα μηχανήματα και με τις κρούσες ύλες που υπάρχουν σήμερα. Όταν αρχίσει να χρησιμοποιείται γι' αυτό το σκοπό η ατομική ενέργεια θάνε πιά απεριόριστη η ταχύτης που θα επιτυγχάνεται. Τότε θα πραγματοποιηθεί κατά πάσαν πιθανότητα το όνειρο του Βέρν, έστω και με διαφορετική μορφή.

Το περιεργότερο είναι ότι κι' ο ίδιος ο Βέρν έκανε τη σκέψη ότι θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν αναποδες ρουκέτες για την ανακρίση της πτώσεως του θλήματος στη Σελήνη — όπως και θα γίνη ασφαλώς για να πέση μαλακά το θλήμα στην επιφάνεια του δορυφόρου μας. Δεν εσκεφθηκε όμως να τις εφαρμόσει για το ξεκίνημα απ' τη Γη.

Σ' όλες τις χώρες του κόσμου, οι επιστήμονες εργάζονται ήδη για την πραγματοποίηση του προσεχούς ταξιδιού στη Σελήνη. Στο προηγούμενο φύλλο μας δημοσιεύσαμε την εικόνα του «αεροπλάνου της Σελήνης», όπως το φαντάζεται ο Σκωτός μηχανικός Γουώρνερ Κέννεντυ, που παρουσιάζει ένα μικρό μοντέλο του στην Έκθεση του Λονδίνου. Το σκηνικό μοιάζει σαν μια σφαιρική φυέλη, μ' ένα κεντρικό «θάλαμο έλέγχου» για το πλήρωμα. Το «πλοίο» αυτό προβλέπεται ότι θα κινείται με ατομική ενέργεια και θα μπορεί να ταξιδεύει προς όλες τις διευθύνσεις.

Ακόμη πιο προχωρημένα είναι τα σχέδια του Γάλλου δόκτορος Αλεξάνδρου Ανανώφ. Αυτός έχει καταρτίσει κι' άλλες το πλήρωμα της ρουκέτας του που θα περιλαμβάνει απαραίτητα ένα γιατρό, έναν αστρονόμο κι' ένα γεωλόγο, κι' έχει διαλέξει το σημείο «προσγειώσεως» στη Σελήνη. Δεν σκοπεύει να πάει μαζί του καύσιμη ύλη, γιατί προβλέπει να μεταβαλλή τις κοσμικές ακτίνες σε ενέργεια για την κίνηση της ρουκέτας. Έτσι, παραμερίζονται αυτόματος διάφορα σοβαρά προβλήματα βάρους και χωρητικότητας.

Η εικόνα που δημοσιεύουμε δείχνει τι περίπου θα συμβεί στο εσωτερικό της ρουκέτας, όταν θα βγεί απ' την επιδράση της έλξεως της Γης και θα κινήται στο «Απειρόν» με απολύτως σταθερή ταχύτητα. Όλα τα αντικείμενα θακουν χάσει τότε το βάρος τους και θα αιωρούνται στον αέρα ή θα μένουν εκεί που βρίσκονται. Τα λουριά, τα στερεωμένα πάνω στα τοιχώματα, θα επιτρέπουν στους ανθρώπους του πληρώματος να διατηρούν τις θέσεις τους. Ο ένας απ' τους ανθρώπους αυτούς θέλει στην εικόνα μας να γεμίσει το ποτήρι του με νερό. Είναι όμως αδύνατον αυτό με το συνηθισμένο τρόπο γιατί το νερό δεν πέφτει απ' την καρφα έφ' όσον δεν έχει βάρος. Χρειάζεται λοιπόν να το απορροφήσει με μια ελαστική φούσκα και να το αδειάσει. Έπειτα μέσα στο ποτήρι κι' αυτό ακριβώς κάνει, ενώ ο σύντροφός του κυττάζει έξω απ' το φεγγίτη προς το «Απειρόν» οιάζον.

Βιβλία, πιάτα, μπιτόλιες κι' άλλα αντικείμενα αιωρούνται στον αέρα... σαν σφουγγαρόφουσες! Νομίζει κανείς πως πρόκειται περί όνειρου εξωφρενικής παραδοξότητας. Και όμως, αυτό το νοηπαιτικό όνειρο ολοκληρών γενεών θα γίνη πολύ γρήγορα πραγματικότητα.

ΟΥΤ' ΑΛΛΙΑ ΧΑΡΙΣΙΟΝ

Λεύκωμα φιλιών

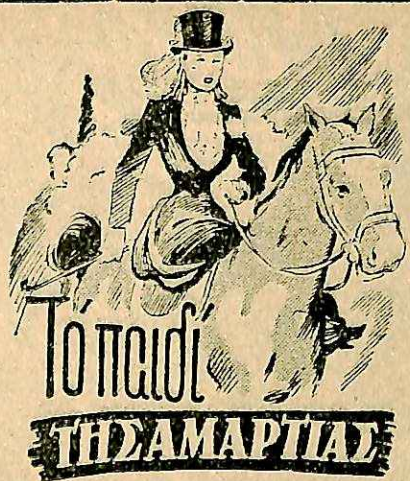
Μία χαριτωμένη αλλά λιγάκι εκκεντρική Αμερικανίδα, από το Κίγκινγκνι, σκέφθηκε να «καταρτίσει» ένα πρωτότυπο «λεύκωμα φιλιών» και η συλλογή της αλβίας. Σχεδιάζει όμως να περιοδύσει όλες τις εξαιρετικές πλευρές — για να συγκεντρώσει τα φιλία των διασημών προσωπικοτήτων από τις διάφορες χώρες.

Μην φαντασθείτε ότι η φρισιότερή αυτή νεύρα μαζεύει φιλία. Συγκεντρώνει από τα αποτυπώματα λευκών πιων από τους όποιους ζητάει να τη φιλήσουν.

Η διαδικασία είναι απλουστατή. Ο άνθρωπος που πρόκειται «να φιλή» με μια ειδική βαφή και έπειτα φιλάει μια σελίδα του βιβλίου, που έχει μαζί της η νοηπαιτική Αμερικανίδα.

Η μίς Έθαν πιστεύει ότι θα κατορθώσει ν' αποκτήσει έτσι τον τίτλο της πιο φιλημένης γυναίκας όλου του κόσμου, χωρίς τα κείλη κανενός άνδρος να την έχουν έγγγισει.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

Το παιδί της Αμαρτίας

15ον —Κι' αν ήμουν πραγματικά έγκληματίας θα μ' έρωσε:

—Για να το επιτύχω θα έδινα τη ζωή μου και την τιμή μου ακόμη.

Τα μάτια της Λύδιας έλαμπαν από χαρά και ίκανοποίησι.

—Μ' αγαπάς, λοιπόν; ρώτησε με χαλαρότητα φωνή.

—Με όλη μου την ψυχή, απάντησε ο Σενζόλν.

—Σε πιστεύω, ψιθύρισε πολύ σιγά η Σιριόνα.

Ο Σενζόλν είχε άνασκησθή τώρα και την έσφιγγε παρόμοια στην αγκαλιά του. —Λύδια, μ' αγαπάς; τη ρώτησε, ενώ γέμισε το πρόσωπό και το λαιμό της με οιλιά.

—Σε λατρεύω, απαντούσε η Σιριόνα. Είμαι δική σου, μόνο δική σου και για πάντα.

Όταν, έπειτα από λίγη ώρα, η μαρκησία σπρώχθηκε για να φύγη, επιτετεύθηκε στο Σενζόλν το κλειδί της μυστικής πότας, που θα την έφερε στον κοιτώνα της.

—Θα σε περιμένω, αγαπημένε μου, του ψιθύρισε.

Ο Σενζόλν ήταν σαν τρελλός. Η εύτυχία που όνειρευόταν από τόνον καιρό θα γινόταν τώρα πραγματικότητα.

Τα κοσμήματα της Ντίνας Λόις

Ο Σαμπρελός, μ' όλο που ήταν άπασχολημένος με τη διαλεύκανση του εγκλήματος του θεάτρου «Αβενίρ», δεν είχε ξεχάσει την εμπιστευτική αποστολή που του είχαν αναθέσει η δούκισσα ντε Φιερού.

Αλλά, από μια περίεργη σύμπτωση, εκείνη που αναζητούσε, είχε κάποτε σχέσι μ' αυτό το έγκλημα, αφού ήταν τη τελευταία φορά που τον είδε.

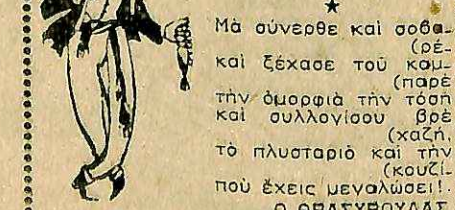
ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Κατσάδα

Όροσι, μ' αυτά που μ' άραδιά το έχω πάρει μυρωδιά πως ντιπ νιονί δεν έχεις, σου έχουν οτρίψει τα μυαλά και θέλεις, σώνει και καλά, οτά καιπαρέ να τρέχεις.

Μου σπάνεις πάντα λακριντί για «Μισοί» και «Αρσενί» — κι' ολημερίς με φίνεις για να σ' αφήσω, ρε (όροσι, όροσι) οάν τη Σεράνο πιά κι' (έσ) καιπαρετζού να γίνεις.

Μά σ' ανερθε και σοθα (ρέ) και έξασε του κομ (παρέ) την ομορφιά την τόσο και συλλογίσου βρέ (καζή) το πλουταριό και την (κουζί) που έχεις μεγαλώσει! Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ταίο πρόσωπο που είχαν ιδή τη Ντίνα Λόις.

Συνέχισε, λοιπόν, τις έρευνές του και δεν του έμνε τώρα κοιμιά αμφιβολία ότι η Μισελίνα Μαλακώφ ήταν η κόρη της δούκισσης ντε Φιερού.

Έκείνο το πρωί, βρίσκοντας λίγο καιρό διαθέσιμο απ' τις άπασχολήσεις του, έτρεξε στο μέγαρο της δουκίσσης για να της ανακοινώσει το αποτέλεσμα των προσπαθειών του.

Κυρία δούκισσα, της είπε, η νέα που ζητήτε ζη πάντα και μπορώ να σας δώσω τη διεύθυνσή της. Έχει υιοθετηθεί από έναν απόστρατο λοχία, ονόματι Μαλακώφ, που είναι φύλακας στο πάρκο του Τέμπλου και μένει στην οδόν 'Αρσίβ αϊθ. 32, μαζι με τον θετό πατέρα της και την αδελφή του Ρόζα.

Της έξηγησε κατόπιν πώς είχε φθάσει σ' αυτό το συμπέρασμα και της έδωσε διάφορες λεπτομέρειες για τη σημερινή ζωή της Μισελίνας, χωρίς να παραλείπει να της αναφέρει και το τυφερό ειδυλλίο της με το νεαρό ζωγράφο Αρμάνδο Φουζέρε.

Οι γάμοι τους θα γίνουν αύριο η μεθαύριο, είπε, στην εκκλησία της Μαγδαληνής.

Η 'Ελιάν, μ' όλες τις προσπάθειές της, δεν υπέρεσε να κρύψη τη συγκίνησι και την ταραχή της και ο Σαμπρελός διέκρινε δυο γονόρα δάκρυα που κυλούσαν απ' τα μάτια της, καθώς υποκλινόταν μπροστά της για να την αποχαιρέτησιν.

Ο Θεός άσας ανταμείψη για το καλό που κάματε σε μια δυστυχισμένη υπητέρα, είπε η δούκισσα, ενώ του έσφιγγε με συγκίνησι τα χέρια. Όσο για τη δική μου ευγνωμοσύνη θα είνε σίονια. Ο κύριος ντε Ποντινί, που θα σας παρακαλέσω να τον δέτε, έχει εντολή να σας μεταφέρει το ποσόν των εκατό χιλιάδων φράγκων για ανταμώη των κόπων σας. Σας παρακαλώ επίσης να δεχθείτε αυτό το δαχτυλίδι για ανάμνησι της σιλίας μου...

Λέγοντας αυτά, η δούκισσα έδωσε από το χέρι της ένα δαχτυλίδι στολισμένο με ένα θαυμάσιο μπαϊνιόν και το έδωσε στο Σαμπρελό.

Ο αστυνομικός ξαναγύρισε έπειτα από λίγα λεπτά στο γραφείο του.

Αλλά εκεί τον περίμενε μια δυσάρεστη έκπληξι.

Ο Βοηθός του δοκού της Ντίνας Λόις, Πιόρς είνε; ρώτησε ο Σαμπρελός.

—Ένα κορίτσι. Η νέα που την επισκέφθηκε στο καμρίνι της...

—Αδύνατον! Και όμως φαίνεται πως υπάρχουν αποδείξεις ότι η Ντίνα Λόις δολοφονήθηκε από τη Μισελίνα Μαλακώφ, που είνε για συνένοχο κάποιον Αρμάνδο Φουζέρε... Δυστυχώς δεν ξέρω περισσότερα...

—Τη συνέλαβαν; —Ούτε αυτό το ξέρω, απάντησε ο Βοηθός του.

Ο Σαμπρελός, χωρίς να χάνη καιρό, έτρεξε άμέσως στο γραφείο του Μπλεζό ντε Σενζόλν.

Ο ανακριτής είχε ύφος εύχαριστημένο. —Επί τέλους! είπε στον αστυνομικό. Δεν υπάρχει πιά κανένα μυστήριο στο έγκλημα του «Αβενίρ». Όλα διελευκάνησαν. Έκάμασε άσχημα να μην συλλάβω από την πρώτη στιγμή αυτή τη Μισελίνα Μαλακώφ.

—Έχετε αποδείξεις ότι αυτή είνε η ένοχος; ρώτησε ο Σαμπρελός.

—Μά, φυσικά. Θυμάσαι την περιγραφή των κοσμημάτων που έλειπαν από το καμρίνι της ήθοποιου, σύμφωνα με την κατάθεσι της υπτέρας της;

—Ναί, απάντησε ο αστυνομικός. —Ε λοιπόν, αυτά τα κοσμήματα η Μισελίνα Μαλακώφ τα ενεχειρίσασε για το ποσόν των δυο χιλιάδων φράγκων. Τι άλλη καλύτερη απόδειξι μάς χοιάζεται για την ένοχή της;

Ο Σαμπρελός είχε απομείνει σκεπτικός. —Αμφιβάλλω για την ένοχή αυτή του κοριτσιού, είπε έπειτα από λίγο.

—Αμφιβάλλετε; —Ναί, απάντησε ο αστυνομικός. Νομίζω ότι ο ένοχος είνε άλλος...

—Έχω μερικές ενδείξεις γι' αυτόν τον άλλον, που, από τη μία στιγμή στην άλλη, μπορούν να μεταβληθούν σε αναμφισβήτητες αποδείξεις.

—Ποιόν; —Είπε ο Σενζόλν, κυττάζοντας με καχυποψία το συνομιλήτή του.

—Διατάξατε τη σύλληψι της Μισελίνας; ρώτησε ο αστυνομικός.

—Όχι ακόμη, απάντησε ο ανακριτής. Ξέρω ότι την έπιπρετε και γι' αυτό δεν την έναχλησα καθόλου. Αυτή τη στιγμή πρόκειται να υπογράψω το ένταλμα για τη σύλληψι της.

—Σας παρακαλώ να μην το υπογράψετε ακόμη, είπε ο Σαμπρελός.

Και, σκύδοντας προς το μέρος του, του εξήστωσε τις ύπονοις που είχε για τη μαρκησία ντε Σάντα-Ρέμ και το αποτέλεσμα των έρευνών που είχε κάμει προς αυτή την κατεύθυνσι.

Ο ανακριτής είχε γίνει κάτωγρος. Η στάσις της Λύδιας, η έσφιξη του φρονήματος που έδειχνε απέναντί του, το ξεχωριστό ενδιαφέρον που έπαιρνε για το έγκλημα του θεάτρου «Αβενίρ», όλα είχαν φανή και στον ίδιο ύποπτα. Και να που τώρα ο Σαμπρελός του έφερε μερικά στοιχεία που ενίσχυαν αυτές τις ύπονοις. Όστόσο, παρέμεινε το γεγονός των κοσμημάτων.

—Αν η Μισελίνα Μαλακώφ είνε αθώα, είπε, τότε πώς ξηγείται ότι αυτά τα κοσμήματα βρέθηκαν στην κατοχή της;

—Είνε κάτι που δεν μπορώ να το εξηγήσω ακόμη, απάντησε ο Σαμπρελός. Γι' αυτό σας ζητώ μια μικρή προθεσμία...

—Δύο μέρες σας φθάνουν; —Σας ευχαριστώ, είπε ο Σαμπρελός.

Θα προσπαθήσω μέσα σ' αυτό το διάστημα να διαλευκάνω το μυστήριο των κοσμημάτων. Όσο για τη μικρή Μισελίνα θα δώσω εντολή να την έπιπρεουν στενέωτερα. Έτσι δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος να μάς διαφύγη.

Ο ανακριτής απόμεινε μόνος μετά την αναχώρησι του Σαμπρελός. Χίλιες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του.

Ός εκείνη τη στιγμή, δεν είχε σκεφθή καθόλου ότι θα μπορούσε να έλθη σε συγκρουσι με το καθήκον του. Και τώρα αντιμετώπιζε με τρομο αυτό το ένδεχομενον.

Στο αναμεταξύ, ο Σαμπρελός είνε τρέξι στο αστυνομικό τημα όπου Βοίσκονταν τα κοσμήματα που είχαν ενεχειρισθή. Έκεί έλκυσσε να τα ιδή και τα παρέβαλε με την περιγραφή που είχε.

Δεν υπήρχε αμφιβολία. Ήσαν τα κοσμήματα της Ντίνας Λόις.

Ζήτησε κατόπιν να διαβάση την κατάθεσι εκείνης που τα είχε παραδώσει και κατασούφισε βλέποντας μαζί και τη μαστουρία του Μπλεζό.

Ο ίδιος άνθρωπος που έπαιξε το άτιμο παιγνίδι της δοού Ζαν-Ρουσσώ το έμπιστο πρόσωπο και ίσως ο συνένοχος της μαρκησίας ντε Σάντα-Ρέμ! ψιθύρισε ανάμεσα στα δόντια του.

Ο αστυνομικός έφυγε σκεπτικός από το τημα. Κατεβαίνοντας την οδό Ραμπωτώ, σταμάτησε στο κατάστημα της γήρας Μπουολό.

Είμαι ο έπιθεωρητής Σαμπρελός, είπε μπαίνοντας και ήθα να σας συγχαρώ γιατί με την ειλικρίνεια σας βοηθήσατε την αστυνομία στην εξήνισι ενός στυγερού εγκλήματος.

Έκαμα το καθήκον μου, απάντησε η γήρα. Άλλά... ξέρετε πως έδωκα δυο χιλιάδες φράγκα;

—Ναί. Θα σας έπιστραφούν... Άλλά για δώστε μου μια λεπτομερέστερη περιγραφή της νέας που ήθετε δώ...

—Ήταν νύχτα και δεν πρόσεξα καλά τα χαρακτηριστικά της, είπε η γήρα Μπουολό. Θυμάμαι μόνο πως ήταν λιγάκι ψηλή, με καθαρά μαλλιά και γαλανά μάτια... Το ντύσιμό της ήταν απλό... Φαινόταν δειλή και ντροπαλή...

—Θα υποδούσατε να την αναγνωρίσετε; —Και βέβαια. Άλλωστε, γυρίζοντας το πρωί από το τημα, βέβαια να πεισθώ και μόνη μου δεν είχα κάμει λάθος και πέρασα από το σπίτι της. Έκείνη τη στιγμή, η νέα έβγαине με μια ηλικιωμένη γυναίκα. Είμαι βέβαιη πως αυτή ήταν.

—Καλά, είπε ο Σαμπρελός. Δεν θέλω τίποτε άλλο.

Και έφυγε αφού έχαιρέτησε τη γήρα Μπουολό.

Η σύλληψις μιας αθώας

Είχε φθάσει τώρα η ημέρα των γάμων της Μισελίνας.

Έκεί ο το πρωί, η νέα, φορώντας ένα όλολευκο φόρεμα, που το στόλιζαν μερικά

ασημένια, πήγε στην εκκλησία της Μαγδαληνής, μαζί με το θετό πατέρα της και τη θεία Ρόζα.

Ο Αρμάνδος Φουζέρε, μαζί με δυο φίλους του, που θα χρησιμοποιούν για μαστούρες, την περιείχαν εκεί.

Μερικοί άλλοι συγγενείς και φίλοι Βοισκόνταν επίσης στην εκκλησία.

Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν και ο Ροζέ ντε Μεράν, που, έπειτα από το θάνατο της μητέρας του, είχε συμπαθήσει τον Αρμάνδο και τη Μισελίνα.

Τρία άλλα πρόσωπα Βοισκόνταν εκείνη την ώρα στην εκκλησία. Αποφεύγοντας τον κόσμο που περιστοιχίζει τους μελλοντικούς κόσμο που σκοτεινή γωνιά, έτσι είχαν κοουθή σε μια σκοτεινή γωνιά, όπου μπορούσαν να βλέπουν τα πάντα, χωρίς όμως να τους βλέπη κανείς.

Ήταν ο Σαμπρελός μαζί με δυο αστυφύλακες με πολιτικά.

Ο έπιθεωρητής, που δεν είχε κατασθώσιν ν' ανακαλύψη καινούγια στοιχεία ύπερ της Μισελίνας στο διάστημα των δυο ημερών που έμεσολάβησαν, είχαν έρσει τώρα για να την συλλάβουν.

Η καρδιά του σφίγγεται σ' αυτή τη σκηνή, άλλ' έπρεπε να κάμνη το καθήκον του.

Γι' αυτό σκέφθηκε πως ήταν προτιμώτερο ν' αφήση την τελετή του γάμου να τελειώσει κι' έπειτα να εκτελέση τη θλιβή αποστολή του.

Θα συνελάμβανε τη Μισελίνα και θα την οδηγούσε στη φυλακή, χωρίς να πάση όμως, να εργάζεται για ν' αποδείξη την αθωότητά της.

Η τελετή του γάμου τελείωσε έπειτα από λίγη ώρα και οι νεομφoi ξαναγύρισαν στο σπίτι τους, συνοδευόμενοι από τους μάρτυρες και μερικούς στενούς φίλους.

Τη στιγμή εκείνη έμφανίσθηκε ο Σαμπρελός με τους δυο αστυφύλακες.

—Μισελίνα Μαλακώφ, είπε, εν όνοματι του νόμου, σε συλλαμβάνω...

Και πρόσθεσε με φωνή που έτρεμε: —...Ως ένοχο του φόνου της Ντίνας Λόις.

Η νέα γλώμισσε και λίγο έλειψε να σωριασθή λιποθύμη.

—Ένοχος εγώ; ψιθύρισε με σβυσμένη φωνή. Κάποτε λάθος, κύριε!

—Το έλπιζω και το εύχομαι κι' εγώ, είπε ο Σαμπρελός. Άλλά, δυστυχώς, όλες οι ενδείξεις είνε εναντίον σας.

Στο αναμεταξύ, είχε πλησιάσει και ο Ροζέ ντε Μεράν, που τραβήκε παράμερα τον έπιθεωρητή.

Κύριε Σαμπρελός, είπε, δεν υπάρχει κανείς που να ενδιαφέρεται περισσότερο από μένα για την ασφάλειά και την τιμωρία του ένοχου. Σας βεβαιώ, λοιπόν, ότι αυτή τη στιγμή κάνετε ένα μεγάλο λάθος και σκορπίζετε τη δυστυχία σ' ένα σπίτι

όπου μόνο η χαρά και το γέλιο έπρεπε να βασιλεύουν σήμερα. Η Μισελίνα είνε αθώα!

Αυτή είνε και η δική μου γνώμη, είπε ο Σαμπρελός.

—Τότε γιατί την συλλαμβάνετε; —Γιατί υπάρχουν μερικές ενδείξεις που είνε εναντίον της.

Και τού έξηγησε πως είχαν τα πράγματα.

Είμαι βέβαιος, είπε ο Ροζέ ντε Μεράν, αφού άκουσε τις εξηγήσεις του, ότι κάποια σατανική πλεκτάνη κρύβεται κάτω από όλα αυτά.

—Αν είνε έτσι, όπως κι' εγώ έλπιζω, είπε ο Σαμπρελός, πρέπει να είσαστε βέβαιοι ότι αργά ή γρήγορα θ' ανακαλύψω αυτή την πλεκτάνη. Για τη στιγμή, είμαι υποχρεωμένος να οδηγήσω τη Μισελίνα στη φυλακή.

Η νέα είνε ξαναβρή στο αναμεταξύ την ψυχραιμία της. Ο Αρμάνδος έστρεψε πλάι της και προσπαθούσε να της δώση θάρρος.

Ζήτησε μόνο την άδεια να της επιτρέψουν ν' αλλάξη το φόρεμά της και να έβγουν από μερικά λεπτά ακολουθήσει τους αστυνομικούς.

Οι άπεκαλύψεις ενός συνενόχου

Ο Σαμπρελός, πιστός στην υπόσχεσί του, δεν σταμάτησε ούτε στιγμή τις έρευνές του.

Γι' αυτόν, η υπόθεσις του εγκλήματος του θεάτρου «Αβενίρ» δεν είχε τεωρατισθή.

Βρισκόνταν, όμως, ακόμη μέσα στο σκοτάδι, όταν, μια μέρα, είδε το Ροζέ ντε Μεράν να μπαίνει στο γραφείο του.

Το ύφος του ήταν ταραγμένο, σαν να είχε κάμει κάποια σημαντική ανακάλυψη.

—Δεν ξέρω αν αυτό που θα σας ανακοινώσω θα σας χορησιμεύση, είπε. Άλλά νομίζω πως έπρεπε να έλθω για να σας το πω.

—Ανακαλύψατε τίποτε; ρώτησε ο αστυνομικός.

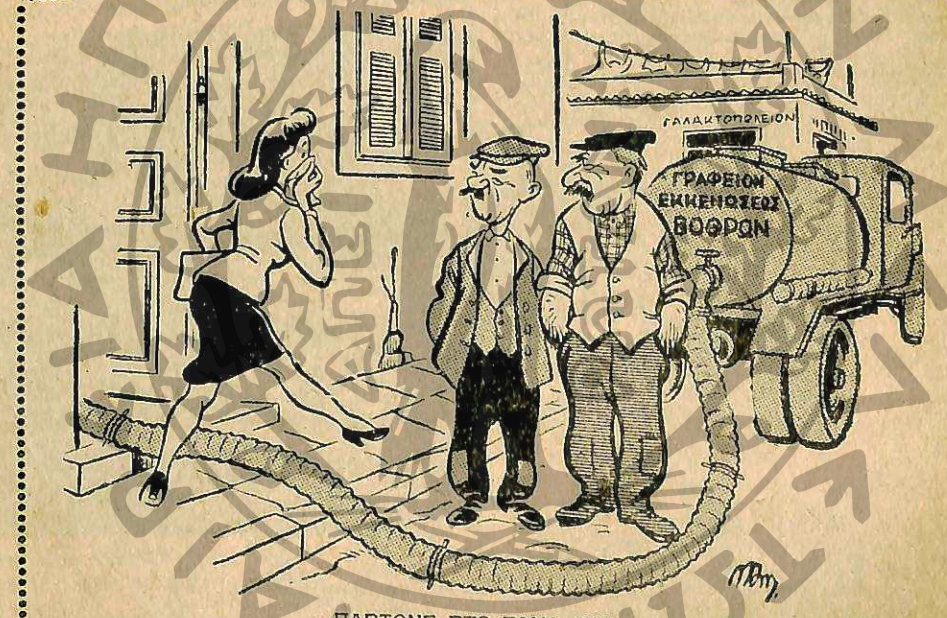
—Ναί, απάντησε ο Ροζέ. Ανακάλυψα το νέο που είχαν έμφανισθή στη Ντίνα Λόις σαν εξάδελφός της και την είχε παρασώσει στην οδό Ζαν Ζακ Ρουσσώ.

—Τον Ζαριέ; —Ακριβώς.

—Πού τον είδατε; —Καθώς περνούσα από την οδό Σαμιγύ, τον είδα να βγαίνει από το ξενοδοχείο της «Φλόρνδρας».

—Μόνο του; —Όχι. Συνοδευε μια νέα...

—Και πού πήγαν; —Περιμένετε, είπε ο Ροζέ. Τους παρακολούθησα μερικά βήματα και τους είδα να μπαίνουν σ' ένα καφεγείο, όπου παρήγγειλαν να τους φέρουν γάλα και βούτυρο. Ξαναγύρισα τότε στο ξενοδοχείο. Έξη-

ΠΑΡΤΟΝΕ ΣΤΟ ΓΑΜΟ ΣΟΥ...

—Πούφ! Τι άπαισιο άρωμα φοράει αυτή η γυναίκα!

(Σκίτσος Ν. Νομικού)

κρίδωσα τότε ότι έμενε πραγματικά εκεί με μια φίλη του, δνύατι. Ίσα και ότι είχαν φθάσει το προηγούμενο βράδυ από το Βελγίο...

—Θαυμάσια, είπε ο Σαμπρελός. Οι πληροφορίες σας είναι πολύτιμες. Θα επιθυμούσα πολύ να κάμω τη γνωριμία αυτού του Ζαριέ και της φίλης του.

Ο Σαμπρελός, μετά την αναχώρησι του Ροζέ, φόρεσε το καπέλλο του και διευθύνθηκε προς το μέρος του ξενοδοχείου της «Φανδράς».

Απέναντι από το ξενοδοχείο βρισκόταν ένα μικρό πάκο με παγκάκια.

Ο αστυνομικός κάθισε σ' ένα απ' αυτά, έβγαλε μια εφημερίδα από την τσέπη του και άρχισε να την διαβάει, χωρίς να γάνη καθόλου από τα μάτια του την είσοδο του ξενοδοχείου.

Δεν είχε άδικο να περιμένει εκεί τον Ζαριέ και τη φίλη του, γιατί οι δύο νέοι ξαναγύρισαν σ' λίγο στο ξενοδοχείο, κρατώντας στα χέρια πακέτα με φωνία.

Ο Σαμπρελός, από το μέρος που καθόταν, μπορούσε να βλέπει θαυμάσια την Ίσα.

Και, τότε, ένα πράγμα του έκαμε εντύπωση: Η νέα αυτή ήταν ψηλή, είχε ξανθά μαλλιά και γαλάνα μάτια. Τα χαρακτηριστικά της δεν είχαν μεγάλη ομοιότητα με της Μισελίνας, αλλά με την πρώτη ματιά μπορούσε κανείς ν' άπατηθί.

—Διάβολε! ψιθύρισε ανάμεσα στα δόντια του ο Σαμπρελός. Να κάτι που θα έπρεπε να το ήξερα από ποωύτερα.

Έβουε κατόπιν από το πάκο και ξαναγύρισε στο γραφείο του, όπου έδωκε εντολή σ' ένα αστυνομικό να παρακολουθούν το Ζαριέ και τη φίλη του και να υπν τους άφησιν καθόλου από τα μάτια τους.

Ο Σαμπρελός σκεπτόταν αν δεν θα έπρεπε να καλέσει το συνένοχο του Μπλεριό και την Ίσα στο γραφείο του, για να τους υποβάλει σε μια έκτακτικη άνακριση, για να τους αναγκάσει να πούν την αλήθεια.

Εάν, εσθινικά, μια φωτεινή ιδέα πέρασε από το μυαλό του.

Αυτό είναι καλύτερο, είπε, χτυπώντας μ' ένθουσιασμό τα χέρια του. «Ας δοκιμάσουμε».

Ξανάβουε τότε από το γραφείο του, και λίγη ώρα αργότερα, βρισκόταν έξω από τον αριθμό 106 της οδού του Τέμπλ.

Στην πόρτα ύπνχε μια έπινοαφή που έλεγε:

Σε βασιτιανός Μπλεριό, πράκτορ ύπν θέσεων.

Ο Σαμπρελός την έσπρωξε έλαφρά και μπήκε μέσα.

Ο κύριος Μπλεριό, ρώτησε έναν υπάλληλο.

—Εκείνος τον κύτταξε με περιέργεια, προσπαθώντας να μαντεύσει τί είδους έπισκέπτης ήταν. «Αλλ' ο Σαμπρελός έσπευσε να προσθέσει.

—Καμωτέ μου τί χάρι να του πήτε δτι τον ζτπάει ο έπιθεωρητής της αστυνομίας Σαμπρελός.

Την ίδια στιγμή, μια πόρτα άνοιξε στο βάθος και ο μεσίτης φάνηκε στο άνοιγμα.

—Περάστε, κύριε, είπε, προσπαθώντας να χαμογελάσει.

Ο Σαμπρελός πέρασε στο ιδιαίτερο γραφείο του μεσίτη και κάθισε σ' ένα καθίσμα απέναντί του.

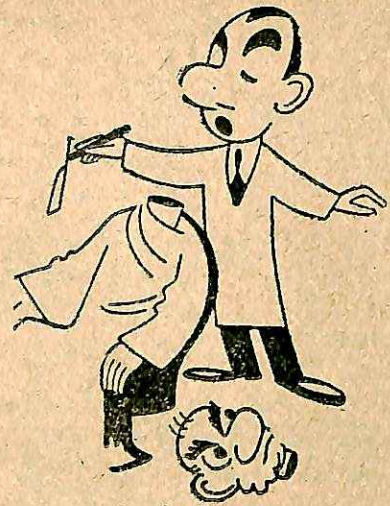
—Τί συμβαίνει; ρώτησε ο Μπλεριό, μήπως μπορώ να σας φανώ χρήσιμος σ' τίποτε;

—Μά, φυσικά, απάντησε ο έπιθεωρητής. Θα ήθελα να μου δώσετε μερικές πληροφορίες για τα κρημίσματα της Ντίνας Λούις, που έλευρησθήσαν στο κατάστημα της χήρας Μπουολότι.

—Νόμίζω δτι τελείωσε αυτή η υπόθεση, είπε ο μεσίτης.

—Μπ! απάντησε ο Σαμπρελός. Για την αστυνομία καμιά υπόθεση δεν τελειώνει ποτέ, παρά μόνον όταν διαλευκανθί ολότελα και δεν άπομένει πιά κανένα σημείο της σκοτεινιάς. Για την υπόθεσι αυτή, λοιπόν, οι έρευνες συνεχίζονται πάντα και μπορώ μάλιστα να σας πληροφορήσω δτι η κατεύθυνσις που ακολουθώ σημαίνει θά διαλευκάνη αυτό το μυστήριο και θά οδηγίση στην ανακάλυψι του αληθινού ένοχου και των συνεόχων του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

—Ω, παρντόν!...

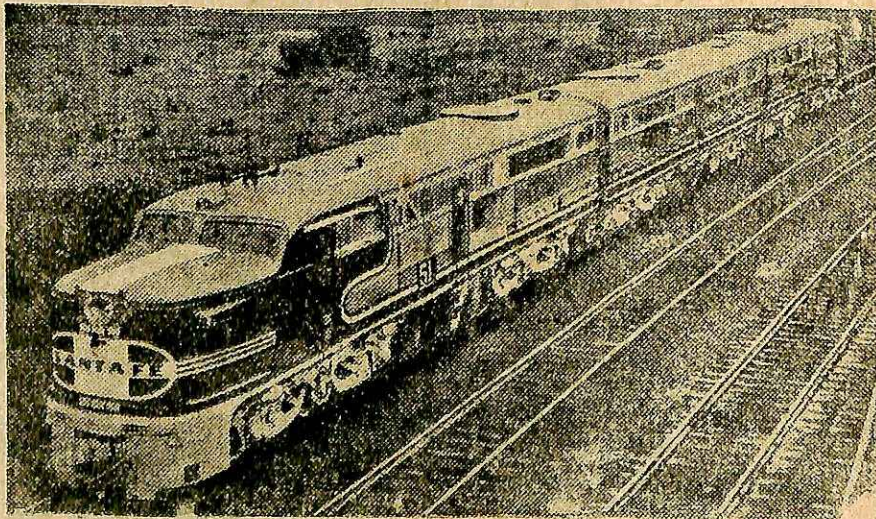
ΤΟ ΜΟΝΤΕΚΑΡΛΟ ΞΑΝΑΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

Τα μυστικά της ρουλέττας

Ένω στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες η ζωή είναι ακόμη μια σκιά έκείνης που ήταν στο 1939, ένα μικρό τυμήμα της Ευρώπης ξαναβρίσκει γοργά τις παλίες του δόξες. Είναι το μικροσκοπικό κράτιδιο του Μονακό, και ιδιαίτέρως το περίφημο Μοντεκάρλο. Έχει ξαναβρεί η πασίγνωστη Διεθνής Αθλητική Λέσχη και τα καλύτερα ξενοδοχεία. Οι έπισκέπται μπορούν να διασκεδάσουν το βράδυ στην Όπερα, στάν κονσέρτα, στα δραματικά θέατρα και στις έπιδείξεις μπολέτων. Τέλος, οι αίσουσες της ρουλέττας του Καζίνο λειτουργούν λαμπρά, νύχτα και ημέρα.

Έπ' 100 χρόνια περίπου, το Μοντεκάρλο υπήρξε ο παράδεισος των χαρτοπαϊκτών όλου του κόσμου. Πρό πάντων όμως αναδείχθηκε άφ' ότου το ανέλαβε στα 1863 ο κ. Φρανσουά Μπλανκ. Το παλαιό Καζίνο ήταν μικρό και χτισμένο σ' ένα μέρος διόλου γραφικό. Ο Μπλανκ έκτισε ένα καινούργιο και θεωμάσιο μέγαρο, έφηρμοσε άπιστευτες βελτιώσεις κι άπικητος πολύ γρήγορα την εκλεκτότερη πελάτεια.

Υπάρχουν πολλές περιεργότατες ιστορίες, σκετικες με το Μοντεκάρλο. Μερικές είναι αληθινές, άμετρητες όμως άλλες δεν είναι παρά θρύλοι, ή τουλάχιστον

ΑΤΜΟΜΗΧΑΝΕΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΤΥΠΟΥ

Η άτμομηχανή αυτή μόλις βγήκε από τα άμερικανικά έργοστάσια και άπο. τελεί την τελευταία λέξι της συγκρόνου μηχανικής. Έχει ένα κινητήρα (Ντιζελ) ουνάμειως 6.000 ίππων και ούρει μια μεγάλη άμφοροειδή με ταχύτητα 180 χιλιομέτρων την ώρα.

γεγονότα τόσο παραμορφωμένα από στόμα σε στόμα, ώστε δεν έχουν πιά καμιά σχέση με την πραγματικότητα...

Θάχετε ίσως διαβάσει δτι, όταν οι έπιθεωρητάι του Καζίνο αντιληφθούν να φεύγη άποτομα άφ' την είθουςας της ρουλέττας ένας παίκτης με έκφορα άπελπισμένη και με γουρλωμένα μάτια, τον παρακολουθούν στους κήπους του Καζίνο, γιατί μαντεύουν τον σκοπό του. Δεν πρέπει ν' άφίσουν ν' αυτοκτονίση, για να μη δυσφημισθί ή έπιχειρήσις. Αν ωστόσο δεν προλάβουν να τον έμποδίσουν να φυτέψη μια σφαίρα στο κεφάλι του, φροντίζουν να χώσουν κατόπιν στις άδειανές τσέπες του μερικά χιλιάφραγκα, ώστε να φανί δτι η αυτοκτονία του ήφει έλετο σε άλλους λόγους, π.χ. σε μια έρωτική άποτυχία.

Λέγεται λοιπόν δτι, σε μια τέτοια περίπτωση, οι έπιθεωρητάι έτρέξαν, μόλις άκουσαν μέσα στο σκοτάδι ένα πυροβολισμό, και βρήκαν τον άτυχο παίκτη σωρισμένο στο έδαφος. Το πουκάμισό του στο στήθος ήταν βαμμένο στο αίμα. Του έβαλαν στην τσέπη τα χιλιάφραγκα... Μόλις όμως άπομακρύνθηκαν, ο «νεκρός» πετάχθηκε όρθιος, σκούπισε... τον «μορ» τοπελτέ που είχε παίξει ρόλο αίματος στο πουκάμισό του, και γύρισε στο ξενοδοχείο του για ν' άναπαυθί, πριν ξαναδοκιμάση την τύχη του στο Καζίνο με τα χρήματα που είχε κερδίσει μ' αυτό το κόλπο της αυτοκτονίας!

Η ιστορία όμως αυτή είναι φανταστική. Ποτέ το προσωπικό του Καζίνο δεν άνακατεύθηκε με τίς αυτοκτονίες. Το πολύ πολύ μπορεί να πληρώσει έναν άτυχο παίκτη το εισιτήριο του τράινου για να γυρίση στάν τόπο του.

Κυκλοφορούν εξ άλλου άμετρητες άφηγήσεις για παίκτες που «τίναξαν τη μπάνκα». Κανείς δεν τίς διαφεύδει γιατί έχουν διαφημιστική αξία.

Είνε γεγονός εν τούτοις δτι πολλοί παίκτες έχουν κερδίσει σημαντικά ποσά. Πρό πολλών ετών, έπισκέφθηκε το Καζίνο κάποιος Άγγλος, λεγόμενος Γιάνγκερς. Δεν φαινόταν στάν άρχη διατεθειμένος να διακινδυνεύση τις οικονομίες του στο πρσίνο τραπέζι. Έπ' ημέρες, ποντάρισε μόνο λίγα φράγκα έδω κι' εκεί. Συγκρόνως, παρακολουζούσε με προσοχή το παίγνιδι και κρατούσε σημειώσεις.

Κανείς δεν έδινε σημασία στάν έκκεντρικόν αυτό τύπο. Σαφνικά, ο άγνωστος άρχισε να παίζει γερά και να κερδίει μεγάλα ποσά! Μέσα σε δύο μέρες, τα κέρδη του έφτασαν τις 60.000 λίρες. Οι άνθρωποι του Καζίνο άνασούχησαν για την άσυνήθιστη αυτή τύχη, αναζήτησαν τη λύσι του μυστηρίου και τί βρήκαν.

Ο Γιάνγκερς ήταν μηχανικός. Ήξερε λοιπόν δτι δεν μπορούσε να υπάρξει ρουλέττα τελεία, χωρίς κάποια μικρά σφάλματα στάν κατασκευή της. Τα άναψάφου, περί λοιπόν και άδιόρατα αυτά σφάλματα κάνουν να «βγαιίνουν» ώρισμένοι άριέμοι συχνότερα άπ' τους άλλους... Με τίς συστηματικές παρατηρήσεις του, ο Γιάνγκερς είχε βρή τους άριθμούς αυτους για κάθε τραπέζι της ρουλέττας και ποντάρισε άναλόγως ώστε να κερδίη.

Η διεύθυνσις του Καζίνο σκέφθηκε τότε κάτι άπλούστατο: ν' αλλάξη συχνά τίς

ρόδες της ρουλέττας των διαφόρων τραπέζων, ώστε να πέφτη έξω στους ύπολογισμούς του ο μηχανικός. Ής ότου ο Άγγλος αντιληφθί αυτό το κόλπο, είχε χάσει 40.000 λίρες. Τέλος, το κατάλαβε και βρήκε το αντίδοτο: Άνεγνώριζε την κάθε ρόδα σε όποιο τραπέζι κι' αν την έβαζον, χάρις σε ώρισμένα μικροσκοπικά σημάδια της. Έτσι λοιπόν, κέρδισε πάλι 70.000 λίρες.

Οι άνθρωποι του Καζίνο ανακάλυψαν και πάλι το μυστικό του κι' αντικατέστησαν όλες τις ρόδες με καινούργιες. Τότε ο Άγγλος έπαψε άπλούστατα να παίζει και γύρισε στάν πατρίδα του, με τίς 90 χιλ. λίρες που είχε κερδίσει.

Το 1891, ένας άλλος Άγγλος είχε κι' αυτός σκανδαλώδη τύχη, χωρίς μάλιστα ν' άκολουθί κανένα «σύστημα» παίξιματος. Στις πρώτες 3 ημέρες, κέρδισε περίπου 40.000 λίρες. Έφυνε έπειτα άπ' το Μοντεκάρλο, το φθινόπωρο όμως ξαναγύρισε, ξαναπαίξε και κέρδισε άλλες 10 χιλ. λίρες. Σημειώτεον δτι η τόσο τύχη του δεν στενοχώρησε πολύ τη διεύθυνσι του Καζίνο, γιατί άποτελούσε μια θάυμασία ρεκλάμα, που τραβούσε κι' άλλους πελάτες. Ποάγματι δέ, τα κέρδη της έπιχειρήσεως αυτό έτος, υπήρξαν μεγαλύτερα ποά ποτέ.

Όπως όμως έχει παρατηρήσει συχνά ο κ. Μπλάνκ, «όποιος ζστινάει την μπάνκα σήμερα, θά ξαναγυρίση άσφαλώς αύριο, για να ζετιναχθί άπ' αυτήν». Έτσι λοιπόν κι' ο τυχερός Άγγλος ξαναπήγε να παίζει. Τον τραβούσε ο μαγνήτης του κέρδους. Αλλά η τύχη τον είχε έκκατα. Λείπει πιά, και σε δύο νύχτες έχασε τα περισσότερα άπ' όσα είχε κερδίσει.

Συγκρόνως, τον χτύπησε άλλη μια καταστροφή: Τον συνέλαβε η αστυνομία, πάνω στο πολυτελέστατο γιγύ του, και το δικαστήριο τον έστειλε στη φυλακή για 8 χρόνια, γιατί είχε κυκλοφορήσει πλαστά χαρτονομίσματα 30.000 λιρών. Μ' αυτά είχε άρχισι να έντυπωσιάζει στο στάδιο στο Μοντεκάρλο!

Το Καζίνο του Μοντεκάρλο έχει και πάλι σήμερα νειμεί από κόσμο. Αλλά οι πελάτες αυτοί δεν είναι πιά οι παλιοί και γνώριμοι τύποι. Είναι ως έπ' το πλείστον μεγαλοεμπόρους, που πλούτισαν άπ' τον πόλεμο.

Το άκριβότερο φίλμ του κόσμου

Το γύρισμα της «Μονομαχίας στον ήλιο»

Τελείωσε στάν Άμερική το γύρισμα του άκριβότερου φίλμ άπ' όσα παρήγαγε ως σήμερα η κινηματογραφία. Στοιχίσε περί τα 5 εκατομμύρια δολάρια, κι' αυτό με κάθε δυνατή οικονομία! Ο τίτλος του είναι «Μονομαχία στον ήλιο», κι' ο παραγωγός του ο Ντέβιν Σέλζνικ, ο δημιουργός της «Άννας Καρανίν», του «Δαυίδ Κοπερφιλντ» και του «Όσα παίρνει ο άνεμος». Το τρίτο άπ' αυτά σημείωσε τελευταιώς τέτοια κολοσσιαία έπιτυχία, ώστε στάν Άγγλία μόνον άπέδωσε εισπράξεις 600 χιλιάδων λιρών!

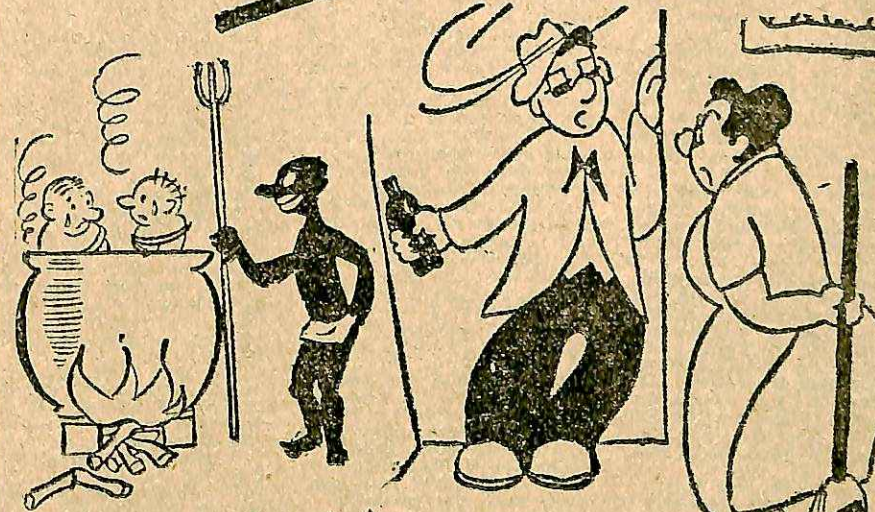
Η «Μονομαχία στον ήλιο» άπαίτησε τεράστια μέσα και πελώριες εγκαταστάσεις, άληθινά πρωτοφανείς. Η διαδρομή που έκαναν οι κινηματογραφικές μηχανές, το τεχνικό υλικό και τα όχηματά για τη μεταφορά του προσωπικού, πέρασε τις 325.000 χιλιάμετρα. Για να γυριστούν ώρισμένα «έξωτερικά» στάν Αριζόνα, χρειάστηκε να ίσοπεδωθί ολόκληρος λόφος και να φυτευθούν κακτοί κι' άλλα έξωτικά φυτά σε έκτασι εκατοντάδων στρεμμάτων.

Για μια άπλη σκηνή, κατασκευάσθηκε ένας σιδερόδρομος, που το άνέβαμμα των γραμμών του σ' ένα βουνό κόστισε 34.000 δολάρια. Χρειάστηκε ν' άγορασθούν 10.000 διάφορα αντικείμενα, που δεν ύπάρχουν στο έμπόριο, όπως π.χ. ένας παλιός άνεμόμυλος και μια άτμομηχανή του 1880. Οι σκηνογράφοι έφτισαν περισσότερα άπό 1100 σκηνικά κι' οι ηλεκτρολόγοι εργάσθηκαν έπ' 56.000 ώρες. Πολύς σκηνές χρειάσθηκαν την παρουσία 1000 αλόγων και 750 θωδών, εκτός άπο τα κοπάδια των σκυλιών και των γάλων.

Οι κύριοι ήθοποιοί ήταν 57, μεταξύ των οποίων οι παλαιάμαχοι και καινούργιοι άστέρες Λίλιαν Γκις, Λιονέλ Μάρρμωρ, Τζέννιφερ Τζόνς, Γκρέγκορ Πέκ, Γίο, Ζεφ Κόττον, Χέρμπερτ Μάρσαλ και Ουάλερ Χούστον. Οι φιγκυράν έφτασαν τους 6.526.

Το φίλμ είναι έγχρωμο κι' εξελίσσεται στο Τέξας. Το γύρισμα του έγινε, υπό την διεύθυνσιν του περιφημού Κινγκ Βιν, όπ' σε μια περιοχή και σε έποχή του έτους όπου η θερμοκρασία περνέει συχνά τους 50 βαθμούς.

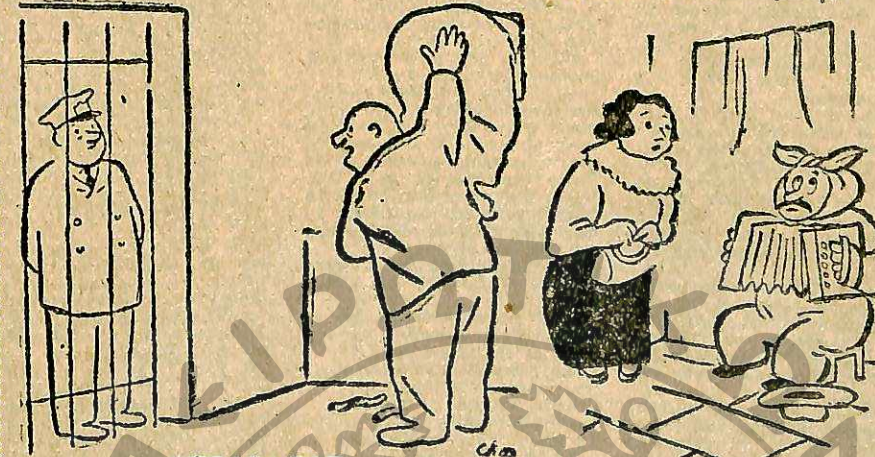
Η ξένη Τειμογραφία

—Κι' έγώ που ήρθα έδω, για ν' άνοιξω ένα έστιατόριο για χορτοφάγους!

—Πού ήσαν όλη τη νύχτα, μεθύστακα;

—Βρέ γυναίκα, ξέχασες πώς πήγα ν' άγοράσω μια άσπιρινη;

ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ

—Καλώς τον! Τώρα άκριβώς μιλούσαμε για σένα!

—Πονάνε τ' αυτιά σας; —"Οχι, αλλά κάνω φάλτσα!

—Αγάπη μου, σβυσε το φως!

Θυρήτοι να' παραδόσεις

Ο ΟΡΚΟΣ

Ενοπια στρατεύματα διέτρεχαν τους κάμπους και τα βουνά της Πολωνίας, κι' ο θόρυβος των κανονιών έφτανε κάπου-κάπου ως τον πύργο των Μορνάου, που ήταν κρυμμένος πίσω από ένα δάσος.

Στόν πύργο ζιμεναν ή θα-ρώνη Μορνάου κι' οι δυο γυιοί της, ο 'Αρμά και ο Βίλελμ.

Η μητέρα τους ήταν μια γυναίκα περήφανη. Όταν έκαναν τον περιπάτο της, όλοι άποκαλύπτονταν μπροστά της.

Ένα πρωί ή θαρώνη θυγέ-κε περίπατο με το γυίο της τον Βίλελμ. Καθώς προχωρούσαν γύρισε παραγμένη και είπε στο γυίο της:

—Βλέπεις, Βίλελμ, αυτή την καλύβα εκεί κάτω; Εί-μαι βεβαία ότι ο 'Αρμά θα βρίσκεται τώρα εκεί! Και όμως του είχα απαγορεύσει να ξαναϊδη αυτή τη γυναί-κα!

—Ό! μητέρα, μην άνησυ-χάτε για τέτοια μικροπρά-ματα! της απάντησε ο γυίος της. Ο 'Αρμά αισθάνθηκε γι' αυτή τη χωριατοπούλα μια παροδική αδυναμία που άσφαλώς θα του περάσει γρήγορα.

Το αμάξι σε λίγο σταμα-τούσε εμπρός στην καλύβα. Τη στιγμή εκείνη παρουσιά-σθηκε ο 'Αρμά στην πόρτα φορώντας τη στολή του. Μό-λις είδε τη μητέρα του τή έ-χεσε και προσπάθησε να χαμογελάσει.

—Προχώρησε, Βλάς! δια-τάζε ή θαρώνη τον αμάξι της χωρίς να ήη άλλη λέξη.

Η Μαρία, ή χωριατοπού-λα, που παρακολούθησε τη σκηνή αυτή γύρισε λυπη-μένη και είπε στον 'Αρμά:

—Ξέρεις πως ή μητέρα σου δεν θα συνκατατεή ποτέ...

—Μη φοβάσαι άγάπη μου, τη δέχομαι εκείνος. Η μη-τέρα μου έχει καλή καρδιά. Θα ήην πείσω να ήη το ναί...

—Ό,τι και να συμβή, σου όρκίζομαι πως θα γί-νως γυναίκα μου!

Όταν γύρισε στόν πύργο ο 'Αρμά, ή θαρώνη του έκα-με δειψότες παρατηρή-σεις για τη διαγωγή του. Ο 'Αρμά της απάντησε σε ύφος πολύ ζωηρό.

Η θαρώνη ξαφνιάστηκε με την άναίδεια του και του είπε αυστηρά:

—Ώνε από δω! Δεν θέ-λω να σε ξαναδω πιά! Έ-νας Μορνάου δεν θα πάρη μια χωριατοπούλα για γυ-ναίκα του!

Από την ήμέρα εκείνη ο 'Αρμά έφυγε και προσχώρη-

σε στους επαναστάτες, οι ό-ποιοι έδιναν πολύνεκρες μάχες με τα κυβερνητικά στρατεύματα. Πολύ λίγη ά-πόστασις τούς χώριζε τώρα από το χωριό που θριακό-ταν ο πύργος των Μορνά-ου. Μα ξαφνικά ένα βράδυ, ο 'Αρμά έπεσε σ' ένέδρα και ώδηγήθηκε μαζί με άλ-λους συντρόφους του μπρος στον διοικητή για να τους υποβάλη σε άνάκρισι.

Μεταξύ των κυβερνητικών αξιωματικών που βρισκόταν στο γραφείο του διοικητού ο 'Αρμά άναγνώρισε τον ά-δελφό του, τον Βίλελμ. Έ-μενε σιωπηλός ως τόσο με το κεφάλι ψηλά.

—Δέν άπαντάς; του ώώ-νασε ο διοικητής. Ξενώνας ότι είσαι έχθρός της πατρι-δος;... Έστω, μη λές το όνομά σου. Σε προειδοποιώ όμως ότι αύριο στις 7 το πρωί θα τουφεκισής μαζί με τους άλλους προδότες!

Σε λίγο ο 'Αρμά θριακό-ταν κλεισμένος στο σκε-τεινό κελί της φυλακής.

Νύκτωσε. Οι ώρες περ-νούσαν κι' ο 'Αρμά ήταν ά-πελπισμένος. Σκεπτόταν τον όρκο που είχε ώώσει στην άγαπημένη του Μαρία και δέν μπορούσε να κλείση μάτι.

—Άξαφνα ή πόρτα άνοιξε. —Εγώ είμαι 'Αρμά! του είπε μπαίνοντας ο άδελφός του Βίλελμ.

Τά δυο άδελφία άγκαλιά-στηκαν με συγκίνησι.

—Άδελφέ μου, δέν πρέπει να πεθάνης πριν ζήτησης άδελφούς σου! της απάντησε ο Βίλελμ. Τά έχω προετοιμάσει όλα... Θα δής από δω μέσα...

Τυ-λίχον στον μανδύα μου. Τό-λίχον μου σε περιμένει έ-ξω... Πάρε κι' αυτό το γράμ-μα για τη μητέρα.

Ο 'Αρμά έσφιξε το χέρι του άδελφού του και ψιθύ-ρισε:

—Σ' εύχαριστώ Βίλελμ... Θα έπιστρέψω πριν ζήμωρε-ση για την εκτέλεσι...

Σε λίγο ο 'Αρμά χτυπούσε την πόρτα του πύργου.

Τού άνοιξε ο Βλάς.

—Είπλοποιήσε την κυρία ότι είμαι έδω, του έλεπε.

Κι' άκολούθησε τον άμα-ζα που έτρεμε από συγκί-νησι. Τόν είδε να μπαίνει στο δωμάτιο της μητέρας του και σε λίγο άκουσε την όρνιαμένη φωνή της να λέη:

—Εγώ ένα μόνάχα παιδί έχω, τον Βίλελμ! Τόν άλλο δέν θέλω να τόν ξέρω.

Τά λόγια αυτά χτύπησαν σαν μαχαίρια την καρδιά του 'Αρμά, που έτρεξε να

φύγη από τόν πύργο. Στ' αυτά του δούσαν τά λόγια της μητέρας του.

—Ανέθηκε σ' άλογο του Βίλελμ κι' έφθασε σε λίγο στην καλύβα της Μαρίας.

Ο 'Αρμά της έκρυψε την άλήθεια. Της είπε μόνον ό-τι ήθε με άδεια.

Έν τώ μεταξύ οι επανα-στάτες είχάν καταλάβει το χωριό της Μαρίας κι' έτσι μπορούσε να μείνη μαζί της. Είχε ώώσει όμως τό λό-γο του στόν Βίλελμ να γυ-ρίσει πίσω στη φυλακή και δέν γυρίζε.

Η Μαρία σάν να προαι-σθάνθηκε ότι κάποιο κακό του συνέβαινε, τόν ίκέτευ-σε να της ήη τό λόγο της μελαγχολίας του. Μα δέν της φανέρωσε τίποτε.

Τσακισμένος από κόυρασι έπεσε κατόπιν να κοιμηή παρακαλώντας την άσπι-μένη του να τόν ξυπνήση στις 6 άκριβώς. Μόλις άπο-κοιμήθηκε ο 'Αρμά, ή Μαρία έψαξε τίς τσέπες του. Βρή-κε ένα γράμμα και τό διά-δασε.

(Μητέρα, έγραψε ο Βί-λελμ, ο 'Αρμά θα τουφεκί-σθ ή στις 7 το πρωί. Μη του άρνήσθ τη συνγγώνη και την άγάπη σου...)

Η Μαρία έννοιωσε τό πό-δια της να λυγίζουν. Όλη της ή εύτυχία γκρεμίζόταν. Μα όχι, δέν έπρεπε ν' άφι-σόν τον 'Αρμά να πάρη στην εκτέλεσι...

Στις 6 ο 'Αρμά ζύπνισε μόνος του. Η πρώτη του σκέψις ήταν να γυρίση γρή-γορα στη φυλακή του για να μην εκτελεσθ ό άδελ-φός του. Άλλ ή Μαρία είχε κλειδώσει την πόρτα άπ' έ-ξω. Ο 'Αρμά την έσπασε άδιαφορώτως για τά δά-κρυα που έχυνε ή άγαπη-μένη του κι' έφυγε σε λίγο διαδίζοντας προς τό θάνατο.

Ο επαναστάτες τόν είδαν να καλπάζει σάν τρελλός και νομίζοντας ότι ήταν κυ-βερνητικός τόν πυροβόλη-σαν. Μα άν και πληγωμέ-νος ο 'Αρμά έτρεχε για να μην άρνησθ...

Η ώρα όμως είχε περά-σει κι' ο Βίλελμ άναγκά-σθηκε να παρουσιάσθ στο διοικητή και να του ήη:

—Εγώ φυγάδευσά τόν αιχ-μάλωτο που άρνιόταν χέας να σάς άποκαλύψη τ' όνο-μά του. Ήταν άδελφός μου!... Τόν έστειλα να ζή-τηση για τέλευτα φορά συγγώνη από τη μητέρα μας... Μου όρκίστηκε πως θα γυρίσει πίσω. Ένας Μορ-νάου δέν παραδαινει ποτέ τόν όρκο του.

Τη στιγμή εκείνη ένας ίππας φωνέκε. Ήταν ο 'Αρμά. Κατέθηκε, πλησία-σε τό διοικητή και μόλις πρόφτασε ν' άρθρώσθ:

—Ήρθα για να με τουφε-κίσετε!...

Κι' έπεσε κάτω λιπόθυμος.

Όταν άνοιξε τά μάτια του είδε ότι βρισκόταν στο πύργο των Μορνάου. Δεξιά του στεκόταν ή μητέρα του κι' άριστερά του ή Μαρία.

Νόμισε ότι όνειρευόταν. Μα όχι... Πρώτη φορά έ-λεπε στο βλέμμα της μη-τέρας του τέτοια έκφρασι-στόργη και καλωσύνης...

Παιδί μου! ψιθύρισε ή θαρώνη. Ήσουν σκληρή υα-ζι σου. Από τη στιγμή ό-ως που ή Μαρία έτρεξε να σου φέρη τό γράμμα που σου ήπε από την τσέπη της κατάλαβα τη μεγάλη της άγάπη για σένα...

Ο πόλεμος τελείωσε. Δεν έ-χεις να φοβάσαι τίποτε. Φά-νγκες συνέψης στον όρκο σου. Γύρισε για να τουφε-κισθής. Μα σου δόθηκε χά-ρι. Στόν όρκο που έδωσες στη Μαρία προσέθετ κι' έ-γώ την εύχη μου. Να είσθες πάντα εύτυχισμένος!

Κι' έπεσε κάτω λιπόθυμος.

Όταν άνοιξε τά μάτια του είδε ότι βρισκόταν στο πύργο των Μορνάου. Δεξιά του στεκόταν ή μητέρα του κι' άριστερά του ή Μαρία.

Νόμισε ότι όνειρευόταν. Μα όχι... Πρώτη φορά έ-λεπε στο βλέμμα της μη-τέρας του τέτοια έκφρασι-στόργη και καλωσύνης...

Παιδί μου! ψιθύρισε ή θαρώνη. Ήσουν σκληρή υα-ζι σου. Από τη στιγμή ό-ως που ή Μαρία έτρεξε να σου φέρη τό γράμμα που σου ήπε από την τσέπη της κατάλαβα τη μεγάλη της άγάπη για σένα...

Ο πόλεμος τελείωσε. Δεν έ-χεις να φοβάσαι τίποτε. Φά-νγκες συνέψης στον όρκο σου. Γύρισε για να τουφε-κισθής. Μα σου δόθηκε χά-ρι. Στόν όρκο που έδωσες στη Μαρία προσέθετ κι' έ-γώ την εύχη μου. Να είσθες πάντα εύτυχισμένος!

Κι' έπεσε κάτω λιπόθυμος.

Όταν άνοιξε τά μάτια του είδε ότι βρισκόταν στο πύργο των Μορνάου. Δεξιά του στεκόταν ή μητέρα του κι' άριστερά του ή Μαρία.

Νόμισε ότι όνειρευόταν. Μα όχι... Πρώτη φορά έ-λεπε στο βλέμμα της μη-τέρας του τέτοια έκφρασι-στόργη και καλωσύνης...

Παιδί μου! ψιθύρισε ή θαρώνη. Ήσουν σκληρή υα-ζι σου. Από τη στιγμή ό-ως που ή Μαρία έτρεξε να σου φέρη τό γράμμα που σου ήπε από την τσέπη της κατάλαβα τη μεγάλη της άγάπη για σένα...

Ο πόλεμος τελείωσε. Δεν έ-χεις να φοβάσαι τίποτε. Φά-νγκες συνέψης στον όρκο σου. Γύρισε για να τουφε-κισθής. Μα σου δόθηκε χά-ρι. Στόν όρκο που έδωσες στη Μαρία προσέθετ κι' έ-γώ την εύχη μου. Να είσθες πάντα εύτυχισμένος!

Κι' έπεσε κάτω λιπόθυμος.

Όταν άνοιξε τά μάτια του είδε ότι βρισκόταν στο πύργο των Μορνάου. Δεξιά του στεκόταν ή μητέρα του κι' άριστερά του ή Μαρία.

Νόμισε ότι όνειρευόταν. Μα όχι... Πρώτη φορά έ-λεπε στο βλέμμα της μη-τέρας του τέτοια έκφρασι-στόργη και καλωσύνης...

Παιδί μου! ψιθύρισε ή θαρώνη. Ήσουν σκληρή υα-ζι σου. Από τη στιγμή ό-ως που ή Μαρία έτρεξε να σου φέρη τό γράμμα που σου ήπε από την τσέπη της κατάλαβα τη μεγάλη της άγάπη για σένα...

Ο πόλεμος τελείωσε. Δεν έ-χεις να φοβάσαι τίποτε. Φά-νγκες συνέψης στον όρκο σου. Γύρισε για να τουφε-κισθής. Μα σου δόθηκε χά-ρι. Στόν όρκο που έδωσες στη Μαρία προσέθετ κι' έ-γώ την εύχη μου. Να είσθες πάντα εύτυχισμένος!

PENE ZOLIBE

Ο κόσμος δά γεμίση ΑΠΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

Ο «Δευχός άνθρωπος χωρίς τύχη»

Ο κόσμος θα πλημμυρίση σε λίγο ά-πό διαμάντια και, κατά τις προβλέψεις των ειδικών, ή αξία τους θα ήση τόσο πολύ, που κάθε γυναίκα θα είνε δυ-νατόν να τά άποκτήσθ.

Η πληθώρα αυτή των διαμαντιών που θα ξεχυθούν σε λίγο στις πανκό-μιες αγορές είνε έργον του «Δευκού ανθρώπου χωρίς τύχη», που στην πραγματικότητα, είνε σήμερα ένας ά-πό τους πλουσιωτέρους ανθρώπους του κόσμου.

Πρόκειται για έναν Καναδό μηχανι-κό, όνόματι Τζών Τόμπουρν Βίλλιαμ-σον ήλικίας 39 ετών, που είχε την καλή τύχη ν' άνοκαλνθ ήνα πλουσιώ-τατο άδαμαντωρυχείο στην Ταγκανίκα.

Η άνακάλυψις αυτή έγινε τό 1938. Άλλ ή Βίλλιαμσον, άντί να ήην καήν γνωστή και να φροντίση για την εξέυ-ρεισι κεφαλαίων, που θα του επέτρέ-παν να εκμεταλλεσθ τό άδαμαντωρυ-χείο, ήην κράτησε μυστική από όλους και άρχισε να εργάζεται σιγά - σιγά μόνος του με τά ελάχιστα μέσα που διέθετε και να κρύβη τά διαμάντια που κατάρθωνε να βγάξη από τό έ-δαφος.

Οι ίθαγενείς, βλέποντάς τον να δου-λεψη σκληρά κι' από τ' άλλο μέρος να είνε πάντως είνε άρχισι να τον ληστυνάν και τόν είχάν άποκαλέσει ο «Δευκός άνθρωπος χωρίς τύχη», γιατί, πραγματικά έδινε ήην εντύπωσι ενός δυστυχισμένου.

Αργότερα, ο Βίλλιαμσον ύπνρτέπσε, στο στρατό, κατά τη διάρκεια του πό-λεμου και μετά ήην άπόλυση του ξανα-γύρισε στην Ταγκανίκα. Τότε μόνο έ-γινε γνωστό ότι ήην κάτοχος του πλουσιωτέρου άδαμαντωρυχείου του κόσμου.

Η παραγωγή αυτού του άδαμαντωρυ-χείου, με τά γλισχρα μέσα που διαθέ-τει σήμερα ο Βίλλιαμσον, ύπολννίε-ται σε 300.000 λίρες τό χρόνο.

Τά διαμάντια βρίσκονται σ' ελάχιστο βάθος μέσα στο έδαφος και περιβάλ-λονται από μία «μητέρα» που είνε άλ-λοτε άμυώσης και άλλοτε κρυσταλλι-κή και σκληρή. Στην πρώτη περίπτωση είνε άρκετο να πλνθθ τό διαμάντι για ν' άποσπάρθ από τη μητέρα που τό πε-ριβάλλει. Στη δεύτερη πρέπει να θυμ-ματισθ ή ύπλη. Άλλά και αυτή ήην εργασία ο Βίλλιαμσον κατάρθωνε να ήην κáην μόνος του, με μερικά πρωτό-γονα μέσα που επενώσε ο ίδιος.

Η άνακάλυψις του άδαμαντωρυχείου της Ταγκανίκας κατέταξε τούς διευ-θυντάς της («Ντε Μπέρ» της μεγάλης άγγλικής εταιρίας, που κάνει τό έμ-πόριο των διαμαντιών σ' όλο τόν κό-σμο. Ο διευθυντής της σέρ Έρνεστ Όππενχάμπερ, ο άποκαλούμενος «βα-σιλεύς του διαμαντιού» έστειλε άμέ-σως τό γυίο του στόν Βίλλιαμσον, προτεινόντάς του ήνα τεράστιο ποσόν λίρων για ν' αγοράσθ τό άδαμαντωρυ-χείο του και συμμετοχή στην «Ντε Μπέρ».

Άλλ ή Βίλλιαμσον δέν δέχθηκε καμ-μία συζήτησι.

Τό κερτοπληκτικώτερο, όμως, είνε ότι ως αυτή τη στιγμή δέν έχει πουλήσει κανένα σκεδόν από τά διαμάντια του, εκτός από ελάχιστα πολύ μικρά για να συντηρηθ και να προμπευθ τά εργασία που τώ χρειάζονταν.

Στά διαμάντια που βγάξει κάνει μία στοιχειώδη επεξεργασία κι' έπειτό τά κρύβει μέσα σε ύπόγειες κρύπτες, που κανείς δέν ξέρει που βρίσκονται.

Άλλ από ύπνρμένες διαπραγματεύ-σεις με Όλλανδούς εμπόρους που έ-καμε τελευταία ο Βίλλιαμσον φαίνεται ότι σχεδιάζει να ριξή όλο αυτό τό στόκ των διαμαντιών στην αγορά.

Τί θα συμβή τότε;

Οι τιμές των διαμαντιών θα καταρ-κυνάσουν και τά πολύτιμα αυτά πέτρα-δια θα γίνουν ήνα στόλισμα προσή ο-όλο τόν κόσμο.

στο φως ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Η νευρική εξάντλησις ΤΟΥ ΔΙΣΘΗΜΑΤΟΣ

Ένα από τά πιο περίεργα φαι-νόμενα του έρωτος είνε ό άποσπρό-κητες και σκεδόν άνεξήγητες ναλα-ρώσεις του έρωτικού αίσθηματος, τη στιγμή ακριβώς που όλα θα δικαιό-λογούσαν τη μεγαλύτερη λάσιμη και ακτινοβολία του.

Ας υποθέσουμε ήναν νέο που πο-θεί με όλη τη δύναμη της ψυχής του ήην άγάπη μιας γυναίκας. Όλη του ή ύπαρξι είνε συγκεντωμένη στην άγάπη αυτή. Ένα ίσχυρό σέμμα — ήνα ήλεκτροαυανητικό κύμα, σιμά να με τη θεωρία του Μπελκάς και των συγχρόνων φυσιολόγων — εκ-πέμπεται άδιάκοπα από τό είνε του και διευθύνεται προς τό αντίκειμενο του έρωτός του. Ο τόνος του αϊ-σθηματος του, μεγαλώνοντας ακατά-παυστα σε ένταση και όση, θάβνει σε λίγο στο ζενιθ.

Ας πείραξμε τώρα στο αντίθετο μέρος. Στην υπόθεσι μας, δέν ποά-κεται για ήναν κεραυνοβόλο έρωτα, που άναπτύσσεται ταυτόχρονα και στους δυο έραστές, αλλά για ήνα αϊ-σθημα μόνόπλευρο στην άοχή, που τείνει να γίνι, άμοιβαίο. Αυτή, άλ-λωςτε, είνε ή πιο συνήθισμένη πε-ρίπτωση στην ζωή.

Η γυναίκα που δέχεται αυτή ήην έρωτική ακτινοβολία, βρίσκεται σε λίγο λουσμένη μέσα σ' ήνα ίσχυρό ήλεκτροαυανητικό πεδίο, που άσκει μία έντονη επίδρασι σ' αυτή και προσανατολίζει σιγά - σιγά την διευ-θυνσι των βλεμμάτων της, τούς παλ-μούς της καρδιάς της, τούς πόθους της ψυχής της προς τό μέρος του ανθρώπου, από τόν όποιον προέρευ-ται ή εκπομπή.

Και τό θαύμα πραγματοποιείται. Αδιάφορη στην άοχή, γευστή συμπαθισα σε λίγο, βρίσκεται, για μέρα, πλημμυρισμένη από έρωτα. Δέν είνε ήνα άπλος δέκτης πιά, άλ-λά και πομπή μαζί. Το έρωτικό κύ-κλωμα έχει σχηματισθ.

Θά έπρεπε να φαντασθούμε ότι, από τη στιγμή αυτή, οι δυο έραστές ζουν από τόν τόν ίδιο παλμό, ότι, με άλλα λόγια, σχηματίσθηκε ήνα σέμμα της ίδιας ποιότητας και της ίδιας έντάσεως, που κάνει μια κυ-κλική διαδοχή μεταξύ των.

Και όμως, αυτό δέν συμβαίνει. Όσοι δοκίμασαν ήνα αίσθημα πεί-πει να ενίσχυσαν αυτό τό πείεργο φαινόμενο. Ο τόνος του αίσθηματος του έραστού βρίσκεται, ξαφνικά, πολ-λύ χαμηλά. Θά έλεγε κανείς πως ή έρωτική δυναμικότης του εξαντλή-θηκε άπότομα. Αντίθετα, από τό άλλο μέρος, ο τόνος αύξάνει όλοένα και ή αύξηση της έντάσεως του είνε άνάλογη προς ήην ναλάρωσι και ήην πτώσι του αίσθηματος, που παροτρ-πείται στόν ποτό.

Σε υερικές ίσχυρες ίδιουσυγκρα-σιες, ή πτώσι αυτή είνε ήνα αλη-θινό καταρκαλισμα ήνα γκόνιμισμα και συνοδεύεται από μία έντονη ά-ποστροφή και από ήνα πείο άπο-λυτισμού.

Άλλ από πείαση δέν είνε πιά τόσο εύκολο. Γιατί τό αίσθημα που ζυπνήσαμε, όπως τό κοιμισμένο θη-

οίο που τό βγάλαμε από τη νάοχη του, μας πολιορκεί από παντού και ζήταει να μας συντόψι μεσα στη φλογερή περιπτύξι του. Είνε μία δύναμις πιά, που πρέπει να ήην άν-τιμετωπίσμε σ' ήναν άγώνα ζωής ή θανάτου.

Την εξήγησι του περιέργου αύ-του φαινομένου πρέπει να ήην άνα-ζητήσωμεν, πρώτα - πρώτα, σε μία βάση καθαρά φυσιολογική.

Στη μόνόπλευρη έρωτική ακτινο-βολία, όλες οι δυνάμεις του όργανι-σμού μας συγκεντώνονται προς μία υναδική κατεύθυνσι, καταστρέ-φοντας ήην ίσοροπία και ήην άμο-νία που μας είνε άπαραίτητες.

Άλλ ή ίσοροπία αυτή τείνει ά-πό φυσική άνάγκη να άποκαταστα-θή. Και έποφείζεται γι' αυτό από την πρώτη ευκαιρία που της παρου-σιάζεται. Τήν ευκαιρία αυτή τη βρί-σκει ακριβώς τη στιγμή που άοχί-ζουν να έργωνται προς τό μέρος μας ακτινοβολίες από τό άναπνέμενο πορώπη.

Ο κούρασμένος και εξαντλημένος όργανισμός μας δέχεται με άνακού-φισι και άναγλισσι τις ακτινοβο-λίες αυτές και τό ένστικτο μας κά-νει να τις άπορροφούμε λαίμαργα, για να άναπληρώσουμε τά κενά που έχουν σχηματισθ μέσα μας.

Έτσι, ή ίσοροπία άποκαθίστα-ται γρήγορα και μας γεμίζει ή ήνα αίσθημα ευεξίας, που δέν τό έγνώ-ρίζαμε προηγουμένως. Από ήην άοχή αυτή, παροτρύουμε ζήλοτυπα να διασπλάξουμε τό θησαυρό μας — τη φυσιολογική μας γαλήνη — δέν αϊ-σθανώμαστε καμιά διάθεσι να κα-ταστρώσουμε ήλλη μία φορά ήην ί-σοροπία μας και ποθούμε επίτυνα να άπουακούμεμε κάθε άφορη που θα ύποστούσε να ήην άπειλήση (αϊ-σθηματική χλιαρότης στην άοχή, ά-ποστροφή, πόθος άπουακούμεσε και άπολυτώσεως, στο τέλος).

Η άλλη άφορη είνε έπακού-θημα της πρώτης και έχει χαρακτή-ρα πεισισσότερο ψυχολογικό. Ο έ-ρωας μας ήταν μία παθολογική έκα-τοχή του ήένε, που έπροξένη-σε μιάν άναστάσι στην ψυχική μας κόσμο, ήνα άπεγοιτεύσε με τις θελτικές αυταπάτες του και μας ά-φηρεσε ήην ήρεμία και τη γαλήνη.

Έχουμε και έδω, δηλαδή, μία κα-ταστροφή ίσοροπίας, που τείνει και πάλι να άποκατασταθ.

Η «νευρική» αυτή εξάντλησις του αίσθηματος, όπως θα ύποστούσαμε να ήην άποκαλέσουμε, άσθ ή έρω-τική ακτινοβολία εκπνέει κυκλώ-τερα άπ' τό νευρικό μας σύστημα, είνε από τά πιο περίεργα φαινόμενα της ψυχοφυσιολογίας του έρωτος.

Υπόκειν βέβαια, ο άπύλτος συντονισμός του αίσθηματος, σε υ-ορισμένες περιπτώσεις. Άλλ οι πε-ριπτώσεις αυτές είνε τόσο σπάνιες, που άποτελούν τις εξαιρέσεις στο γενικό κανόνα. Και ο γενικός κανό-νας είνε ότι ή δυσαρμονία βασίλει-τις, πεισισσότερες φορές άνυμωσα στους δυο έραστές. Στόν ήναν από τούς δυο, ή έρωτική δυναμικότης του έχει εξαντληθ. Υπομείνι τότε τόν έρωτα σάν βάρος, από δειλία και ντροπή — γιατί θα ντροπάζαν να ή-μολνθήσθ και στόν ίδιο τόν ήαυτό του ήην άποσπρόκητη μεταβολή των αίσθημάτων του — ήνα ο άλλος ήλε-γεται από άγάπη και πόθο. Στην περίπτωση αυτή είνε και οι δυο τόσο δυστυχισμένοι!

Οι φαρμακοποιοί θα μάθουν να διαβάζουν

Οι άρμόδιες όλλανδικές άοχές δι-ωγνάσαν ύπονοητικά άσθηματα για τούς φαρμακοποιούς, για να ύ-θούν να διαβάουν τις συνταγές με τά όνομοσκαλισματα των γιο-τόν! Είχάν σκεδόν ήην άοχή να διαβάζουν τούς γιατρούς να γράφουν ύπονοητικά, κατάλαβαν όμως ότι δέν θα τό κατώβαζαν και προτίη-σαν τη δεύτερη αυτή λύσι...

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ στο "Απειρον"

Η χρησιμοποίησης της Σελήνης ως βάσεως

«Η πρώτη ρουκέτα άπ' τη Γή, όδονωμένη με ή-λεκτρικά κύματα, θα φτάση πιθανότατα στη Σελήνη μέσα σε 4 χρόνια από σήμερα». Αυτή την πρόβλεψη έκανε στη Βρετανική Διαπλανητική Έταιρεία ο ύ-πολόγος Άρτουρ Κλάρκ, πρώην πιλότος της Ρ.Α.Ε., ο όποιος συνεχίζει τις έρευνές του στο πια-νιστήλιο του Λονδίνου.

«Και πριν περάσουν 50 χρόνια — πρόσθεσε — κι' άλλα τέτοια μηχανήματα θα κατευθύνουν προς τούς κυριωτέρους πλανήτες του ήλιακού συστήμα-τος».

Δέν, θάχουν όμως άρχισι άκόμη τά πραγματικά ταξείδια, με έπιδατες, γιατί ή άργησι να λυθ τό δύσκολο πρόβλημα της έπαρκείας καυσίμου ύλης για τη μετάβασι και ήην έπιστροφή, ήνα χρειασθ να γίνουν πάρα πολλές προσπάθειες, πριν μωρεσθ ή πρώτη ρουκέτα με ανθρώπους να φτάση σε ύψη πολλών εκατοντάδων χιλιομέτρων.

Όσο για τη χρησιμοποίησι της άτομικής ένερ-γείας ο Κλάρκ δέν σπνρίζει πολλές έλπίδες σ' αυ-τήν. Πιστεύει ότι, τό πολύ - πολύ, θα έπιταχύνι κατά 10 χρόνια ήην κατάκτησι του 'Απειρου. Έπι-σης — και αυτό είνε τό σπουδαίο — θα έλαττώσθ τη διάρκεια των ταξείδιων αυτών. Ένν π.χ. οι έπισπ-όμενες ύπολόγιζαν σε 258 ήμέρες τό ταξείδι ως τόν Άρη, με μία «άτομοκίνητη» ρουκέτα θα άρκούν 2 - 3 βδομάδες.

Κατά τόν Κλάρκ, τά διαπλανητικά ταξείδια θα γί-νουν μία μέρα όχι μόνο πραγματικότητα αλλά και άνάγκη. Πριν πάψη να ύπάρχη ο 'Ηλιος, θ' άποκτή-σθ έκατό φορές δυνατότερο φώς και θερμότητα, θα χρειασθ λοιπόν να μεταναστεύουν σε άλλους πλανήτες οι κάτοικοι της Γής, προτού άρχισι να βράξη ή θάλασσα άπ' τη ζεστή.

Θά βρουν όμως άλλους κόσμους, όπου θα έπι-κρατούν ίδιες συνθήκες ζωής με τις δικές μας; Δέν θάνα τόσο δύσκολο, αυτό, έφ' όσον ύπάρχουν στο 'Απειρον χιλιάδες Γαλαξίες, που καθένας τούς περιλαμβάνει διεκεταμύρια πλανήτες. Μόνο που θα χρειασθ, βέβαια, ήνα τεράστιο εξερευνητικό έργον των διαφόρων μακρινών κόσμων.

Ο Κλάρκ προβλέπει άκόμη ότι θα χρειασθ να δημιουργηθουν σταθμοί στο 'Απειρον, για τόν άνε-φοδισμό και ήην παροχή μετεωρολογικών πληροφο-ριών στο «διαπλανητικό ύπερκαένει».

Πιστεύει ότι οι κάτοικοι που θα βρούμε σε άλ-λους κόσμους, θάνα μάλλον ύπερανθρώπινοι πορά-κάτωτές μας. Γιατί ή Γή είνε ήνα άπ' τούς πια-νήτες με ήην πιο καθυστερημένη πνευματική άνά-πτυξι. Θα διερωτησθ τώρα πως αυτοί οι ύπεράν-θρωποι που πρέπει συνεπώς να διαθώσουν από και-ρό τό μέρα των διαπλανητικών ταξείδιων, δέν έ-φτασαν ποτέ στη Γή; Ο Κλάρκ άπαντά σ' αυτή ήην άπορία ότι ύπάρχουν τόσο άμετρητοί κόσμοι στο 'Απειρον, ώστε, κατά τη θεωρία των πιθανοτήτων, δέν ύπορούσε νάχη μεγάλες έλπίδες ή Γή μας να δέχθ έπισκέπτες από άλλους πλανήτες μέσα στις υερικές χιλιάδες χρόνια που ύφίσταται ή άνθρωπι-της.

Ένας άλλος Άμερικανός τεχνικός άσολόγηκε έπίσης με τη Σελήνη και πρότεινε στην Κυβέρνησι της χώρας του να ήην προσορπίσι!

«Η κατοχή της θάχης τεραστία σημασία, σε περι-πτωση νέου πολέμου — είπε. Δεδομένου δε ότι δέν πρόκειται να μείνη για πολύ άκόμη άπάτησι από ανθρώπινο πόδι, γιατί να ήην υπεραποβούμε να ήην έρεσφαλίσουμε έμεις οι Άμερικανοί!»

Σημειώμεν ότι όλοι οι ειδικοί τόν 'Ηνωμ. Πολι-τείων συμφωνούν στο ότι ήνα προσέχης πόλεμος θα

Η ΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κουβεντούλες

Κάθε μέρα λουδάνω γράμ. μάτα και με μεγάλη μου χαρά βλέπω ότι οι παλιές μου ανωνύμους με θυμούνται μια και μου εκφράζουν τη χαρά τους που ξαναχάρηκα τη γυναίκα και οσείδια μας. "Επειδή ο χώρος δεν μου επιτρέπει να ευχαριστήσω την κάθε μια χωριστά ως μου επιτρέφουν να τις ευχαριστήσω όλες μαζί για τα καλά τους λόγια και να τις διαβεβαιώσω ακόμη μια φορά ότι θα δώσω όλα μου τα δυνατά για να τις ικανοποιώ.

Και τώρα απαντώ στην ανωνύμια μου που υπογράφει με το ψευδώνυμο (Νέα με πυρόξανθα μαλλιά).

Η ιστορία σας με συγκίνησε πολύ, καλή μου φίλη, γιατί καταλαβαίνω πολύ καλά πόσο ωραίο πράγμα είναι ένα όμορφο και άδολο αίσθημα. Χωρίς όμως να θέλω να σας τρομάξω πρέπει να επιστήσω την προσοχή σας οχετικώς. "Ως τώρα δεν έχω παρά να σας πω ένα μεγάλο ευγε. Φερθηκαν όπως πρέπει να φέρεται ένα κορίτσι που σέβεται τον εαυτό του και ξέρει να κρατήσει τη θέση του. Μη μετανοήσετε γι' αυτό και έχετε υπ' όψιν σας ότι αν ο αγαπημένος σας είναι όπως μου τον περιγράφετε θα εκτίμηση τον φερόμενο σας και θα σας αγαπήσει ακόμα πιο πολύ. Μου ζητάτε συμβουλές πως να φερθείτε, γιατί απ' όλο το γράμμα σας καταλαβαίνω ότι έχετε μεν γάλη διαίσθησις ότι έχετε μεν πάντα για σας ο καλύτερος όδηγος. "Επισημαίνετε ο' αυτήν και είμαι βέβαια πως δεν θα κάνετε ποτέ καμιά ατομ. βοήθειά.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Οι τάσεις της μόδας

Είνα πολύ δύσκολο να προβλέψω ποιά θα είναι η μόδα που θα επικρατήσει τον φετινό χειμώνα. Γιατί καθώς ξέρουμε άλλη είναι η μόδα που λανσάρεται κάθε εποχή και άλλη εκείνη που φοριέται, πάντως όμως η πρώτη, δηλαδή εκείνη που λανσάρεται σπυλτελεί στη δημιουργία της δεύτερης.

Όλα τα μεγάλα Παριζιάνικα Σπίτια λανσάρουν τουαλέτες και φορέματα απονευματικά με καινούργια γραμμή: Μανίκια ζαπωνέ πλατύς κορσός, λεπτή μέση και φαρδός στη φούστα από τους γοφούς και κάτω. Όλα αυτά συνδυασμένα κάνουν τη νέα γραμμή που είναι ωραία, σάτη και πολύ κομψή.

Φορεμένο τσάιερ ρεδινγκότα γαρ. φορεμένο με λυτρά στον γιακά και στις τσέπες. Ένα πανότυπο συμπληρώνει το σύνολο.

την λέει, κολακεύει την γυναίκα.

Πάντως, μπορεί να η κανείς χωρίς να διατρέχει τον κίνδυνο να πείσει ότι η Μόδα τελειώνει πολύ να προσεγγισή τη γραμμή της περασμένης μεταπολεμικής περιόδου. Ο Γουέρνερ, ακόμη, τολμηρότερος, γυρίζει σε πιο παλιά χρόνια και υποθετεί την γραμμή του 1919. Νά είναι άραγε νοσταλγία μιας ήρεμης εποχής;

Η Παριζιάνα και η μόδα

"Ας ακούσουμε λιγάκι και μερικές που γυρίζουν αυτές τις ημέρες από την γαλλική πρωτεύουσα και άς δούμε τι φορεί η Παριζιάνα.

"Όπως πάντα, δεν έννοει να φανή καθυστερημένη σε τίποτε και αν δεν μπορεί ν' ακολουθήσει σε όλα τη μόδα βιασκει πάντα τον τρόπο να παρουσιάσει έτσι που να μη δίνει την εντύπωση ότι είναι καθυστερημένη. Χιλίους δυο τρόπους βρίσκει για να κάνει μια μεταποίηση στο φερέμα της ή στο ταμ. νιράκι της και να του δώσει μια νέα μορφή. "Από ένα ελαφρύ φόρεμα του περασμένου χειμ.

να, που είχε κάπως ντεμοντέ κάνει ένα ωραίο φορεμάκι άπογευματινό. "Ο μπουστός γίνεται με κλεισίμο στο πλάι, με το ένα μέρος ίσιο και το άλλο υποχωρημένο σε τρόπο που να φαίνεται ότι τυλίγει το σώμα. Το ίδιο σκερτό επανολογώνεται και στη φούστα, με τη διαφορά ότι στους γοφούς έρχεται ένα αμπεριόμο και το υποπαιρισμα τοποθετείται έμπρός για να δίνει πλάτος στη φούστα και συγχρόνως να θυμίζει τον μπουστό. Αυτό το είδος του πλατύνου κλεισίματος του μπουστού συνθίζεται πολύ. "Άλλοι μπουστοί μοιάζουν με κορσέ με το σείσιμο που έχουν από το στήθος και κάτω. Τελειώνει δε αυτό το αμπεριόμο με δυο μύτες σαν ζιλεθές, έχει και κουμπία στο πλάι.

"Αλλά άς ξαναγυρίσουμε στην Παριζιάνα. "Επειδή ξέρει ότι συνθίζονται πολύ τα κομμάτια, να δίνει να παρουσιάζει, να χυλάνερα εμφανίσι, υφόν και μόνον τοποθετώντας μια κορσέτα στον μπουστό της ή να χυλάνερα στα μαλλιά της, ένα κολλή στο λαιμό της. Κι αν δεν έχει τα μέσα να φτιάξει κοπέλλο κατορθώνει να μεταποιήσει κάποιο παλιό καστόρι στο οποίο δίνει εντελώς νέα όψη τοποθετώντας του ένα βελάκι.

Τα καπέλλα

Ότερά, αινκρέτες, δαντέλες, λουλούδια, να τα κύρια χαρακτηριστικά των φετιμών καπέλλων. Για όσες δεν μπορούν πάλι να φορέσουν πολλά, χρησιμα υπάρχει το βελάκι και οι κορδέλλες.

Θα φορεθούν επίσης τόκες από μελουργί, μεγάλα κασκόρια, γανιρισμένα με ολόκληρη πευλίνα, υπερέ βελούδινα που θυμίζουν τα υπερέ των φοιτητών, κλός γανιρισμένα με παρσέβια. "Άλλες καλότες θυμίζουν "Αφρικη, η ανδαλουζικά σκηνικά και όλα ανεξαιρέτως, αφήνουν ελεύθερο το μέτωπο γιατί φοριούνται προς τα πίσω. Κάποτε όμως αφήνουν να φαίνονται μπροστά και λίγα μαλλιά. Τα βελάκια φοριούνται, δεν μπορούμε όμως να πούμε ότι η μόδα αυτή έχει γενικευθεί γιατί μερικές καλότες δεν μπορούν να προσαρμοσθούν με το βελό.

Για την ομορφιά σας

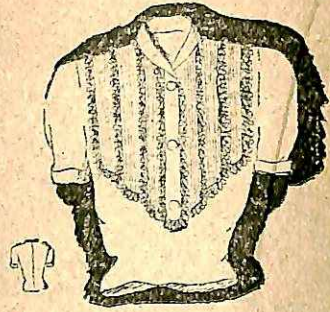
Μη ξεχνάτε ποτέ να βγείτε από το σπίτι σας χωρίς να περιποιηθείτε το πρόσωπο σας, χωρίς να χτενίσετε καλά τα μαλλιά σας, χωρίς να ρίξετε μια τελευταία ματιά στα νύχια των χεριών σας.

Σας φαίνονται περιττές αυτές οι συστάσεις; Και όμως πόσες φορές βλέπουμε πρόσωπα ατημέλητα, μαλλιά ακάταστα, νύχια που πενθούν.

Για να περιποιηθείτε το πρόσωπό σας δεν αρκεί να βάλετε κόκκινο στα χείλη. Πρώτα, πρώτα για να έχετε καλά αποτελέσματα πρέπει να τοποθετήσετε ένα καθαρό μπροστό στο παρβούρο σε τρόπο που να φωτίζεται καλά το πρόσωπο σας και τότε ν' αρχίσετε το μακιγιάζ. Γιατί αν δεν το κάνετε αυτό θα διατρέχετε τον κίνδυνο να βγείτε σαν παλιά τσούρα: με το ένα μάγουλο κόκκινο και το άλλο άσπρο ή με μια γραμμή κόκκινη που ν' ξεπερνά τα χείλη.

"Όσο για τα μαλλιά, μερικές κυρίες για να μη χαλάσουν τα χτενίσματά τους, κοιούνται χτενισμένες και παρουσιάζουν ένα φρικτό θέαμα. Είναι χίλιες φορές προτιμώτερο στην περιποίησή αυτή να τους λείπει το κομμάτι και να χτενισθούν μόνες τους. Θα είναι ίσως λιγότερο ωραία χτενισμένες, αλλά θα έχουν ένα κεφαλάκι συμπαγές.

Και φθάνουμε στα νύχια. "Ολες οι κυρίες δεν έχουν το μέσο να πηγαίνουν στο κομμωτήριο για μανικιούρ, αυτό όμως

Μπλουζα μπατιστένια, γανιρισμένη με δαντέλλες βολανσιέν. "Αν ανοίξετε το μπουστό σας θα βρείτε ίσως κάποια παρόμοια από τον καιρό για γιάγιας σας.

δεν σημαίνει πως δεν μπορούν να έχουν περιποιημένα χέρια και νύχια καλοφτιαγμένα. Λίγη καθημερινή περιποίηση χρειάζεται και άς έχετε ωραιότερα νύχια παρά αν πηγαίνετε σε δέκα κομμωτήρια. Μη ξεχνάτε πως καμιά μανικιούριστα δεν θα έχει τη δική σας υπομονή να περιποιηθεί τα νύχια σας με δυο ενδιαιρέματα θά το κάμει σείς. "Αν συνθίσετε δε να δαπανάτε 10 λεπτά την ημέρα για τα νύχια σας δεν θα εμφανίζεστε ποτέ με άπαιστα χέρια.

Για την καθαριότητα και την διαφάνεια των νυχιών χρησιμοποιείτε το ειδικό ζυλάκι με βραμπακι θουτηγμένο σε όριζόντιο. Για νυάλισμα κρούτεζ, για τα πετσάκια νεύλιν, για βράσιμο βερνίκι καλής ποιότητας σε χρώμα ούτε πολύ σκούρο ούτε πολύ ανοικτό.

Για τη διατήρησι της σιλουέτας

Μη περιμένετε να παχύνετε και να δαρύνετε για να περιποιηθείτε τη σιλουέτα σας, γιατί τότε θα είναι πολύ δύσκολο να δάλετε τα πράγματα στη θέση τους. "Όταν έλθω το παχος δεν φεύγει εύκολα. Προσέχετε λοιπόν να το προλάβετε και μη ξεχνάτε οχετικώς ότι η κομψότητα των διαφόρων σάρ που θαυμάζετε έχει αποκτηθεί με πολλή κόπο. Ούτε μια μέρα δεν παραλείπουν τη γυμναστική τους οι αθλήτες και η γυμναστική που κάνουν είναι αρκετά κοπιώτική.

Π.χ. για να διατηρήσουν τη γραμμή των γοφών κάνουν το έξης γύμνασμα: Σαπλώνονται κατά γης και γυρίζουν στο δεξιό πλάι ακουμπώντας το κεφάλι πάνω στο δεξί χέρι. "Υστερα σπυλίζονται στο αριστερό χέρι, τεντώνουν τα πόδια σταν.

Η καλότητα γανιρισμένη με παρσέβια.

"Ένα είδος σαρλότας από βαντέλα, ανακατεμένη με βελούδο μαύρο.

ρώνοντάς τα εν είδει φαλιδιού. Κάνουν το ίδιο και με το αριστερό πλάι.

Για τη διατήρησι του στήθους ξεπλύνονται ανάσκελα με τα χέρια τεντωμένα επάνω από το κεφάλι και ακουμπισμένα στο πάτωμα. Χωρίς να κουνήσουν ούτε το σώμα ούτε τα πόδια σηκώνουν τον κορμό σε τέτοιο τρόπο που να πιάσουν με τα χέρια τους τις μύτες των ποδιών. "Η κίνηση αυτή επαναλαμβάνεται 6-10 φορές.

Για την διατήρησι της ευλογίας καλά είναι τα πηλομάτα πάνω στο ένα πόδι και ύστερα πάνω στο άλλο. Δηλαδή (το κούτσό), όπως λέμε.

Για την δακτυλιδένια μέση γονατίζουν από ένα πόδι, άς πούμε στο δεξί, γέρνουν τον κορμό προς το πάτωμα και για να μη πέσουν σπυλίζονται στο δεξί τους χέρι, ύστερα με το αριστερό πιάζουν το αριστερό πόδι πίσω και το σηκώνουν. Το ίδιο γίνεται με το άλλο χέρι και με το άλλο πόδι. Το γύμνασμα αυτό γίνεται 8-10 φορές την ημέρα.

"Επίσης για τη μέση κάνετε αυτό το γύμνασμα: "Ακουμπάτε όρθια ο' έναν τοίχο με το ένα πλάι κολλημένο ο' αυτόν και απ' αυτή τη στάσι κλινετε τον κορμό προς το αντίθετο μέρος με τα χέρια τεντωμένα επάνω. Το ίδιο γίνεται και αντίστροφα.

Τρία λουλούδια και φύλλα από βελούδο σχηματίζουν το καπέλλο και όλα σκεπάζονται με ένα φραχνόφαιτο βελό.

Μικρές συμβουλές

"Όταν αποφασίσετε να χαρίσετε κάτι ο' ένα φίλικό σας πρόσωπο προτού προδείτε στην αγορά του δώρου σκεφθείτε οχι τι άρεσει ο' εσάς, αλλά τι άρεσει στο πρόσωπο για το οποίο προορίζετε το δώρο. Του άρεσει να διαβάσει; Θα χαρίσετε ένα βιβλίο. Είναι άνθρωπος πρακτικός; Θα του χαρίσετε ένα ωραίο κλη. Προσέχετε όμως να μη προσβάλετε το πρόσωπο, στο οποίο γίνεται το δώρο. Και μπορείτε να τον προσβάλετε θέδρια αν του χαρίσετε κανένα δώρο που θα καταλάβει ότι τον λυπηθήκατε για κάτι που δεν έχει και του το αγοράσατε. Τότε είναι σαν να του κάνετε ελεημοσύνη και αυτό άναμφισβητήτως θα τον πληγώσει.

Αυτά για την περίπτωσι που θέλετε να χαρίσετε ένα δώρο. "Αν όμως σείς είσθε εκείνη που δεχέσθε δώρο: "Έχετε και νι αυτό να σας πούμε μερικά πράγματα: "Ας υποθέσουμε πως δεχέσθε ένα δώρο που ούτε κολλήσας σας είναι ούτε και σας προέχει ευχαρίστησι. Μη δείξετε δυσάρεσκεια, αλλά αντίθετα δείξτε μεγάλη ευχαρίστησι. Μερικοί νομίζουν ότι είναι ντροπή να φερθούν έτσι και δεχόνται ένα δώρο με ύφος ιπλάς, σαν να θέλουν να δώσουν στον απέναντί τους την εντύπωση ότι δεν εκπληκούνται με τίποτε ούτε ζηλεύουν. Αυτό όμως δεν θα ηρή ότι πρέπει να φέρεσθε στην αντίθετη υπερβολή δηλαδή ν' αρχίσετε επιφωνήματα θαυμασμού. Ούτε να απευθύνετε σε δυο μέρες, ν' ανταποδώσετε το δώρο, διότι αυτό είναι μεγάλη αδιακρισία και δείχνει έμμέρος μας ότι δεν θέλουμε να έχουμε υποχρεώσεις. Πράγμα που ούτε ομασθητικό είναι ούτε ευγενικό.

Φαίνονται έπουσιώδη αυτά που σας λέμε και όμως έχουν μεγάλη σημασία και δείχνουν τον άνθρωπο.

Δέκα συμβουλές για σας

Το να φοράτε το πρωί κοσμήματα είναι σαν να παρουσιάζετε σε μια νυχτερινή συγκέντρωσι με κοστούμι έκδρομης. Καλλίτερα να συμβουλευθείτε τον καθρέφτη σας παρά τις φίλες σας. Προτιμάτε να έχετε λίγα καλά φορέματα, παρά πολλά μέτρια.

Μάθετε να περπατάτε, να σηκώνεστε, να κάθεστε με κινήσεις αρμονικές και κομψές.

Στην κομψότητα καθώς και στην πολιτική καλύτερα να σας ενθρύνουν παρά να σας χυλίζουν.

"Αν έπαισαν οι γυναίκες να ένε κομψές, ο έρος θα καταναυόσε θρησκεία χωρίς όπαδους.

Χαρήτε τα νειάτα σας. Φεύγουν τόσο γρήγορα!

"Η πραγματική κομψότητα δεν συνίσταται στο να υποτάσσουμε τη σιλουέτα μας στη μόδα, αλλά να υποτάσσουμε τη μόδα στη σιλουέτα μας.

Είνα μεγάλη άνομοσι να θέλω να δείξω με τον τρόπο του ντυσιματος μας ότι ανήκω στις διαπορευμένες.

"Η ομορφιά σας μοιάζει μ' ένα σονέττο που χρειάζεται κάθε μέρα ρεπουαρίσμα.

Η άλληλογραφία μου

Δα. Νίτσας: Κάμετε μια φούστα κλός ή με δυο κομψοπίτες εμπρός. "Αν νια Μίτσοι! Δυστυχώς μόνον το βελούδο μπορεί να ζανθάνει τα μαλλιά σας και δεν σας το συστήνω. Μίαν δούτιχ ή ύ. παρξίν: Μην άπελπιζέσθε, καλή μου φίλη, οι φακίδες δεν

είνα κάτι που καλάν την ομορφιά του προσώπου. "Όσο για τα σημάδια θα φύγουν μαζί με τα... χρόνια. Το χνούδι είναι βέβαια λιγάκι δυσάρεστο και αν δεν είναι κολύ καταφανα θα σας έλεγα να μη κάνετε τίποτε, γιατί θα το κάμει χειρότερο. "Αν πάλι φαίνεται πολύ τότε δεν βλέπω δυστυχώς άλλη λύσι από τον ηλεκτρισμό. Περιμένετε όμως λίγο να φθύνει η ζωή. Μαρία ν. Α. Θεσσαλονίκη: Ευχαρίστη για τα καλά σας λόγια και καλώς να δεχθείτε τον αγαπημένο σας. Μη φοβάσθε δόλο, άφου έχετε να συννηρό σας τα είκοσι έτη σας χρόνια. "Οάσο άφου θέλετε και... βοηθό πάρτε μια κρέμα άγγουριού ή μαρούλιου και χρησιμοποιήτε την πόνι από την πούδρα σας. "Η καλύτερη είναι του Παριζιού "Ινστιτούτου Καλλονής. Μα άραγε θα την βρείτε; Ώς πού, όσα σας συνιστώ Γιάντρη ή μια πραγματική γαλλική. Μια παλιό φίλη: "Ένα υγρό που λέγεται FATORI ώφελει, με δεν πιστεύω να μπορέσετε να το βρείτε γιατί πών ιταλικό προϊόν. Για το διπλοάσπνο κάνετε μασάζ από τη μέση προς τα πλάγια με λίγη άσση λιν. Μπορείτε να με έχετε στην όδον "Αστερίου 8, άλλα προσηυμένως να με είδοποιήστε για να σας περσιένω. Δυο φοιτητριές: Πολλά πολλά ευχαρίστη για τα καλά σας λόγια. Για καθάρισμα του προσώπου σας χρησιμοποιήσατε αυτό: Eau de roses 250 γρμ.

Μπορούμε να το πούμε καπέλλο; Είναι ένα καπέλλο βελούδινο που φοριέται στην κορυφή και γανιριεται με 2 φτερά.

Teinture de Benzoin 2 γρμ. Για τα πόδια σας το πρακτικώτερο είναι το ξυρίσμα με ζιλέτ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Χαρακτηριστικά της παιδικής μόδας του 1946: Πλάτος χωρίς γκόντες, κοψή απλή, άλλα όχι ατενάριαση. Λεπτές ραφινιμένες, ευφάνεσι στις γενικές γραμμές σπορτίβ.

Τα αγοράκια φορούν κοντά παντελονάκια, σκακί και από μέσα πουκαμισό με κατεβαστό νισκαδάκι και γραβάτα. Πανφοράκι μακρύ με κουμπιστά πια και ολές.

Τα πέτα είναι άνδρικά και οι τσέπες τοποθετημένες κάτω έχουν κοπάκια. "Άλλοτε αντί πουκαμισό φορούν σουέτερ και αυτό δίνει ακόμη πιο σπορτίβ εμφάνισι.

Τα κοριτσάκια φορούν φουσιτίτες πλιές ή με κομψοπίτες κι από πάνω ένα σουέτερ σε χτυπητό καώμα ή μια ζακετίτα πλεχτή που κουμπώνεται πότε στο πλάι, σαν ρούσικη καζάκα, πότε εμπρός, πότε σταυρωμένη και πότε έχει ζωνίτσα και μπάσα. Τα καπέλλάκια είναι υπερέ ή σκούρο τσέζικα ή μικρά κλοσάκια με ένα φτερουδάκι ή φιογκό.

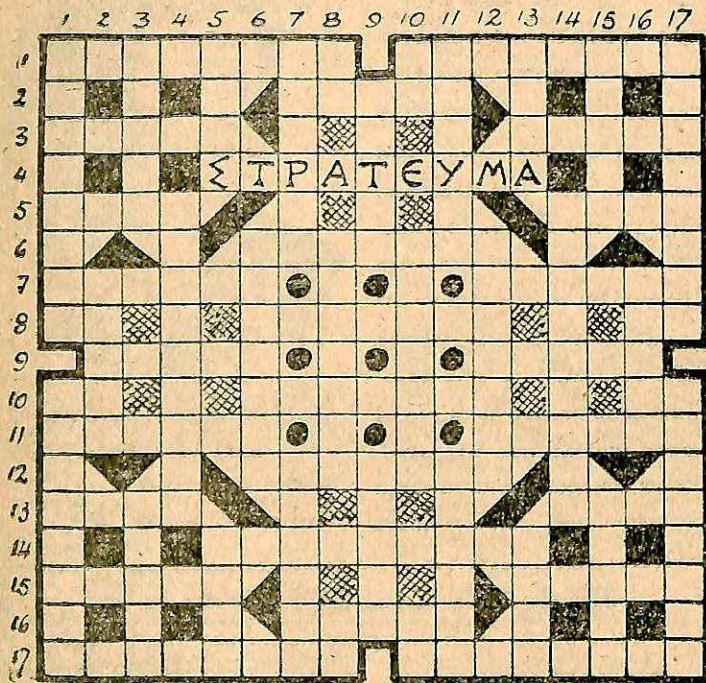

"Ένα νύστιμο και πρακτικό φορεμάκι για κοριτσάκια δυο χρόνων είναι αυτό το μοντέλο που βλέπετε άριστερά στην εικόνα μας. Γίνεται από μπλε ύφανση και άσπρα σέμα. "Ο γιακάς κουμπώνει πίσω στο λαιμό. Για αγοράκια από 2 ως 4 χρόνων είναι πολύ όμορφη αυτή η "απαρτιότες", που βλέπετε δεξιά και που γίνεται από ξαφίρι ή μαλλίνο ύφανση με άσπρα ή πολύχρωμα σέμα.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ανω-κάτω σταυρόλεξο

Αντί δόσιμων, στο σταυρόλεξο αυτό σας δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις που προκύπτει να τοποθετήσετε μέσα στο σχέδιο. Κατωτέρω όμως σας τις πα-

ραθέτουμε κατ' αλφαβητικήν σειράν και αναπόκειται σε σας να τις τοποθετήσετε στη κατάλληλη για την καθεμιά θέση, ούτως ώστε να σχηματίσετε ένα πλήρες και κανονικό σταυρόλεξο.

Καί τώρα, να ποιές είναι οι προς τοποθέτησιν λέξεις.
ΑΚΟΝΤΙΟΝ — ΑΜΗΝΣΙΑ
— ΑΠΑΙΣΙΑ — ΑΠΑΣ — ΑΠΑΘΗ — ΑΡ — ΑΡΤΙΑ — ΑΣ — ΑΣΥΣΤΟΛΑ — ΑΣΦΑΛΕΙΑ.

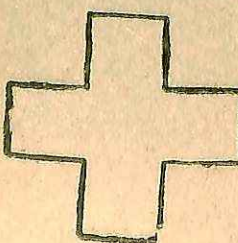
ΓΚΟΡΚΥ.
ΕΛ — ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ — ΕΣΚΙΜΩΣ — ΕΣΤΙ
ΗΡΑΙΑ.

ΙΑΣΠΙΣ — ΙΔΙΩΤΗΣ — ΙΔΡΩΣ — ΙΛΑΡΑ — ΙΝΩΔΗΣ — ΙΡΙΣ — ΙΩΝΙΑ.

ΚΑ — ΚΑΝΑΤΕΣ — ΚΙΟΥΡΙ — ΚΡΑΣΙ.

Με δύο ψαλλιδιές

Με δύο μόνον ψαλλιδιές, χωρίς το σταυρό αυτό σε 4 κομμάτια, και ξαναενώστε κατ' αλφαβητικήν σειράν.

τόπων τα κομμάτια αυτά έτσι ώστε να σχηματισθῇ ένα κανονικό τετράγωνο.

ΛΑΚΩΝΙΑ — ΛΑΥΡΑ — ΛΥΚΕΙΟΝ.

ΜΑΛΛΙ — ΜΑΝΤΑΜ.
ΝΑ — ΝΑΥΤΙΛΙΑ — ΝΥΚΤΑ — ΝΩΠΑ.
ΕΥΛΟΥΡΓΟΣ.

ΟΜΙΛΙΑ.
ΠΑ — ΠΑΝΟΥΡΓΑ — ΠΑΓΑΡΙ — ΠΕΡΟΥ — ΠΛΙΣΕ — ΠΟΤΗΡΙΟΝ.

ΡΥΑΚΙ — ΡΥΑΣ
ΣΙΑΓΩΝ — ΣΚΑΛΙΣΜΑ — ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ — ΣΩΜΑ

ΤΑ — ΤΟΚΙΟ.
ΥΑ — ΥΨΟΣ

ΦΑΛΑΙΝΑ — ΦΥΛΑΚΙΑ.
ΧΑΔΙ — ΧΑΝΤΑΚΩΜΑ.

ΩΡΑΙΑ — ΩΡΙΜΟ.
Για να κάνουμε την... καλή αρχή, σας τοποθετήσαμε τη λέξη ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ.

Καί τώρα σας εύχόμεθα ύπουλην και καλή επιτυχία.

Α. ΔΕΠ.

Οί δύο μισθοί

Ο μισθός ενός υπαλλήλου που είχε ελαττωθῇ το 1938 κατὰ 25 τοις εκατό, αυξήθηκε το 1941 κατὰ 25 τοις εκατό. Επομένως, ο μισθός του υπαλλήλου αυτόν το 1938:

Τὰ μηδενικά

Απ' τα παρακάτω 36 μηδενικά αφαιρέστε τα 6, έτσι ώστε σε κάθε δοκίμια σειρά κατακόρυφη στήλη ή μεγάλη διαγώνιο ν' απομείνῃ ζυγός αριθμός μηδενικών:

Απ' τα παρακάτω 36 μηδενικά αφαιρέστε τα 6, έτσι ώστε σε κάθε δοκίμια σειρά κατακόρυφη στήλη ή μεγάλη διαγώνιο ν' απομείνῃ ζυγός αριθμός μηδενικών:

Τὰ ἀποσιγάρχα

Ένας φουκαράς μαζεύει στο δρόμο αποσιγάρχα και, με τον καπνό τους, σπείρει τσιγάρα, για να καπνίσουν. Με τέσσερες γόπες φτιάχνει ένα τσιγάρο. Ποσες γόπες χρειάζεται να μαζέψω στο δρόμο για να φτιάσω 5 τσιγάρα;

Πόσα παιχνύτσια;

Από ένα τετράγωνο κομμάτι πετσέ, με πλευρές 20 πόντων, ένας παπουτσής βγάζει 6 ζευγάρια παπούτσια. Ποσα ζευγάρια θα βγάλει από ένα κομμάτι πετσέ με πλευρές 40 πόντων;

Ο μικροβιότερος άνθρωπος

Ποιό είναι το πρόσωπο της Αγίας Γραφής, που έζησε περισσότερο χρόνια από κάθε άλλο, κι όμως πέθανε πριν απ' τον πατέρα του;

Τὸ ἄερατο νόμισμα

Τὸ εὐχάριστο αὐτὸ παυνιδάκι δὲν ἀπαιτεῖ πολλὰ πράγματα, οὐτε καμμία ἐξαιρετικὴ ἱκανότητα, κι' ὅμως ὑποεῖ νὰ σὰς ἐπιτρέψῃ νὰ κερδίσετε ἕνα στρούνημα.

Παίξετε μιὰ λεκάνη ἢ ἕνα ὀποιοδήποτε ἄλλο κούλο δοχεῖο, τὸ γεμίζετε κατὰ τὰ 3/4 μὲ νερό καὶ τὸ βάλετε πάνω σ' ἕνα τραπέζι. Ζητάτε κατόπιν νὰ σὰς δώσουν ἕνα κομμάτι σαπουνι, τὸ ὁποῖο τοίθετε μέσα στὸ νερὸ ἕως ὅτου τὸ νερὸ γίνῃ κατὰλευκὸ καὶ ὁ πυθμὲνος τοῦ δοχείου καθαρὸς τελείως ὁλοκαρῶς.

Απευθύνετε τότε στους φίλους σας και τους λέτε να οίξουν ένα απ' αυτούς ένα οποιονδήποτε νομισμα μέσα στο νερό εκείνο, χωρίς έσεις να το ήδητε και χωρίς καν να καττάξετε το δοχείο με την σαπουνάδα τη στιγμή που θα το οίξουν.

Όταν σας ειδοποιήσουν ότι έορξαν τὸ νομισμα γυρίζετε πάλιν προς αυτούς και τους λέτε ότι χωρίς να μετακινήσετε το δοχείο και χωρίς καν να το έγυρίσετε, υπορρίξετε να βρῆτε:

1) Ποῦ ἀκριβῶς βρίσκεται τὸ νομισμα.

2) Τί εἶδους νομισμα εἶνε, καὶ 3) Ποιά ὁδὸς τοῦ νομισματος βρίσκεται πρὸς τὰ ἐπάνω.

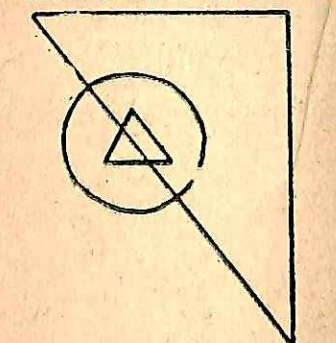
Τὸ πράγμα φαίνεται κάπως δύσκολο, ἀν δνι ἀκατόρθωτο, κι' ὅμως εἶνε ἀπλούστατο, ἕνα ἀληθινὸ αὐτὸ τοῦ Κολούβου.

Παίρνετε ἕνα ποτήρι τοῦ νεροῦ καὶ τὸ βυθίζετε μέσα στὸ θολὸ νερὸ μέχρι ὅτου ὁ πυθμὲνος τοῦ ποτηριοῦ ἀγγίσῃ τὸν πυθμὲνα τῆς λεκάνης. Ἡ σαπουνάδα παραμερίζει φυσικὰ καὶ τότε ὑπορρίξετε ἐλεύθερα νὰ δοῖτε ποῦ βρίσκεται τὸ νομισμα καὶ νὰ ἀποκαλύψετε τὸν ἀληθινὸν πυθμὲνα τοῦ δοχείου.

Απ' τα παρακάτω 36 μηδενικά αφαιρέστε τα 6, έτσι ώστε σε κάθε δοκίμια σειρά κατακόρυφη στήλη ή μεγάλη διαγώνιο ν' απομείνῃ ζυγός αριθμός μηδενικών:

Μονοκονδυλία

Πὼς ὑπορρίξετε νὰ γράψετε τὸ παρακάτω σχῆμα μὲ μονοκονδυλία;

δουλιὰ, χωρὶς διπλασὴ νὰ περάσῃ τὸ μολύδι σας δύο φορές ἀπ' τὴν ἴδια γραμμὴ καὶ χωρὶς νὰ διακοπῇ ποτενὰ ἡ γραμμὴ σας;

Λεξιγίγρος

Ποταμὸ γνωστὸ κυττάζει πρὸς τὸν κάμπο περιζώνει, ἕνα γράμμα τοῦ ἀλλάζει καὶ τὸν κάνει καὶ παγώνει.

Ένα μηχανημα

Στὰ τελευταῖα χρόνια, γρησιμοποιήθηκε πάρα πολλὰ ἕνα μονοκύνιδος μηχανημα ἐσωτερικῆς καύσεως. Τὸ ὄνομα τοῦ εἶνε μιὰ λέξις πενταψήφια, τοῦ ἀρχίζει ἀπὸ Ο καὶ τελειώνει σὲ Ν. Ποιό εἶνε;

Ποιὸς κερδίζει πῶς πολλά;

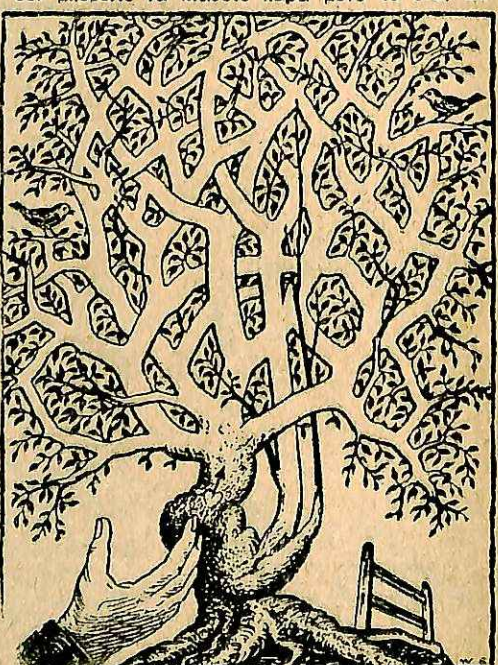
Ο Γ. ἄννης κερδίζει περισσότερα γούνατα απ' τὸν Τάκη. Ο Φώτης παίρνει μισθὸ λιγώτερο απ' τὸ Χρήστο. Ο Χρήστος κερδίζει πῶς πολλὰ απ' τὸν Τάκη, ἀλλὰ λιγώτερο απ' τὸν Γιάννη. Ποιὸς απ' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς κερδίζει τὰ περισσότερα γούνατα;

Τὸ πέταγμα τῆς μύγας

Μπορεῖ ἡ μύγα νὰ πετάξῃ μέσα σὲ ὑγρὸ ἀέρα μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα ὅπως στὸ κενόν;

Πιάστε τὸ πουλί

Σ' αὐτὸ τὸ δέντρο βρίσκονται δύο πουλιὰ, μὰ δὲν μπορεῖτε νὰ πιάσετε πορὰ μόνον τὸ ἕνα, ἀπορρίπτετε τὸ ἄλλο.

Κιμάστε λοιπὸν ἐκκινώντας ἀπὸ τὸ βέλος, χωρὶς νὰ περάσετε δύο φορές ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο.

Οί λύσεις στὴ σελ. 56

ΟΙ ΜΙΣΟΙ ἄνθρωποι ΕΧΟΥΝ ΔΙΑΙΣΘΗΣΙ

Περίεργες καὶ καταπληκτικὲς περιπτώσεις

Σπάνια ἡ ἀστυνομία ζητεῖ τὴ συνεργασία τῶν «κέντριων» γιὰ τὴ διαλεύκανση ἐνὸς σκοτεινοῦ ἐγκλήματος. Κι' ὅταν πέσετε θυμὰ μιὰς κλοπῆς, εἶνε ἀπῆλθον νὰ καταφύγετε στὶς ψυχικὲς ἐπιστῆμες γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ δράστου καὶ τῶν κλοπιμαίων.

Υπάρχει ἐντούτοις μιὰ «δύναμις» ἀναμφισβήτητη, ποὺ ἀεῖζει νὰ χρησιμοποιηθῇ σὲ τέτοιες περιπτώσεις. Εἶνε ἡ λεγομένη «διαίσθησις». Δὲν τὴν ἔχουν δὲ μόνον λίγα μέντρια, ἀλλὰ πολλοί, πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι, ἴσως χωρὶς νὰ τὸ ὑποψιφνται.

Σὰς φέρουν π.χ. τὸ ταχυδρομεῖο. Λέτε: «Υπάρχει ἕνα γράμμα τοῦ ἀδελφοῦ μου». Καὶ πράγματι, μαντέψατε σωστὰ. Πρὶν ἀνοίξετε τὸ γράμμα προσθέτετε: «Ο ἀδελφός μου δὲν εἶνε καλὰ στὴν ὑγεία του». Καὶ διαβάσετε ὅτι ὁ ἀδελφός σας εἶνε ἀρρωστός. Τί ἄλλο δεινμουν δλ' αὐτὰ, παρὰ ὅτι ἔχετε ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένη τὴν πολυτιμὴ ἱκανότητα τῆς «διαίσθησεως»;

Σὰς παρουσιάζουν ἕναν ὑποψφιο συντάριο ἢ ἕνα μέλλοντα μνηστῆρα τῆς κόρης σας. Οἱ πληροφορίες σας εἶνε καλές, τὸ παρουσιαστικὸ τοῦ ἔστις... Κι' ὅμως δὲν τὸν δεχέσθε. Γιατί;

«Εἶνε μιὰ ἀνοησία μου... σκεπτόσαστε... ἐν τούτοις μοὺ φάνηκε πὼς τὸν εἶδα μὲ χειρότερες!»

Τρεῖς μῆνες ἀργότερα, μαθαίνεται ὅτι συνελήφθη γιὰ μιὰ πλαστογραφία. Ἡ διαίσθησίς σας σὰς προειδοποίησε ἐγκαίρως γιὰ τὸν κίνδυνο, μὲ μιὰ ἀπτασία...

Τέτοιες περιπτώσεις εἶνε καὶ ἄλλοι παρὰ σπάνιες. Ὑπολογίζεται ὅτι πῶς πολλοὶ ἀπ' τοὺς μισοὺς καπτοῖκους τῆς γῆς ἔχουν περισσότερὸ ἢ λιγώτερο ἀνεπτυγμένη τὸ χάρισμα τῆς διαίσθησεως.

Ένας νέγρος, ποὺ ἔλασε κατὶ τι, δὲν ψάχνει μεθοδικὰ νὰ τὸ βρῇ, ὅπως εἰμεις. Κάθετα καταγῆς, συγκεντρώνεται καὶ «βλέπει» τὸν αὐτὸ του νὰ βροῖσκη τὸ χαμένο αντικείμενο. Τρέχει ἀμέσως στὸ μέρος ποὺ τοῦ ἀποκαλύφθηκε ἡ αὐτὸν τὸπο, καὶ πράγματι, τὸ ἀντικείμενο βρίσκεται ἐκεῖ.

Ο ἴταλός ἐξερευνητὴς Τσιπριάνι διηγείται ὅτι εἶχε σκοπεῖ νὰ πιάσῃ τὸν ἄνθρωπο.

ΑΝΤΩΝ. Α. ΛΑΣΚΑΡΙΣ

Γυναικολογικά - Μεταδοτικά - Σεξουαλικά.

ΧΡΗΣΙΣ ΠΕΝΙΚΙΛΛΙΝΗΣ

Αθήραφ 11α, 6-8 μ.υ.

Τηλ. 53-807

Κραγιόν Χειλέων
NELSON
ΠΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ...

Τῶσαι κάποτε μερικά βουδάλια καὶ δὲν ἤξερε πὼς νὰ τὰ μεταφέρει στὸ γετονικό χωριό, ὅταν ἔξασα εἶδε νὰ φάνουν ἀσκατοὶ ἰθαγενεῖς, μὲ τὸν ἀσπρὸ τοὺς ἐπικεφαλῆς.

— Έρχόμαστε νὰ σὲ βοηθήσουμε, τοῦ εἶπε ὁ τελευταῖος. Σκότωσε δύο ἀρσενικά βουδάλια κι' ἄλλα δύο θηλυκά.

— Πὼς τὸ ξέρεις; ρώτησε μὲ κατὰπληξ ὁ ἐξερευνητής.

— Μοὺ τὸ εἶπε ὁ μάγος μου. Ο φύλαρχος δέχθηκε κατόπιν συνεννόησε ν' ἀνταλλάξῃ μὲ δύο βουδάλια τὸν πολυτιμὸ αὐτὸ μάγο, ποὺ βροῖσκει τὰς ὀσὶς στὸ Παρίσι, στὸ Μεταψυχικό Ἰνστιτούτο. Ἡ μέθοδος τῆς «μαντείας» τοῦ εἶνε ἀπλουστάτη: Μέσα σ' ἕνα κούλο καλάμι στρογγυλοῖται ἕνα ἄλλο, λίγο μικρότερο, κι' ἀνάμεσα στὰ τριζυμὰ του ἔχειται ἕνα «φωνέ» ποὺ τοῦ ἀποκαλύπτουν τὰ διάφορα γεγονότα.

Στὸ Κρατικό Ταμειυτήριο τῆς Βαρσοβίας εἶχε γίνῃ μιὰ κλοπὴ, γιὰ τὴν ὁποία εἶχαν καταγορηθῇ δύο κυρίες. Ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὰς ἔτυνε νὰ γνωρίζῃ τὸν δίασημο «διαίσθητικὸ» Ὁσσοδιέκυ. Τοῦ εἰρήνησε λοιπὸν ὅτι ἡ κατηγορία αὐτὴ θ' ἀποτελοῦσε τὴν ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ καταστροφή τῆς κι' ἐκείνος, συγκινημένος, δέχθηκε νὰ βοηθήσῃ στὴν ἀνακάλυψη τοῦ ἐνόου. Πῆγε πράγματι στὸ ταμειυτήριο, ὅπου τοῦδεῖσαν μιὰ σάνδα, πάνω στὴν ὁποία εἶχαν μείνει γιὰ λίγη ὥρα τὰ κλειμένα γούνατα. Ἀφοῦ τὴν ὑψάσθηκε ἐπὶ πολὺ, δῆλωσε:

— Βλέπω μιὰ σκηνή... Ένας κύριος μπαίνει ἐδῶ μέσα... Βάζει τὰ χαρτονομίσματα σὲ μιὰ τσάντα καὶ φεύγει χωρὶς νὰ τὸν ἐμπόδιση κανεῖς. Πρέπει νὰμὲ κάποιος ποὺ ὑπηρετεῖ ἐδῶ.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐπισκέφθηκε τὰ γραφεῖα, παριστάνοντας τὸν ἀπλὸ πελάτη. Τὸν ἀκούονθῶσαν ἀπὸ μακριὰ δύο ἀστυνομικοὶ. «Εἰςαφνα, ὁ Ὁσσοδιέκυ τοὺς εἰδείξε ἕνα απ' τοὺς ὑποκλεψέντες. Ἐκεῖνον τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν πῆγαν στὸ διευθυντή, ὅπου ὡμολόγησε τὴν πράξη του. Τὰ κλειμένα γούνατα βροῖσταν κατὸ σπῆτι του.

Τοακινώτερον ἦταν ἡ παρὰ κάτω περίπτωση πού διηγείται ὁ Γάλλος δόκτωρ Ντυβαί. Στὶς φυλακὲς τῆς πόλεως Μπλουά, εἶχε ἀποκτινήσῃ ἕνας κρατούμενος. Εἶχε κομμάτι μὲ τὴν γραβάτα του. Κατὰ σύστασιν τοῦ Ντυβαί, ὁ εἰσαγγελεὺς δέχθηκε νὰ παραδώσῃ σὲ μιὰ «διαίσθητικὴ» νέα ἕνα κομμάτι τῆς μοιραίας γραβάτας, ὁπωλμένο μὲ πολλὰ χαρτιά. Μόλις ἔπιασε στὰ χεῖρα τὴν τὸ μικρὸ δέμα, ἡ νέα τὸ πέταξε μακριὰ μὲ φοικὴ καὶ φώναξε ὅτι «δὲν ἤθελε νὰ τὸ ἀγγίξῃ».

— Μὰ τί εἶνε μέσα; τὴ ρώτησαν. — Κάτι ποὺ χρησίμευσε γιὰ τὸ θάνατο ἐνὸς ἀνθρώπου, ἀπάντησε ἀδίστακτα.

— Μαγιστρί! Πιστόλι!

— Οχι... ἕνα σνοῦ... μιὰ γραβάτα... Κρεμάσθηκε ἡ αὐτὴν ἕνας φυλακισμένου.

— Γιατί βροῖσκαν στὴ φυλακὴ αὐτὸς ὁ κρατούμενος;

— Γιατί εἶχε δολοφονήσει μὲ τὸ δρεπάνι του ἕναν ἀδελφὸ του.

— Καὶ τί τὸ ἔκαμε τὸ δρεπάνι;

— Τὸ πέταξε σ' ἕνα Βάλτο. Κι' ἡ κοπέλλα ὑπέδειξε τὸ ἔρος μὲ τὴν ἀκρίβεια ὥστε ὁ ἀστυνομικὸς ὑπόσταν νὰ βροῦν ἀμέσως τὸ ὅπλο τοῦ ἐγκλήματος.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

Τὸ μικρότερο βρέφος τοῦ κοσμοῦ
Στὸ Δημοτικό Μαιευτήριο τοῦ Λὸς Ἀντζελες γεννήθηκε πρὸ ἡμερῶν τὸ πῶς μικρὸ μωρὸ τὸν κοσμοῦ. Ονομάζεται Μαργκκαρετ Γκουτιερρες καὶ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς γεννήσεως τοῦ εἶχε βάρος μόνον 850 γραμμάρια, ὁποῖα 280 δρῆμα!...

Ο ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΙ' Η ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΧΩΡΙΣΑΝ!

Τὸ θλιβερὸ τέλος ἐνὸς φλογεροῦ εἰδυλλίου

Μιὰ συνθησιμένη εἰδυρία δημοσιεύθηκε τελευταῖως στὶς ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες: Ἡ κ. Ἀἰλιν Λούτερ ἐπῆρε διαζύγιο ἀπ' τὸ σύζυγό της Τζωρτζ Λούτερ, γιὰ τὴν ἐγκατέλειπε ἐπὶ ἡμέρες ὁλόκληρες γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν πελατεία του — εἶνε πράκτωρ ἀσφαλείων. Στὴ δική, ὁ σύζυγος διέτηψε κι' αὐτὸς τὰ παρόνα τὸν κατὰ τῆς γυναίκας του: ὅτι δὲν εἶχε ἰδεάν μαγευτικὴς κι' ὅτι παραμελοῦσε τὸ νοικοκυριό της. Ἀλλὰ ὁ δικαστὴς δὲ βροῖκε ὅλα αὐτὰ ἀδικα, γιὰτί ἐκρινε ὅτι ἡ νέα γυναῖκα δὲν μπορούσε ν' ἀσκοληθῇ μὲ τὸ σπῆτι της, ἐφ' ὅσον ἐργαζόταν κι' αὐτὴ γιὰ νὰ συνεισφέρῃ στὰ ἔξοδα.

Ἡ ἀπόφασίς αὐτὴ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Λὸς Ἀντζελες ἀποτελεῖ τὸ τέλος ἐνὸς ρομαντικοῦ εἰδυλλίου, ποὺ συγκίνησε ὁλόκληρη τὴν Ἀμερικὴ στὰ 1939.

Ἡ Ἀἰλιν ἦταν τότε μιὰ χαριτωμένη νέα 20 ἐτῶν. Τὰ μακριὰ μαῦρα μαλλιά της καὶ τὰ ἀνὰ τῆς μάτιας θὰ μπορούσαν νὰ κολλοῦσαν καὶ ἀνίο... Ἀνέκε στὴν καλλίτερη κοινωνία. Ὁ πατέρας της Σίλας Χέρρικ ἦταν ἐπὶ 40 χρόνια διευθυντὴς τῆς Ὑπηρεσίας κήπων καὶ παρκῶν τῆς Νέας Ὑόρκης. Σὲ μιὰ φιλικὴ δεξίωσι, τῆς συνεόπισαν ἕνα νέο, τὸ Τζωρτζ Λούτερ, ποὺ τῆς ἔκανε ἐπιμονὴ κόρτε. Τὸν συνηπάσθη ἀμέσως.

Οἱ γονεῖς ὅμως δὲν συμφωνοῦσαν καθόλου μ' αὐτὸ τὸ εἰδυλλίον. Ἐπειτα λοιπὸν ἀπὸ ἐπανεληλυμμένες σκηνές καὶ παρρησιῶν, ὁ πατέρας τῆς Ἀἰλιν πῆρε μιὰ κολοπὴ ἀπόφασι: Ὑψαλκίσε τὴν κόρη του στὴν καμὰρα της.

Συγχρόνως ἀπαγόρευσε στὸν ἐρωτευμένο νὰ ξαναπατήσῃ τὸ πόδι του στὸ σπῆτι τους.

Δὲν θὰ περῶν ἔτσι αὐτὸ τὸ πράγμα! δῆλωσε ἐκείνος. Πῆγε ἀμέσως κατόπιν σ' ἕνα δικηγόρο καὶ τοῦ ἀνέθεσε νὰ καταφύγῃ στὸ Ἀνώτατο Δικαστήριον τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι ἦταν παρὰνομὴ ἡ στέρσις τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἀἰλιν.

Ὅλες οἱ ἐφημερίδες ἀσκολοκλήσαν μὲ τὴν ἐνδιαφέρον. σὰν αὐτὴν ὑπόθεσι. Τὴν ἡμέρα τῆς δικῆς, ἡ αἰθούσα τοῦ δικαστηρίου εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ κόσμο. Κι' ἡ ἀπόφασίς ἐδικαίωσε τοὺς δύο ἐρωτευμένους. Οἱ γονεῖς τῆς Ἀἰλιν καταδικάσθηκαν «νὰ ἐπιτρέψουν στὴν κόρη τους νὰ βλέπῃ κατὰ δέχεται ὁποιοδήποτε».

Ὡστόσο ὁ κ. Χέρρικ δὲν ὑποχώρησε. Ἐπέτυχε ἀπ' τὸν οἰκονομικὸν τοῦς γιὰτὸν μιὰ γνωμάτευσι ὅτι ἡ Ἀἰλιν ὑπόφερε ἀπὸ μιὰ μυστηριώδη ἀρρώστια καὶ τὴν ἔκλεισε σὲ μιὰ «κλινικὴ» κρεμάσθηκε δὲ καινούργια ἀπόφασίς τοῦ δικαστηρίου, γιὰ νὰ μὴ μὴρῇ ἡ νέα νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ πατρικὸ τὸ σπῆτι.

Τέλος, στὶς 5 Ἰανουαρίου 1940, ὁ Τζωρτζ Λούτερ ἐπῆρε τὴν μεγάλη ἀπόφασίς κι' ἀπῆλθεν τὴν ἀναπημένη του. Ένας ἄλλος, μετριοφρονέμενος σὲ γραμματοκομίστη, χτύπησε τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας, γιὰ νὰ εἰσποήσῃ τὴν κοπέλλα ὅτι ἦσαν ὅλα ἔτοιμα. Ἐκεῖνη κατέβηκε κρυφὰ ἀπ' τὸ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας ἀνέβηκε σ' ἕνα ταξὶ ποὺ περιμένα ἀπ' ἐξῆς... καὶ δὲν λίγο ὁ φωτορεπόρτερ τῶν ἐφημερίδων — ποὺ τὸ εἶχαν πάρει μυρωδιά — ἀποθανάτιζαν μὲ τὸ φακό τους «τὸ Ρωμαῖο καὶ τὴν Ἰουλιέττα τοῦ 1939» τὴ στιγμή ποὺ ὑπογράφαν στὸ βιβλίο τῶν γαμῶν τῆς Δημοκρατίας.

Ἀλλοίμονο ὅμως!... Ὅσα κι' ἂν ἔλεγε οἱ ρομαντικοί, μιὰ καλυδὴ καὶ δύο καρδιές δὲν ἄρκουν γιὰ νὰ ἐξασφαλίουν τὴν εὐτυχία! Τὸ ἀντράγγιο ἐγκαταστάθηκε στὸ Λὸς Ἀντζελες καὶ δὲν ἄρνησε νὰ γνωρίσῃ μενᾶς ἐκονομικὲς δυσχερεῖς. Ὁ σύζυγος προσπαθοῦσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα κάνοντας δοφάλλειες καὶ πουλώντας στὰ σπῆτια ηλεκτρικὲς σκουπες. Ἐπίσης ἡ Ἀἰλιν ἀνέλαβε τὴν ἐπιστάση ἡλεκτρικῆς σκουπης γυναικῶν. Ἀλλὰ δὲν τῆς ἔμενε ἔτσι καίρορ ν' ἀσκοληθῇ μὲ τὸ σπῆτι της. Ὁ σύζυγός της γκρίνιαζε. Κι' ἐπιτέλους τὸ ρομαντικώτερο εἰδυλλίον τῶν Ἠνῶν. Πολιτείων κατέληξε στὸ πιεζότερο διαζύγιο.

Gov

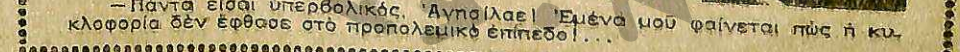
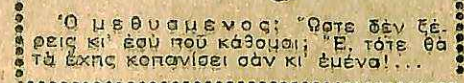
»Όταν τα ξανάνοιξα, η όπτασία μου έγινε κακή. Άκουσα τόν έλαφοό κρότο του ελινούγατος στον τοίχο πούκλεινε. Ύστερα τα βήματα πού σβύλωνε και το τσιόξιμο της πόρτας. Στο τέλος όλα ξανάνισαν ήσυχα και σιωπηλά. Δέν έβραυ πόσην ώρα έμεινα έτσι χωρίς άναπνοή και χωρίς κίνηση. Κατά την αύτη όωρα, πασικλήμα, άμ!

» Ἐπεσα στήν καρτέλα μου. Ὁ κόμης
δεν εἶχε νησιό. ... Κι' ὅμως τὸν εἶχα δι-
εῖν. εἶχε ρολὶ σὺν τοῦ κρεβάτι μου, εἶχε ἀνα-
στροφικὰς τίς κουτινὲς μου, μὴ ὡς ὅσοι πο-
τὴ ἀπὸ τῆ στιγμῆς πού οἱ τοῖς ἐκείνου ἄν-
τρως. ... Ἀγανὸς οἱ τοῖς ἐκείνου ἄντρες ὅν-
τησαν ὁ κόμης καὶ αἱ δύο φίλοι του, ὁ Ἰο-
ράτιος μὲ τὸ Μάξ καὶ τὸν Ἑρρίκο, πού εἶ-

μο. Καίμενος κρύτος δὲν ἀκουγότανε σ' ὅλο
τὸν πύργο. Ὁ Μαλαῖος εἶχε, χωρὶς ἄλλο,

»— Ἀλήθεια. ἔγχε, περισσότιστα, δὲ καὶ

.....

Σ. Γ. Ζ. Πάλλαν: Ο γάμος ανδρείβηται έξ αλτίας του πολέμου. "Όλα τα άλλα είναι πολυ-πραγματούνη. Χωρίς λόγο κι' άφορη! Άκουη η Ιστορία είναι άλβητη. Πολλά τέτοια συνέβη-σαν τώ καιρψ εκείνη. "Αν διαβάσεις τόν κ. Παλαιολόγου, θά βρείπτες ότι κάτι παρόμοιο συνέβη και σ' άλλο γεωγρψ έρωτευμένον. Τα κτικίον άναγνώστη ην. Ένταύθα: Ζη-τάτες άδελφείας και παραρδόμεας εκεί όπου δεν υπάρχουν. Δεν έχετε καμμία πιο σθερόην άπα-σχολήσι; Β. Μείβεν αρθρψ ην. Μείρανα: Εύ-χαρίστως θά σάς ποιήη τη γνώμη μας γι' αυτό. Άλλα δεν δημοσιεύομε. Κ. Χαλκιογανινά: κη. Ηράκλειον: Θά σάς εγγράωωμε μόλις λάβωμε τα χρήματα. Η τρίμηνη συνδρωή έ-νε, 12.325 δραχ. Σ. Τ. Πολυμίστον. Έν-ταύθα: Τα μυθιοτηριάτια μας σέ λίγο τελειώ-νουν και θ' αρχίσομε άλλα με συνέχεις σέ πολλές σελίδες κάθε έξδομάδα. «Άντ υ Γκό-γλω», Ουδδ Ζεδάν, Σουδάν: Τα διηγητήρια σάς ύπερπούν σέ πολλά σημεία. Τους λείπει η όμολή άφήγησις και η συνθεσις. Διαδασεί-τους καλούς διηγητωγράφους μας. «Άνα γνψ στή ην»: Η «Σάτυρα», και τώ «Αύτο γιά σένα άγαπημένη μου...» είνε πρωτόλεια και δεν αξίζουν πολλά πράγματα. Δεν βρείομε να έχετε ταλέντο. Σ. Λ. ας, Καλλιθέα: Η «Μετα-θανάσις» είνε άκατανόητη. «Άνυπόμω-νον», Θεογικήην: Ζητήσε πληροφωρία από την Γραμματεία της Αρχιεπισκοπής 'Αθηνών. Η. Ρεκαμιά, Ένταύθα: Αυτοούμεα πού δεν μπορούμε να σάς εξηγητήσωμε. «Παλαιόν Άναγνώστη ην». Σεβάβια, 'Ηλείας: Τά τεύχη πού σάς λείπουν υπάρχουν στα γραφεία μας. Τιμή έκάστου τεύχους η σημερινή. Στείλ-τε σ' τα χρήματα με ταχυδρομική έπιταγή. Νί-τσσαν Η., 'Αλεξ'πολι: Σέ λίγο τα νέα μυθιο-τηριάτια πού θ' αρχίσομε θά έχουν πολλές σελίδες. Σάς εύχαριστούμε γιά τά καλά σας λόγια. Χίου: Δεν γνωρίζομε, δυστυχώς, πώ-τε έορτάζει τά γενεθλία της ή Εσπασίνη Μάρ-γκαρετ Τρουμάν. Στείλτε τώ γράμμα μέστω π' Αμερικανικό Προξένειο. Τ. Μηλίου, Έν-ταύθα. Λόγι τεχνικοί μας άναγκάζουν νά δη-μοσιεύωμε 17X17. Πολλές φορές δημοσιεύσαμε τη διευθύνη τώ Μτόγκερτ. Της Joan Fontaine είνε Fox Film Studios, Hollywood Calif. Π. Άν-τώ νω γλω, Θεογικήην: "Όχι καλά. Α. Ζω-γρψφω. Κόκκιο Μετόχι, Χανιά: Τα σχέ-δια τών σαυρολέων δεν είνε έπιτυχή. Δεν ένεκρίθωμε. «Δύο Φίλους, Μ. Ρ.», 'Ιωάν-νους: Η φωτογραφία είναι μικρή και όχι κα-λώς καθαρή. Εύχαριστούμε, άλλα δεν μπορού-με νά τη δημοσιεύωμε. Κ. Κούντ, Θεογί-κην: Τα σχέδια τών σαυρολέων σάς δεν μά-αρέσαν. Έπίσης τα τετραγωνίδια πρέπει να-σάσι. 17X17. Δεν ένεκρίθωμε. Μ. Ν. Λ., Πει-ραιά: Αυτοούμεα ελλικρινόμ πού δεν μπορούμε νά σάς εξηγητήσωμε. Η λ. Αρβαντι-δην, Θεογικήην: Γιατί κουρασθήκατε να γρά-ψετε. Ενα μυθιοτηριάτια σάς σέ έξη σελίδες τε-τρασίου; Συνήθως τά μυθιοτηριάτια δεν είνε τόσο μεγάλα. Έπίσης, άφήντες την έκλογή των όνομάτων των ήρώων σας σ' έμάς. Δυστυ-χώς όμως δεν είχαμε άρκετο καιρό γιά τούτα πολλά βαφτίσια. Γ. Άγγελος κό πο-ζων: Καλό τώ ποιηματάκι σας. Είμαστε βέ-βαιον πώς θά γράψετε καλύτερα. Ζ. Β. ε-λίου δην, Β. Ναύσταθμον: Τα τετραγω-νίδια τών σαυρολέων πρέπει να είνε 17X17. Στείλτε μας τά σκίτσα σας και άν είνε πο-μνη γιά τά καλά σας λόγια. Ι. Ν. Πανα-γιά, τώ κη, Άγκυλωανά: Δεν μπορούμε νά σάς δημοσιεύωμε, γιατί όπως λέτε είνε «μπαρβατικά και άνορθωγράφητα». «Όδ υ σ-σέ», Βέλλο: Δεν ένεκρίθη. «Τα κτικί-ον», Άν αν γνψ στή ην», Πάτρως: Ζη-τήσε πληροφωρία από τόν Έλληνοαμερικανί-κον Συνδωστήον, όδως Τζώρτζ, αριθ. 6. 'Α-θίνας. «Ε ρη μων Ζή στή ην»: Η έκκασα στην έξέτη ην γυναικά μου δεν είνε σάς πανούμνη χραιομία. Α. Παπαανικό-Κών'πολιν: Αργότερα πιθανόν να δημοσιεύ-ω αν Χαρμπίη. Ό Τσάρλι Τσάπλιν γρψφική έταμια. Έχει δικά τώ κινηματο-σχόλλογοντι. Έκεί λοιπόν να γράψετε. Β. ερ-γιά τά καλά σας λόγια. Η σάς εύχαριστούμε ένεκρίθη. Α. Σπαντιδην: Εύχαρι-στεσούμενος, Αρκετά καλό. Διαδασεί: Έλλαντες. Δεν ένεκρίθη. Χ. Πετράν. Ένταύθα: Δημοσιεύομε τέτοιου είδους άγγελίες. Α. νισίδη, Δ. Γυμνασίους: Πολλά, πά-ρα πολλά όρθωγραφικά λάθη γιά ένα μεστήη Γομνιστήν, έστα και αναίδη! Κοντίλτα, Άαυρούσιον: Πολύ άτεχνω. Πρέπει να μάβετε πολλά πράγματα. Άσκηθήτε. Μ. Σού-ντ ην, Τρίπολιν: Ήταν άλλοτε συνεργάτης μας. Δεν γνωρίζομε την διευθύνη τών. Στείλ-τε μας τά σκίτσα, γιά να δοίμε άν είνε καλά. Μ. π. τ. α. ρ. ν. Θεογικήην: Εύχαριστούμε. Δεν δημοσιεύομε συνεργασία, γιά τους λόγους πού άναφέρωμε στο περασμένο τεύχος. Είνε πολύ άτεχνος.

Ἡ ἱστορία τοῦ Χασάν Μπιν Σαμπάχ, τοῦ «Μεγάλου Δολοφόνου», φαίνεται ἀνταρθεύς. Κι' ὅμως ἐνὶ γεγονόσι ὅτι διώκεται βασιλεῖα τῆς Ἀνατολῆς ἔβρισαν τὸν πολὺν καιρὸν ὑπὸ τὴν τρομοκρατία αὐτοῦ καὶ τὸν φοβερὸν «Δολοφόνου» του.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 11ου αἰῶνος, ὑπῆρχεν ὁ Νισαοπούρ τῆς Περσίας ἕνας σωφρονιστὸς γέρονς Ἰμᾶμης ποὺ δίδασκε τὸ Κοριανό. Τρεῖς ἀπ' τοὺς μαθητὰς του, ὁ Οὐλ-Κανιμά, ὁ Νικάμ-οὐλ-Μουλλκ καὶ ὁ Χασάν Μπιν Σαμπάχ, συνδέθηκαν μὲ στενὰ φιλία καὶ ᾤκησθηκαν νὰ μελυνοῦν τὸν βίον πιστοὶ καὶ νὰ βοηθῇ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ὅταν θ' ἀποκυττώσιν διὰ τὴν ἀρετὴν. Μετὰ τὴν τέσσαρον ἡμέραν ὁ Νικάμ ἐγέννητο ἄνδρ' ἑνὸς Περσία καὶ ὑποστράφηκε τοῖς φίλοις του. Τὸν Χασάν μάλιστα τὸν ἔπρεπε στήν αὐτὴ καὶ τοῦδους μία καλὴ ἑστί. Μὰ ὁ Χασάν ἦταν δόλιος καὶ μὴ ἀνθρώπος καὶ μὴ μὲρα ἀποκαλύφθηκε ἡ συνεισνοχὴ τοῦ οὐ μὴ συννημοῖα, κι' ἐστὶ ἀνὰ ἀναγκάσθηκε νὰ βροπτεῖται στήν Αἴγυπτον.

Στην Αιγύπτου, ὑπάρχει τότε μία υιοθεσία (ἑταίρεση) ἀναρχικῶν, μετὰ πολιτικό-οὐροκρατικὸν χροιάκιτιρα: τῆς αἰρέσεως τῶν Ἰουδαίων. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐπεδείχθησαν ἀποκρίσεως δύναμις ἀπολύτη πᾶν ὡς ἅλας τίς, γειτονικῆς χώρας, χραιοποιῶν ὅλους τὴν αὐτὸ τοῦ φόνους καὶ τίς διηγετῆρας. Δὲν κατέφεραν ὅμως νὰ ἔρουν ὁπαδοὺς ἀφωσιμένους καὶ πρέβουν πᾶν νὰ θυσιάσουν τὴ ζωὴ τους γι' αὐτὸν τὸ σκοπὸν. Ἐτοί, τὸ ὄργανον ἀδρανέουσι. Ὁ Χασάν ἐγίνε ἀρχηγὸς τῆς καὶ σκέπηκε νὰ δημιουργήσῃ ἕνα Παράδεισον ἐκείνου ἀπρόσιτο μέρος, νὰ τὸν δελεῖσῃ μία φορὰ στοὺς ὁπαδοὺς του κ' ἐπειτοὶ τὸν πᾶν τὴν ὅτι ἐπρέπε νὰ θυσιάσουν τὴ ζωὴ τους στὸν κοινὸ σκοπὸν γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν ἐκεῖ!

Ἀφοῦ καταστράφηκε τὸ σκεδὸν τοῦ, ἔκαμνε ἕνα ταξεῖδι εἰς τὴν Περσίαν. Ἀν' ὅπου περνοῦσε, προσελίττει καὶ καινούργιους ὁπαδοὺς. Στὴ μακρυνὴν κ' ὀρεῖν ἐπαρχίαν τοῦ Τζιλαν, στὶς ἀκτὲς τῆς Κασπίας, βρῆκε τὸ μέρος καταλλήλου γιὰ νὰ ἐγκαταστήσῃ τὸ γενικὸν στρατηγεῖο του. Ἐκτίσθη, αὐτὸ τὸ σκοπὸν τὴ «ὠμαλὰ τῶν Γυλν» νὰ φέρουσι πᾶν στὸ θοῦνν Ἀλαμουτ. Ἰαχυρίζεσθαι πῶς ἦταν ἀπόντος τῶν μεγάλων Ἰαμνῶν προωριζόμενος νὰ διαφύγῃ τὴν ἀθλητὴν Πιστὶ. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπόν του, γιατί μὴ ἴδουσε πάντοτε πῶς ἀπὸ μία κουρτίαν πᾶν εἶχαν ἐπονυμῶσι «ὠατεῖν Ἰαμν».

Στὴ διδασκαλίαν τοῦ μίλουσε συχνὰ γιὰ τὸν Παράδεισον καὶ συχνήρως εἶχε βαλεῖ σκαλᾶνους νὰ φτῆσουν τὸν ἐπιγεῖο παρὰ τοῦ ὁπαδου, μὲ τὴν διεθυνσίαν λίγων πιστῶν ὁπαδων. Μία μεγάλη κοίλαδα κρυμμένη ἀνάμεσα στὰ γύρω θοῦνν ἄλλας ἀτάλεια ὠσι. Γεμίει ἀπὸ κήπους, συντριβάνια, κισκία, ὀπωροφόρα δέντρα. Ἐπὶ ἐκεῖ ἔλουν, μὲ μέρη, ὁ Χασάν συνκεντρώει ὅλους τοὺς ὁπαδοὺς του στὴν πεδιάδα κάτω ἀπὸ τὸ Ἀλαμουτ. Κ' ἀνήγγιλλε ὅτι δὲν γινόταν ἡ τελετὴ τῶν ἐγκαίνων τῆς πρώτης ἐπισκέψεως τῶν πιστῶν ὁπαδων αὐτῶν στὸν Παράδεισον. Ὁ ἀνὰ γινῶντι αὐτῶν ἐπυτιχημένοι - εἶπε - θα εἰσναγυρίαν γιὰ νὰ δινηθῶν στοὺς ἄλλους δόξα εἶδαν.

Πᾶντος τοῦ γενικοῦ γλᾶντι καὶ στὸ φαγοπότην πᾶν ἐπακολούθησε, φρόντισε νὰ πᾶν

κώρη με χείρες μερικώς φαντικούς νέους, κι όταν αποκοιμήθηκαν καλά τους μετέφερε στον «παράδεισο» του.

Να πώς περιγράφει αυτή την 'Εδω ό περίφημος εξερευνητής Μάρκο Πόλο, που είχε την τύχη να την επισκεφθῇ ἀργότερα, μετά το θάνατο του τελευταίου διαδόχου του Χασάν:

«Ήν μία θαυμάσια κοιλιά, ἀνάμεσα σέ δυό ψηλά βουνά, ο Σαμπάκ είχε δημιουργήσει ἕνα κῆπο μαγευτικό, γεμάτο ἀπό κάθε εἶδους ὠραία φρούτα καί μυρωδάτα λουλούδια. Παράτιστα χρυσοστόλιστα ψιφιδόντουσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σὸν παραμυθένينو κῆπο. Μέσα σ' αὐτά, ἀνεβάζουν δι' ἀρκὰς κρασί, γάλα, μέλι καί καθαρό νερό... Οἱ κάτοικοι τοὺς πᾶν ὁμορφες κοπέλλες, πού χορεύαν, τραγουδοῦσαν κι' ἐπαίζαν μουσικὴ περίτεχνα. Ντυμένες με πλούσια φορέματα, περνοῦσαν τὸν καιρὸ τοὺς διασκεδάζοντας, μέσα στὸ φαντασμαγορικὸ περιβάλλον».

Ο Σαμπάκ ἄριστος ἦν ἐπὶ 2-3 ἡμέρες τοὺς λίγους ὁπαδούς του εἰς διαλέξει. Ἐπειτα τοὺς ἐναναγκάσας τὴν ῥῆσιν ἐπὶ τῆς πῶς αὐτοὺς πᾶν ὁμορφες καί τὴν ἄλλην μέρα, τοὺς συστήσας νὰ διηγηθῶν σ' ὅλο τὸν κόσμον τὴν ἐπισκεψὴ τοὺς στὸν Παράδεισον. Καί τοὺς ἐξηγῶς ἐπὶ ὁ μόνος πρῶτος γιὰ νὰ ἐξαπατᾷ ἐκεῖ, ἦταν νὰ τρέχουν γιὰ τὴν ὑπέρστα του.

Ἐταί, δημιουργήσαν τὴν πῶ ἀφωσιωμένη καί φανταστικώτερη συμμορία ἐγκληματιῶν ἀπ' ὅσας ἀναφέρει ἡ ἱστορία. Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ ὀνομαζήθησαν «Δολοφόνοι», ἢ «Χασιοὶν» γιὰτὶ κἀνέιναν χάσις.

Ἡ ἔξοδός του ἀπὸ τὴν κῆπον ἔταί ἀπ' τὴν Τουρκίαν ὡς τὴν Κίνα. Κάθε βασιλεὺς ἡ πριγκίπισσα, πού ἀρνεῖται νὰ τὸν πληρώσῃ ὑποτέλειαν, ἔπρεπε θύμα τῶν δολοφονῶν του. Κάποτε, ὁ ἰαχυρὸς Σουλτάνος τῶν Σελτζουκιδῶν, τοῦ μῆνους νὰ δώσῃ ὑποτάκτον Ἐμπρὸς στὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Σουλτάνου ὁ Σαμπάκ διέταξε ἕνα ἀπ' τοὺς ὁπαδούς του νὰ πῇ σ' ἕνα βαρβαρὸν. Ἐκεῖνον ὑπῆκουσε ἀδιστακτικῶς! Ἐνὰς ἄλλος, κατὰ διατάκτον τοῦ ἀρχηγού του, τράβηξε ἕνα μαχαίρι κι' ἔκοψε τὸ λαιμὸν τοῦ! Ἐπειτα ὁ Σαμπάκ γύρισε στὸν ἀπεσταλμένον, πού εἶχε πᾶνῶς ἀπ' τὴ φρίκη, καί τοῦ εἶπε ἄλλα:

— Ἐξω 70 χιλιάδες τέτοιους ἀνθρώπους. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπάντησί μου στὸν κύριόν σου!

Μαζὶ μετ' τὴν ἐξάλπισιν τῆς τρομοκρατίας του, μελετοῦσε συνεχρῶς καινοῦργιες («ἐπιστημονικῆς» μεθόδους δολοφονίας).

Ὅταν κάποτε θέλῃς νὰ ἐξαποτρέψῃ ἕνα ἱμάδι, πού ἔστειλε ἕνα μπουκέτο λουλουδία, πού ἔσκασαν ὡς τὸ ἀγγεῖμα καί τὸν σκότωσαν. Ἐνα ἀπ' τὰ πρῶτα θυμάτα του ἦταν κι' ὁ βεζύρης τῆς Περσίας, ὁ παλιὸς τὸν φίλος!

Ἄλλοτε πάλι ἔστειλε μία σκλάβαν σ' ἕνα πριγκίπισσα τοῦ Χορσάν, ἡ ὁποία τὸν ἀγάπησεν, τὸν κρατοῦναις στὸ λαίμω μὲ τὰ νύχτια τῆς, δουτυγμένα σὲ δυνατό δηλητήριο καί τὸν θανάτωσε.

Ἄλλῃ στανική ἐπινόησις τοῦ Χασάν ἦταν ἕνα μπουκαλάκι μετ' ὀσμῶν φαρμάκου, πού ἔφερεν μαρτυρικὸ θάνατον σ' ὅποιον τὸ μύριζε μίαν φορὰ.

Ὁ Σαμπάκ πέθανε ἐπὶ ἡλικία 90 ἐτῶν.

Ἡ ἐγκληματικὴ δράσις τῆς συμμορίας αὐτῆς διήρκεσε 200 χρόνια μετὰ τὸ θάνατον τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς. Ὅκτω «Μεγάλοι Δολοφόνοι» πέρασαν ἀπ' τὸ ὄνομόν τοῦ Σαμπάκ. Ἡ ὀργάνωσις εἶχε δημιουργήσει πολλὰ κέντρα, ἕνα ἀπ' τὰ ὁποία, τὸ σπουδαιότερον, ἐρισκόταν στὴ Συρία. Παρ' ὅ, λες τῆς προσοχθείας πού εἶχαν καταβληθῇ, κανεὶς δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ τὴν διαλύσῃ.

Ἐπὶ τέλους, τὸ 1256, ὁ βασιλεὺς Χου. λαγκού Χάν ἀποφάσισε νὰ ἐξοριζήσῃ αὐτὸ τὸ αἶμας μίαν γιὰ πάντα. Πολιορκήσας λοιπὸν τὸ φρούριον τοῦ Ἀλςμουτ, τὸ κυριεῖας ἐσφάζει τὸν τελευταῖον «Μεγάλον Δολοφόνον» Ρουκναντὶν καί τοὺς ὁπαδούς του καί γκρεμίζει τὸν πύργον. Ἡ βασιλεία τῶν «Χασιοῖν» εἶχε τελειώσει.

●●

Πόσον καιρὸ χάνουμε χάσις

Μία περίερνη ἀμερικανικὴ στατιστικὴ ὑπολογίζει ὅτι χάνομε ἕνα μεγάλον μέρος τῆς ζωῆς μας σὲ πράγματα ἀσφαιντά.

Ἐνὰς ἀνθρώπος πού θᾶναι στὴν ἡλικία τῶν ἑβδομηκοντα χρόνων χάνει, συμφωνο μ' αὐτὴ τὴ στατιστικὴ, 2½ χρόνια περιμένοντας τὰ πιάτα τῶν φαντῶν πού θὰ τοῦ σερβίρουν στὸ τραπέζι! 1 χρόνο γιὰ νὰ ἀπκνῆται ἀπὸ τὸ κάθισμα τοῦ καί νὰ πηγαίη ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα του, ὅταν χτυποῦν, 1½ χρόνο γιὰ νὰ πᾶν ἀπὸ τὸ αὐτὶ του στὸ γραφεῖο ἢ τὸ ἐργαστασίον, ὅπου ἐργάζεται 2 μῆνες γιὰ ἀσκοπεῖς ἐρωτήσεις καί ἀπαντήσεις κατὰ τὴ συνομιλία του καί 1 μῆνα γιὰ ν' ἀπαντᾷ σὲ ἀσκοπεῖς ἐπίσης τηλεφωνικῆς προσκλήσεως.

Πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων, ὁ

«...» Χένρου Κέιζερ, απολογη-
θηκε εμπρός στην 'Επιτροπή
Εμπορικής Ναυτιλίας της Ου.
... . Ο άνθρωπος αυτός,
που νοσηλεύει στα έρυστα,
... . Τόσοι άνθρωποι, που
... . Χάρη στα ο-
... . κείριον οι Σιμαχοί της
Μάχης του 'Ατλαντικού και κατό-
... . νιν του Ειρηνικού, είχε κατη-
... . γορηφί απ' τους έχθρους του
... . ότι υπήρξε ένας, απ' τους κε-
... . δασκόπου εκμεταλλευτάς του
... . πολέμου! Του είναι ότι το
... . κέρδη των ναυπηγείων του π.
... . σαν 80 φορές μεγαλύτερα απ'
... . το κεφάλαιό του!

«Γραμμικά, κέρδια σέ μι-
... . ρικές δουλειές, άλλα ζημιώθη-
... . κα σέ άλλες - απάντος ο Κέ-
... . ζερ. Δεν υπήρξε εκμεταλλευ-
... . τής κατ' τον πόλεμο, άλλα πα-
... . τρώτης».

«Ο κατασκευαστής των 'Λιμ-
... . περτυ» είχε σήμερα 64 έτών
... . υψός: με αθλητικό σωμα κα-
... . βάρος 114 κιλά. Δεν έχει ούτε
... . μια τρίχα στο φυλακρό κεφάλι
... . του. Τα ματιά του, που λημ-
... . πουν πανορά, κρύβονται πίσω
... . απ' τα ματογυαλιά του.

«Ο Κέιζερ ήταν το τέταρτο
... . παιδί ενός μικροπαπουτζί, γε-
... . μανικής καταγωγής. Πέρασε
... . δύσκολο παιδικό χρόνιο σέ μι-
... . κρήρ πολύ της πολιτείας της Ν.
... . 'Υόρκης κι' άρχισε να εργάζε-
... . ται από 12 ετών, ως κληίτης
... . ενός μεγάλου καταστήματος
... . 'Επειτα προσελίθη σ' ένα
... . φωτογραφείο. Μιά μέρα, ανά-
... . ηψε κεραυνόβόλα μια κοπέλα
... . που είχε πάει να φωτογραφη-
... . θή και ζήτησε αμέσως το χέ-
... . ρ: της. «Ο πατέρας της του ά-
... . πάντησε ότι θα του την δώσει
... . όταν θα γινόταν αρκετά πλου-
... . σιος ώστε ν' αν' αποκρίνεται
... . στις ανάγκες της. «Ο Κέιζερ
... . έπεσε πλέον με τα μούτρα σ' τη
... . δουλειά, έβαζε κατά μέρος ό-
... . σς κερδίσει, ρίχτηκε σέ κερδο-
... . σκοπικές επιχειρήσεις... Τέ-
... . λος μάζεψε αρκετά χρήματα
... . κι' μπόρεσε να παντρευτή την
... . έκλεκτή της κορδιά του.

Έχουν περάσει 40 χρόνια
... . από τότε. Η κ. Κέιζερ έχει υψί-
... . νει μια χοντρή κυρία, που ζυ-
... . γίζει σχεδόν όσο κι' ο άντρας
... . της. Κι' όμως ο Κέιζερ έσκα-
... . λουθεί τις περιποήσεις και τις
... . διαχυτικές των πρώτων η-
... . μερών του εδωλλίου τους...
... . Δεν χωρίζουν ποτέ. 'Επειδή
... . κ. Κέιζερ υποφέρει από ναυτί-
... . σος αεροπλάνο, ο άντρας της
... . κατήγγνε τα αεροπορικά τα-
... . ξείδια. Όταν πρέπει να τε-
... . λειώση μια έπεινούσα υποθέ-
... . σει χρησιμοποεί το τηλεφώνο. Κα-
... . θέν διατάζει να κρατηθ' επί-
... . ψρες, αν χρειάζεται, την τη-
... . λεφωνική γραμμή Νέας 'Υόρ-
... . κης - 'Αγίου Φραγκίσκου. Δεν
... . κάνει καμιά οικονομία σ' το
... . τηλεφώνο. Κάθε χρόνο, η έπι-
... . χειρίσις του πληρώνει 250.00
... . δολάρια γιά τηλεφωνήματα.

«Ο Κέιζερ δεν έμεινε πιστό
... . στη γυναίκα του έξινο, αλλά
... . και σέ μι' άλλη νεανική τρι-
... . γάνη! Το πράσινο χρώμα. Το
... . θυμίζει το θρανίο του σχολείου

~~~~~

Αίσθητικόν 'Επιστημονικόν
'Εργαστήριον
Βερνάρδου 12x
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53 674

Αναλαμβάνει την εξέλιψη,
... . όλων των δυσμορφιών του
... . προσώπου, ως και την ριζική
... . απορριχθών εξασφαλίζει τή
... . ρυτίδα, ούλας, ένκοσμητα
... . στήματα (πανάδες) στήματα
... . γυλώσιους και θεοσπεύει τή
... . εξοχίωσιν

... "Ολα τα γράσειαν τῶν πο-
λυκριμένων διευθυντῶν τῶν ἐρ-
γοστασίων του τοῦ ἰδιαίτερου τοῦ
διαμερίσμου, καθὼς κι' ἐκεῖνον
πρὸς διατηρεῖ στοὺς ξενοδοχεῖας
(Κοῦαλτορφ - Ἀστωρία) γιὰ τὰ
ταξείδια του στὴ Νέα Ὑόρκη
εἶνε ταπετριομένη ἐντελὴς
μὲ πράσινο χαρτί. Κι' ἡ κ. Κέι-
ζερ, γιὰ νὰ εὐχαρίστησῃ τοὺς
ἀντρά της, διαλέγει πάντα
πράσινα τουαλέττες.

Πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο ὁ Κέι-
ζερ ἦταν ἐλάχιστοι γνωστοί
στὴν Εὐρώπῃ. Ἐφθίονε δρο-
μίους γεφυρὸς καὶ φράγματα
Πολλὰ ἀπ' τὰ ἔργα του θεω-
ρήθηκαν ἀπ' τοὺς τεχνικοὺς ἀ-
πείστευτα θαύματα. Εἶχε ἀλλω-
στε εἰδικευθῇ σὲ κατασκευὴ
ποῦ ξέφευγαν ἀπ' τὴ ροή των
ὅταν ἄλλοι βιομηχανοὶ ὀλιώ-
ναν (Ἀδωνάντιν), αὐτὸς ἀπαν-
τοῦσε: «Ἡ λέξις ἀδυνάτο πο-
δὲν εἶνε ἀμερικανική!»

Προηγούμενως, χρειάζοντου-
σαν πολλοὶ μῆνες γιὰ τὴ ναυ-
πήγησι ἐνὸς πλοίου. Ὁ Κέιζερ
ἄρχισε νὰ φτιάχνῃ «τὴν σειράν
τὰ κομμάτια τῶν» (Ἀμπερτου-
κι) ἔπειτα τὰ μετέφερε καὶ τὰ
ἐφόρμαζε στὴ θέσι τους μὲ πε-
λώρια βαρούλκα, ἱκανὰ νὰ ση-
κώσουν 60 τόννους. Σιγά-σιγά
ὁ χρόνος τῆς ναυπηγήσεως πε-
ριωρίσθηκε ἀπὸ 6 μῆνες εἰς
4 ἡμέρας καὶ 15 ὥρες. Ἀλλὰ
2 ἡμέρες ἀρκοῦσαν γιὰ τὴν ἐ-
σπερική διόρθωσιν. Καὶ τὸ
πλοῖο ἦταν ἑτοιμὸ!

Στὸ κρισιμώτερο σημεῖο τῆς
Μάχης του Ἀτλαντικοῦ, ὅταν
τὰ γεωμετρικά υποβρύχια ἀν-
δεκάζονταν τὰ συμμαχικά ἀκά-
τη, ὁ Κέιζερ συνέλαβε μίαν
ἰδέαν μεγαλοφυῆ. Γιὰ νὰ ἐξ-
ασφαλίσῃ τὰ Ἡνωμένα Ἐθνῶ-
ν τὴν κυριαρχίαν τῶν θαλάσσι-
ων χρειάζοντοσαν ἀπαραίτητῶς
50 ἀεροπλανοφόρα. Ἡ ναυπή-
γησι τους, μὲ τίς κλασσικὰς
μεθόδους, ἦ ἀπαίτουσε... 50
ὁλόκληρα χρόνια!

«Ἐνῷ θὰ φτιάξω ἀεροπλανο-
φόρα στὴν σειρά, ὅπως τὰ φο-
ρτῆγά μου», προτίειν ὁ Κέιζερ
Μία ἐπιτροπὴ ἀπὸ 16 ναυάρ-
χους ἐξέτασε μὲ ἐπιμέλεια τὸ
σχέδιόν του... καὶ τὸ ἀπεριφύ-
λασθησε! Ὅτε ἐπενέθη ὁ
Ρουζβελτ, ἀδελφὸς γιὰ τὴν
γυναικάτου τῆς ἐπιτροπῆς κα-
παράγγειλε τὰ ἀεροπλανοφό-
ρα. Ὁ Κέιζερ τῆφτισε σὲ 16
ἡμέρας! Κι' ὅπως ἐδήλωσε ἐρ-
γότερα ὁ Τσούρτσιλ (ἡ ἐμφάνι-
σις τῶν ἀεροπλανοφόρων Κέι-
ζερ ἔδωκε μὴ καινούργια τρο-
πὴ στὸν πόλεμον).

Ὁ Κέιζερ δὲν ἐσπούδασε ἀ-
κάνενα Πολυτεχνεῖον. Ἀντὶ νὰ
τὸ κερρῇ, τὸ θεωρεῖ ἀπεναντί-
ας τίτλο τιμῆς καὶ δόξης! Δη-
λώνει ὅτι ἡ ἀνοιχτὴ του κἀν-
τὴ δύσυνόι του. Ὑπάρχει τὸ ἐ-
ξῆς χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτ-
ον αὐτόν: «Ὅταν ἀπασχολήθη-
κε γιὰ πρώτη φορά μὲ τὴ κα-
λυβουργίαν, ἕνας εἰδικὸς το-
ρῶντες ἀνὰ θά ὑποπόρευε νὰ
φτιάξῃ ἀτμοτροχιλοὺς.
— Καὶ βέβαιον ὑπορῶν ἀπάν-
της ἐκείνος. Εἶμαι ἄσος στὴν
κατασκευὴ τους.
Σὲ λίγο ὅμως, ῶντες ἐμπι-
στευτικὰ ἐνὰ μηχανικό:
— Τί πράγμα εἶναι αὐτὸς ὁ
ἀτμοτροχιλοῦς;...

●●

**Ἑλλάξεν ἡ γενειάδα τοῦ
Προφήτου**

Οἱ Μουσουλμανοὶ ἅλου τοῦ
κόσμου βρισκονται σὲ μεγάλῃ
συγκίνησιν, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀ-
ναγγελίαν τῆς κλοπῆς τῆς γε-
νειάδας τοῦ Μωῦσε.

Ἡ γενειάδα αὐτῆ, ποῦ ἐ-
θεωρεῖτο ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ ἱε-
ρώτερα κειμήλια, βρισκόταν
μέσα σὲ ὁρσάντα ὁσκόφυα
ἦσαν τοποθετημένοι ὁ ἕνας
μέσα στὸν ἄλλον καὶ ἐφυλά-
σσοντο σὲ μίᾳ κρύπτῃ τοῦ Τζα-
μίου τοῦ Γκαλπήν παρὰ στὴν
Ἰσταντινούπολιν.

Ὁ δραστὴς τῆς κλοπῆς ἐκ-
τός ἀπὸ τὴν γενειάδα ἔπηρε ἐ-
πίσης καὶ δύο πᾶσιότατα Κο-
ράνια, ποῦ ἡ ἀξία αὐτῶν κε-
νήσθη.

“Ήταν ένα άπο έκεινα τ’ ά-
πονεύματα που ό ήλιος χτυπά-
ει κατακέφαλα και ή θάλασσα
φαντάζει σαν λυωμένο άσπι.

“Ήμωνα εαπλωμένος στη
βεράντα του παραθαλάσσιου
ξενοδοχείου ξεχνώντας όλες
μου τίς σκοτούρες. Μή μιά έ-
φημερίδα απλωμένη στο πρό-
σωπό μου μισοκρυϊώμουν περι-
μένοντας νά κατέβη ή γυναίκα
μου γιά τόν καθημερινό μας πε-
ρίπατο.

“Άσφαι άκουσα φωνές. “Ε-
να ζευγάρι είχε κονταστρή
υποοστά μου και συνέχιζε σέ
ζωπορό τόνο μιά συζήτηση που
είναι άρκίσει από άρεθνη ώ-
ρα.

— Μήν παριστάντε τόν ΄Ξιμ-
πνο, Ζάν! Σέ είδα μέ τά μά-
τια μου, έλεγε ή διαπεραστική
φωνή της γυναίκας.

— Δέν μπορεί νά μέ είδες,
άγαπη μου, άου δέν ήμωνα
έκει, άπαντούσε έκείνος.

— Μά άου σέ είδα μέ τά
μάτια μου, σου λέω! Μέ τά
δύο μου μάτια!

— Ήδεξ, Μαρί, είνε καιρός
πού νοιζώ ότι θάπρεπε νά
πάς σ’ έναν οδθαλμιάτρο. Θυ-
μάσαι τίς προάλλες όπου εί-
γες φαντασθή κι έπέμενες πώς
μέ είδες νά υπαινύ σ’ ένα καμ-
πρόε μέ μιά μικρούλα, ενώ έ-
γώ βρισκόμουν στο πρόσκέφαλο
της θείας μου πού ψυχωραγύ-
σε;...

— Καί ή όποία πέθανε και
κατά συνέπειαν δέν μπορεί ν’
άποκαλύψ. άν έυεινες όλη
τήν ήμερα κοντά της ή όχι.
Σήκωσα τήν έφημερίδα μου

— Δέν έγω ή εκατό φορές
ότι ποτέ δέν μου πέρασε άπ’
τό μυαλό μου νά σέ άπατήσω
άπαντούσε έκείνος. Σήμερα δέ
έγω βάλει ούτε τό πόδι μου
στη θάλασσα. “Όλο τό πρῶτό
ή μου στο Μουσείο.

“Γέλασα μέ τήν καρδιά μου.
Γιατί κι’ έγώ είχα περάσει τό
πρωινό μου στο Μουσείο καί
δέν θυμώμουν νά είνα ίδη στή
τή σκιά του Ζάν.

— Ζάν, ξεφώνισε ή Μαρί, έ-
γώ δέν όνειρεύομαι. Πεοπατώ
σα έδω στη βεράντα και εαφιν
κά άκούσα φωνές και γέλοισ
στην πλάξ. Γυρίζω και τί νά
δω! “Ήσουν περιστοιχισμένοι
από ένα κοπάδι παλποήλικα
ούσιαστικάς γυναι. Καί σύ
μουντάση, τούς συμπεριφερό-
σουν μέ τόν πιο άσεμνο τρόπο.

— “Η πλάξ άπέχει πολύ ά-
πό τή βεράντα και συνεπώς
δέν μπορούσες νά μέ άναγκώ-
ρίσεις;...

— Καί όμως ή τύχη μέ εύ-
νόησε. Ένας κύριος πού καθό-
ταν στη βεράντα κρατούσε
κυβάνια. Του τά ζήτησα γιά νά
δω σέ τί ώφειλόντο τά γέλοια.
Καί σέ είδα νά γαρφαλάς μιά
εαφή, ενώ οί φίλες της ήσαν
οκασίμενες στά γέλοια.

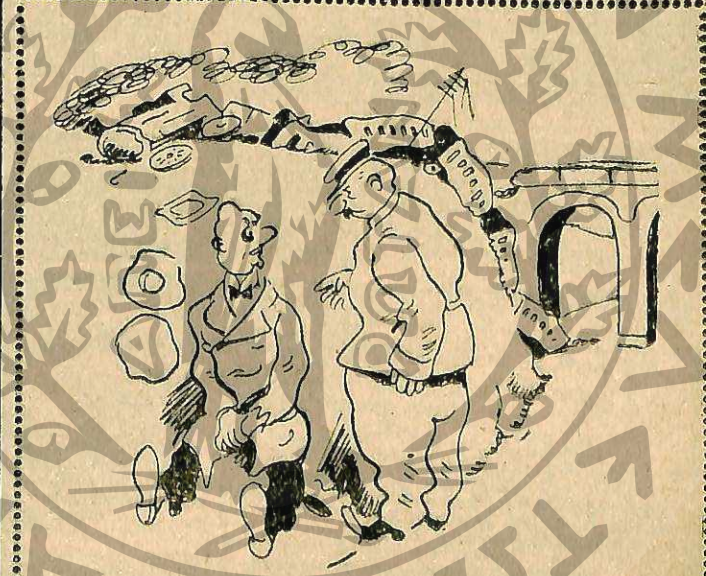
— Δέν έγω γαρφαλίσει πο-
τέ στη ζωή μου εαφή γυναι-
κά! Διευαρτύρετο ό Ζάν.

— Καί δέν έφθασε αυτό. Τήν
παρέσυδες κατόπιν, Καζανόβα

ΜΥΘΙΣΙΑ

— “Επεσε από τό τρέινο; Καλά νά τό πάθης, θά έακν.

βες άσφαλώς από τό παρόθυρο!...

μέσα στο νερό για να την μάθω κολύμπι.

— Σε βεβαίω, Μαρί μου, κάποιος άλλος θα ήταν που μου μοιάζει. Θα έχω, φαίνεται σωστή!... Θα τον ανακαλύψω και θα προσπαθήσω να τον γνωρίσω.

— Κι' εγώ το ίδιο, είπε σαρκαστικά η Μαρί.

— Μαρί, αυτή η στάση σου με θίγει. 'Η έλλειψη εμπιστοσύνης με προσβάλλει. Για τελευταία φορά σε βεβαίω πως το πρώτο το πέρασα στο Μουσειό.

Τέλος το ζευγάρι άπουα-κουήθηκε συνεχίζοντας τη γκρίνια. 'Εγώ εν τώ μεταξύ είχα κυριευθεί από οίκτο για τον άτυχο Ζαν.

Και ξαφνικά μου ήρθε στο μυαλό μου μια χριστιανική ιδέα: Να σώσω τον καυμένο το σύζυγο από το πολυήμερο μαρτύριο της γκρίνιας που τον περιέμενε!

Σηκώθηκα λοιπόν, κι' αδιάφορα προχώρησα προς το ζευγάρι. Όταν τους έφτασα κοιτούσάθηκα και χαμογέλασα εγκάρδια.

— Τι σύμπτωσης, κύριε Μάσιγκαν! είπα φιλικά. Σας σκεπτόμουν αυτήν την στιγμή.

— 'Ο Ζαν τάχασε. Πρώτη φορά μ' έβλεπε.

— Με συγχωρείτε, ψιθύρισε. 'Αλλά ονομάζομαι Ζαν Ντυπόν.

— Ντυπόν; Μα το ποιά στην πλάξ μου είπατε ότι ονομάζεσθε Μάσιγκαν.

— Δεν σας είδα το πρωί καθόλου, μου απάντησε. Δεν σας έχω ξαναδεί στη ζωή μου.

— Μπα! Για θυμηθείτε καλύτερα... Τη στιγμή που μαθαίνατε κολύμπι στην χαριτωμένη έκκινη δεσποινίδα προσφέρθη να σας βοηθήσω κι' έτσι γνωρίσθηκα, διάβολε!...

Τον πλησίασα, συγχρόνως, τον κύτταξα προσεκτικότερα και παίρνοντας ύψος συντητομένο του είπα:

— Τώρα καταλαβαίνω την πλάνη μου... Δεν μπορεί να είσθε ο Μάσιγκαν. 'Εκείνος έχει μαύρα μάτια, ενώ σεις είσθε γαλανός... Σας παρακαλώ να με συγχωρήτε, κύριε Ντυπόν... 'Αλλά τι καταπληκτική ομοιότητα!...

— 'Ο Ζαν με κυττούσε με γουρλωμένα μάτια, ενώ η Μαρί χαμογέλουσε τρισευχισμένη.

— 'Όστε έμοιαζε πολύ του άνδρός μου, κύριε, ο παραλυμένος που γνωρίσατε το πρωί στην πλάξ; με ρώτησε.

— Κυρία μου, ήταν ίδιος κι' απαράλλαχτος. Σαν δίδυμος αδελφός του...

— Πάμε, αγάπη μου, είπε τότε τρυφερώτατα η Μαρί στο Ζαν.

— 'Ικανοποιημένος που η ευπενυσία μου είχε θαυματουργό αποτέλεσμα γύριζα προς το ξενοδοχείο. Δεν πρόφτασα να κάμω δυο βήματα και αντιμετώπισα το εξαγριωμένο βλέμμα της γυναίκας μου, η οποία στεκόταν πίσω μου.

— Κι' εγώ η άνοητη που πίστευα ότι είχες πάει να δής τις άρχαιότητες του μουσειού το πρώτο! μου φώναξε. Παληάθωπε, πρόστυχε, έλεινέ, άπατεώνα. Τ' άκουσα όλα. 'Ησουν στην πλάξ και μουστά-ρενες.

— 'Ακόμα προσπαθώ να της εξηγήσω τι είχε συμβεί. Μα που να με πιστέψει. Είπε πολύ καλά θηοία οι γυναίκες!

ΚΟΛΙΝ ΧΑΟΥΩΡΝΤ

••
**Η αξιοπρέπεια
κοστίζει 10 δολάρια**

Το πάθημα της
μης Μπέσσου

Πόσο στοιχίζει η γυναίκα αξιοπρέπεια; Για να το μάθω με έπρεπε να θεωρήσω προσδελημένο τον εαυτό της η μης Μπέσου Σούτερλαντ και να κερύ η ίδια τη σχετική εκτίμησι... Η μης Σούτερλαντ είχε μια νέα κι' ωραιότατη νουσοκά-μας απ' το Πίταμπουργκ. Σ' έ-να τελευταίο ταξίδι της στην Ευρώπη, θρίσκόταν ο ένα ιρ-λανδικό αεροδρόμιο, κοντά στο αεροπλάνο που θα έφευγε για την 'Αμερική. Ξαφνικά, ο πι-λότος έβαλε σε κίνηση τους ελικες χωρίς προειδοποίηση. Το δυνατό ρεύμα του αέρος πέταξε κατάνης την ώραία νουσοκά-μας και κατάστρεψε την μπλούζα της και τις νάυλον κάλτσες της. Οι τεχνικοί του αεροδρο-μίου, που παρακολούθησαν τη σκηνή, δεν μπόρεσαν να κρατήσουν τα γέλια τους. 'Ο προ-ιστάμενος ωστόσο έσπευσε να την σκεπάρ, να της ζητήσει συγγνώμην και να προσφερθή να της πληρώσει τις ζημιές. 'Ε-κείνη όμως δεν έννοουσε να συμβιβασθί. Δεν την πολέ-νοιαζε για την αξία των ξεσκι-ομένων ρούχων της, όσο γιατί οι μάρτυρες της σκηνής είχαν γελάσει εις όδρος της και την είχαν ιδη στην πόρτα... άποκα-λυπτική πόρτα της! Το θεωρού-σε προσβολή της αξιοπρέπειας της και ζητούσε ν' αυτό 10 δολάρια. 'Επειδή δε η εται-ρεία δεν της τώδινε, κατέφυγε στα ιρλανδικά δικαστήρια. Τώ-ρα αναμένεται με ενδιαφέρον η απόφασις, που θά'νε μοναδι-κή στο είδος της!

••
Απόφοιτος... των φυλακών

Στους «Τάιμς» του Λονδίνου δημοσιεύθηκε τελευταία η ακόλουθη «μικρή άγγελια»:
«Διευθυντής Τροπέζης μόλις εξέλθων των φυλακών, ζητεί ανάλογον θέσιν. Γράψατε κλπ.»

Η ΜΑΡΚΑ ΠΟΥ ΕΠΕΒΛΗΘΗ
«Constance Bennett»
ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ειδική κρέμα για την εξάλειψιν των ρυτίδων, κρέ-μα νυκτός και ημέρας, κρέμα ντεμακιγιάζ, κρέμα κατά του σκουαματος του προσώπου. Το ιδεώδες Γάλα Καλλονής για φρεσκάρισμα του προσώπου. Ει-δική συσκευασία με οδηγίας 'Ελληνιστί. 'Η πλου-σιωτέρα συλλογή.

Πωλούνται στα Καταστήματα:
'Αδελφοί Λαμπρόπουλοι Σταδίου - Αιόλου
'Αδελφοί Κουτσονγιάννη Σταδίου - Εμ. Μπενάκη
Νέον Μινιόν Πατησίων
'Εταιρεία ΣΚΑΛΟΣ 'Ερμού 29

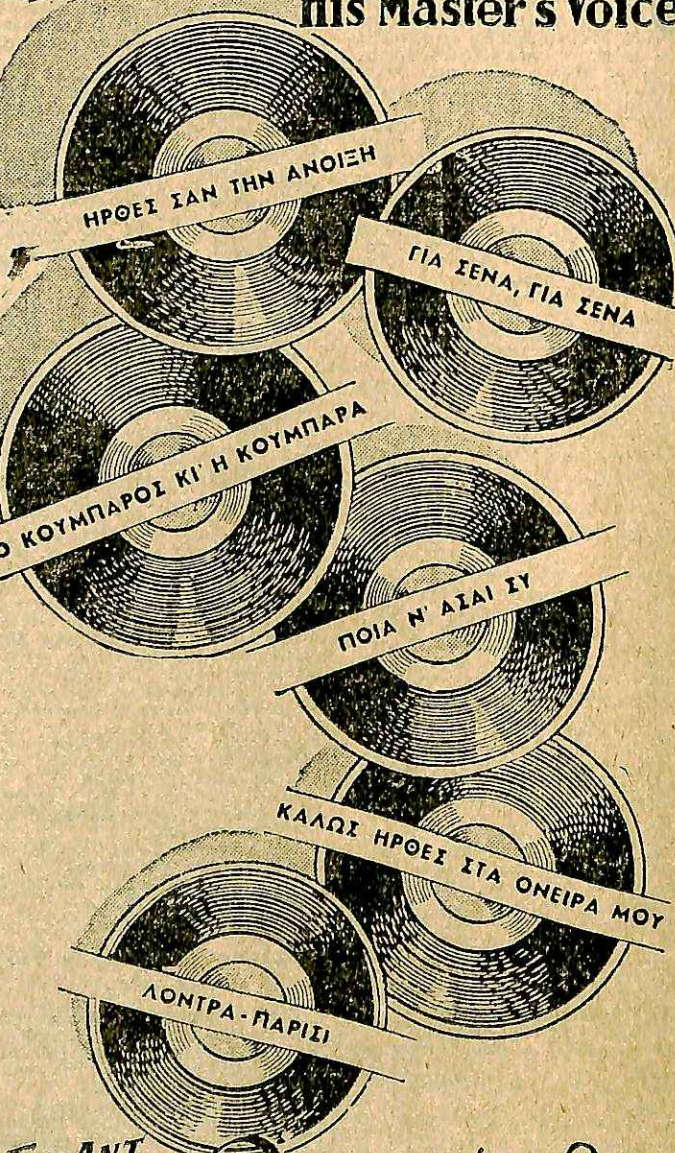
Διορκής παρακαταθήκη:
ΚΑΡ. ΜΠΕΡΑΧΑΣ. Κτενδ 10. Τηλ. 221707

★ **Η ΒΕΜΠΟ**
★ **Ο ΤΟΥΝΑΡΗΣ**
★ **Η ΓΚΡΕΚΑ**

**ΟΤΙΣ ΜΕΓΑΛΕΣ ΤΩΝ
ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ**

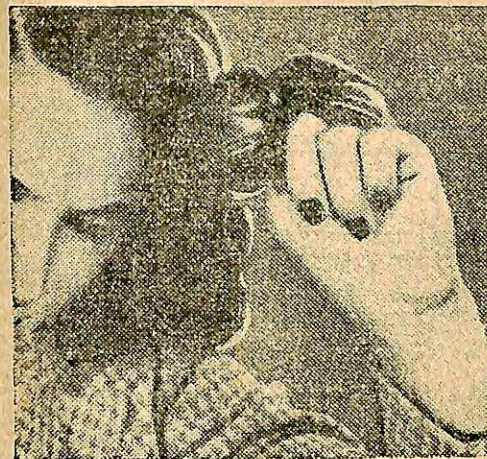
ΣΕ ΔΙΣΚΟΥΣ

**Columbia
His Master's Voice**

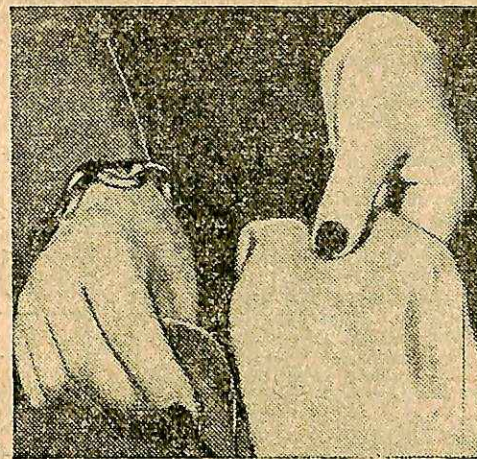

ΓΕΝ.ΑΝΤ.
Αφροί Λαμπρόπουλοι

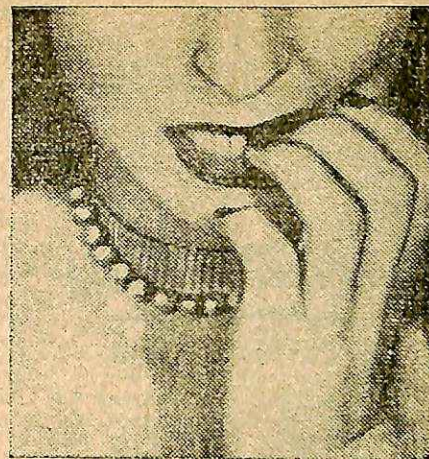
ΓΚΡΕΚΑ

Η γυναίκα που στρίβει έτσι τα μαλλιά της (ή ο άντρας που ζυώνει το κεφάλι του) βρίσκεται σε κάποιο δίλημμα ή σε μεγάλη στενοχώρια και δεν ξέρει τι ν' αποφασίσει.

Αν ψηλαφάτε συστηματικά με τα δαχτυλά σας την άκρη κάθε αντικειμένου, αυτό σημαίνει ότι καταλαβαίνετε τα πράγματα καλύτερα με την αφή παρά με την όρασι.

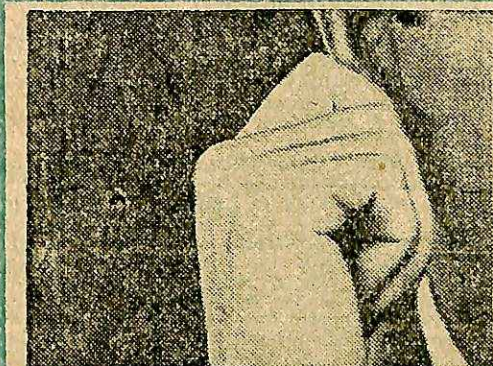

Τρώτε τα νύχια σας ή πιπιλίζετε τις άκρες των δακτύλων σας; Είσαθε τύ-πος πολύ εσωτερικός («κλειστός») με πολλές ανεκπλήρωτες επιθυμίες.

**ΟΙ ΝΕΥΡΙΚΕΣ
ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΕΣ
ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ
ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ**

Του 'Αμερικανού
Ψυχολόγου
ΟΥΩΛΤΕΡ ΣΟΡΡΕΛ

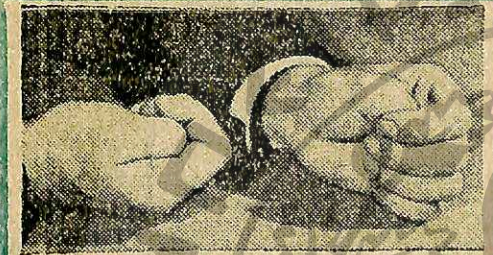
ΥΠΑΡΧΕΙ ένα εξωτερικό γνώ-ρισμα, ασφαλές κι' αναμφισβή-τητο, που προδίδει το χαρακτή-ρα, την προσωπικότητα, τις συν-κινήσεις του κάθε ανθρώπου, για-δποιον ξέρει να το προσέξει και να το ερμηνεύσει. Είναι οι χειρο-νομίες που κάνει, όχι μια φορά μόνον και τυχαίως, αλλά τακτι-κά, συστηματικά. Μπορούμε μά-λιστα να διατυπώσουμε ωρισμέ-νους κανόνες, που αποτελούν τη βάση αυτής της παράξενης «έπι-στήμης των χειρονομιών». Αν π.χ. ένας άνθρωπος συνήθιζε να κνη-διαρκώς το χέρι του κατακόρυ-φα και ζωγράφα όταν μιλά για ένα σοβαρό θέμα, σημαίνει ότι έχει μεγάλη επιβολή κι' αποφασιστι-κότητα. Γενικώς, κάθε χειρονομία που επαναλαμβάνεται συχνά, έ-χει την ιδιαιτερότητα σημασίας της. Και δεν είναι δύσκολο να την έ-ξηγήσει κανείς, όταν καταβάλει προσοχή και παρατηρητικότητα. Οι χειρονομίες που άπαικνίζον-ται στη σελίδα μας, είναι μερικές απ' τις πιο άποκαλυπτικές, συνο-δεύονται δε απ' τη σχετική έρ-μηνεία τους.

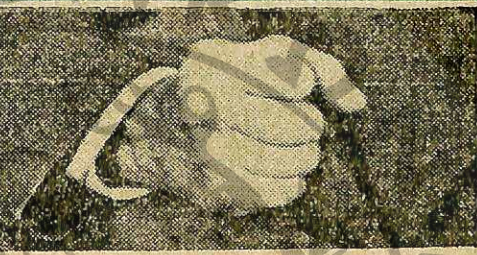
Οι άνθρωποι που τραβούν μηχανικά το λο-βά του αυτιού τους, έχουν συνήθως πολλή υύρφωσι, ζωηρά κι' ευκίνητο πνεύμα, δη-κτικό, σαρκασμό και κάποια, επιτηδύνη- στους τρόπους και στις εκφράσεις τους.

Εκείνοι που τσιμπών και τραβούν τα χει-λη τους, είναι συνήθως άνθρωποι με ψυχρή ιδιοσυγκρασία και τετραγωνική σκέψι, που θά' επιθυμούσαν ωστόσο να είχαν κάπως περισσότερο ευαισθησία στις συγκινήσεις.

Η παιδαγωγική αυτή χειρονομία του κρυψι-ματος της άκρας του αντίχειρος μέσα στη φούχτα αποκάλυπτε χαρακτήρα που επι-θυμεί προστασία κι' ελεσθήναι, γιατί ναι-θέι αδυναμία και κρυφό φόβο για τη ζωή.

Αυτοί που χιτίζουν τις νυφίδες τους στα τραπέζι όταν συζητούν, είναι τύποι ευερε-θιστοί, που παραδιδόνται εύκολα και γρή-γορα στις συγκινήσεις τους, που είναι πάντα ισχυρότερες από τη λογική τους.

Παίζετε «τσιμπούρα» με τα δαχτυλά σας πάνω στα έπιπλα; Αυτό δείχνει ότι θέλε-τε πολύ να βγάτε από μια δυσάρεστη ή αγίαρη κατάσταση που σας εκνευρίζει.

Αν συνήθιζετε να πιάνετε απ' το μπράτσο των ανθρώπων όταν ομιλούν, μιλάτε απλάνει θ-τι δεν έχετε άπιστοσύνη στην ικανότητα σας να τον επηρεάσετε με τα λόγια σας.

Ο ξανθός άγγελος

Η Μάρτζορι Σμιθ άναπούσε δυο πράγματα στον κόσμο: το σκυλάκι της το Μπιούτι, που χωρούσε στην τσέπη του γούνινου παλτού της και τον Τζάκ, τον ιδιοκτήτη της πιο άμορφης και πιο γοηφόρης κούρσας της Ν. Υόρκης. Στο πολυτελές μέγαρό της η Μάρτζορι διασκεδάζε με τα παιχνίδια του «Μπιούτι» και δέκα υπηρέτες και δυο κομψές καμαριέρες είχαν αναλάβει τη φροντίδα της περιποίησής του. Ο «Μπιούτι» ήταν ένας μικροσκοπικός τετράποδος σουλτάνος που τους κοροϊδευε όλους βγάζοντας τη γλωσσίστα του, και που έξιχνιζε τα πανάκριθα μαξιλάρια των ντιβανιών.

Κανένας, ωστόσο, δεν διαμαρτυρόταν, γιατί ο μίστρο «Έντυ Σμιθ», ο πατέρας της Μάρτζορι, προκειμένου για το «Μπιούτι» της κόρης του, ήταν πρόθυμος να πληρώσει τα μαλλιά της κεφαλής του.

Μια μέρα μια συμμορία «Κι-ντάντερ» αποφάσισε ν' απαγάγει το «Μπιούτι» κι' έτσι θα έκανε άσφαλως την τύχη της. Το λιγώτερο θα βάζαν στο χέρι πενήντα γιλιάρδες δολάρια. Κι' αμέσως έβαλαν σ' εφαρμογή το σχέδιό τους. Ήξεραν ότι η Μάρτζορι πήγαινε δυο φορές τη βδομάδα κι' έβλεπε το Τζάκ το φίλο της στο μέγαρό του. Τις ώρες δε που έμενε μαζί του, ο «Μπιούτι» περιέμενε κλειδωμένος στο σαλόνι την κυρία του. Οι κακοποιοί λοιπόν ωγαγώσαν με μεγάλη τέχνη την απαγωγή.

Το μόνο εμπόδιο ήταν ο μαύρος υπηρέτης που είχε ο Τζάκ, ένας αληθινός μολόςσος και σωστός κέ-βερς. Έπρεπε με κάθε θυσία να τον καταστήσουν άκίνητο.

Πρέπει να του καρφώσουμε ένα μαχαίρι στην καρδιά!... δήλωσε μ' απόφαση ο ένας.

—Οχι, αίματά, παρατήρησε ο άρχηγος τους, ένας νέος με καλή ανατομή που είχε παρασυνθίσει στον υπόκοσμο. Ξέρεις πολύ καλά ότι ο «ώμορφος Μπιούτι» δεν βάζει ποτέ τα χέρια του στο αίμα.

Τότε αποφάσισαν να «τσουβαλιάσουν» τον υπηρέτη. Δηλαδή να του έπιθουν κι' αφού του φορέσουν γοηφόρα ένα σακί να τον δέσουν χειροπόδαρά. Μετά θα τον κλείδωναν στο γραφείο του Τζάκ, θ' αρπάζαν το σκυλί και... δρόμο.

Τέλος οι κακοποιοί κανόνισαν και την ώρα που θαβάζαν σ' ενέδνεια το «κόλπο» τους.

ΚΑΛΤΣΕΣ ΦΘΗΝΕΣ

Γυναικείες μεταξωτές...	Αρχ. 5.900
Γυν. «Μπαρολ» ζέτρα...	3.500
Γυν. «Αράχνη» ζωικές λεπτές...	
ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ...	16.000
Κυλόττες βαμβακερές...	6.800
Σαρόνια μύσας...	2.000
ΚΑΛΤΣΕΣ ανδρών...	2.500
Όλα τα είδη μας σε τιμ. απόθηκης.	1.800

ΘΗΣΕΩΣ 17

(Πάροδος Κολοκοτρώνη)

Έλστε και τ' απόγευμα να έξυπνη-ρετηθήτε καλύτερα.

Κι' αλήθεια το τέχνασμά τους πέτυχε περίφημα κι' ο «Μπιούτι» κουβαλήθηκε στον άρχηγό μέσα στην τσέπη ενός συμμορίτη. Όταν ο Μπιούτι τον έβαλε πάνω στο τραπέζι του δεν υπόρεσε να κρατήσει τα γέλια και για να τον καλοπιάσει του έδωσε ένα υπισκότο. Υστερα βάλθηκε να παίξει μαζί του και να γελάει με την καρδιά του. Μα κι' ο «Μπιούτι» φαίνεται ότι ήταν ευχαριστημένος που είχε γλυτώσει απ' τη ματωρική επίδραση των υπηρέτων της Μάρτζορι. Για να δείξει τον ένθουσιασμό του μάλιστα πήγε και χώθηκε μέσα στις στάχτες της σόμπας κι' έπειτα άρτισε να σκορπίσει ένα κόκκαλο.

—Σπουδαίο πράγμα η έλευθερία! έκανε ο Μπιούτι κυττάζοντας τον.

Στο μεταξύ στο μέγαρο του «Έντυ Σμιθ», η Μάρτζορι που είχε γυρίσει μισοπεθαμένη απ' τη θλίψη της, είχε κυριευθεί από μια νευρική κρίση. Όταν είδε ότι είχε εξαφανιστεί ο σκύλος της απ' το σαλόνι του Τζάκ, μόνο που δεν έπνιξε το φίλο της απ' το κακό της.

Και τώρα ο πατέρας της που τη λάτρευε ώγαγώσε μια ομάδα άα-λητήσας από ιδιωτικούς αστυνομικούς και υποσχέθηκε πέντε γιλιάρδες δολάρια στον άνθρωπο που θα έφερνε πίσω το «Μπιούτι».

Μα οι μέρες περνούσαν χωρίς αποτέλεσμα. Και η Μάρτζορι ήταν απραγνόνητη.

—Όπου μια μέρα οι γκάγκστερς έστειλαν τη σχετική έκβιαστική επιτολή. Όταν τη διάβασε ο Σμιθ ούρλιαξε:

—Πενήντα γιλιάρδες δολάρια!... Μα αυτό είναι τσαχαλικό!...

Αντιθέτως η κόρη του τινάχτηκε απ' την πολυθρόνα της κι' άρχισε να ξεφωνίζει απ' τη χαρά της. Και τότε ο «Έντυ Σμιθ βέβαιος πια ότι η κόρη του θα πέβαινε αν άνοιόταν να πληρώσει υπόγραψε το τσέκ και το έστειλε στους γκάγκστερς. Και σε λίγο ο «Μπιούτι» γύρισε θριαμβευτικά στη Μάρτζορι.

Μα το ίδιο βράδυ το έσκασε απ' το μέγαρο. Είχε συνήθεισε ο άβιλο-τιμος στην έλευθειά του και στην άλλη-τική ζωή και είχε τρέξει να βρή τον άρχηγό γκάγκστερ, τον «ώμορφο Μπιούτι» με τον οποίο είχαν πιάσει φιλικές στο μεταξύ αυτό. Όταν έ-κείνος τον είδε να παρουσιάζεται μπροστά του, τα έχασε. Σκέφθηκε τότε ότι έπρεπε να τον γυρίσει πίσω στο μέγαρο, αφού είχε πληρωθεί τόσο καλά. Και, πράγματι, τον έστειλε με τον υπηρέτη του.

Η Μάρτζορι μόλις ξαναείδε το λατρευτό της σκυλάκι άρχισε να κλαίει απ' τη χαρά της, μα σαν γυναικα πειραγμένη γιατί ο άνωστο-της είχε στείλει το «Μπιούτι» με τον υπηρέτη του και δεν τον είχε φέρει ο ίδιος. Γι' αυτό έλεπε στον υπηρέτη:

—Να πείτε στον κύριο σας ότι πρέπει να έρθει να μου ζητήσει συγγνώμη. Πείτε του ότι κάθε Πέμπτη άπόγευμα δέχομαι λίγους φί-λους.

Κι' ο Μπιούτι για να διασκεδάσει πήγε πραγματικά στο μέγαρο της Μάρτζορι. Τότε όμως συνέβη κάτι τομερό. Η Ιδιότροπη νέα γοητεύ-θηκε απ' την άμορφη αὐτοῦ του κα-κού ξανθοῦ άγγέλου και τον άγά-πησε παράφορα. Κι' αυτή η άγάπη έκανε το Μπιούτι να έγκοταλειψη την έγκληστική του ζωή, να γίνει ένας τίμιος άνθρωπος και να παντρευτεί τη Μάρτζορι, αφοῦ, άλλωστε, και ο «Μπιούτι» ήταν άπολύτως σύμφω-νος για το γάμο αυτό...

Μα κι' ο «Μπιούτι» ο άθλιος μουντάρεσε. Τάπησε με μια σκυλί-τσα της γειτονιάς, μια κακομαθμένη σκυλίτσα που συνηθίσε να τρέχει στους δρόμους απ' το πρωί ως το βράδυ. Και ήταν τρισευτυχισμένος γι' αυτό. Όπως κι' η κυρά του, είχε βρή τον έρωτα και την έλευθειά...

ΜΑΚ ΤΖΕΦΕΡΣΟΝ

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΝΤΑ-ΠΟΚΡΙΤΑΙ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

- 1) Ι. ΤΣΟΝΤΟΣ (Ταγκανίκα)
- 2) Ν. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ (Βαγδάτη)
- 3) Α. ΜΑΣΟΥΡΙΔΗΣ (Καίτη Τάουν)
- 4) Α. ΜΑΝΩΛΗΑΣ (Βελγικόν Κογκό)

ΣΥΝΕΚΕΝΤΡΩΣΑΝ ΚΑΙ ΗΡ-ΧΙΣΑΝ ΝΑ ΜΑΣ ΣΤΕΛ-ΝΟΥΝ ΕΠΙΣΗΜΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

- 1) Διά το «ΠΑΙΔΙ-ΖΑΡΚΑΔΙ» που συνελήφθη εις την έρημον της Ύπεριορδανίας και όπως έτηλεγράφησε ο ανταποκριτής του Ρώυτερ, ο Έλ-λην Ραπίτης ίσχυρίζεται ότι είναι υιός του τον όποιον έχει χάσει από έτών.
- 2) Διά την ζών ήρισμένων Έλ-λήνων των οποίων είναι γνω-στοι αί περιπέτειαι στις ά-γριες χώρες της Άφρικανι-κής Ηπείρου.

Επί τη βάσει των αὐθεντικῶν αὐ-τών στοιχείων ειδικός συνεργάτης της «ΒΡΑΔΥΝΗΣ» θα δώση εις τούς αναγνώστας της πλήρη αφή-γησιν της ζωής και των περιπετειῶν των Έλλήνων άποίκων της Άφρικής.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ 25ΗΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΡΑΔΥΝΗΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΣΑΞ ΡΑΙΜΕΡ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ του Μεδονικίου

νάμεσα σ' εκείνους που θα ά-πελευθερώσατε.
—Πού θα άπελευθερώσαμε;
—Ναι. Κατώρθωσα να έχω έ-λευθερία εισόδου μέσα σ' αυτό το κέντρο υπό την ιδιότητα του πελάτου.
—Εκτεθήκατε σ' αυτό τον κίνδυνο;

—Δεν ήταν μεγαλύτερος ά-πό εκείνους που διατρέχουν πολλά πρόσωπα από την καλύ-τερη κοινωνία του Λονδίνου, έπιναν ο Μάξ. Άλλα πρέπει να σάς εξομολογηθώ ότι, μ' όλο που μπήκα μέσα σ' αυτό το κέντρο, πολύ λίγα πράγματα ξέρω από το έσωτερικό του.

—Δεν καταλαβαίνω, όμως, πώς μπορείτε να μην ξέρετε ούτε πού βρίσκεται, αφοῦ λέτε πως το έπισκεφθήκατε, έκαμε ο Ντουνμπάρ.

—Με ώδηγησαν μέσα σε μια κλειστή λιμουζίνα, έπιναν ο ντέ-τεκτιθ. Όταν έφυγα με έβα-λαν πάλι μέσα στο ίδιο αὐτο-κίνητο.

—Κρατήσατε τουλάχιστον τον αριθμό του;

—Οχι, άπάντησε ο Μάξ. Δεν το κατώρθωσα, γιατί αυτοί οι άνθρωποι είναι παμπύρνοι και παίρνουν όλες τις προφυλά-ξεις. Νομίζω, όμως, πως δεν θα σάς είναι δύσκολο να άνα-καλύψετε σε ποιόν άνήκει ένα άωριο αυτοκίνητο που διασχί-ζει συχνά τους δρόμους του Λιμεχάουζ.

—Άσφαλως, έπινε ο Ντουν-μπάρ. Μέσα σε μια ώρα θα έχω κάθε λεπτομέρεια σχετική μ' αυτό το αυτοκίνητο.

—Εάν μπορούσατε να το πα-ρακολουθήσατε την Τρίτη το βράδυ, συνέχισε ο Μάξ, αυτό θα διευκόλυνε πολύ τα πράγ-ματά. Έχω κερδίσει με το μέ-ρος μου τον Σάμς. Άλλα δεν σπνρίζω μεγάλες έλπίδες σ' αυτόν τον άνθρωπο, γιατί είναι πολύ δειλός.

—Μπορεί τότε να σάς προ-δώσει, έκαμε ο Ντουνμπάρ.

—Ούτε αυτό δεν θα το κάμ-νι για τον ίδιο λόγο, έπινε ο Μάξ. Ο άνθρωπος αυτός καταλάθε ότι η βασιλεία του κυρίου Κίνγκ θαλάρσασε για να σωθί... Πρέ-πει κάποιος να τον σπνρίξει και αυτός θα είμαι εγώ! Ο Σάμς φοβάται άκομιν να μάς άνοίξει την πόρτα του κέντρου του κυ-ρίου Κίνγκ...

—Πού βρίσκεται αυτό το κέν-τρον; ρώτησε ο Ντουνμπάρ.
—Κάπου μεταξύ του Λιμε-χάουζ και του ποταμού, άπάν-τησε ο Μάξ. Μ' όλο που έπληα εκεί, δεν μπορώ να σάς προ-διορίσω με ακρίβεια το μέρος.

—Πώς; φώναξε ο έπιθεωρη-τής. Πήγατε στο κέντρον του κυρίου Κίνγκ;

—Και βέβαια, έπινε ο Γάλ-λος. Άλλα αυτοί οι Κινέζοι εί-ναι παμπύρνοι. Το παιχνίδι μά-ζί τους δεν είναι καθόλου εύ-κολο. Σας παρακαλώ, λοιπόν, να διαβέρετε την Τρίτη το βράδυ μια ομάδα αστυνομικών στην περιοχή του Λιμεχάουζ. Έπειδή το κέντρον των κακο-ποιών βρίσκεται κοντά στον ποταμό, δεν θα ήταν άσκοπο ίσως να συνεργασθί μαζί μας και μια ναυτική περιπόλος.

—Μα τι πρόκειται να κάμω-με; ρώτησε ο Ντουνμπάρ.
—Ο Μάξ χαμογέλασε.
—Νομίζω πως σάς το είπα, άπάντησε. Θα έπισκεφθώ το κέντρο του κυρίου Κίνγκ. Μό-νον ότι σεις και εγώ θα ένεργ-ήσουμε χωριστά. Θα έπιθυμού-σα πολύ να είμαι μαζί σας, αλλά πρέπει να βρίσκωμαι ά-

σοχή, για να μην άντιληφθί το παραμικρό.

Μιά άπχωγή

—Να τονί φώναζε ξαφνικά ή μίς Ντενίξ Ρόλαντ, δείχνοντας στη φίλη της μια άνδρική σι-λουέτα που προχωρούσε άργα κάτω από τα δένδρα της λεω-φόρου.

Η Έλένη Κερπέρλεϋ δεν δυσκολεύθηκε ν' άναγνωρίσει τον Τζιοβάννι Ρίτσι.

Από μερικές ήμέρες τώρα, ο Έταλός έρχόταν κάθε άπό-γευμα, την ώρα που άρχιζε να σκοτεινιάζει, προς το μέρος του Πάλας Μάνριους. Είχε προσέ-ξει ότι η Έλένη έβγαίνει συ-νήθως με το σούρουπο, για να πάει στην έφημερίδα της κι' έλπικε ότι θα κατώρθωνε να τον συναντήσει.

Την άγαπούσε πραγματικά; Για έναν άνθρωπο του δικού του φράματος θα ήταν δύσκο-λο να το πη κανείς. Μα το βέ-βαιο ήταν πως έδεικνε για τη νέα ένα εξαιρετικό ενδιαφέ-ρον, που έπρόδιδε, αν όχι την άγάπη του γι' αυτήν, τουλάχισ-τον όμως ένα πάθος ίσχυρό και άκατανίκητο.

—Δεν πρέπει να χάσω και άπόψε την ευκαιρία! φώναξε η Ντενίξ.

Το ύφος της έμοιαζε σαν έ-πιπληξας, γιατί η Έλένη άνε-βαλλε πάντα, από μια δελτία φυσική για το φύλο της να παίζει το ρόλο που της ύποδει-κνυε ή φίλη της.

—Τι πρέπει να κάμω; ρώτη-σε ξαφνικά σαν να είχε πάσει πια την άποφασί της.

—Ενα πράγμα πολύ άπλο, άπάντησε η Ντενίξ. Θα φορέ-σετε το καπέλλο σας και θα βγίστε. Ο Έταλός θα σάς πλη-οιάσει και θα προσποιηθεί πως πιστεύετε ότι ή συνάντησίς σας είναι τυχαία. Έπειτα θα τον άφήσετε να σάς άδηγήσει σ' ένα άπό τα περίφημα κέν-τρα για τα όποια μάς μίλησε την άλλη φορά. Δεν έχετε να φοβηθήτε τίποτε, γιατί θα σάς παρακολουθήσει...

Η Έλένη δεν έφερε καμμία άντίρρηση αυτή τη φορά. Μερ-ικά λεπτά άργότερα, βρίσκοταν μπροστά στο Ρίτσι.

—Είμαι πολύ τυχερός! έκα-με ο Έταλός, μόλις την είδε. Είχα έλθει για να έπισκεφθώ ένα φίλο μου που μένει εδώ κοντά... Και να πού ή καλή μου τύχη με έφερε μπροστά σας... Είσατε καλά σταν ή-γεία σας, άγαπητή δεσποινίς;

—Πολύ καλά, άπάντησε η Έ-λένη, μ' ένα όμοιο χαμό-γελο.

Ο Ρίτσι πέρασε πλάι της.

—Έλπικω πως θα μου δώσε-τε την ευκαιρία να σάς συ-νοδεύσω, έπινε.

—Η Έλένη, μ' όλο που ο δρό-μος αυτός ήταν όλοτετα έρη-

—Είπε περιπτώ να κάμετε τον κόπο, γιατί θα σάς άφήσω πολύ σύντομα, άπάντησε ή νέα. Πρέ-πει να περάσω άπό την έφη-μερίδα μου...

Ο Έταλός προσποιηθηκε ότι δεν πρόσεξε την άρνησή της.

Πραγματικά, η Έλένη είδε αλλάξει ξαφνικά γνώμη. Το σχέδιο της Ντενίξ την έκανε ν' άγανακτί, γιατί εύρισκε ά-νυπόφορη την παρουσία αυτού του ανθρώπου πλάι της. Και σκέφθηκε πως θα ήταν προτι-μώτερο να τον άποκαιρηθώ και κατόπιν να τον παρακολου-θήσι με τρόπο. Έτσι, τουλάχισ-τον, θα έβλεπε πού θα έ-πληγαινε και ίσως αυτή ή πλη-ροφορία να μην ήταν καθόλου περιττή.

—Είμαι πολύ βιαστική, έκα-με ξαφνικά, δίνοντας το χέρι της στον Ρίτσι. Ίσως ένα άλ-λο βράδυ να έχω την ευκαιρί-α να σάς ιδώ περισσότερο.

—Θα είμαι πάντα στις διατά-γες σας, άγαπητή δεσποινίς, της φώναξε ο Έταλός, καθώς έκείνη άπομακρυνόταν γρήγο-ρα.

Άλλ' η Έλένη δεν προχώ-ρησε πολύ. Γύρισε άπότομα έ-πιτα από μερικά βήματα και, μ' όλο που είχε σκοτεινιάσει ή σκεδόν, δεν δυσκολεύθηκε ν' άναγνωρίσει την σιλουέτα του Ρίτσι, που διευθυνόταν τώρα προς το μέρος μιας γειτονικής πλατείας.

Υπήρχε εκεί ένας σταθμός ταξί. Ο Έταλός μπήκε σ' ένα άπ' αυτά, που ξεκίνησε άμέ-σως.

Η Έλένη δεν δίστεσε καθό-λου. Πήδησε σ' ένα άλλο ταξί και φώναξε στο σωφέρ:

—Παρακολουθήστε αυτό το αυτοκίνητο, αλλά χωρίς να σάς άντιληφθί εκείνος που βρίσκε-ται μέσα.

Ο σωφέρ άκολούθησε άμέ-σως τα ίχνη του πρώτου ταξί. Τα δύο αυτοκίνητα προχω-ρούσαν τώρα προς το μέρος του σταθμού του Ουάϊτσαπελ.

Όταν έφθασαν εκεί, ο Ρίτσι κατέβηκε άπό το ταξί και διευ-θύνηκε πεζή προς το τέρμα της Γκλόμπ Πάουν.

Η Έλένη έκανε κι' αυτή το ίδιο. Κατεβαίνοντας άπό το τα-ξί, έπινε στο σωφέρ:

—Δεν ξέρω καθόλου αυτή τη συνοικία. Θα σάς ήταν εύκολο να με παρακολουθήσετε;

—Θα προσπαθώ, άπάντησε ο σωφέρ.

Ο Έταλός βόδιζε τώρα γρή-γορα πάνω στο δεξί πεζοδρό-μιο της Καμπριτζ Ρόαντ. Ξα-φνικά, άφωρε τη μεγάλη λεω-φόρο και χάθηκε ο Ένα στενό δρόμο.

Η Έλένη, μ' όλο που ο δρό-μος αυτός ήταν όλοτετα έρη-

Θύμα πολέμου

Στην «Επιτροπή Θυμάτων Πολέμου» παρουσιάζεται ένας ύνιέστατος και ροδοκόκκινος άνθρωπος και υποβάλλει αί-τησιν άποζημιώσεως, χαρακτηρίζοντας τον έαυτο του ως θύ-μα πολέμου.

Τα μέλη της Έπιτροπής τον κυττάζουν με κατάπληξι. Κάθε άλλο παρά θύμα πολέμου φαίνεται. Έπί τέλους τον έρωτούν:

—Είσατε θύμα του πολέμου;
—Εκείνος άναστενάζει βαθεία και άπάνται:

—Μάλιστα κύριοι, είμαι θύμα!

—Πληρωθήκατε σε καμμία μάχη; τον ξαναρωτούν.

—Οχι... Έπαθα κάτι χειρότερο!

—Σας κλείσανε σε κανένα στρατόπεδο συγκεντρώσεως;
—Βομβαρδίσθηκε!

—Ακόμα πιο χειρότερο!

—Τι διάβολο «χειρότερο» σας συνέβη λοιπόν;
—Απολύτως άρρώστος σε μια πορεία, μ' έπληγαν στο νοσοκομείο, έρωτεύθηκε εκεί την νοσοκόμα που με περι-στρίγγα! Είμαι λοιπόν ή δεν είμαι θύμα πολέμου;

μος και σκοτεινός, δεν δίστασε καθόλου.

Επειτα από μερικά βήματα, είδε τον Ίταλο να στρίβει άριστερά σ' έναν άλλο μικρό δρόμο.

Η Έλεν ήταν έτοιμη να τον ακολουθήσει και εκεί, όταν άκουσε το θόρυβο ενός αυτοκινήτου που έρχόταν πίσω της. Για μία στιγμή, νόμιζε πως ήταν το ταξί, που είχε παρακαλέσει το σωφέρ του να την παρακολουθήσει.

Αλλά, ξαφνικά, δύο στιβαρά χέρια τη σήκωσαν από το έδαφος, ενώ ταυτόχρονα της έτυλιγαν το κεφάλι μέσα σ' ένα φουλάρι, για να την εμποδίσουν να φωνάξει.

Η Έλεν δεν είχε χάσει τις αισθήσεις της και μπόρεσε να αντιληφθεί πως την είχαν βάλει μέσα σ' ένα αυτοκίνητο που ξεκίνησε αμέσως.

Το αυτοκίνητο αυτό σταμάτησε σε λίγο και ένας άνδρας, που την ξαναπέρασε στα χέρια του και άρχισε να κατεβαίνει μια σκάλα.

Στο τέλος, η Έλεν κατάλαβε πως την είχαν αποθέσει σ' ένα ντιβάνι.

Η νέα άκουσε τότε μία έρρινη φωνή που ρωτούσε:

— Τι σημαίνει αυτό, Μαχάρα; Γιατί φέρατε εδώ αυτή τη νέα;

Η γυναίκα που απάντησε σ' αυτή την ερώτηση είχε ένα θερμό και μελωδικό τόνο στη φωνή της.

— Αυτό δεν ενδιαφέρει κανένα, Χό. Πιν είπε. Το μόνο που θέλω να ξέρετε είναι ότι έπαυσα να έχω εμπιστοσύνη στο Ρίτσι.

— Μας επρόδωσε μιήπως;

— Όχι. Άλλα νομίζω πως είνε έρωτευμένος και αρκίζει να κάνει απερισκεψίες...

— Τόσο το χειρότερο γι' αυτόν. Άλλα δεν καταλαβαίνω γιατί φέρατε εδώ αυτή τη νέα.

— Δεν υπάρχει καμμία ανάγκη να το καταλάβετε. Χό. Πιν, απάντησε η γυναίκα αυτή.

Η Έλεν δεν μπόρεσε ν' ακούσει τίποτε άλλο. Είχε την εντύπωση πως κατακυλούσε μέσα σε μίαν άβυσσο, που ήταν πλημμυρισμένη με άρωμα τα ρόδων. Σε λίγο, είχε χάσει τότε τις αισθήσεις της.

Προετοιμασίες

Ο έπιθεωρητής Ντούνιπαρ, θέλοντας ν' απάντησε στις αγωνιώδεις ερωτήσεις που του έκαναν το άλλο πρωί ο γιατρός Κεμπέρλεϋ και η δεσποινίς Ρόλαντ, άνοιξε ένα φάκελλο που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι του, πήρε από μέσα ένα χαρτί και άρχισε να διαβάει δυνατά:

«Εγώ, ο φρεϊδερίκος Ντέν, όδηνός ταξί, βρισκόμουν, στη στάση αυτοκινήτων της Λίτελ Άμπεϋ Στρητ χώς το βράδυ, κατά τις επτά, όταν είδα μία νέα με καφέ παλτό και υπερέρω στο κεφάλι, να έρχεται βιαστικά προς το μέρος μου. Πήδησε μέσα στο αυτοκίνητο και μου έδωσε να παρακολουθήσω ένα άλλο ταξί, που είχε ξεκινήσει ένα λεπτό πρωτίτερα από την ίδια στάση, παίρνοντας έναν έπιθεωρητή, που, όπως είπα, να καταλάβω, φορούσε μαύρο παλτό και ψηλό καπέλλο. Το πρώτο ταξί σταμάτησε μπροστά στο σταθμό του Ουάϊτσαπελ. Έγω σταμάτησα λίγα μέτρα πιο πίσω, στη γωνία της Μάουντ Στρητ. Η νέα πήδησε άμέσως κάτω, μου έδωσε τρία σελλίνια και με παρακάλεσε να την παρακολουθήσω σιγά. Της το υποσέχθηκα και άρχισα να προχωρώ πίσω από τη νέα, ως τη στιγμή που έστριψε σ' ένα μικρό δρόμο, που βρίσκεται προς τα δεξιά της Κεμπέρλεϋ Ρόαντ. Δεν ξέρω πως λέγεται αυτός ο δρόμος. Η νέα με είχε προσπεράσει αρκετά, γιατί είχα καθυστερήσει στην Ουάϊτσαπελ Ρόαντ. Μία στιγμή πρωτίτερα, είδα να τρέχει προς την ίδια κατεύθυνση μία μεγα-

λη λιμουζίνα. Θέλησα να την παρακολουθήσω, αλλά δεν το κατάφερα, γιατί ένα τράμι περνούσε εκείνη τη στιγμή από το δρόμο και βρέθηκε στην ανάγκη να σταματήσει. Όταν ξεκίνησα και πάλι, η λιμουζίνα είχε εξαφανισθεί. Είπε πιθανόν ότι είχε ακολουθήσει την ίδια διεύθυνση που είχε πάρει και η νέα. Σταμάτησα στη γωνία του μικρού δρόμου, αλλά δεν διέκρινα ούτε αυτοκίνητο, ούτε τη νέα που είχε μεταφέρει. Σ' αυτή τη θέση έμεινα περισσότερο από ένα τέταρτο της ώρας. Επειτα, πήγα στο γειτονικό αστυνομικό τμήμα, από όπου με έστειλαν εδώ, για να κάμω την κατάθεσή μου».

— Δεν ξέρω τίποτε άλλο γι' αυτή την υπόθεση, είπε ο έπιθεωρητής της Σκότλαντ Γουάρντ, ξαναβάζοντας το χαρτί μέσα στο φάκελλο.

— Εάν υπάρχει αμφιβολία ότι η κόρη μου θέλησε να παρακολουθήσει αυτόν τον Ρίτσι και ότι έπεσε σε ένεδρα, είνε ο γιατρός Κεμπέρλεϋ.

— Εάν ο σωφέρ ήταν λιγότερο ηλίθιος, έκαμε η Ντενίς Ρόλαντ, τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά.

Το όφος του Ντούνιπαρ είχε γίνει αούτηρο.

— Δεν θέλω να κάμω παρατηρήσεις σε κανένα, είπε, αλλά νομίζω πως ήταν μεγάλο σφάλμα, δεσποινίς, η σκέψις σας να αναμείνετε αυτή τη νέα σε μία παρόμοια υπόθεση.

Η μίς Ρόλαντ κατέθεσε το κεφάλι. Καταλάβαινε τώρα ποσο άδικο είχε.

— Ας μ'ην χάνωμε καιρό! Φώναξε ο πατέρας της νέας. Πρέπει να ξαναβρούμε με κάθε θυσία την κόρη μου... Αυτός ο Ρίτσι πρέπει να συλληφθεί άμεσα! Θα μάθωμε τότε που ώδηγησαν την Έλεν αυτός ή οι συνένοχοι του.

Ο Μάξ, που βρισκόταν επίσης στο γραφείο του Ντούνιπαρ, δεν είχε μιλήσει ως εκείνη τη στιγμή. Άλλα τώρα νόμιζε πως έπρεπε να επείσθ.

— Καταλαβαίνω τον πόνο σας, είπε στο γιατρό Κεμπέρλεϋ. Άλλα, η βία δεν πρόκειται να φέρει οτιδήποτε. Τούναντιον, μάλλον, μπορεί να έχη οφέληρα αποτελέσματα...

— Θεέ μου! Έκαμε ο Κεμπέρλεϋ, πιάνοντας το κεφάλι με τα χέρια του.

— Άλλα, ο δυστυχισμένος δεν είχε τίποτε άλλο. Ένοιωσε πως έπρεπε να περιμένει. Σε λίγο, έφεγγαν μαζί με την μίς Ρόλαντ.

Ο Μάξ ήλθε τότε κοντά στον Ντούνιπαρ.

— Εκλείσια ραντεβού με τον Ρίτσι για αύριο το βράδυ στις ένδεκα έμπρός στο Πικαντέλλυ Τσάρκος, είπε. Σας είδοπα για να πάρετε όλα τα απαιτούμενα μέτρα.

— Και εγώ σ'ας υπόσχομαι, φώναξε ο Ντούνιπαρ, κτυπώντας με όρημ το χέρι του πάνω στο τραπέζι, ότι αύριο το βράδυ, από τις δέκα, όχι άνθρωπος, αλλά, ούτε σκυλί δεν θα μπόρεση να μπη στην περιοχή του Λιμεναού, χωρίς οι άνθρωποι μου ν' ανακαλύψουν άμεσα το ίχνος του και να τον παρακολουθήσουν. Μόλις θα ξεκινήσετε από το Πικαντέλλυ Τσάρκος, ένας ποδηλατιστής θα τρέξει πίσω σας, φροντίζοντας ώστε να μη τον αντιληφθεί κανείς. Μερικοί άλλοι θ' ακολουθούν σε κανονικά διαστήματα, έτσι που να μην υπάρχει καμμία πιθανότητα να χαθούν τα ίχνη σας. Και επειδή όλα δείχνουν ότι το έντρον των κατοίκων βρίσκεται κοντά στον ποταμό, θα διαβείω δύο από τις βενζινοκίνητες της Σκότλαντ Γουάρντ για να περιπολούν στον ποταμό και να είνε έτοιμοι να μάς βοηθήσουν, αν παρουσιασθή ανάγκη.

Ο Γάλλος ντετεκτιβ και ο έπιθεωρητής της Σκότλαντ Γουάρντ χωρίθηκαν μ' ένα δυνατό σφίξιμο των χεριών.

Τρείς πυρεβολισμοί

Ο Σόαμς ένοιωσε μία μεγάλη ταραχή, όσο έβλεπε να πλησιάζει η μοίραία ώρα.

Τέλος, σπρώχθηκε από το κάθισμά του, άνοιξε σιγά την πόρτα του δωματίου του και πέρασε στο διάδρομο.

Κανένας θόρυβος δεν άκουγόταν πούθενά. Το υπόγειο έντρο του Χό. Πιν είχε θυθεί στο μυστήριό του. Ο διάδρομος δεν ήταν φωτισμένος και ο Σόαμς προχωρούσε με μεγάλη προσοχή.

Βρισκόταν τώρα στην είσοδο του συγκροτήματος Α. Δεν θα μπορούσε να κάνει λάθος στην πόρτα, γιατί ήξερε πως ήταν η τελευταία του στενού διαδρόμου.

Προχώρησε, λοιπόν, ψηλοφθτά, πιάνοντας τον τοίχο με τα χέρια του, ως που βρήκε την πόρτα του δωματίου, όπου θα έπρεπε να ήταν κλεισμένος ο Μάξ. Επειτα, άναχτήθηκε την κλειδαριά. Άδικο, όμως, προσπάθησε να κόψει μέσα σ' αυτή το κλειδί.

Ο Σόαμς άνατρίχιασε από το κεφάλι ως τα πόδια. Άντι να διευθυνθή προς το μέρος του συγκροτήματος Α, θα έπρεπε να είχε κωθή μέσα στο μυστηριώδες συγκρότημα Β.δ. που δεν είχε πατήσει ποτέ άλλοτε το πόδι του, ούτε και είνε ίσχυ κανένα να μπαίνει ή να βγαίνει απ' αυτό.

Τρέμοντας δολόκληρος, ξαναγύρισε τότε στα βήματά του, για να μπόρεση να προανατολισθή.

Ένοιωσε, τέλος, ότι το κατάρωσε και ακολουθώντας έναν καινούργιο διάδρομο.

Ασφάλειες της στιγμής

Στα άεροδρόμια της Νέας Υόρκης τοποθετήθηκε έσχατως μία πρωτότυπη συσκευή, ο «Ασφαλιστογράφος», για τους ταξιδιώτες που θέλουν να κάνουν μία ασφάλεια κατά των αεροπορικών δυστυχημάτων. Ο ασφαλισόμενος λοιπόν ρίχνει ένα νόμισμα 25 σέντς σε μία σχισμή του μηχανήματος, γράφει τ' όνομά του σ' ένα χαρτί και πιέζει ένα κουμπί. Άμέσως βγαίνει έτοιμο το συμβόλαιο, ενώ το αντίγραφο του μένει μέσα στο μηχανήμα. Με 25 σέντς μπορεί κανείς να ασφαλισθή για 5 χιλιάδες δολάρια. Η ασφάλεια αυτή μπορεί να φθάση ως 25 χιλιάδες δολάρια, ρίχνοντας για κάθε 5 χιλιάδες 25 σέντς!

Αυτή τη φορά, δεν θα έπρεπε να είχε καιμει λάθος.

Όταν έφθασε στην τελευταία πόρτα του διαδρόμου, έχωσε το κλειδί στην κλειδαριά και την άνοιξε χωρίς μεγάλη δυσκολία.

Άλλα, την ίδια στιγμή, άκουσε ένα παράξενο σφύριγμα, όπως το φιδιού που είνε έτοιμο να κυμλήσει πάνω στη λεία του και το αίμα του Σόαμς πάγωσε μέσα στις φλέβες του.

Ωστόσο, ήταν άργα πιά για να υποχωρήσει.

Ο υπηρέτης έκαμε ένα βήμα μέσα στο δωμάτιο. Η πόρτα είχε κλεισθή πίσω του, σαν ένα μυστηριώδες χέρι να την είχε τραβήξει.

Και, ξαφνικά, το δωμάτιο όπου βρισκόταν πλημμύρισε στέφανος.

Ο Σόαμς είδε τότε ότι αυτό το δωμάτιο ήταν η βιβλιοθήκη του κυρίου Κίνγκ!

Ένας κρύος ιδρώτας τον περιέλουσε. Τα μπνίγγια του κτυπούσαν με τόσο όρημ, που του φαινόταν ότι πηγαίνουν να σπάσουν.

Μπροστά του βρισκόταν το από ξύλο σαντάλου παραβάν και μία σιωπή θανάτου άπλωνόταν ολόγυρα.

Ο Σόαμς θυμήθηκε τότε πως είχε στην τσέπη του το περιστροφικό που του είχε δώσει ο Μάξ.

Στην απελπισία του, το πήρε στα χέρια του και έφυροδόλησε μιά... δύο... τρεις φορές προς το μέρος του παραβάν.

Τίποτε δεν κινήθηκε μέσα στο δωμάτιο.

Ο Σόαμς, τρελλός από τον τρόμο του, ώρμησε τότε προς το παραβάν, το έπιασε με τα

χέρια του και το τράβηξε με όλη του τη δύναμη.

Το λεπτό ξύλο υποχώρησε σ' αυτό το δυνατό τράνταγμα.

Άλλα, την ίδια στιγμή, ο Σόαμς έμεινε σαν απολιθωμένος. Το όπλο έξυπνε από τα χέρια του και ένοιωσε τα γόνατά του να λυγίζουν.

Βρισκόταν μπροστά στον κύριο Κίνγκ.

Μία σπαρτακτική κραυγή βγήκε από το στόμα του, ενώ δύο χέρια σφιγγόνταν με λύσσα γύρω από το λαιμό του...

Μίρα Ντάπρετον

Ο Γκαστόν Μάξ, ξαπλωμένος πάνω στα χαμηλά κρεβάτια του δωματίου, όπου ήταν κλεισμένος, παρακολουθούσε με άνωπομονησία τους δείκτες του ρολογιού του, που το είχε αποθέσει στο μικρό τραπέζακι πλάι του.

Επλησίαζαν δύο μετά τα μεσάνυχτα και ο Σόαμς δεν είχε φανή ακόμη.

Ο ντετεκτιβ είχε φαντασθή άναριθμητες φορές ως εκείνη τη στιγμή ότι κάποιος άνοιγε την πόρτα, αλλά δεν άργούσε να αντιληφθεί ότι ήταν έμμο ψεύδοισθήσεων.

Σαφνικά, όμως, άνατρίχιασε. Αυτή τη φορά δεν μπορούσε να κάνει λάθος. Κάποιος προσπαθούσε να κόψει το κλειδί μέσα στην κλειδαριά.

Ωστόσο, ο Μάξ δεν μετακινήθηκε από τη θέση του, κάνοντας τη σκέψη ότι ο έπισκεπτης μπόρεσε να μ'ην είνε ο Σόαμς.

Με την ψυχρή πλημμυρισμένη από άγνωση, περίμενε...

Άλλα, ο θόρυβος σταμάτησε έπειτα από μερικά λεπτά.

Ο Μάξ κτύπησε το ρολόγι του. Ήταν ακριβώς δύο. Εάν ο άνθρωπος που είχαν έλθει ήταν ο Σόαμς, τότε γιατί είνε απομακρυνθή χωρίς ν' άνοιξη;

Ο ντετεκτιβ άνασπώθηκε στους άγκώνες του και άναρωτήθηκε τι έπρεπε να κάμει.

Σαφνικά, άκουσε τρεις έκπυροστροφές, τη μία έπειτα από την άλλη και, μερικά λεπτά άργότερα, μία σπαρτακτική κραυγή, που έδωσε πολύ γρήγορα.

Η σιωπή απλώθηκε και πάλι μέσα στο υπόγειο έντρο.

Μ' ένα πλήγμα, ο ντετεκτιβ είχε βρεθή όρθιος και ενώ προσπαθούσε να ντυθή πρόσεξε πως ήταν μουσκεμένος στον ιδρώτα.

— Διάβολε! Έκαμε. Νομίζω πως άρχισα να φοβάμαι σ' αλήθεια!

Καθώς ντυνόταν, κτύπησε προς το μέρος της πόρτας, αλλά, όχι πιά γεμάτος έλπιδα όπως πριν. Έτρεμε στη σκέψη ότι ο κύριος Κίνγκ ή κάποιος από τους ανθρώπους του θα μπόρουσαν να έμφανισθούν από τη μία στιγμή στην άλλη. Γιατί δεν μπόρουσε να άμψιθάλη τώρα ότι το σχέδιο του είνε αποτύχει. Ένας πελάτης του κέντρου θα μπόρουσε ίσως να άρρησ μέσα στο παραλήρημά του τη σπαρτακτική κραυγή που είχαν άκούσει.

Άλλα, οι πυροβολισμοί!

— Είμαι βέβαιος, ψιθύρισε άγέμωσα στα δόντια του ο Μάξ, ότι εκείνος που έφυροδόλησε ήταν ο Σόαμς. Φαίνεται ότι τον κατάλαβαν τη στιγμή που προσπαθούσε ν' άνοιξη την πόρτα...

Δεν έπρεπε, λοιπόν, να χάνει ούτε στιγμή, θα ήταν τρομερό να πεθάνει μέσα σ' αυτό το δωμάτιο, ενώ ο Ντούνιπαρ και οι άνθρωποι του περιμέναν ίσως πίσω από το κεφάλι του.

Ο Μάξ, ενώ προσπαθούσε να

διατηρήσει την ψυχραιμία του, άρχισε να άναζητή γύρω του κάτι που θα μπόρουσε να του χρησιμεύσει σαν όπλο.

Ενα από τα κάγκελλα του χαμηλού κρεβατιού συγκέντρωσε την προσοχή του. Άλλα, μ' όλες τις προσπάθειές του, δεν κατάρωσε να το βγάλει από τη θέση του.

Θυμήθηκε τότε πως μέσα στην αίθουσα του λουτρού υπήρχε ένα νικελινό τούρο, με δύο βαρείες σφαίρες στις άκρες, που χρησιμεύει για το κρέμασμα της πετσέτας.

Ο Μάξ έτρεξε προς τα εκεί και όχι χωρίς κόπο κατάρωσε να το βγάλει από τη θέση του.

Επειτα ξαναγύρισε στο πρώτο δωμάτιο.

Για να βγεί από το μέρος της πόρτας δεν έπρεπε να το σκέπτεται καθόλου, γιατί ήταν τόσο βαρεία, που δεν θα κατάρωθε να την άνοιξη με κανένα τρόπο.

Η μόνη έξοδος ήταν πιθανόν από το μέρος της κατακτής, από όπου είχε αντιληφθή πως τον παρατηρούσαν την πρώτη νύχτα που πέρασε μέσα σ' αυτό το δωμάτιο.

Ο Μάξ ανέθηκε με προσοχή πάνω στο μικρό τραπέζι και άρχισε να ξεσίζει το ύφασμα από το πολύχρωμο και μυστηριώδες σχέδιο που την έσκέπαζε.

Σε λίγο, είχε σκηματισθή ένα άνοιγμα αρκετό για να περάση ένας άνθρωπος.

Ο Μάξ κρεμάθηκε στο κενό και, συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις του, κατάρωσε να περάση το κεφάλι του πρώτα και έπειτα ολόκληρο το σώμα του μέσα απ' αυτό το άνοιγμα.

Τα πόδια του πατούσαν τώρα σ' έναν τάπητα, που θα έπρεπε να είνε πολύ παχύς.

Να έλθει άναψε άμέσως το μικρό ηλεκτρικό φανάρι του ρολογιού του και κτύπησε γύρω του.

Βρισκόταν μέσα σ' ένα δωμάτιο, που όλοι οι τοίχοι του ήταν έκεπασμένοι με βιβλία. Ενα βαρύ άρωμα ρόδων άναδινόταν από παντού. Άλλα άναμεσα στην άποπτική αυτή μυρωδιά, ο Μάξ νόμιζε πως έχωρισε μία όσημ πυριτιάς.

Σε μία από τις γωνίες του δωματίου υπήρχε ένα μεγάλο γραφείο με ένα ολόχρονο μελανοδοχείο και διάφορα κομψοτεχνήματα από νεφρίτη. Ενα ξύλινο παραβάν ήταν πεταμένο κάτω στο πάτωμα και ο τάπητας φαινόταν μετατοπισμένος από τη θέση του, σαν να είχε γίνει πάλι εκεί μέσα.

Άλλα το πιο παράξενο ήταν πως αυτό το δωμάτιο δεν είχε κανένα άνοιγμα.

Πως, λοιπόν, το πρόσωπο που το χρησιμοποίησε έμπούδνηγε μέσα σ' αυτό;

Ο Μάξ έσπασε το κεφάλι του για να βρει μία λύση σ' αυτό το άνιγμα, όταν, ξαφνικά, μία ιδέα πέρασε από το μυαλό του.

Προχώρησε τότε στο αντίθετο μέρος από εκεί που βρισκόταν η κατακτής, που του είχε χρησιμεύσει για να περάση μέσα σ' αυτό το παράξενο δωμάτιο και άρχισε να μετατοπίζει τα βιβλία που βρισκόταν στις εταζέρες.

Η ιδέα του ήταν σωστή.

Μία δεύτερη κατακτής υπήρχε σ' αυτό το μέρος, όμοια με την πρώτη.

Ο Μάξ δεν δίστασε καθόλου, έσπασε το ύφασμα που την έσκέπαζε και έσκυψε για να κτυπήσει.

Ενα φωτισμένο δωμάτιο, όμοιο με το δικό του, βρισκόταν από κάτω.

Στο κρεβάτι ήταν ξαπλωμένη μία γερά γυναίκα, που φορούσε ένα πολυτελές νυκτικό. Το πρόσωπό της ήταν πιο λευκό κι από τα σεντόνια. Στο άριστερο χέρι της υπήρχε μία βέρα. Τα ξανθά μαλλιά της άγνωσης ήταν σκεπασμένα άτακτα πάνω στο μαξιλάρι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΧΕΣ: Η συνέχεια

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΙΜΟΡΙΑ

Το κελλί του Γκαίρινγκ στις φυλακές της Νυρεμβέργης, με το κρεβάτι όπου ξεφύχισε απ' το δηλητήριο, το τραπέζι με τα τελευταία βιβλία που διάβασε, και τα πορτραίτα της γυναίκας του και των παιδιών του. Κοντά στο τραπέζι, γολέτες, φέτες μαύρου ψωμι και τσιγάρα. Κάτω απ' το κρεβάτι, οι γυαλιστερές μπότες, τελευταίο ένδυμο των περσμένων μεγαλειών του «στρατάρκου του άερος» και τρομοκράτου της Ευρώπης.

ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟ

Το «παρβενικό» ταξίδι της «Βασιλίσσης Έλισσάβετ»

Δεν είνε πολύς καιρός, που η «Βασιλίσσα Έλισσάβετ», το μεγαλύτερο υπερωκεάνειο του κόσμου, έκαμε το «παρβενικό» ταξίδι της.

Στο ταξίδι αυτό, οι τροφодότες και τα μαγειρεία του πλοίου είχαν προετοιμασθή για να σερβίρουν 10.000 γεύματα την ημέρα. Φρόντισαν επίσης να εξυπηρετήσουν άμεμπτα τους ταξιδιώτες που ακολουθούσαν ειδικά διαίτα, για υγιεινούς, φυλετικούς ή θρησκευτικούς λόγους.

Υπολογίσθηκε ότι ο πλωτός αυτός κολοσσός χρειάζεται κανονικά περισσότερες από 2.500 οκάδες γάλα την ημέρα, 9.000 οκάδες κρέας, υπέκον και ζαμπόν, 2.500 οκάδες ψάρια, 2.500 στρείδια και 500 οκάδες κρέμα. Οι μεταπολεμικές όμως έπιστιπτικές δυσχερείες δεν επέτρεψαν να υπάρχουν ολόκληρες αυτές οι ποσότητες των τροφίμων. Γιάντως, οι τροφодότες έκαμαν ότι μπόρουσαν για να εύχαριστήσουν τους έπιθέτες. Ως αποζημίωση για τις έλλείψεις των τροφίμων είχαν θέσει στη διάθεσή τους μία κάθε άπο έκλεκτά προπολεμικά κρασιά (πολλά απ' τα οποία δεν βρισκόταν πια στην αγορά). Εκτός απ' το άφθονο κρασί, οι ταξιδιώτες έπιναν... περί τους 100 τόννους νερό την ημέρα!

Ο άρχιτροφодός Ένός τέτοιου πλοίου έχει βαρύτατες ευθύνες. Όταν κάνει τις προμήθειές του, πρέπει να προβλέψη ότι μπορεί οι έπιθέτες να έχουν εξαιρετική όρεξη, είτε να διαρκέσει το ταξίδι περισσότερο από το κανονικό, εξ αίτιας μιας κακοκαιρίας ή άλλων λόγων... Επίσης πολλές εύθυνες έχει κι ο άρχικαμαρότης, που διευθύνει τα 130 πρόσωπα των μαγειρείων, φροντίζεις να έχουν κάθε άνεση οι έπιθέτες στις καμπίνες τους και κανονίζει τα καθημερινά μενού μαζί με τον άρχικαμάρτιο.

Ο άρχικαμαρίνος παίρνει ένα απ' τους μεγαλειτέρους μισθούς στο πλοίο.

Κάθε διαμέρισμα του πλοίου επιβλέπεται από ένα δεύτερο καμαρότο. Στο ρεστوران βασιλεύει ο «μπαρ-ντ' ότέλ, μ' ένα μεγάλο επιτελείο από σεροβιτόρους, οινόχοους και άλλους. Η μεταφορά των φαγητών μέσα στην αίθουσα του ρεστوران γίνεται με ειδικά τραχοφόρα τραπέζια, που έχουν τεχνητή θερμάνση.

Το καθάριο και το συνύριο ενός τέτοιου πλοίου δεν είνε καθόλου εύκολη δουλειά! Πρέπει να τιναχτούν και να σκουπισθούν μακρόστενα χαλιά μήκους 16 χιλιομέτρων και αρκετά... στρώματα πατωμάτων! Υπάρχουν έξ άλλου οι κουρτίνες τα μαξιλάρια, κλπ., που χρειάζονται τις σχετικές περιποιήσεις.

Μετά την αποβίβαση των έπιθέτων, ένα απ' τα πρώτα καθήκοντα του προσωπικού είνε να μαζεψή τα 100.000 κομμάτια του ρουχισμού (πετσέτες, σεντόνια, κλπ.) και να τα στείλιν στη μηχανάδα. Πρέπει επίσης να συγκεντρώση και να καθαρίση 100.000 ποτήρια και φλυτζάνια και 26.000 κομμάτια άσημά.

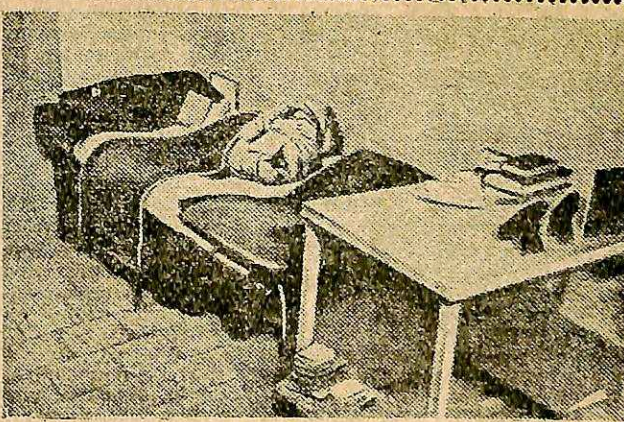
Σ' όλα το υπερωκεάνειο υπάρχουν περί τις 30.000 ηλεκτρικές λάμπες, που καταναλώνουν ρεύμα άρκετό για μία πόλη με 150.000 κατοίκους. Όλες αυτές πρέπει να δοκιμασθούν και να αντικατασταθούν αν χρειάζονται.

Θα ξαναγείρουν κατόπιν οι αποθήκες με τα τρόφιμα, όρυκτα, άσπουνι και χιλιά... δυό άλλα.

Ο κληρούς του πλοίου φροντίζει διαρκώς να διατηρήσει σε καλή κατάσταση τα φυτά και τα διακοσμητικά λουλούδια. Ο βιβλιοθήκιος άγοράζει τα καινούργια περιοδικά και βιβλία, για να περνούν την ώρα τους οι έπιθέτες στο ταξίδι.

Πριν επιβιβασθούν οι ταξιδιώτες, ειδικοί υπάλληλοι του Υπουργείου Μεταφορών κάνουν λεπτομερή έπιθέρωση του πληρώματος και των διαφόρων διευρεσιμάτων του πλοίου.

Πόσο κοστίζει το ταξίδι μ' αυτό το υπερωκεάνειο; Πολύ ριψοφειά στους 2.315 ταξιδιώτες της (τουριστικής) θέσεως, που διαπλέουν τον Ατλαντικό.

Τὸ φιλότιμο

— Σουκιοῦ ἄλ-
λά γι! Σοὺ κι-
οῦ ἄλλαν! φώνα-
ζε ὁ Κιρκόρ τὴν ὥ-
ρα πού ἐφευγε ἀπ'
τὸ δικαστήριο, κι' ἐτρίβε χαρούμε-
νος τὰ χέρια του καὶ χοροπηδούσε
σάν τρελλός.

— Βρέ Κιρκόρ, χαῖρο - ὁλά: Τί
γυρεύεις ἐσύ ἐδῶ μέσα;

Τὸν ρώτησε ὁ Στόκλινς περίεργος.

— Μπράκ λακίρτι, μπρέ! Ἄστα

μὴ ρωτάς, ἴφηνά σκαπουλάρησα.

Ἀτάωτληκα, γιάδρουμ, ἀτάωτληκα!

— Βρέ, ἄσκ - ὁλοῦν, Κιρκόρ!

τοῦπε μὲ θαυμασμό ὁ Στόκλινς, τὰ

συγχαρητήριά μου. Ἀλλά δὲ μοῦ

λές, γιὰ ποῖο λόγο βρέθηκες σὲ

δοσοληψίες, καὶ νταλαβέρια μὲ τὰ

δικαστήρια;

— Ὁ Κιρκόρ στάθηκε λίγο, ξεροκα-

τάτιε καὶ συνέχισε:

— Καυγά - μαυγά καφενέιο μέσα

ἦκαν, παρὰ μου μιά κουβέντα ἦ-

πανε ἐμένα, ἐγὼ πολὺ ἀράτυμος εἴ-

μαι, ἱστόκλη ἐφέντη, ἱψηλὴ μου

φούσκωσε, τράχα μου σηκώθηκε,

λιοντάρι ἐνῆκα! Ἄλ σουνοῦ, ἄλ

μουνοῦ μῦτες, κεφάλια ἀνοίξα, δόν-

τια, μούτσα, τσερτοσεβέδες ἤπασα!

Μεῖο ταβατούρι καφενέιος ἔλαχανά

ἦκαν! Βάλα - μπιλάα ἡ γὰς νά-

εἰς χαλκά ἤτελε νὰ τὴ σηκώσω, γιὰ-

δουῦμ!

— Βαί! Βαί! χτύπησε. Λοιπὸν

δὴλ τὴν παρὰ σου καὶ σ' ἀβούσα-

νε ἔτσι εύκολα; Πῶς, βρέ Κιρκόρ,

βρίκεις δική;

— Ἰστόκλη ἐφέντη, τοῦ εἶπε ἐμ-

πιστευτικά ὁ Κιρκόρ, εἶχα ἓνα

σπουταῖο ἀδοκάτο. Ἄνα καμιαί

φορὰ τὰ ἔκει ἀνάγκη ἐγὼ καὶ συ-

στήσω ἐσένα.

— Ὡστε θὰ μίλησε καλὰ ὁ δικη-

γός σου;

— Καλὰ λέει. Ἀφοῦ κι' ἐγὼ,

μπρέ ἦκλαιγα. Μέσα Ἀτὴνα αὐτὸ

μπιριντζὶ εἶνε!

— Μὰ δὲ μοῦ λές, βρέ Κιρκόρ,

τί μποροῦσε νὰ πῇ αὐτὸς ὁ δικηγό-

ρος; Εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ μάθω.

— Τί μποροῦσε, τζάνουμ νὰ πῇ;

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Τὸ γῆρας ἔχει δύο βακτη-
ρίας: τὴν μνήμη καὶ τὴν πεῖρα.
Ὁ σπριζόμενος οἱ αὐτὲς προ-
χωρεῖ ἀσφαλέστερα καὶ πολλὲς
φορὲς ταχύτερα ἀπὸ τὴν σφρι-
γώσα νεότητα.

★ Ὁ ἄσπρος σκορπίζει τὸ χρυ-
σάφι σάν κοπριά κι' ὁ φιλάρ-
γυρος συνάει τὴν κοπριά σάν
χρυσάφι.

★ Ὅσο αὐξάνουμε τίς ἀνάγκες
μὰς, τόσο λιγοστεύουν τὴν εὐ-
τυχία μὰς.

★ Τὸ νὰ δανεῖζεται κανεὶς εἴ-
νε ἀρχὴ δουλειᾶς.

★ Οἱ μικροὶ καὶ μικρόψυχοι
δὲν ἐπιδίδονται, σὲ καμιά ἐπι-
χείρησι ἀπὸ φόβου ἀποτυχίας. Οἱ
μέτριοι ἐπιδίδονται, ἀλλὰ σὲ τὴν
πρώτῃ δυσχερεία ἀποθερρύνον-
ται. Μόνο οἱ μεγαλόψυχοι ἐπι-
χειροῦν τὰ πάντα καὶ προχω-
ροῦν παρὰ τὰ προσκόμματα πού
συναντοῦν.

★ Ὅσο ἀγαπᾶμε μιά γυναῖκα,
τὴς μιλάμε γιὰ τὸν ἐαυτὸ τῆς.
Ὅταν παύουμε νὰ τὴν ἀγαπᾶ-
με, τῆς μιλάμε γιὰ τὸν ἐαυτὸ
μὰς.

★ Ἀν εἶσαι ἐρωτευμένος, πά-
ρε τὰ βουνά.

φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ Κιρ-
κόρ. Πρώτα - πρώτα εἶπε γιὰ οὐλὴ
φαμέλια μου ἀναντὶν μπαπαντάν!
Πῶς πατέρας μου ἦταν σεροσέρης,
παπουλῆς μου ἱτρελλός, ἀντερφός
μου ἔλεμε, μάνα μου σουρουκλεμέ!...

— Βρέ τί μοῦ λές! φώναξε σκα-
σιμένος στὰ γέλια ὁ Στόκλινς. Καὶ
γιὰ σένα τί εἶπε;

— Γιὰ μένα... ἄστα!... εἶπε
δμορφα πρᾶματα, τουρλοῦ - τουρλοῦ
παρτσούκλια πολιτρέ μου ἦκανε.

— Βρέ, λέγε λοιπὸν ν' ἀκούσω.

— Στάτηκε καρόι μου, μπέ,
στορδομουρτούνιασε, καὶ φώναξε:
«Κυττάξε φάτσα του, κι' εὐτὺς τὰ
καταλάβετε πῶς εἶνε ἓνας μπεκός.
Αὐτὸ κεφάλι! σάν ξυλένια σέσουλα
εἶνε! Στενὸ κοῦτελο, γουλούμενα
μάτια, σουβλερὸ μῦτη, φαρδὺα ρου-
τούνια, μεῖο αὐτὰ, στραβά δόν-
τια, στραβά ποντάρια, στραβά...

— Κι' οἱ δικαστὲς τί λέγανε;

— Κεφάλια τους κουνούσανε -
μουνοῦσανε, μπᾶς οὐστοινέ λέγανε,
κι' ὅσο ἀδοκάτος μου ἦλεπε τόσο
φόρα ἤπερνε.

— Προέντρε ἐφέντη, φώναξε, αὐ-
τὸ ἱπελάτης μου ἀχμά - μπουντα-
λάς, ἀθανάκ, ἀχρηστο ἀντρώπο εἴ-
νε!

— Σοῦπε τόσες βροσιές; Κι' ἡ
Τακουίτσα τί ἔκανε;

— Τακουίτσα, ἄλγοτυμιὰ ἦστε,
κόσμος σουπταῖα ἦπαιζε, δικα-
στὲς συγκιντήκανε, ἐγὼ ἦκλαιγα.

— Καὶ τ' ἀποτέλεσμα;

— Ἀποτέλεσμα, ἰστέ μπελί εἶνε.
Μπήκανε δικαστὲς ἄλλο δωματίο,
μερκέζ μιτζιλίσιο ἦκᾶνε, Τιτζαρέτ
μουδουρού, φωνάζανε, καλὲμ μεκ-
τουπτζή ἦγρᾶνε, σμιδουλιο ἐνῆκε,
μπιλιέ - σοῖλέ εἶπανε, ἀτῶ κηρύδα-
νε Κιρκόρ. «Ἄιντε, Κιρκόρ ἐφέντη,
εἶπε ἐμένα προέντρε, ἔβρακ ὄν-
τὰ μέσα, μεροάτι σου νὰ πάσος,
Γκετσιμῆς - ὁλά ὀγλούμ!»

— Τί νὰ σοῦ πῶ, βρέ Κιρκόρ,
πρόπει νάσαι πολὺ τυχερός γιὰ νὰ
γλυτώνης τόσο φτηνά... Καὶ δὲ μοῦ
λές, τί κουβέντα σοῦπανε ἀπ' τὴν
παρὰ σου κι' ἀναγκάστηκες νὰ
τοὺς χτυπήσης;

— Τί μοῦπανε;... Κούφιο πο-
πινόσπορο φωνάζανε ἐμένα. Ἐ!
λοιπὸν, αἶμα μου ἀνάψε, καφάσι μου
νὰ φύγη κόντεψε. Τὸ φιλότιμο βλέ-
πεις, ἱστόκλη ἐφέντη, ἔρμενλῆ,
ναιμουσλῆ εἶμαι, γιάδρουμ! Τυμὼν
εύκολος καὶ δαγκῶν λυσσάρικος!...

Σ. Ρ.

Δικαιοσύνη

Μιά γαλλικὴ ἐπιθεώρησις εἶχε τὴν
ἰδέα νὰ υπολογίσῃ πόσο ἐξέτιμήθῃ
κάθε νεκρός τοῦ πολέμου γιὰ τὰ
κράτη πού ὑπέστησαν τὴν ἐπιθεσί-
ν ἐκ μέρους τοῦ ἱταλικοῦ φασισμοῦ.
Συνέκρινε, λοιπὸν, τὸ ποσὸν πού ἐκ-
δικάσθηκε ἀπὸ τίς ἱταλικὲς ἐπιανο-
ρθώσεις μὲ τὸ συνολικὸ ἀριθμὸ τῶν
νεκρῶν γιὰ τὸ καθεὶνα καὶ κατέληξε
σὲ μερικά συμπεράσματα πολὺ ἐν-
διαφέροντα.

Ἐτοί, βρήκε ὅτι τὴ μικρότερη
τιμὴ ἔχουν οἱ Ἀθροισμοὶ νεκρῶν τοῦ
πολέμου. Γιὰ καθεὶνα ἡ Ἀθροισμὸς
θὰ εἰσπράξη μολὲς 5860 φράγκα.

Σὲ ὅχι καλύτερη μοῖρα ἔχονται
οἱ Ἕλληνες νεκροί, πού ἡ ἀντιστοι-
χος τιμὴ εἶνε 280.800 φράγκα.

Οἱ Γιουγκοσλαῖοι ἀξίζουν πολὺ
περισσότερο: 864.000 φράγκα. Καὶ
οἱ Γάλλοι 868.920 φράγκα.

Ἄλλο γιὰ τοὺς Ἀλβανούς, εἶνε
φανερὸ ὅτι προκείται γιὰ ἐκλεκτὴ
φυλὴ. Γιὰτὶ καθεὶ Ἀλβανὸς νεκρός
— ἀπὸ ἐκείνους πού σκοτώθηκαν
συμπρόσπιντες μὲ τοὺς Ἰταλούς καὶ
τοὺς Γερμανούς — ἐξέτιμήθῃ ἀντὶ
1.580.000 φράγκων!...

Καὶ αὐτὸ λέγεται δικαιοσύνη.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Ἄνω - κάτω σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΑΝΟΥΡΓΑ - ΑΚΟΝΤΙΟΝ. 2) ΚΡΑΣΙ. 3) ΤΟ
ΚΙΟ - ΠΕΡΟΥ. 4) ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ. 5) ΡΥΑΣ - ΕΣΤΙ.
6) ΟΥΛΑΚΙΑ. 7) ΟΜΙΛΙΑ - ΠΑΤΑΡΙ. 8) ΝΑ - ΛΑ-
ΚΟΝΙΑ - ΥΑ. 9) ΛΑΥΡΑ - ΙΩΝΙΑ. 10) ΕΛ - ΙΔΙΩΤΗΣ
- ΚΑ. 11) ΣΙΑΓΩΝ - ΙΑΣΠΙΣ. 12) ΑΜΝΗΣΙΑ. 13)
ΙΡΙΣ - ΣΩΜΑ. 14) ΧΑΝΤΑΚΩΜΑ. 15) ΩΡΑΙΑ - ΠΛΙΣΕ.
16) ΑΠΑΘΗ. 17) ΣΚΑΛΙΣΜΑ - ΑΣΥΣΤΟΛΑ.

ΚΑΘΕΤΟΣ

1) ΠΟΤΗΡΙΟΝ - ΕΞΚΙΜΩΣ. 2) ΜΑΛΛΙ. 3) ΝΥ-
ΧΤΑ - ΙΛΑΡΑ. 4) ΕΥΛΟΥΡΓΟΣ. 5) ΥΨΟΣ - ΧΑΔΙ.
6) ΦΑΛΑΙΝΑ. 7) ΓΚΟΡΚΥ - ΜΑΝΤΑΜ. 8) ΑΡ - ΛΥ-
ΚΕΙΟΝ - ΠΑ. 9) ΑΡΤΙΑ - ΗΡΑΙΑ. 10) ΑΣ - ΚΑ-
ΝΑΤΕΣ - ΤΑ. 11) ΚΙΟΥΡΙ - ΙΝΩΔΗΣ. 12) ΑΠΑΙΣΙΑ.
13) ΝΟΡΑ - ΑΠΑΣ. 14) ΕΠΙΤΑΝΗΣΟΣ. 15) ΙΔΡΩΣ
- ΩΡΙΜΟ. 16) ΡΥΑΚΙ. 17) ΝΑΥΤΙΛΙΑ - ΑΣΦΑΛΕΙΑ.

Με δύο ψαλλιδιές

Στὸ πρῶτο σχῆμα, οἱ γραμμές
μὲ κοκκίδες δείχνουν πῶς θὰ τρα-
βήξετε τίς ψαλλιδιές, καὶ στὸ δεύ-
τερο σχῆμα βλέπετε πῶς θὰ ἐνῶ-
σετε τὰ 4 κομμάτια τοῦ σταυροῦ.

Οἱ δύο μισοὶ

Ἄσπ. Γιατὶ ἡ ἐλάττωσις τοῦ
1938 ἦταν 25% τοῦ συνολικοῦ ἀρ-
χικοῦ μισθοῦ, ἐνῶ ἡ αὐξήσις τοῦ
1941 ἦταν 25% τοῦ ἐλαττωμένου,
δηλαδὴ τῶν 75%, τοῦ ἀρχικοῦ.

Τὰ μηδενικά

Ἐπὶ ὑπάρχουν πολλὰ λύσεις. Μιὰ
ἀπ' ὅλες εἶνε ἡ ἑξῆς:

0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0

Τὰ ἀποτσιγαρά

16 γόπες. Θὰ μαζέψῃ 4 φορές ἀπὸ 4 καὶ θὰ φτιάσῃ
4 τσιγαρά. Ἀφοῦ τὰ καπνίσῃ, θὰ τοῦ μείνῃ μιὰ γόπα
ἀπ' τὸ καθεὶνα ἡτοι 4 ἐν ὅλῳ, ἀρκετὲς γιὰ νὰ φτιάσῃ τὸ
πέμπτο τσιγάρο.

Πόσα παπούτσι;

Εἰκοσιτέσσερα ζευγάρια. Γιατὶ τὸ πρῶτο κομμάτι ἔ-
χει μῆγεθος 400 τετραγωνικῶν πόντων καὶ τὸ δεύτερο
1.600 (δηλαδὴ τετραπλάσιο).

Μονοκονδυλιά

Ἀρχίζετε ἀπ' τὸ σημεῖο Α, προχω-
ρεῖτε ὡς τὸ Ε, σχηματίζετε τὸ μικρὸ
τριγωνο, προχωρεῖτε ὡς τὸ Δ, σχη-
ματίζετε τὸ κύκλον καὶ προχωρεῖτε
τέλος στὰ Γ, Β, Α.

Ὁ μικροβιώτερος ἄνθρωπος

Ὁ Μαθουσάλας. Ὁ πατέρας του
ἔνωχ δὲν πέθανε, ἀλλὰ ἀνέζηκε
ζωντανὸς στὸς οὐρανούς.

Λεξιγριφος

Ἐνα μηχανήμα

Πάδος - Πάγος.

Τὸ ἄπλον.

Ποιὲς κερδίζει πιὸ πολλὰ;

Ὁ Γιάννης. Ἡ λύσις ἐρίσκεται μὲ διαφόρους συλλογι-
σμούς.

Τὸ πέταγμα τῆς μύγκας

Ἡ μύγκα δὲν μπορεῖ νὰ πετάξῃ καθόλου, στὸ κενόν,
ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει ἀέρας γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὸ βά-
ρος τῆς.

Λύσις τοῦ 94ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΗΔΕΝ - ΑΛΟΜΑ - ΚΙΜΩΝ. 2) ΑΘΗΡ - ΔΑΔΙ.
3) ΖΟΛΑ - ΚΟΛΑΣΙΣ - ΙΡΑΚ. 4) ΑΣΦΤΑ - ΡΩΣΙΑ.
5) ΩΡΑΙ - ΨΕΝ. 6) ΑΡΣΙΣ. 7) ΦΡΥΓΙΑ - ΚΟΜΙΚΑ.
8) ΔΟΜΑΤΙΑ. 9) ΕΤΑΙΡΑ - ΣΧΕΔΙΑ. 10) ΗΠΕΙΡΟΣ.
11) ΡΕΚΤΗΣ - ΑΟΛΟΙ. 12) ΠΑΡΑΣ. 13) ΚΙΝΑ -
ΤΡΙΣ. 14) ΑΚΥΡΑ - ΟΠΕΡΑ. 15) ΡΟΙΑ - ΚΑΥΧΗΜΑ
- ΟΛΟΣ. 16) ΟΡΟΣ - ΡΟΔΙ. 17) ΝΗΣΙΣ - ΙΑΣΩΝ -
ΠΑΣΑΣ.

ΚΑΘΕΤΟΣ

1) ΜΑΖΑΙ - ΩΡΕΑΡ - ΠΑΡΟΝ. 2) ΗΘΟΣ - ΚΟΡΗ.
3) ΔΗΛΩ - ΓΥΝΑΙΚΑ - ΥΙΟΣ. 4) ΕΡΑΤΩ - ΚΡΑΣΙ.
5) ΑΡΤΙ - ΗΝΙΑ. 6) ΑΔΑΝΗΣ. 7) ΑΝΟΗΣΙΑ - ΠΑΛΑ-
ΤΙ. 8) ΡΕΜΠΕΛΑ. 9) ΩΡΑΣΙΣ - ΡΟΓΧΟΣ. 10) ΙΣΤΟ-
ΡΙΑ. 11) ΑΦΙΕΙΣ - ΣΤΗΜΩΝ. 12) ΚΑΣΣΑ. 13) ΡΕ-
ΠΩ - ΟΡΙΟ. 14) ΙΔΙΩΝ - ΣΠΟΡΑ. 15) ΜΑΡΣ - ΚΙ-
ΒΑΝΔΑ - ΕΛΟΣ. 16) ΩΔΑΙ - ΡΟΔΑ. 17) ΝΙΚΑΙ - Α-
ΛΑΤΙ - ΒΑΣΙΣ.

Μαγικὴ εἰκὼν τῆς σελιδὸς τοῦ παιδιοῦ

Θὰ ὀπτε τὸ πρόσωπο τοῦ ναυαγοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ
ἀν ἀναποδογυρίσετε τὴν εἰκόνα.

Οἱ ληωλάδες τῆς Ἑφταπύλης

Οἱ τيرانτες

— Ἡβοί, καλὲ ἄντρα μου, γιὰ τὸ Θεό!
Μπουσουλώντας σάν τὴν ἀκούδα πολε-
μὰς νὰ βοῆς τσοὶ κάρτσες σου; Χαράς
καὶ τὸν τσαπατούλη!

Φώναξε ἡ Ἑφταπύλη ἐξω φρενῶν στὸ Νι-
κολάκη τση, πού ἦταν τόσο πολὺ ταβα-
τουρτζῆς κι' ἀκατάστατος στὸ ντύσιμό
του.

Τὰ παπούτσια του πού τὰ πετούσε
πάντα ἀπὸ βραδύς, τὰβρισκε τὴν ἄλλη μέ-
ρα, ἔπειτα ἀπὸ με-
γάλο μοιφῶνι καὶ
παντιντζι, πότε πίσω
ἀπ' τὴν ντουλάπα,
πότε πίσω ἀπ' τὴν
κονσόλα καὶ πότε πι-
σω ἀπ' τὴν δεσπέν-
τσα κι' ἦκανε τὸ στί-
τι σπιτάκια ὁ ἀθέο-
φοδος!

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ
πρωτὶ ὁ Νικολάκης
ντυνότανε χωρὶς τα-
βατούρι καὶ φασάρι,
σάν τὴν βρεμὲν γά-
τα. Αὐτὸ τὸ Ἑφτα-
πύλη τῇ φάνηκε πολὺ κουριζάκι.

Δὲν βόηκε τὴν γκεβάντα του κι' ὅμως
δὲν ἦμας καθόλου, παρὰ ἀμέσως ἦβαλε
μιὰ ἄλλη καὶ σάν ζαυλακωμένος καὶ σερ-
σεμισμένος, ἐπὶ μιῇ ὥρα γύρευε νὰ βρῇ
τὸ ἓνα του καὶ τ' ἄλλο του, χωρὶς νὰ
βγάλῃ τσιμουδιά.

— Ἡβοί, καλὲ ἄντρα μου, θὰ λωλαθῶ!
φώναξε περίεργη ἡ Ἑφταπύλη. Κανένας
φουδὸς θὰ γκεμίσῃ... Ἐσύ πού ἄλλες φο-
ρὲς σκαρδώνες στσοὶ πολυθρόνες, σενοῦ-
σουνε μὲ τὴν κοιλία κάτω ἀπ' τὰ ντιδά-
νια, τσαλαβουτούσεσ ἀπὸ μπάνιο, ἀνεση-
κωνες τὰ μπόμπιλα, ἦψαντες στὰ ράφια,
στὰ συρτάρια, στὴ κουμοτιὰ, στὰ υπο-
γαδοκίονα καὶ βλαστημιούσες, κλωτσού-
σες, φουδῶδες, φουσουδες καὶ ξεφουσουδες,
γιὰ νὰ βρῇς τὰ προμάτια σου καὶ μὰς ἀ-
κούγανε ἐφτά μαχαλάδες, πῶς τῶπαθες
σήμερα καὶ μοῦ κάνεις τὸν Ἄν Νούφαιο,
τὴ Σιγα:οπαπαδίστα;

Μὰ ὁ Νικολάκης πούζερε πῶς ἡ Ἑφτα-
πύλη εἶχε πάντα τὸ ζωνάρι τὴν κρεμασμέ-
νο γιὰ καυγά δὲν τ' ἤδωσε καμιαί ἀπάν-
τησι κι' ἐξακολουθοῦσε τὸ ντύσιμό του
γιαδάσικα.

Σὲ λίγο ὅμως λές καὶ σφάζανε κανένα
γουρνοῦν ἡμπήξε καὶ ἀγορίφωδες του.

— Ἥχασα τσοὶ τيرانτες μου, Ἑφτα-
πύλη, γιὰ τὸ Θεό, γλήγορα τσοὶ τيرانτες
μου κι' ἀργήσα.

Μωρὲ σερσέμ, μπᾶς τσοὶ φορὰς;
τοῦπε ἡ Ἑφταπύλη ἀφισμένη καὶ φρενια-
σμένη, κι' ἦμας, ἦμας τὸν κόσμο!

Ἦς καὶ τὰ φρόκαλα ἀναποδογύρισε, ἦ-
δεσε κόμπτο στὸ μαντήλι τση, μὰ τοῦ κά-
κου, ἦταν ἀδύνατον νὰ βρεθῶνε.

Ἐξάφνα χτύπησε ἡ ἐξώπορτα.

— Εἶνε ὁ φίλος σου ὁ Ντουντούκης,
καὶ θέλει νὰ σοῦ λακριντζή, τοῦπε ἡ Ἑ-
φταπύλη καὶ ἐνῆσε ἀσκήμα τὰ μούτρα τση.

Τσαράχτηκε, χλώμιασε, πρασίνισε ὁ Νι-
κολάκης.

— Καλὰ, βρέ γυναῖκα, ἀς περάσῃ, εἴ-
πε μὲ μισὸ ἀνέλι.

Εὐτὺς ὁ Ντουντούκης μπήκε σάν ἀνεμο-
στρόβιλος μέσα καὶ μέσα στὴν κάμαρα
καὶ σφάλιξε ἀπ' δὴ τὴν Ἑφταπύλη.

— Ἀδερφέ μου Νικολάκη, τοῦπε τα-
ραχμένος, καὶ ντροπισμένος, ἦρθα νὰ
σοῦ γυρέψω τὴν συμβουλή σου. Ἦσουνε,
ἔρεϊς στὴν Πάτρα κι' ἦπασσα χτὲς βρά-
δυ, ἀπὸ τὸ μεσάνυχτα. Μπήκα σπῆτι μου,
ἀνάψα τὰ φώσια καὶ τί νομίζεις πῶς βοή-
κα μπρὸς στὸ κρεββάτι μου; Ἐνα ζευγά-
ρι τيرانτες πού δὲν ἦταν δικὲς μου!...

Δὲν εἶπε τίποτα στὴν γυναῖκα του καὶ σή-
μερα πρωτὶ - πρωτὶ ξεπρόστια. Θέλω νὰ σὲ
συμβουλευτῶ, θέλω νὰ γυρέψῃς διαζύγιο!

Ὁ καυμένος ὁ Νικολάκης προσπαθεῖ-

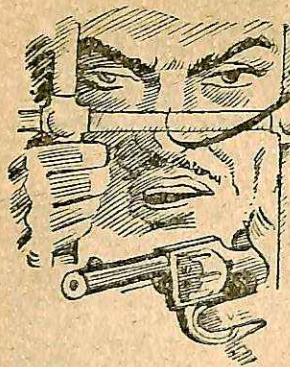
σε νὰ τὸν καθησυχάσῃ, δταν ἡ πόρτα ἄ-
νοίξε καὶ μπήκε ἡ Ἑφταπύλη. Εἶχε ἀκού-
σει οὐλὴ τὴν κουβέντα ἀπ' τὴν ἀραχαϊ-
ζα. Ἦθαλε λοιπὸν τσοὶ γροθῖες στσοὶ γό-
φοι τση, γούλωσε τὰ μάτια κι' ἀναβρά-
ζοντας ξεφώνισε:

— Μωρέεεε μουρντάση, σίγουρα θὰ
οἱ δικὲς σου πού μοῦ γυρεύεις φοῖο - φοῖο
καὶ μοῦχεϊς ἀπ' τὸ πρωτὶ τὸ σπῆτι ἀνά-
στατο! Μασκαρά, παλάνθωπε!

— Βαγγαλίστρα μου! φώναξε ἐκπληκ-
τος ὁ Ντουντούκης.

Καὶ πῆδηξε ὡς τὸ ταβ

Αποτυχημένο Διήγημα

«Εκλεψαν το ταμείο...

Έκατον εννενήντα οκτώ έξ κατομμύρια διακόσια χιλιάδες φράγκα.

Ο Ζάν Ρεμύ σημείωσε το ποσό αυτό στο βιβλίο του ταμείου του, τόβαλε μέσα στο χρηματοκιβώτιο, κλείδωσε μ' επιμέλεια την πόρτα του και φυλάξε στην τσέπη του το κλειδί. Περιμένα να φύγουν όλοι οι υπάλληλοι. «Επειτα πήρε το καπέλλο και την τσάντα του, διπλοκλείδωσε την πόρτα του γραφείου του, καληνύχτισε φίλικα το θυρωρό και του παρέδωσε το κλειδί. Το ίδιο έκανε, από 30 χρόνια τώρα, κάθε βράδυ που έφτανε απ' τα γραφεία της Μεταλλουργικής 'Εταιρείας. Αφού είχε αρχίσει το στάδιο του ως μικροπάλαιος της εταιρείας αυτής, είχε φτάσει στη θέση του ταμείου, σε ηλικία 50 ετών. Ήταν γεροντοπαλληκάρη και ζούσε μόνος στο στο δωμάτιο ενός παλαιού ξενοδοχείου. Ο ξενοδόχος τον εκτιμούσε για την κανονική του ζωή και για την τάξη του στις πληρωμές.

Κάθε βράδυ, όταν έφτανε απ' το γραφείο του, πήγαινε στο καφενείο να παίξει μερικές παρτίδες χαρτιά ως την ώρα του φαγητού. Ή συνήθισμένη του συντροφιά ήταν ο πρώην μπασκάλης Ζάν Ρεμύ, ο ταχυδρομικός υπάλληλος Πιέρ Ντυμακί, ο λεπτουργός Έμιλ Τουβενέ. Καθόνταν πάντα στο ίδιο τραπέζι κι' αρχίζαν να κόβουν, να μοιράζουν και να ρίχνουν τα χαρτιά, συνοδεύοντας τις χειρωνακτικές τους με γέλια και φωνές. Κάπου - κάπου, σταματούσαν για να διηγηθούν μια ιστορία ή για να μιλήσουν για τις δουλειές τους ή για τα οπτικά τους.

Καθένας τους είχε τη μανία του. Ή μανία του Ρεμύ ήταν να συγκρίνει το μικρό μισθό του με τα σεβαστά ποσά που περνούσαν απ' τα χέρια του κάθε μέρα. Ήταν περηφανός για τη δουλειά του κι' έκανε συχνά λόγο για τις μεγάλες ευθύνες του, συσπασμένες προς τις απολαύσεις του.

Στο διπλανό τραπέζι, καθόταν την ίδια ώρα μια συντροφιά από τέσσερες λιγομίλητους αγνώστους που παίζαν πόκερ. Κάπου - κάπου, ο ένας απ' αυτούς χαμογελούσε αδιόρατα, όταν ο Ρεμύ άρχισε τη συνήθισμένη φλυαρία του.

«Πως συνήθως, και το βράδυ αυτό, οι φίλοι του Ρεμύ τον υποδέχθηκαν μ' ένθουσιασμό. Ο Τουβενέ του παραπονεόθηκε ότι είχε αρνηθεί.

—Ναι, λιγάκι, παραδέχθηκε εκείνος. Με καθυστερούσαν οι λογαριασμοί, γιατί έκομμε σύριο πληρωμές.

—Φαντάζομαι πόσα λεφτά θα μέτροσε!

—Κοντά 200 εκατομμύρια φράγκα.

Μόλις είχε προφέρει δυνατά αυτές τις λέξεις, ο Ρεμύ δάγκωσε τα χείλη του και κτύπησε γύρω του με δυσποπία, για να βεβαιωθεί ότι δεν τον είχε ακούσει κανείς ξένος. Άλλα οι

παίκτες του διπλανού τραπεζιού φαινότανσαν απασχολημένοι με το πόκερ τους.

—Έχεις συχνά τόσο μεγάλα ποσά στην κάσσε σου; ρώτησε ο Ντυράν.

—Κάθε τέλος του μηνός.

—Μα δεν είνε φρόνιμο αυτό!

—Από 30 χρόνια τώρα που είμαι ταμίας, δεν συνέβη ποτέ τίποτε... Κι' όμως άποψε, επί παραδείγματι θα λείπει ο θυρωρός... κι' η 'Εταιρεία δεν έννοει να πληρώσει νυκτοφύλακα. Είνε τόσο τοιγονυόδες! Κι' απόδειξίς είνε τα δικά μου χάλια!

Το παιχνίδι συνεχίσθηκε. Στις 7½, οι τέσσερες φίλοι χωρίσαν. Ο Ρεμύ κι' ο λεπτουργός πήγαν από μικρό ρεστώ, όπου έτρωγαν συνήθως. Στις 9, έφταναν από κεί. Ο λεπτουργός συνώδευσε το Ρεμύ ως το ξενοδοχείο του. Ο ταμίας φλυαρήσε λίγο με τον ξενοδόχο. Επειτα ανέβηκε στο δωμάτιό του και μισή ώρα αργότερα, κοιμόταν βαθύα.

Μόλις είχαν φύγει ο Ρεμύ κι' οι φίλοι του, οι παίκτες του πόκερ σταμάτησαν το παιχνίδι τους.

—Ακούσατε;... είνε σιγανά ένας απ' όλους. Πιστεύω πως έφτασε η στιγμή! Διακόσια εκατομμύρια... αξίζουν τον κόπο! Περιμέναμε τόσον καιρό την ευκαιρία. Κι' αυτός ο ήλιος ο ταμίας μας έδωσε απόψε τις τελευταίες πληροφορίες.

—Έχεις το σχέδιο του έργουστασίου, Ζαννύ;

—Ναι. Όλα εντάξει! Λοιπόν, ραντεβού στις 11 στο νησιωμένο μέρος.

Κι' οι τέσσερες σύντροφοι χωρίστηκαν στην πόρτα του μπάρ.

Όταν, την άλλη μέρα, ο Ζάν Ρεμύ έφτασε κοντά στο κτίριο της Μεταλλουργικής 'Εταιρείας, είδε μαζεμένον κόσμο εμπρός στην καγκελόπορτα. Ρώτησε τους διαβάτες κι' έμαθε για τη καταπληκτική είδηση: Είχαν κλέψει το ταμείο του!

Τάχυνε το βήμα του, ανοίγοντας δρόμο μέσα απ' το πλήθος. Έδωσε το όνομα και την ιδιότητά του στους αστυφύλακες που φρουρούσαν στην είσοδο, για να τον αφήσουν να περάσει.

Στο γραφείο του, τον περίμεναν ο διευθυντής του και διάφοροι αστυνομικοί. Όλα εκεί μέσα ήταν άνω κάτω. Το χρηματοκιβώτιο ήταν ανοιγμένο με φλόγα οξυγόνου και άδειαν και το πάτωμα σπασμένο με χαρτιά, λογαριασμούς, βιβλία. Τα αναποδογυρισμένα καθίσματα και τα ανοιχτά συρτάρια έδειχναν ότι οι διαρρηκτές είχαν φάσει παντού.

Ο Ρεμύ κτύπησε με απελπισία τη φρενίλα εκείνη ακαταστασία. Από συνήθεια παλπού κι' εύσυνεϊδητου υπαλλήλου έτοιμαζόταν να τακτοποιήσει το γραφείο, όταν τον έσταμάτησε ένας ντετεκτίβ.

—Μην πειράζεστε τίποτε, πριν έρθουν οι δικαστικοί, του είπε.

Τον εξέτασαν έπειτα για τους γειτονές στο ξενοδοχείο, για τους φίλους του, τους γνωστούς του. Αυτός απαντούσε σ' όλες τις ερωτήσεις με υπομονή, πρέμια και ακρίβεια.

—Έχετε καμιά υπόμνηση; τον ρώτησε επιτέλους ένας αστυνομικός.

—Καμμία. Είμαι βέβαιος για τους φίλους μου, όπως για τον εαυτό μου. Σας έδωσα τα όνοματά και τις διευθύνσεις τους. Μπορείτε να εξακριβώσετε... Δεν σκετίζομαι με κανέναν άλλον, και τα 30 χρόνια της υπηρεσίας μου στην 'Εταιρεία αποτελούν ένγγυοι για την εντιμότητά μου.

—Ο κ. Ρεμύ είνε ο πιστότερος υπάλληλός μας, επιβεβαίωσε ο διευθυντής.

—Όσο σκεπτόμαι πως δεν θα μπορούσα να κάμω τις πληρωμές μου!... γκρινιάσε ο ταμίας.

Δεν έφερε επίσης καμμία αντίρρηση, όταν ζήτησαν να του παρουν τα δακτυλικά αποτυπώματα, για να τα συγκρίνουν μ' εκείνα που είχαν αφήσει πως οι κλέφτες. Το βιβλίο του «βρέθηκε» ευτυχώς, έστω και σε κακή κατάσταση, λερωμένο, ποδοπατημένο. Έτσι καθορίθηκε με ακρίβεια το ποσό που περιείχε το χρηματοκιβώτιο. Μάλιστα, ο Ρεμύ μπόρεσε να δώσει στους αστυνομικούς και μερικούς απ' τους αριθμούς των κλεμμένων χαρτοννομισμάτων. Σαν κελός ταμίας, έπαιρνε συχνά αυτή την προφύλαξη για την οποία αντιμετώπιζε τώρα με το συγκρατητήριό του διευθυντού του και των αστυνομικών.

Όταν μπόρεσε επιτέλους να γυρίση στο δωμάτιό του, πολύ μετά το μεσημέρι, και κλείδωσε καλά την πόρτα του, το πρόσωπό του φωτίσθηκε ξαφνικά, γέλασε παράξενα και μουρμούρισε:

—Τους ήλιους!... Έκδικήθηκα αυτή τη φορά για 30 ετών οκλαδία! Είμαι τώρα πλούσιος, εκατομμυριούχος! Έχω εκατόν εννενήντα οκτώ εκατομμύρια φράγκα!... Τα πήρα όλα απ' την κάσα! Δεν άφισα, παρά μόνο 200 χιλιάρα... αυτά πούδωσα τους αριθμούς τους στους αστυνομικούς. Συμχαρητήρια, μικρέ μου Ζάν! Τα κοτάρφες προίφημα!... Χρεία, σπυκε πολλά υπομονή - για να σπρώξω σιγά - σιγά τους παίκτες του διπλανού τραπεζιού να κάμουν την κλοπή. Είχα αντιληφθεί από καιρό πως πανύποτοι ήσαν!... Όσο σκεπτόμουν ότι, από 3 μήνες τώρα, ε-

παιρνα τα λεφτά του ταμείου κάθε παραμονή πληρωμής και τα ξαναδούνα αναγκαστικά στη θέση τους την άλλη μέρα, γιατί οι κύριοι αυτοί δεν είχαν τολμήσει!... Τι βλάκες! Τους έβλεπα στον κερβέφτη του καφενείου ν' αλλάζουν ματιές και να σπρώχνουνται με τόν άγκωνα, ρουφώντας τα λόγια μου!...

Τελοσπάντων έκαμαν την κλοπή... Θα λύσσαζαν όταν είδαν ότι είχαν κοπιάσει τόσο για 200 χιλιάδες φράγκα... ενώ εγώ δεν χρειάσθηκε παρά να βάλω όλα τα άλλα μέσα στην τσάντα μου και να τα πάρω μαζί μου φεύγοντας! Χτες το βράδυ, χαϊρόντουσαν για την «άσυνιδόστη» φλυαρία μου και προετοιμαζαν το κόλπο τους, ενώ τα λεφτά βρισκόντουσαν εκεί, κοντά τους μέσα στην τσάντα μου!...

Σε λίγους μήνες, θα παραιτηθώ απ' την 'Εταιρεία και θα πάω να ζήσω στην πατρίδα μου. Θαμεί πλούσιος, θα μ' εκτιμούνε όλοι, θα με δείχνουν και θα λένε: «Νά ο καλλιτερός, ο τιμιώτερος άνθρωπος του τόπου μας!» Ο τιμιώτερος!... Χά, χά, χά!...

Κι' ο ταμίας ξέσπασε ξαφνικά σ' ένα στριγγό, τρομερό, παρατεταμένο γέλιο, που αντήχησε ο δάκλαιο το ξενοδοχείο κι' έκανε να τρέσουν όλοι να ίδουν τι συνέβαινε...

Είχε τρελλαθεί απ' τα ξαφνικά πλούτη! Δίπλα του, η άνοικτη πέτσινη τσάντα του άφινε να φαίνωνται τα κλεμμένα χαρτοννομισματα...

ΑΝΡΥ ΠΙΚΑΡ

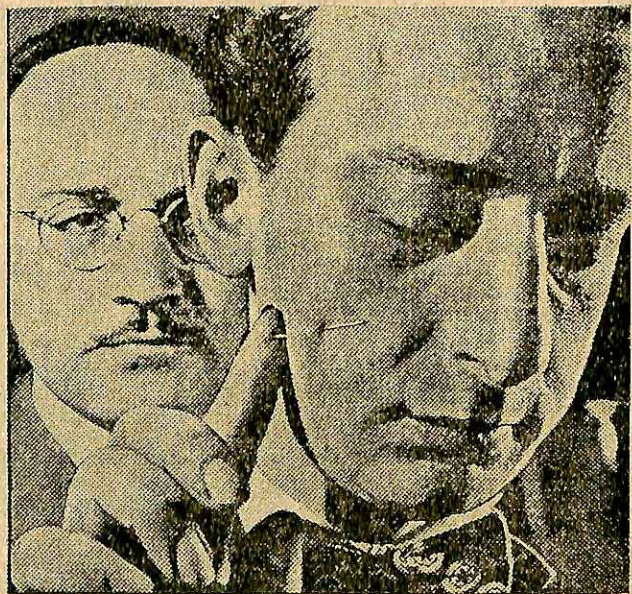
Τα επικίνδυνα άλγος

Επειτα απ' τα αμείωτα τεχνικά της μεταμοσχεύσεως του δέρματος, οι 'Αμερικανοί, «πλαστικοί» χειρουργοί έκαμαν μια απόπειρη ανακάλυψη: ότι οι νεώτατες μέθοδοι τους αποτελούν μια εκπαινετισμένη επανάληψη εκείνων που χρησιμοποιούσαν από πολλών αιώνων οι 'Ινδοί γιατροί. Ο σκοπός των μεταμοσχεύσεων της παλιάς αυτής εποχής ήταν ο ίδιος με των σημερινών: Να έπουλώσουν μεγάλες πληγές και να κρατούν σπαθιά που θάφεραν παρανοσοφία.

Η τεχνική των 'Ινδών γιατρών ήταν απλή. Διάλεγαν το μέρος του σώματος, απ' όπου θάκοθαν ένα κομμάτι δέρματος, για να το μεταμοσχεύσουν αλλού - ως επί το πλείστον, προτιμούσαν τον υπορό. Επειτα άρχιζαν να το γυτύνουν με την εγγύλη σόλα ενός τσοκάρου, ως όπου έρεθισθή και πρησθή. Είχαν διαπιστώσει ότι, με τον έρεθισμό αυτό του δέρματος, τα κύτταρά του αποκτούσαν μεγαλύτερη ζωτικότητα κι' ότι το κομμάτι του που θα μεταμοσχευαν θα κολλούσε γρηγορώτερα και ασφαλέστερα στην καινούργια του θέση!

Οι ένογασίες λοιπόν που έκαμε τελευταίως ο δόκτωρ Ρέιντ Ρους, από 'Ινστιτούτο 'Ιατρικών Έρευνών Ροκφέλλερ, και που δημοσιεύθηκαν στην 'Εφημερίδα Πειραματικής 'Ιατρικής, αποδεικνύουν ότι είχε θετικές επιστημονικές βάσεις η άραία αυτή μέθοδος.

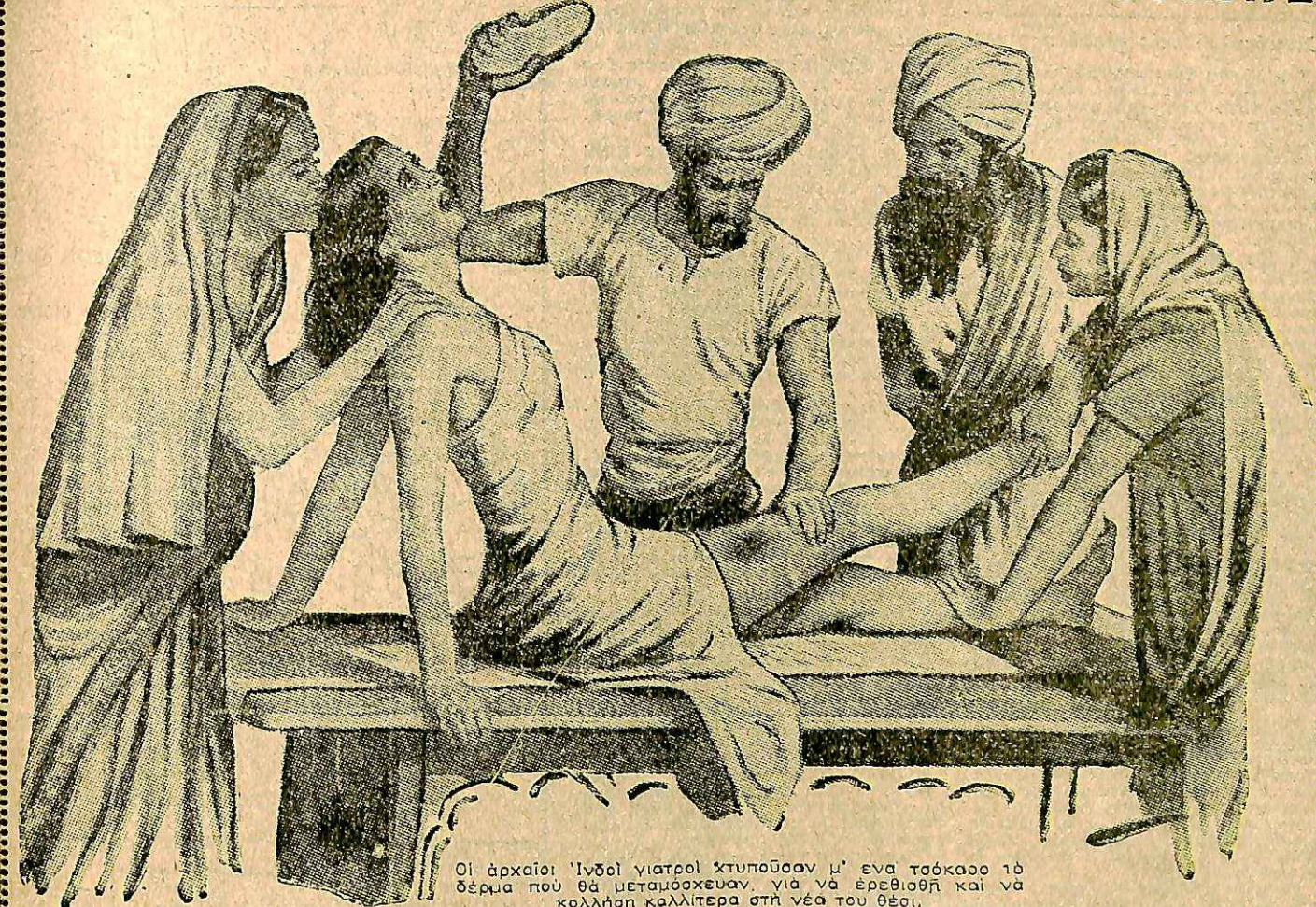
Ο δόκτωρ Ρους έκαμε μια σειρά πειράματα πάνω σε κουνέλια, για να εξακριβώσει αν τα κομμάτια έρεθισμένου δέρματος είνε καταλληλότερα για μεταμοσχεύσει απ' τα συνηθισμένα. Δεν μεταχειρίσθηκε βέβαια το μέσον του τσοκάρου, για να προκαλέση τον έρεθισμό, αλλά ένα μίγμα από γάλα και άσπετον, πάνω σ' ένα τυμάμα δέρματος γυμνωμένο από το τρίχωμα. Οι χημικές αυτές ουσίες έφεραν πρήξιμο και φλόγωση. Ένα άλλο γειτονικό τυμάμα δερ-

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΠΑΙΖΟΥΝ ΜΕ ΤΟΝ ΥΠΝΟΤΙΣΜΟ!

Ο δόκτωρ Κλάρκ Μπέλλους μαθαίνει σήμερα τους 'Αμερικανούς να κάνουν τον υπνωτισμό ένα από τα πιο διασκεδαστικά «παιχνίδια συναναστροφής». Στο 'Ινστιτούτο του που βρίσκεται στη Νέα 'Υορκ, οι «μαθητά» του παρναρνουν μαθήματα όχι μόνο για να υπνωτίζουν τους άλλους, αλλά και για να αὐτοϋπνωτίζονται. Με τόν τρόπο αυτόν, το σώμα τους παθαίνει ένα είδος άνοισθησίας, που επιτρέπει όχι μόνο το άνωδυνο πέραςμα στο μάγουλο μιας μεγάλης καρφίτσας, αλλά και διάφορες μικρές ένχειρησεις.

ΟΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΠΛΑΣΤΙΚΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ

Οι αρχαίοι 'Ινδοί γιατροί κτυπούσαν μ' ένα τσοκάρο το δέρμα που θα μεταμοσχευαν, για να έρεθισθή και να κολλήσει καλλίτερα στη νέα του θέση.

Προσπαθώντας να τελειοποιήσουν την τεχνική της μεταμοσχεύσεως του δέρματος, οι 'Αμερικανοί, «πλαστικοί» χειρουργοί έκαμαν μια απόπειρη ανακάλυψη: ότι οι νεώτατες μέθοδοι τους αποτελούν μια εκπαινετισμένη επανάληψη εκείνων που χρησιμοποιούσαν από πολλών αιώνων οι 'Ινδοί γιατροί. Ο σκοπός των μεταμοσχεύσεων της παλιάς αυτής εποχής ήταν ο ίδιος με των σημερινών: Να έπουλώσουν μεγάλες πληγές και να κρατούν σπαθιά που θάφεραν παρανοσοφία.

Η τεχνική των 'Ινδών γιατρών ήταν απλή. Διάλεγαν το μέρος του σώματος, απ' όπου θάκοθαν ένα κομμάτι δέρματος, για να το μεταμοσχεύσουν αλλού - ως επί το πλείστον, προτιμούσαν τον υπορό. Επειτα άρχιζαν να το γυτύνουν με την εγγύλη σόλα ενός τσοκάρου, ως όπου έρεθισθή και πρησθή. Είχαν διαπιστώσει ότι, με τον έρεθισμό αυτό του δέρματος, τα κύτταρά του αποκτούσαν μεγαλύτερη ζωτικότητα κι' ότι το κομμάτι του που θα μεταμοσχευαν θα κολλούσε γρηγορώτερα και ασφαλέστερα στην καινούργια του θέση!

Οι ένογασίες λοιπόν που έκαμε τελευταίως ο δόκτωρ Ρέιντ Ρους, από 'Ινστιτούτο 'Ιατρικών Έρευνών Ροκφέλλερ, και που δημοσιεύθηκαν στην 'Εφημερίδα Πειραματικής 'Ιατρικής, αποδεικνύουν ότι είχε θετικές επιστημονικές βάσεις η άραία αυτή μέθοδος.

Ο δόκτωρ Ρους έκαμε μια σειρά πειράματα πάνω σε κουνέλια, για να εξακριβώσει αν τα κομμάτια έρεθισμένου δέρματος είνε καταλληλότερα για μεταμοσχεύσει απ' τα συνηθισμένα. Δεν μεταχειρίσθηκε βέβαια το μέσον του τσοκάρου, για να προκαλέση τον έρεθισμό, αλλά ένα μίγμα από γάλα και άσπετον, πάνω σ' ένα τυμάμα δέρματος γυμνωμένο από το τρίχωμα. Οι χημικές αυτές ουσίες έφεραν πρήξιμο και φλόγωση. Ένα άλλο γειτονικό τυμάμα δερ-

ματος, επίσης άποτριγυμένο, έμεινε δίχως χημική κατεργασία, για να χρησιμοποιηθεί για συγκριτικές δοκιμές.

Επειτα ο Ρους έκαμε μεταμοσχεύσεις κι' απ' τα δύο μέρη, και ξαναανάκαυσε έτσι ότι είχε διδάξει στους 'Ινδους γιατρούς η πείρα των αιώνων. Το έρεθισμένο δέρμα ένώθηκε με τους άποκατά ισοτους γρηγορώτερα απ' το φυσιολογικό και τρασοδοτήθηκε με άσθονώτερο αίμα. Μπορούσε επίσης να κοπή εύκολότερα και σε λεπτότερα φύλλα και δεν έμαζε πολύ, μετά το κόψιμο. Τέλος, το μέρος απ' όπου κόπηκε, έπουλώθηκε πολύ πιο γρήγορα κι' έγινε καταλληλό να δώσει καινούργιο κομμάτι δέρματος για δεύτερη μεταμοσχεύσει.

Η νέα αυτή τεχνική δεν έδοκιμάσθηκε ακόμη σε ανθρώπους. Υπάρχουν ωστόσο βάσιμες έπιπδες ότι η έφορηγή της θα λύση πολλά απ' τα προβλήματα που άπασαλούν από χρόνια τους πλαστικούς χειρουργούς.

Π. χ. θα βοούν πιθανότατα τη μέθοδο της μεταμοσχεύσεως δέρματος από ένα άτομο σε άλλο. Τώρα ακόμη, αυτό γίνεται σε έπειγουσες μόνο περιπτώσεις. Η μέθοδος ονομάζεται τότε «έμομεταμόσχευσει». Εφαρμόζεται όταν π. χ. έχουν καή μεγάλα τυμάματα δέρματος. Είνε ένα προσωινό μέσον, που σώζει όμως τη ζωή του θύματος. Το πρόσθετο ξέο δέμα φαίνεται στην άσχη ότι κολλήσε τέλεια στη θέση του κι' ότι είνε ολοκλήρωτο και υγιές του. Σιγά-σιγά όμως κάνει αυτή την όμνη του, λασάει, μαδάει, σκάει έπειτα από 3-10 βδομάδες.

Δεν μπορεί να ζήσει, και πρέπει ν' αντικατασταθί με κομμάτι δέρματος του ίδιου ατόμου.

Επανεκτιμώμενος οι έπιστήμονες πιστεύουν ότι βρήκαν τόν τρόπο να κάνουν μια νόμιμη «έμομεταμόσχευσει». Πάντοτε όμως

άπέτυχαν. Το πρόσθετο δέμα έμεινε ζωντανό για ένα μικρό μόνον χρονικό διάστημα.

Η εξέγνησις της άποτυχίας αυτής είνε απλή: Δεν είνε όμοιο το δέμα όλων των ανθρώπων. Αποτελεί κι' αυτό ένα όργανο πολύπλοκο, όπως η καρδιά, το σπκότι ή οι νεφροί, και δεν μπορεί να ζήσει και ν' αναπτυχθή πάνω σ' ένα ξένο σώμα.

Αντί της «έμομεταμόσχεύσεως», άρχισε να εφαρμόζεται τελευταίως μια καινούργια μέθοδος στις έπειγουσες και σοβαρές περιπτώσεις. Χρησιμοποιείται, δηλαδή, ως προσωρινό δέμα για το σκέπασμα μεγάλων έγκαυμάτων, μια λεπτή μεμβράνη από «ειταιρίνη» (ένα προϊόν του αίματος). Ένονοείται ότι κι' αυτό διαρκεί για μικρό χρονικό διάστημα και πρέπει τελικά να αντικατασταθί με δέμα του ίδιου ατόμου. Τούλάχιστον όμως έτσι δεν πηγαίνει γάμένο ένα κομμάτι δέρματος άλλου ανθρώπου.

Γίνονται έξ άλλου πειράματα για να κατορθωθί να διατηρούνται σε ψυγείο κομμάτια δέρματος για μεταμόσχευσει, όπως γίνεται με τόν όρο το αίματος για μεταγγίσεις. Ένας χειρουργός μπόρεσε ήδη να κρατήσει επί 48 ώρες ζωντανά ένα μεγάλο κομμάτι, προοριζόμενο για μεταμόσχευσει στο λαιμό, έπειδή ο άσθενής δεν ήταν ακόμη έτοιμος για την ένχειρησι. Επειτα από 2 μέρες, έκαμε τη μεταμόσχευσει με άπολυτη επιτυχία.

Μολονότι οι έρευνες του δόκτωρος Ρους βρίσκονται ακόμη στο ένογαστηριακό στάδιο, έχουν γενήσει καινούργιες έπιπδες σε χιλιάδες παρανοσοφέντα άτομα, θύματα του πολέμου ή δυστυχημάτων. Για όλους αυτούς, κάθε καινούργια τεχνική, κάθε πρόοδος στην πλαστική χειρουργική, σημαίνει ίσως ένα άποσπαστικό βήμα προς την άποκατάστασι της άκεραιότητάς των.

ΟΙ μικροεπισκευές ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΣΑΣ

Συμβουλές στις οικοδέσποινες

«Ο λύκος έχει κοντρό το οβέρκο του, γιατί κάνει μόνος του τις δουλειές του» λέει μια παροιμία. Και οσείς λοιπόν μπορείτε να κάμνετε μόνοι σας χίλιες - δυο μικροεπισκευές στο σπίτι σας, στο νοικοκυριό σας, χωρίς να απασχοληθείτε και να ξεψεύσετε προσκαλώντας ένα τεχνίτη. Άρκει να ξέρετε διάφορα μικρά «τρυκ» που απαιτούν αυτές οι εργασίες.

Η ΠΟΡΤΑ ΠΟΥ ΤΡΙΖΕΙ: Άνασπώστε την λίγο μ' ένα μοχλό κι' αλειψτε τους μεντεσέδες με οξόνη από τη μύτη ενός κοινού μουλθίου, ανακατεμένη με λίγο λάδι, ώστε να γίνει ηχητός ποταμός.

Η ΠΟΡΤΑ ΠΟΥ ΤΡΙΒΕΤΑΙ ΣΤΟ ΠΑΤΟΜΑ: Την άνασπώστε, όπως παραπάνω, και περνάτε στους μεντεσέδες μια μεταλλική ροδέλλα καταλλήλου μεγέθους. Έπειτα λαδώνετε καλά.

Η ΒΡΥΣΗ ΠΟΥ ΣΤΑΖΕΙ: Κλείνετε το νερικό κλειδί του νερού. Σε σφίγγετε το παξιμάδι που βρίσκεται κάτω απ' το ρομπινέτο. Βγάζετε το περιστρεφόμενο εξάρτημα του ρομπινέτου και αντικαθιστάτε το άστικο (ο αριθμός που υπάρχει συνήθως πάνω του, θα σας βοηθήσει να βρείτε αμέσως ένα καινούριο στο καταλλήλο μέγεθος). Πριν ξανασυντάξετε το ρομπινέτο, καθαρίζετε το εσωτερικό του, όπου μπορεί να έχει μείνει άμμος ή πουρί. Ξαναβάζετε κατόπιν ούνα - ούνα το νερικό κλειδί.

Ο ΝΙΠΗΡΑΣ ΠΟΥ ΒΟΥΛΩΣΕ: Σε βιδώνετε το μικρό βουλώμα που υπάρχει στη βάση του σφύγγου. Περνάτε απ' την τρύπα ένα σύρμα, με την άκρη του λυγισμένη σε γάντζο, και το μπαρνοβάζετε μερικές φορές, για να φύγουν τα ξένα σώματα που βουλώνουν το σωλήνα. Ξαναβιδώνετε το βουλώμα, αφού τυλίξετε γύρω του λίγο καννάδι αλειμμένο με λίπος.

Μπορείτε επίσης να ρίξετε μέσα στο σωλήνα λίγο μικρά κομματάκια καθαυμένης σόδας (προσοχή να μην κάψετε τα χέρια ή τα ρούχα σας) και χύνετε από πάνω βραστό νερό. Περιμένετε λίγο, κι' έπειτα χύνετε άφρον κρύο νερό.

ΤΑ ΡΑΓΙΣΜΕΝΑ ΤΖΑΜΙΑ: Κολάτε πάνω στο ράγισμα μια ταινία από διαφανές (παλιό - γκομέ). Αν πέφτι ο σκόκος, αντικαταστήστε τον με καινούριο.

ΤΑ ΣΥΡΤΑΡΙΑ ΠΟΥ ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΔΥΣΚΟΛΑ: Τρίβετε τα μέρη τους, που πρέπει να γλιστρούν, με κιμωλία, σκόνη μύτης μουλθίου ή τριμμένο σαπούνι.

ΚΟΛΛΗΜΑΤΑ ΜΕΤΑΛΛΩΝ: Σύνετε με λίμη ή σμιρνδόχαρτο τα μέρη που θέλετε να κολλήσετε. Αφού ξεπλύνετε καλά το κολλητήριο, το τρίβετε σ' ένα κομμάτι άμμιονακό αλάς. Αλειψτε τις επιφάνειες που θα κολληθούν με σπρίτο του αλάτος (υδροχλωρικό οξύ) αραιωμένο με ίσον νερό. Παίρνετε με το κολλητήριο λίγο καλά κι' το ακουμπάτε σε καθενα απ' τα μέρη που θα κολληθούν. Πλησιάζετε τα μέρη αυτά και περνάτε πάνω απ' την ένωση το ζεστό κολλητήριο. Περιμένετε ως ότου κρυώσουν.

ΤΑ ΕΠΙΠΑ ΠΟΥ ΓΕΡΝΟΥΝ: Περνάτε κάτω απ' τα πόδια τους μια ροδέλλα καταλλήλου πάχους, κομμένη από ένα κοινό φελλό μπουλάκι.

Renaissance

«Αριστον τοναικό φάρμακον των τριχών. Έπανάφερε το χρώμα των απορριπμένων τριχών εις το αρχικόν, μαύρον, καστανό ή ξανθόν εντός ολίγων ημερών. Έπιτυχία 100%.

Γενικός Αντιπρόσωπος
Φαρμακαποθήκη Ν. ΒΑΚΗΣ & Σία

δός Κάνιγγος 11
Τηλ. 28-435

ΟΙ ΒΙΔΕΣ: Είναι κάποτε δύσκολο να ξεδιωχηθεί μια βίδα. Διευκολύνεται όμως αν στάξετε πάνω στο κεφάλι της λίγο πετρέλαιο. Μπορείτε επίσης να κοκκινίσετε στη φωτιά ένα σίδερο και να το ακουμπήσετε μερικές στιγμές στο κεφάλι της βίδας.

ΤΑ ΚΑΡΦΙΑ: Πριν καρφώσετε ένα καρφί σ' ένα κοντρό ξύλο, χτυπήστε τη μύτη του καρφιού αυτού με το σφυρί. Θ' αποφυγείτε έτσι το ράγισμα του ξύλου.

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ ΓΚΑΖΙΟΥ ΕΙΝΕ ΣΦΙΚΤΟ: Τυλίξετε επί μια ολόκληρη νύχτα το ρομπινέτο μ' ένα πανί μουσκεμένο με λάδι. Έπειτα ανοίγεται το μαλακό πολλές φορές.

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΚΟΛΛΑ: Αφίστε να φουσκώσει επί 4 ώρες μια ποσότης ζελατίνης σ' ελάχιστο νερό. Τη ζεσταίνετε έπειτα σε μπλιν - μαρί, ανακατεύοντας μ' ένα ξύλο. Προσθέτετε τέλος μερικές σταγόνες φαινολικού οξέος και εσάνε λεβάντας, για να μη μουχλιάσει άργότερα η κόλλα.

Στην κόλλα από αλεύρι, προσθέτετε μερικές σταγόνες φορμολίνης, για να διατηρηθεί.

Μια πρέζα θειικό αλουμίνιον μέσα στην αραβική γόμα την κάνει να κολλάει στερεώτερα.

ΤΑ ΣΚΕΥΗ ΑΠΟ ΑΛΟΥΜΙΝΙΟ: Όταν έχουν πάσει πουρί, ρίχνετε μέσα μερικές κουταλιές βραστό ζυδι, αφήνετε να επιδράσει επί λίγα λεπτά κι' έπειτα ξεπλένετε με άφθονο νερό.

ΤΑ ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΜΑΡΜΑΡΑ: Οτιδήποτε μια πολύ αραιή ζύμη από νερό φιλοτριμμένη κιμωλία και «αϊλικά» (το τελευταίο χρησιμοποιείται συνήθως στα σαπωνοποιεία). Γεμίζετε γρήγορα τη σχισμή μ' αυτή τη ζύμη, αφαιρείτε όση πλεονάζει, κι' αφήνετε να ξεραθεί. Σε 2 ώρες, θά ναι πια αρκετά σκληρή. Περνάτε τότε από πάνω λίγο άσπρο κερί και τρίβετε με μια φανέλλα. Η ζύμη αυτή μπορεί να χρησιμοποιηθεί κατά την κατασκευή της αναλόγου της αποχρώσεως του μαρμαριού, με την προσθήκη λίγων μπονιές.

ΛΕΚΕΔΕΣ ΣΤΑ ΕΠΙΠΑ: Από νερό. Τρίβετε μ' ένα πανί βρεγμένο με λινέλαιο. Από λίπος. Τρίβετε μ' ένα πανί βρεγμένο με λίγο νερό, κι' έπειτα τυλίξετε με βερνίκι ή παρκέτιν. Από ζάχαρ - ρούχα ή γρά. Πλένετε με χλιαρό νερό, σκουπίζετε και γυαλίζετε. Από κερί. Βουτάτε μια λάμα μαχαιριού σε βραστό νερό επί μερικές στιγμές, την περνάτε έπειτα ανάμεσα στο επίπλο και στην κηλίδα του κερίου, τρίβετε με νερό και γυαλίζετε.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΑ ΣΚΕΥΗ ΛΙΓΔΩΜΕΝΑ: Καθαρίζουν εύκολα, αν τα γεμίζετε με χλιαρό νερό, που περιέχει λίγο τριανά ή αλυσίδα. Αφήνετε να επιδράσει επί μερικές ώρες, έπειτα αδειάζετε και ξεπλένετε με άφθονο νερό.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΥΑΛΙΣΕΤΕ ΤΟ ΠΕΤΣΙ: Λυώνετε σε οίαναν φωτιά 15 γραμμάρια κίτρινο κερί και 5 γραμμάρια κίτρινο σκόνη. Προσθέτετε μια κουταλιά του γλυκού κίτρινη άχρη. Ανακατεύετε καλά, απομυκρύνετε απ' τη φωτιά και προσθέτετε ούνα - ούνα λίγο νερό, ξεκαλοφώνοντας πάντοτε ν' ανακατεύετε. Ουλάτε το μίγμα σε κλειστό κουτί. Για ν' αλειψτε το πετσί μ' αυτό, χρησιμοποιείτε ένα πανί που δεν αβίνει χνούδι.

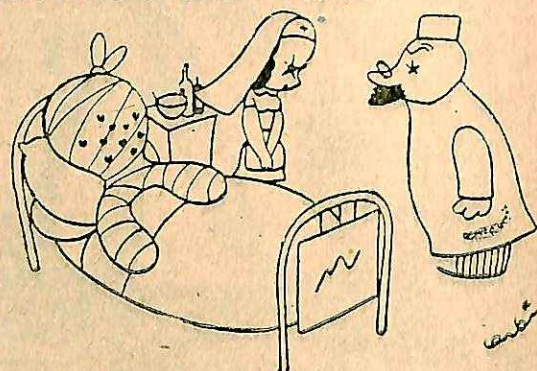
•••
Όταν ακριβαίνει το χούρεμα...

Οι κουρτίες του 'Ιλλινόις της 'Αμερικής αύξησαν κατά 50% τα τιμολόγια τους. Ως αντίποινα, οι παλαιότεροι πολέμιστοι του τόπου ίδρυσαν μια λέσχη, που τα μέλη της ανέλαβαν την υποχρέωση ν' άφισουν άκοπα τα μαλλιά τους ως ότου καταργηθεί η αύξηση... Έτσι κι' αν φτάσουν στο σημείο να τα πλέκουν σε κοστίδα! Φαίνεται δε ότι η ιδέα τους βρήκε πολλούς οπαδούς μεταξύ του ανδρικού πληθυσμού κι' ότι οι κουρτίες φοβούνται σοβαράς άσχημες συνέπειες για τα συμφέροντά τους απ' αυτή την άπειρογία.

ΜΕ ΤΟΝ ΑΣΥΡΜΑΤΟ

— Μπορείς τώρα να ξεκινήσεις από το σπίτι. Εύανθια! Σε λίγο θα φθάσω στο ταμείο...

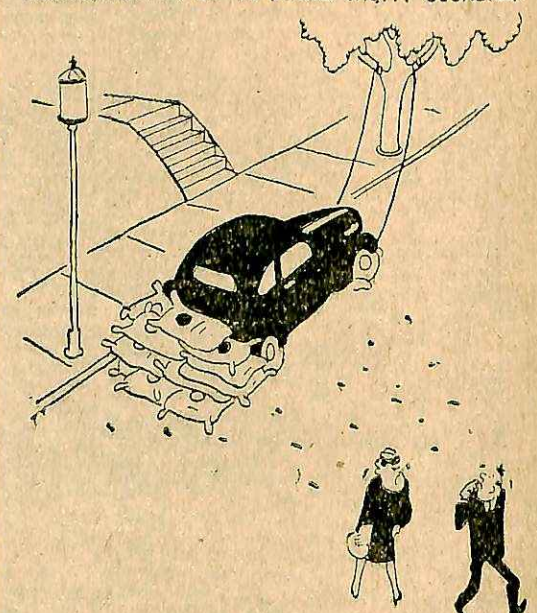

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ

— Αφού σας λέω ότι τον άναψα, γιατρέ!...

Παρουσιάζονται με τα ρούχα της... δουλειάς.

— Και τώρα, 'Ελληνική, πήμα βουχοί στον κινηματογράφο. Έτσι δεν μπορεί κανείς να μάς κλέψι το αυτοκίνητο!...

ΤΑ ΔΥΟ Βασιλόπουλα

Το παραμύθι μας

Μια φορά κι' έναν καιρό ζούσαν σε μια μακρινή χώρα δυο βασιλόπουλα, αδελφός και αδελφή.

Επειδή ήσαν όρφανα και μόλις δέκα χρονών ήταν αντίδασίλισσα μια θεία τους, πολύ κακιά, και μάλιστα, θεία τους αυτή σκεφτηκε να άγανη απ' τη μέση τα δυο παιδιά για να μείνη αυτή παντοτινή βασιλίσσα.

Όταν λοιπόν μεγάλωσαν λίγο τα βασιλόπουλα η στείγνιλα αυτή είπε πρώτα στο άγιοι:

— Παιδί μου, πρίν γίνης βασιλίσσα πρέπει να γυρίσης τον κόσμο να δής κι' άλλα βασιλίσσες κι' έτσι να μάθης κι' εσύ πώς να βασιλεύης.

Το βασιλόπουλο άκουσε τα λόγια της θείας του κι' άφου άγκάλιασε και φίλησε την αδελφή του καθάλλικε το γουρσοτλισμένο άλογό του και έφυγε με την ακολουθία του.

Ανάμεσα στους ανθρώπους του η θεία του είχε στείλει κι' ένα δικό της έμπιστευμένο, που τον είχε ποσάσει να καινή το βασιλόπουλο να μη γυρίσει ποτέ πίσω.

Η καυμένη ή βασιλοπούλα κλείστηκε στον πύργο κι' έκλαιγε γιατί θά έλειπε ο αδελφός της μακριά της. Μια μέρα υπήκουε στην αίτηση η θεία της, κρύφτηκε πίσω της και έαφνικά, χωρίς εκείνη να το καταλάβει, τη ράντισε μ' ένα νερό που κρατούσε στα χέρια της. Κι' η άμοιρη βασιλοπούλα υαομάωσε στη στιγμή.

Το άλλο πρωί σ' όλη, την πολιτεία άκούστηκε ότι πέθανε έξασα η βασιλοπούλα. Και την έκλαψαν πολύ γιατί ήταν και νέα και άμορφη.

Η κακή βασιλίσσα έβαψε μια κούκλα και τη μοραιομένη βασιλοπούλα την έστησε σαν άγαλμα, στην πλατεία της πόλεως.

Ας άφήσουμε τώρα αυτή κι' ας έρθουμε στο βασιλόπουλο.

Άφου πέρασε άμέτοπη βασιλίσσα κι' έφτασε στην άκρη του κόσμου αποφάσισε πια να γυρίσει πίσω. Μα τότε ο κακός άνθρωπος που ήταν σταλμένος απ' τη βασιλίσσα τον έμπακνε με τρόπο απ' την ακολουθία του, και ρίχνοντάς τον στα μάτια ένα μαγικό ύγρο, τον τύλωσε και τον άφησε έτοιμο μέσ' σ' ένα δάσος.

Υστερα ο ένοχος γύρισε στους άλλους και τους είπε ότι το βασιλόπουλο έπεσε, καθώς κυνηγούσε, από ένα γκομεύ και σκοτώθηκε.

Τυφλό πιά το δυστυχισμένο βασιλόπουλο, κάθισε άπελπισμένο πάνω σ' έναν κορμό δέντρου κι' έκλαιγε.

Άσφικτά το άσπαξε ένα μεγάλο ποίλι, το σήκωσε ψηλά και το πήγε πολύ μακριά. Και

τότε άκουσε μια φωνή να του λέει:

— Βασιλόπουλο, βασιλόπουλο, έγώ θά σε στείλω πίσω στην πατρίδα σου.

Το βασιλόπουλο παραξενεύτηκε και ρώτησε:

— Ποιά είσαι εσύ, που μου μιλάς και που με γυρορίζεις;

Και τότε αυτή που του μιλούσε και που ήταν μια γοργά μάγισσα, του έξηγησε όσα είχαν γίνει από τότε που είχε φύγει από το παλάτι και τί έκανε στην άμοιρη βασιλοπούλα η μάγισσα θεία του. Του έξηγησε ακόμα ότι αυτή που ήταν δυνατότερη στα μάγια απ' τη βασιλίσσα τη θεία του θά γλύτωνε κι' αυτόν και την αδελφή του απ' τα μάγια.

— Πώς θά γίνουν αυτά, πώς θά τα καταφέρης, κυρά μάνα; ρώτησε τότε με άγανία το βασιλόπουλο.

— Είναι γραμμένο σ' άστρο, του είπε τότε εκείνη, η αδελφή σου να ζωντανέψη άμα την άγανιά σου του αδελφού της τα χέρια, κι' είνε ακόμα γραφό ν' άνοιξης τα μάτια σου άμα σου τα φιλήσουν της αδελφής σου τα χείλη. Είπα και θά γίνη.

Μια βροντή απ' τα σύννεφα άκολούθησε αυτά τα λόγια, κι' η γοργά μάγισσα έγινε καπνός κι' έαφθηκε.

Τότε το βασιλόπουλο ένοιωσε στα πόδια του ένα ζευγάρι σιδερένια παπούτσια και στο χέρι του μια γουσί άλυσσίδα που στην άκρη της ήταν δεμένη ένα μεγάλο σκυλί.

Το βασιλόπουλο άκολούθησε το σκυλί κι' άφου πεπάτησαν μέρες και νύχτες έφτασαν τέλος και στη χώρα του.

Η βασιλίσσα είδε το βασιλόπουλο απ' το παάθυρο του πύργου και φώναξε στους στρατιώτες της:

— Διώξτε άμέσως αυτό τον τυφλό ζιτιάνο από δω!

Μα πρίν προλάβουν να το διώξουν, το βασιλόπουλο πρόφτασε κι' άγκάλιασε τη μορφομένη αδελφή του.

Αμέσως η πέτρα πήρε ζωή, η βασιλοπούλα άναστήθηκε και βλέποντας μπρός της τυφλό τον αδελφό της έπεσε με δάκρυα στην άγκαλιά του και τον φιλούσε, τον φιλούσε...

Κι' όταν τα χείλη της άγγισαν τα τυφλά του μάτια, άνοιξαν τα βλέφάρά του με μιάς ολόφωτα.

Η στείγνιλα ή βασιλίσσα, όταν τα είδε όλ' αυτά, έπεσε απ' το κακό της απ' το υψηλό παάθυρο του πύργου κάτω. Κι' εκεί που έπεσε, άνοιξε ένα μαύρο στόμα η γη και την κατάπιε.

•••
Παιδικό πνεύμα

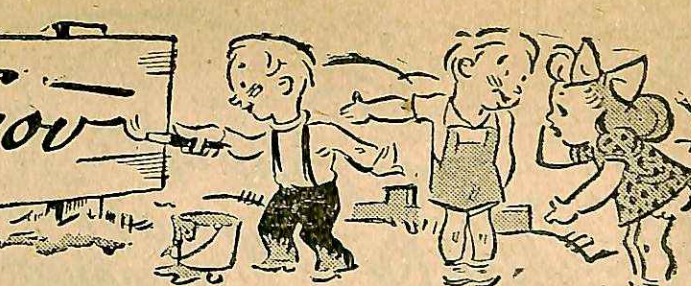
Μάθημα νοικοκυροσύνης.

— Από πού θά καταλάβης, Μαρίκα, ότι το σίδερό σου καίει πολύ;

— Άπ' τη μυρωδιά, μαμά.

— Ποιά μυρωδιά;

— Τών ρούχων που θά καίγονται!

Ο Κύριος Κανείς

Ποιος νάν' αυτός ο «Κύριος Κανείς»;

Χτές, σαν καθήσαμε να πιούμε τσάι,

και βρέχει το φουστάνι της (ούμε τσάι, τζάνι σπάει).

Κι' ύστερα τσίμπησε την άσπρη γάτα,

έσπασε και δυο - τρία καλά (πατά, πατά).

έξούληξε του Γιάνγκου το (καπέλλο, καπέλλο).

και έξασισε της 'Ελλης μας (το βέλλο, βέλλο).

και μούγγριζε φρικτά σαν (Ερυννίς, Ερυννίς).

ο πεισματάρης «Κύριος Κανείς».

— Εχει, θαρρώ, κακήν άνα.

γιατί έβαλε μέσ στον καρφί (φέ μου αλάτι).

και μούμπηξε καρφίτες (στο κρεβάτι).

και στο ακμινί του μπέμπη (ένα καρφί).

κι' ύστερα τον ρωτούσε: («πού πονείς»;

ο κατερνάρης «Κύριος Κανείς».

— Ποιος νάναι; Μπα! κανείς (μας δεν τον είδε).

Μ' αυτός τα παιγνιόβια (πουθενά...)

κι' έσπασε και της πλύσης (μας καλνά).

Δέν είνε φαίνεται, καθόλου (το πανέρι).

αυτός ο μάγκας «Κύριος Κανείς»!

— «Δέν τον γνωρίζουμε!» όρ (κιζμάστε...)

Μα ή μπτερούλα μας χαμο (γελά).

και λέει πώς τον ξερούμε (καλά).

και πώς δεν πρέπει να κρυ (θμάστε).

και φέμματα να λέμε στους (γνοείς).

γιατ' είμαστε όλοι εμείς ο «Κύριος Κανείς».

(Μετ. απ' το 'Αγγλικό)

ΤΑ ΑΝΟΙΚΟΝΟΜΗΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

— Μπαμπά, θέλω να μου αγοράσης μια άπομική βόμβα!

Ο πειό εύτυχής ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ιστοριούλα

Ένας Σουλτάνος στενοχωριόταν στο θρόνο του.

Κι' ο μάγος του τον συμβούλεψε να φορέση για μερικές ήμερες το ποικαμίσιο ενός τελείως εύτυχισμένου ανθρώπου.

Ο Μέγας Βεζύρης βγήκε τότε και έζησε σ' όλη τη χώρα το ποικαμίσιο που θά έξασφάλιζε την ευτυχία στον ήγεμόνα του.

Επισκέφθηκε διαδοχικά όλες τις κοινωνικές τάξεις, αλλά δεν βρήκε πουθενά έναν άνθρωπο τέλεια εύτυχισμένο.

Τέλος στην έξοχή, συνάντησε ένα νεαρό βοσκό που διασκεδάζε τραγουδώντας και χορεύοντας σαν τρελλός.

— Είμαι ο πιο εύτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου! φώναζε.

Ο Βεζύρης διάταξε τότε, άμέσως να τον πιάσουν και να τον γυθίσουν.

Μα έμεινε άναυδος όταν είδε ότι ο εύτυχισμένος αυτός άνθρωπος δεν φορούσε — άλλόμουνό! — ποικαμίσιο!...

•••
Μαρίκη είκον

Ποιος ζητάει βοήθεια; Μήπως βλέπετε το ναυάγιο; (Η λύσις στη σελ. 56)

Υπό έχευθδειαν

Η κ. Πηνελόπη είνε έξω φρενών.

— Τάκη, φωνάζει στο μικρό γιο της, ένα παιδάκι έξ έως όχτώ ετών, πολύ ζωηρό, άληθινό περσικό. Τάκη τί έγινε το γράμμα που είχα άφήσει στο τραπέζι;

— Το έφριξα στο Ταχυδρομείο, μαμά, άπαντά ο Τάκης.

— Στο Ταχυδρομείο;... Άνόητε, δεν είδες πώς δεν είχα γράψει επάνω διεύθυνση;

— Το είδα, μαμά, αλλά νόμισα πως δεν ήθελε να μάθουν σε ποιόν γράφεις.

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

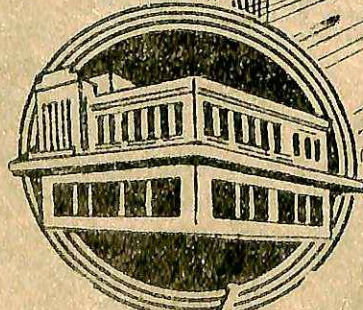
•••

•••

ΓΚΡΕΚΑ

Στου Λαμπροπούλου
θα βρείτε τα πιο μοντέρνα
σχέδια βέ χειροποίητη
κατασκευή που εγγυάται
την βτερεότητα

Αφροί ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ
καταστήματα
νέωτεριών

Μιά θλιβερή αγάπη

—'Αγαπημένη μου Καίτη, δε μ' αρέσει για τα περασμένα. Για μένα τους δυο ή ζωή άρχισε από τη στιγμή, που γνωριστήκαμε κι' αγαπηθήκαμε. Έπειτα δεν είμαι τόσο άσπρη ώστε να φαντάζομαι τη ζωή μες χαριτωμένες χορευτούλες υπαλλέτου, όπως είσαι σύ, τόσο άγνη και άσπρη. Σ' αγαπώ, μ' αγαπάς και θά παντρευτούμε, αυτό είναι το ουσίωδες.

Έκείνη μαγεμένη τον κυττά μες στα μάτια και ρουφά τα λόγια του που βολισμάωνουν την πονεμένη της καρδιά. 'Η Καίτη, είχε πολύ πονέσει στη ζωή της και είχε πιά πιστέψει πως ήταν από τις γυναίκες που γεννιούνται για να υποφέρουν. Μά, τώρα, είναι ευτυχισμένη. Λατρεύει το Μίμη Κορέση, το γεωπόνο, που γύρισε εδώ κ' έξη μήνες απ' την Εξωπύλη.

Τράβηξε την καρδέκλα της πιο κοντά του κι' ανάμεσα σε δυο θεαμα φιλία του ψιθύρισε:

—Χρυσέ μου, τί καλός που είσαι! Σ' αισθάνομαι τόσο δικό μου, σαν να σε γνωρίζω από χρόνια.

—Ναι, γλυκεριά μου, το ίδιο νοιώθω κι' εγώ για σένα. Όσο σε βλέπω, δεν ξέρω γιατί οι ανάμνησεις μου, με γυρίζουν πολλά χρόνια πίσω, στο μικρό μου χωριό...

—Και πως το λένε αυτό το χωριό;

—'Αγούριαν.

—'Αγούριαν, είπες; ονόησε παρ'όλενα η Καίτη.

Και χωρίς να περιμένη απάντησι έλαιοώθηκε:

—Μιά οικογένεια 'Αμπελογιάννη την έρεεις;

Δεν πρόφτασε να τελειώσει τη ροάσι της κι' ο Μίμης πετάχθηκε όρθος.

—Πώς έρεεις, έσύ αυτή την οικογένεια; τη ονόησε.

—Είπε μια δολόκη ιστορία. Μίμη. Για να μη στα πολυλογώ, σου λέω μονάχα πως μεγάλωσα σ' αυτή την οικογένεια. Νόμιζα πως ήταν γονείς μου και μόνον όταν έγιναν δώδεκα χρονών έμαθα πως ήμουν ξένη γι' αυτό το σπίτι, κι' ότι μ' είχαν βρει μιά νύχτα στ' αμπέλι τους...

Ο Μίμης όσο μιλούσε η Καίτη, είχε άκουμπήσει το μέτωπό του στο τζάκι του παραθυριού. 'Η νύχτα που είχε άπλωσει τα μαύρα της πέπλα του φαινόταν πιο σκοτεινή και νόμιζε πως το σκοτάδι αυτό έβγαине μέσα από την ταραγμένη του σκέψη. Ξαναθυμόταν το σούσουρο που είχε γίνει στο χωριό εις βάρος του πατέρα του. Γι' αυτό το βήρος του πατέρα του, που φαινόταν πιο σκοτεινή και νόμιζε πως το σκοτάδι αυτό έβγαине μέσα από την ταραγμένη του σκέψη. Ξαναθυμόταν το σούσουρο που είχε γίνει στο χωριό εις βάρος του πατέρα του. Γι' αυτό το βήρος του πατέρα του, που φαινόταν πιο σκοτεινή και νόμιζε πως το σκοτάδι αυτό έβγαине μέσα από την ταραγμένη του σκέψη.

—Μά τί σου συμβαίνει, αγάπη μου; του φώναξε ικετευτικά η Καίτη.

—Τώρα δεν μπορώ να σου πω τίποτε. Αύριο που θάρω πάλι θα σου εξηγήσω.

'Η Καίτη σαν τρελή έτρεξε κοντά του και τον άγκάλιασε.

—Μη μ' αφήνεις σ' αυτή την άγνια. Μίμη, πρέπει να μου πης τί έχεις, τον ικέτευσε.

Ο Μίμης γύρισε, την κυττά μες στα μάτια και έαφικά της είπε:

—Είμαι ο Δημητρός, ο Δήμος όπως με λέγανε, ο γιος του 'Αμπελογιάννη. Καίτη!

Κι' έφυγε, τρέχοντας.

'Η Καίτη έπεσε πάνω στο ντιβανάκι κι' άφησε την ταραγμένη της σκέψη να πλανηθί στα περασμένα.

Μεγάλωσε άναμεσα σ' ένα άγριο —το Δήμο— κι' ένα κορίτσι —τη Λενιώ— μέσα σε μιά οικογένεια που δεν ήταν δική της. Μεγάλωσε σαν δουλάκι, με φωνές, βροσιές και τ' αλύπητο έργο της νοικοκυράς του σπιτιού. Δεν ήξερε πως ήταν ένα συμμαζεμένο έκθετο. Της τάπε, όμως, μιά μέρα, με κακία η 'Αμπελογιάννα.

—Λες ψέματα! της φώναξε τότε η Καίτη. Είσαι μιά κακούγα!...

'Η 'Αμπελογιάννα την κυνήγησε λυσασμένη απ' το θυμό της.

Την ίδια στιγμή πρόβαλε μπρός της ο Δήμος.

—Τρένα να κρυφτείς, θά σε σκοτώσω ή μάνα μου! της φώναξε.

—'Η Καίτη ανάδει ένα τσιγάρο και μ' ένα μικρό χαμόγελο ψιθύρισε:

—Ο Δήμος... ο Μίμης!

Δυο δάκρυα κυλούν στα μάγουλά της. Κι' η θυμωσι της ξαναγυρίζει στα θλιβερά τα περασμένα. Θυμάται το δρόμο του χωριού που έτρεχε με το Δήμο ξοπίσω της. Σε μιά στιγμή γύρισε άπότομα. Θυμάται πως άγκαλιάστηκαν και χωρίσαν. Όλη τη νύχτα περπατούσε, κι' από χωριό σε χωριό, ζητιανεύοντας λίγο ψωμί έφτασε στην 'Αθήνα. Μιά γυναίκοιλα τη βρήκε στο δρόμο να κλαίη και την πήρε σπίτι της να της κάνει τις δουλειές. Έπειτα...

Ήταν δεκαπέντε χρονών, όταν βγήκε στο θέατρο. Κι' άσπρισε να περνα από τη σκέψη της, η πολυτάραχη ζωή της...

Δεν θέλει να θυμάται τίποτα πιά. Φοβάται μόνο μη χάσει το Μίμη της τον άγαπημένο της.

Και περιμένη να περάσει η νύχτα για να ξαναθί το Μίμη.

Την άλλη μέρα περίμενε δε το βράδυ η Καίτη. Τα μάτια της είχαν στερεώσει από τα δάκρυα.

Έξαφνα ένα χτύπημα στην πόρτα την έκανε να πεταχθί με λαχτάρα. Ένα παιδί της έδωσε ένα γραμμα. Ήταν απ' το Δήμο. Σωριάστηκε σε μιά καρδέκλα και με τρεμάμενα χέρια το άνοιξε και διάβασε:

«'Αγαπημένη μου Καίτη, δεν μπορώ να φανταστής τον πόνο μου. 'Η διήγησί σου μου φανέρωσε όλη την αλήθεια. Σφίξε, την καρδιά σου και μάζε την τομερή αλήθεια: Ο 'Αμπελογιάννης, που νομίζεις για βετό σου πατέρα, είναι πραγματικά πατέρας σου. Κι' εγώ ο Δήμος — με θυμάσαι; — είμαι άδελφός σου. Δεν μπορώ να σου πω περισσότερα. Μη ζητήσης να με δής τώρα άμέσως. Άσπσε με να συνέλθω πρώτα, κι' ύστερα θά σκεφθώ τί πρέπει να κάνω, για σένα, την άδελφούλα μου, που μου είναι τώρα διπλά άγαπητή. Κάνε κουράγιο και περίμενε.

ΜΙΜΗΣ.»

Άποσβολωμένη η Καίτη απ' την τραγική αυτή άποκάλυψη δεν υπέρι ούτε να έσπασει, ούτε να κλάψη. Νοιώθει όμως να νεκρώνεται όλο της το είναι. Δεν θέλει να ζήσει στο ντιβάνι νεκρή. Είχε άνοιξει το γκάζι και βυθίστηκε η άμοιρη άσπρη απ' τον ύπνο της ζωής στον αιώριο ύπνο του θανάτου!...

MIPANTA

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ

της «ψυχρής περμανάντ»

Τί συμβουλεύει ο δόκτωρ Κόττερ

«Αν πάσχετε από άναιμία ή από «άλλεργία», άποφεύγετε την ψυχρή περμανάντ. Αυτή τη ουσία κάνει στις γυναίκες ο 'Αμερικανός δόκτωρ Κόττερ, μ' ένα άρθρο του που δημοσιεύθηκε στην «Εφημερίδα της 'Αμερικανικής Ιατρικής 'Εταιρείας».

Στην άρχη της έφαρμονής αυτής της μεθόδου, δεν είχαν σημειωθί παράπονα και δυσάρεστες συνέπειες. Αυτό όμως προέβλεπε στο μεγάλο κόστος της, που την έκανε προσιτή σε λίγες μόνον γυναίκες. Όσο όμως γίνεται φθηνότερη, διαδίδεται περισσότερο, συγχρόνως δε τη χρησιμοποιούν κομμωτιστα λιγότερο έμπειροι, κι' όχι τα μεγάλα μονον κατστήματα όπως άλλοτε. Πολλές μάλιστα γυναίκες κάνουν μόνες τους στο σπίτι αυτό το είδος της περμανάντ, που δεν είναι καθόλου δύσκολο: Άλείφουν τα μαλλιά τους μ' ένα ύγρο που τα μαλακώνει, κι' έπειτα τα τυλίγουν σε σιδεράκια. Οι τρίχες ξαναγίνονται σιγά — σιγά σκληρές και διατηρούν πιά το κατσαρό σχήμα τους. Τέλος, το κεφάλι πλένεται με νερό ή οξυζενέ για να φύγν το φάρμακο.

Δυστυχώς, το κύριο συστατικό αυτού του φαρμάκου είναι το «θειογλυκολικό όξύ», μια ουσία επικίνδυνη για γυναίκες με ευαίσθητο δέρμα, με άλλεργία ή με άναιμία. Στις περιπτώσεις αυτές, προκαλεί φαινόμενα δηλητηρίασης.

Ο δόκτωρ Κόττερ αναφέρει πολλά παραδείγματα. Ένα απ' αυτά είναι η περίπτωση μιάς γυναίκας 52 ετών, που άναγε για πρώτη φορά ψυχρή περμανάντ. Μόλις άκουμπησε το ύγρο στο δέμα του κεφαλιού της, αισθάνθηκε ένα άφόρητο κάψιμο. Μολοντι της ξεπλυναν άμέσως το κεφάλι, το κάψιμο διατηρήθη επί 3 ήμέρες, συνοδευόμενον από σπασμούς των νεύρων (κράμπη) και φαγούρα σ' όλο το σώμα. Όταν πέρασαν τα συμπτώματα, ο γιατρός της έκανε μιά δοκιμή: Έβαλε πάνω στο μπράτσο της μιά μικρή σταγόνα του φαρμάκου, πολύ άραικά, μόνον με νερό. Άμέσως ξαναγύρισαν οι έντονες σπασμοί κι' η γενική φαγούρα. Άφού έλειψαν και πάλι, ο δόκτωρ Κόττερ έκανε δεύτερη δοκιμή δοκιμή. Τώρα τα τοξικά συμπτώματα άρνησαν μιά δοκιμή, αλλά κατόπιν εμφανίσθηκαν βαρύτερα: Πρήθηκαν τα χέρια και τα πόδια της γυναίκας έπεισαν μεγάλες τούφες απ' τα μαλλιά της, σχηματισθκαν φουσκάλες στα χέρια της, έπαθε νευρικότα και κατόπιν...

Κι' όλ' αυτά διήρκεσαν 3 μήνες.

Το θειογλυκολικό όξύ μπορεί να γινι επικίνδυνο ακόμη και σε άτομα φυσιολογικά, χωρίς καμία νοσήρη προδιάθεση. Γιατί έχει ενεργεια «άθροιστική», αν έλλασθ χρησιμοποιηθί πολλές φορές, μαζεύεται λίγο — λίγο μέσα στον οργανισμό και προκαλεί σοβαρές βλάβες στο σκότι. που εκδηλώνονται ξαφνικά.

Αυτό συνέβη π. χ. στην περίπτωση μιάς κομμωτριάς 30 ετών, που έκανε τακτικές έπιδείξεις της μεθόδου της ψυχρής περμανάντ. Στην άρχη, δεν αισθανόταν καμία ένόχληση. Μιά μέρα όμως, είχε μια πληγή στο χέρι της, καθώς χρησιμοποιούσε το φάρμακο. Κι' από τότε άρχισε να χάνη το βάρος της και τον ύπνο της από μιά συνεχή φαγούρα. Έκανε θεραπεία σ' ένα νοσοκομείο με άκτινες και με ένεσεις καλλισίου. Είχαν πιασθί τα βλέφαρά της, τα χέρια της και τα πόδια της, είχε βγάλει έλκνημα σ' όλο της το δέμα ήταν εξαντλημένη, αδύνατη, νευρική... Έπειτα από 6 μήνες, δεν είχε συνέλθει ακόμη τελείως. Ξαναγύρισε ύστερα στη δουλειά της, αλλά οι άτμοι του θειογλυκολικού όξος μέσα στο κομμωτήριο της έφεραν καινούργια προσβολή.

Επίσης μιά γυναίκα υγιεινιά πάντοτε, άρχισε να έμφανίζει συμπτώματα άναιμίας. Μέσα σε 2 χρόνια, η κατάσταση της χειροτέρευσε. Υπόφερε πολύ απ' το σκότι της. Όταν τη ρώτησαν οι γιατροί, θυμήθηκε ότι είχε κάμει 5 ψυχρές περμανάντ κι' ότι η τελευταία της είχε προκαλέσει έναν έλκνημα γύρω απ' τις ρίζες των τριχών, που κάθισε όμως σε λίγες βδομάδες. 'Η εξέταση του αίματός της άπέδειξε επικίνδυνη άναιμία, κι' ως σήμερα άκουη δεν έχει παρυσώσει καλλίτερη.

Κατόπιν όλων αυτών ο δόκτωρ Κόττερ τονίζει ότι το φάρμακο της ψυχρής περμανάντ είναι επικίνδυνο ακόμη και σε έμπειρα χέρια. Πολλές μάλιστα περιπτώσεις δηλητηρίασεων μ' αυτό άπαράχουν ήδη τα αμερικανικά δικαστήρια.

Τιμολόγια των τηλεφωνικών γάμων

Ένα άμερικανικό πρακτορείο έδημοσίευσε τελευταίως το τιμολόγιο των τηλεφωνικών γάμων με το εξωτερικό. 'Η... τηλεφωνική ιερотеλεστα διαρκεί μόνον δέκα λεπτά και στοιχίζει:

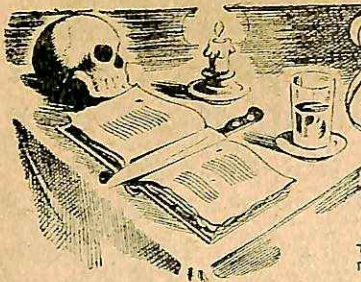
30 δολάρια με τη Γαλλία, τη Δανία, την 'Ιρλανδία και τη Γερμανία.

40 δολάρια με την 'Ιταλία, την 'Ιαπωνία και τη Νέα Ζηλανδία.

65 δολάρια με τη Βολιβία.

Ειδική συμφωνία άπαιτείται για το βελγικό Κονκό, τη Σουδική 'Αραβία, το Θιβέτ, την Κίνα και την Ταϊτή.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Θυσία της Λάουρας

—Ανθρωπιέμαι, πολλές φορές, αρχισέ ο καθηγητής Κλών-μους Μπέλεσον, αν ή ειναν πάλι μαθητική ευσυνείδηση ειναν πάντοτε ωφέλιμη... Γιατί, χωρίς αυτή, δεν θα έγκληματούσα δυο φορές, όπως μου συνέβη, Σας φαίνεται παράξενο, έ; Κι όμως ειναι αλήθεια. Αισθανόμην πάντα στη συνείδησή μου το βάρος δυο φοβερών εγκλημάτων και μ' όλο που έχουν περάσει αρκετά χρόνια από τότε, δεν κατώρθωσα ακόμη να βρω την ήρεμία και τη γαλήνη. Άναστέναζε βαθεία και συνέχισε σε λίγο:

—Θυμάμαι πάντα το πανερό εκείνο απόγευμα του Νοεμβρίου. Η νοσοκόμος μου μπήκε σε μία στιγμή μέσα στο ιατρείο μου και μου είπε: —Κύριε καθηγητά, η Ντορινέττι ρωτάει στο τηλέφωνο αν μπορείτε να την ιδείτε... —Η δουλειά μου ειναι να δέχομαι τους ασθενείς, που ζητούν τη βοήθειά μου, απάντησα. Κλείστε ένα ραντεβού για αύριο. —Για αύριο;... Άλλα ζήτησε να την δεχόμην τώρα... Δεν γνωρίζετε, λοιπόν, την Ντορινέττι, κύριε καθηγητά; —Ανασκόπως μ' αδιαφορία τους ώμους. Πραγματικά αυτό το όνομα δεν μου έλεγε τίποτε.

—Ειναι η μεγαλύτερη χορεύτρια, μου εξήγησε η νοσοκόμος. Ένα αστρο πρώτου μεγέθους... Οι εφημερίδες γραφούν κάθε μέρα γι' αυτή... Τι κρίμα που δεν σας άρεσει το θέατρο, κύριε καθηγητά! —Κατάλαβα πως η νοσοκόμος μου είχε τη διάθεση να μου πη και πολλά άλλα ακόμη γι' αυτή τη Ντορινέττι και, για ν' αποφύγω τη φλυαρία της, της είπα πως μπορούσε να της απαντήσει ότι θα την δεχάμουν αμέσως.

—Η χορεύτρια μπήκε έπειτα από λίγη ώρα στο ιατρείο μου. Ήταν πραγματικά ένα νοσητικό πλάσμα... Πρέπει να σας πω ότι δεν συμπάσχω ποτέ το είδος αυτό των γυναικών, που περνούν τη ζωή τους στο θέατρο. Η εξαιρετική κομψότητα της και το προσεχτικό βάψιμο της με χτύπησαν στο νεύρο. Κι όπως ήμουν πάντα λιγάκι απότομος, της είπα με αυστηρή φωνή: —Μου φαίνεται πως θα μπορούσατε να ξεμακρυνόσθε προτού νάρθετε στο ιατρείο μου...

—Μετάνοιωσα όμως αμέσως γι' αυτή την παρατήρησή και πρόσθεσα μ' ένα προσποιητό χαμόγελο: —Ετοι όπως είσατε, δεν μου δίνεται την εντύπωση πως μπορείτε να έχετε ανάγκη από την ιατρική συνδρομή μου... —Νομίζετε, μου απάντησε η Ντορινέττι, κυττάζοντάς με μ' ένα βλέμμα, που δεν θα το ξεχάσω ποτέ. Όσο για το μακιγιάρισμά μου, ίσως έχετε δικιο. Άλλα πρέπει να ξέρετε, γιατί, ότι για μία γυναίκα όπως εγώ το μακιγιάρισμα δεν ειναι μία απλή συνήθεια, αλλά κάτι το αναπόσπαστο από τη ζωή της... Κι έπειτα, δεν πρόκειται να ξετράσετε το πρόσωπό μου, αλλά τους ώμους μου. —Ελπίζω να ευχαριστηθείτε όταν θα όπτε πως δεν ειναι καθόλου βαμμένοι... —Έλεωσες καθώς πρόφερες αυ-

τά τα τελευταία λόγια. Νομίζω πως γέλασα κι' εγώ.

—Μερικά λεπτά αργότερα, ήταν καθισμένη απέναντί μου, πάνω σ' ένα ντιβάνι, με γυμνό όλο το επάνω μέρος του κορμιού της.

—Δεν θα μπορούσα να σας πω πόσο κράτησε η εξέτασή μου. Όταν τελείωσα ένοιωθα για πρώτη φορά στη ζωή μου ένα δυνατό ορμήζο στο λαιμό. Αυτή η άσχημη νέα ήταν φυσική και σ' ένα στάδιο πολύ προχωρημένο.

—Λοιπόν; ρώτησε η χορεύτρια. —Είσατε άρρωστη, απάντησα ξαφνικά.

—Το ξέρω, γιατρέ! —Το ξέρετε;... Τότε πως άφησα έτοιμο τον εαυτό σας; —Λατρεύω την τέχνη μου, γιατρέ, απάντησε η Ντορινέττι. Η άρρώστειά μου άρχισε από τρία χρόνια. Στο διάστημα αυτό απόφυγα όσα μπορούσα τους γιατρούς... Για ποιά λόγο; Θα σας το εξηγήσω αμέσως. Ήξερα πρωταρχικά, είμαι και θα μου έλεγαν: να φύγω από το θέατρο. Και αυτό δεν μπορούσα να το κάμω!... Θα μου πείτε ότι διαφορετικά, είμαι κατ'εξοχή... Κι αυτό το ξέρω, γιατρέ... Μία φυσική, όπως εγώ, δεν μπορεί να ελπίξει πως θα σωθί, όταν χορεύει ένα μεγάλο μέρος της νυχτας και διασκεδάει το υπόλοιπο... Δεν ήρθε, λοιπόν, σε σας για να με συμβουλευέστε να φύγω από το θέατρο, ούτε για να μου δώσετε κανένα φάρμακο, που δεν πρόκειται να καλυτερέψω την κατάστασή μου, για και είμαι αποφασισμένη να μην αλλάξω τρόπο ζωής...

—Είχε ντυθεί στο άναμεταξύ και είχε καθήσει σε μία πολυθρόνα. Εγώ έφερα βόλτες πάνω-κάτω στο ιατρείο μου. Ένοιωθα ένα δυνατό θυμό να με κυριεύει. —Τότε γιατί ήρθατε εδώ; ρώτησα με απότομο ύφος σπιλώνοντας το βλέμμα μου επάνω της. —Τα μεγάλα μάτια της γέμισαν αμέσως δάκρυα κι' ένας δυνατός βήχας τάραιε για μερικές στιγμές το στήθος της.

—Συνχωρήστε με, γιατρέ, συνέχισε όταν συνήλθε. Πρέπει να σας εξομολογηθώ πως υπάρχει στον κόμο ένας άνθρωπος, που τον αγαπώ πιο πολύ κι' από τον ίδια τη ζωή μου... Κι αυτός μ' αγαπάει επίσης... Ζούμε μαζί από δυο περίπου χρόνια. Γι' αυτόν ενδιαφέρομαι, μόνον γι' αυτόν!

—Η φωνή της είχε ένα τόνο σπαρακτικό και στο βλέμμα της υπήρχε μία ανέπιπτη ικεσία.

—Δεν καταλαβαίνω... ψιθύρισα ααστισμένος. —Θα σας εξηγήσω, γιατρέ, απάντησε η Ντορινέττι. Δεν με νοιάζει αν θα πεθάνω, αφού δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά. Άλλα αυτός πρέπει να ζήσει... Οφθαλμοί, λοιπόν, μήπως υπάρχει κίνδυνος να του μεταδώσω την άρρώστειά μου...

—Αν δεν το έχετε κάμει κιόλας, είπα.

—Η Ντορινέττι τινάχθηκε όρθια κι' έτρεξε κοντά μου. —Πώς, γιατρέ; φώναξε. Είνε δυνατόν να μετέδωσα την άρρώστειά μου στον Στέφεν; —Φυσικά, απάντησα.

—Η χορεύτρια μ' άρπαξε από τα χέρια.

—Όχι, φώναξε. Πέστε μου

πως δεν ειναι αλήθεια! Δεν με καταλαβαίνετε, λοιπόν, γιατρέ; —Ο Στέφεν ειναι για μένα το πνί! Δεν θα ήθελα να κινδυνεύω... Πέστε μου τι πρέπει να κάμω... Να φύγω, να ξεφανισθώ, να σκοτώσω;... —Η δυστυχισμένη έκανε σαν τρελή.

—Προσπάθησα να την καθύσω, κάω όσο μπορούσα κι' όταν την είδα ηρεμώτερη της είπα:

—Άφου άγασπτε το φίλο σας, θα πρέπει να τον απομακρύνετε από κοντά σας... Αυτό θα ειναι καλύτερο και για τους δυο σας... Όσο για σας, ειναι επιτακτική ανάγκη ν' αφήσετε αμέσως το θέατρο και να φύγεται για την εξοχή...

—Της συνέστησα κατόπιν δυο τρία φάρμακα και της έδωκα μερικές ακόμη συμβουλές.

—Σε λίγο, η Ντορινέττι σηκώθηκε για να φύγει. Τη στιγμή που μου έδινε το χέρι, μου είπε:

—Ο Στέφεν θα σωθί, γιατρέ. Και αυτό θα το χρωστάω σε σας.

—Και σεις; της φώναξα καθώς απομακρυνόταν. Τι σκοπεύετε να κάνετε; —Ελπίζω να σας ξαναϊδω, γιατρέ, μου απάντησε από το βάθος του διαδρόμου και έφυγε βιαστικά, χωρίς να προσθέσει τίποτε άλλο.

—Η φωνή του καθηγητού Μπέλεσον είχε γίνει υπόκωφη και βραχνή, όταν συνέχισε σε λίγο:

—Δεν ξαναείδα από τότε τη Ντορινέττι. Άλλα έμαθα από τις εφημερίδες το δράμα που ζέσπασε δυο βδομάδες αργότερα.

—Για το δράμα αυτό δεν ξέρω πολλές λεπτομέρειες. Άλλα νομίζω πως ειναι εύκολο να το αναπαραστήσω με τη φαντασία μου.

—Η Ντορινέττι φεύγοντας από το ιατρείο μου, είχε πάρει την απόφαση ν' απομακρύνει τον Στέφεν. Και, για να το κατορ-

θώση, δεν βρήκε κανένα άλλον τρόπο από το να τον κάμει να πιστέψει πως προτιμούσε στη θέση του κάποιον άλλον. Ένα βράδυ, ο Στέφεν, μπεινώντας μέσα στο καμαρίνι της, βρήκε αυτόν τον άλλο εκεί... Έβγαλε τότε το περιστόφο το και φύτεψε δυο σφαίρες στο στήθος της χορεύτριας που κυλιόθηκε αμέσως νεκρή...

—Αυτό ήταν το πρώτο εγκλημα μου, είπα ο καθηγητής Μπέλεσον. Άν έκρυβα από τη Ντορινέττι την αλήθεια, τα πράγματα δεν θα έπαιρναν αυτή την τραγική έκβαση. Γιατί εκείνο που την τράμαζε πιο πολύ ήταν μήπως μεταδώσει στο Στέφεν την άρρώστειά της...

—Τί θα μπορούσα να κάμω όμως; Η κατάσταση της ήταν απελπιστική και ο κίνδυνος για τον άνθρωπο που αγαπούσε πολύ μεγάλος και άμεσος.

—Οι εφημερίδες εσχολίασαν όπως μπορούσαν αυτό το περιστατικό. Και όλες άφηναν να υπονοηθεί ότι η «έλαφρότης» της χορεύτριας ήταν η αιτία του δράματος. Μόνο που εύρισκαν αυτή την ελαφρότητα της ανεξήγητη, γιατί η αγαπημένη κι η αφοσίωσή της Ντορινέττι στο Στέφεν ήταν υποδειγματική ως τότε.

—Ημουν ο μόνος που ήξερα την αλήθεια. Άλλα τι θα εξομολογούσα; Αν την έλεγα: —Ο κόσμος ειναι πάντα σκληρός για τους ανθρώπους του θεάτρου. Δεν θα με πίστευαν. Άλλωστε, κι' ενώ ο ίδιος, όπως σας είπα, ειναι πάντα μερικές προκαταλήψεις για τους ηθοποιούς και τους καλλιτέχνες.

—Όστόσο, από την ημέρα που πληροφορήθηκα το δράμα, είχα χάσει πια την ησυχία μου. Αισθανόμουν ένα μεγάλο βάρος στη συνείδησή μου. Είχα μία έρη υποχρέωση απέναντι της νεκρής. Έπρεπε ν' αποκαταστήσω τη μνήμη της στη σκέψη εκείνου που είχε εγκληματήσει προς χάρη της... Ναι, έπρεπε να τον κάμω να καταλάβει τι ήταν εκείνο που έκανε τη Ντορινέττι να βάλει να τον απο-

ΝΕΑ ΜΠΙΜΠΕΡΟΝ

Ο Άμερικανός Έντουαρντ Γκαστλίγκερ έπενδωσε ένα νέο μπιμπερόν. Η μπιμπίλα έχει στο επάνω μέρος μία βαλβίδα που ανοίγει με το ρούφηγμα και επιτρέπει την είσοδο του αέρος. Έτσι το μωρό πινεί πολύ εύκολα το γάλα του, χωρίς να κουράζεται.

μακρύνει και να του φανερώσω το μέγεθος της λατρείας της γι' αυτόν...

—Στην αρχή διάτασα έμπρός ο αυτή τη σκέψη. Άλλα, στο τέλος, πήρα την απόφασή μου και πήγα ένα απόγευμα στο καλλι της φυλακής, όπου είχαν κλείσει τον Στέφεν.

—Η επίσκεψή μου πρέπει να σας φανί πολύ περίεργη, του είπα, αφού αυτόσυστήθηκα. Άλλα έρχομαι να κάμω μία σημαντική αποκάλυψη, σχετική με τις πραγματικές διαθέσεις του θυματός σας απέναντί σας...

—Ο δολοφόνος με κύτταζε ως εκείνη τη στιγμή μ' απορία. Άλλα όταν άκουσε τα τελευταία λόγια μου, το πρόσωπό του χλώμιασε και το βλέμμα του έγινε σκυθρωπό. Ένοιωθα έναν υπόκωφο θυμό που έβραζε μέσα στο στήθος του.

—Δεν θέλω να μάθω τίποτε, απάντησε, προσπαθώντας να φανί ήρεμος. Η γυναίκα αυτή έπαψε να υπάρχει για μένα, από τη στιγμή που ανακάλυψα την προδοσία της... Δεν ξέρω γιατί την σκοτώσα... Στ' αλήθεια, δεν το άξιζε! Έχω μετανοιώσει γι' αυτό τώρα!... Κατέστρεψα τον εαυτό μου, το μέλλον μου, τη ζωή μου, όλα, για μία άθλια!

—Είχε κρύψει το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια του και έκλαιγε με λυγμούς.

—Περιμένα να περάση η συγκίνήσής του και σε λίγο του είπα:

—Η κρίσις σας γι' αυτή τη γυναίκα ειναι άδικη. Γιατί εκείνο που άποκαλείτε προδοσία της ήταν στην πραγματικότητα η μεγαλύτερη και η ωραιότερη εκδήλωσις της αγάπης της για σας...

—Ο Στέφεν με κύτταζε ατισμένος, σαν ν' αμφέβαλλε για το λογικό μου.

—Η Λάουρα δεν μ' άγασπυσε, σε, ψιθύρισε με θλιβερό τόνο. Φιλοφρονικά, δεν θα μ' άφηνε μ' αυτό το σκληρό τρόπο, για να ριχθί στην αγκαλιά ενός άλλου.

—Ήταν ο μόνος τρόπος για να σας απομακρύνει, απάντησα.

—Για να μ' απομακρύνει; —Ναι. Ήθελε να σας σώσει. Και για να το κατορθώσει, θυσίασε τα πάντα, την αγάπη της, τον εγωισμό της, τη νυναική αξιοπρέπεια της...

—Και τότε άφηνήθηκε τα πάντα από τη στιγμή που η Ντορινέττι μπήκε στο ιατρείο μου ως τη στιγμή που έφυγε.

—Νόμιζα πως ήταν χρέος μου ν' αποκαταστήσω τη νεκρή στη συνείδησή σας, κατέληξα. Γι' αυτό ήρθε εδώ... Η επίσκεψή της στο ιατρείο μου ε-

Με τον λογαριασμό αυτό, θα περισσέψω μία μέρα: η 365η, η 31η Δεκεμβρίου δηλαδή. Θα ειναι η «ημέρα της παγκοσμίου αναπαύσεως». Στα δίσκτα γυνάκια, θα υπάρχη και δεύτερη τέτοια ημέρα, η 31η Ιουνίου.

Δεν ξέρει όμως κανείς πως θα δεχθί η Εκκλησία την πρότασή μιας τέτοιας ριζοσπαστικής αλλαγής του ημερολογίου, που θ' ανακαταστήσει ανάγκη τις νιοστές των αγίων.

Μην φιλιόσαστε στο στόμα!

Το Υπουργείο Υγιεινής του αναβά άσισε μία έντονη προσπάθεια έναντι του φιλώ το στόμα.

«Αν θέλετε ν' αποφύγετε το ρυάκι και όλα τα δεινά που ο συνοδόντων γράφουν οι αναλίσκτες άσισες που έχουν τοιροκολληθή στους δόδους όλων των πόλεων, μην φιλιόσαστε στο στόμα, αλλά στα μάγουλα».

Ζητεί τη διαγωγή της και κάνει τη θυσία της πιο όμορφη... Η Λάουρα σας ελάτρευε!

—Ο Στέφεν με κύτταζε για μερικές στιγμές χωρίς να λέει τίποτε. Και, ξαφνικά, ζέσπασε σ' ένα δυνατό κλάμα, που κράτησε πολλή ώρα.

—Όταν έφυγα από το καλλι του, μου έσφιξε με συνκίνησι τα χέρια.

—Σας ευχαριστώ, μου είπε. Μου κάματε ένα μεγάλο καλό. Μπορώ τώρα ν' αγαπήσω και πάλι τη Λάουρα... Α! Ήθε μου! Γιατί να την σκοτώσω;

—Η επίσκεψή αυτή με είχε κυριολεκτικά άναστατώσει και γύρισα περίλυπος στο ιατρείο μου. Όστόσο, στο βάθος της συνείδησής μου, ένοιωθα μία ικανοποίησι, γιατί είχα κάμει το καθήκον μου.

—Ο καθηγητής Μπέλεσον γέλασε μ' ένα ευεργικό γέλιο.

—Σας είπα ότι είχα κάμει το καθήκον μου; συνέχισε. Άκούστε, λοιπόν, φίλε μου... Το άλλο πρωί, ο Στέφεν βρέθηκε νεκρός μέσα στο καλλι του. Είχε ανοίξει τις φλέβες του με μία λεπίδα ξυρίσματος. Μη μου πείτε πως ήμουν ανεύθυνος για το θάνατό του... Χωρίς την επίσκεψή μου το έκαμα, το εγκλημα μου θα είχε κάποια δικαιολογία για τη συνείδησή του. Ενώ τώρα τον είχα κάμει δυστυχισμένο φανερώνοντάς του πως είχε σπύσει τη γυναίκα που είχε θυσιασθί γι' αυτόν...

—Έχω δίκιο, λοιπόν, ν' άναρωτιέμαι σε τι χροπίνευσε η ευσυνείδησή μου; κατέληξε ο καθηγητής. Και στις δυο περιπτώσεις που σας ανέφερα στοιχείο τη ζωή ενός ανθρώπου. Ο θάνατος της Λάουρας και του Στέφεν βαρύνει πάντα τη συνείδησή μου.

ΑΡΘΥΡ ΝΕΡΙΝΤΑ

♦♦

Ένα νέο ημερολόγιο

Ο αυστραλιανός «Σύνδεσμος για την Ποσόδο των Έπιστημών» διέτύπωσε μία πρόταση διεθνούς μεταστροφής του ημερολογίου, που εετάζεται τώρα απ' την Κυβέρνηση της Αυστραλίας. Το νέο ημερολόγιο θαήν 12 μήνες και πάλι, αλλά κάθε ημερομηνία θα πέφτει πάντοτε σε ίδια ημέρα της εβδομάδας. Το έτος θα χωρίζεται σε 4 «τέταρτα», που το καθένα τους θαήν 91 ημέρες ή 13 βδομάδες. Ο πρώτος μήνας κάθε «τέταρτου» θαήν 31 ημέρες και η πρώτη ημέρα του θαήν πάντα Κυριακή. Οι υπόλοιποι μήνες θαήν από 30 ημέρες.

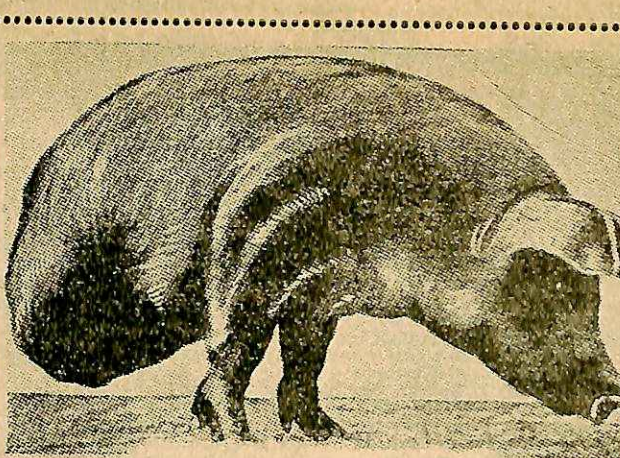
Με τον λογαριασμό αυτό, θα περισσέψω μία μέρα: η 365η, η 31η Δεκεμβρίου δηλαδή. Θα ειναι η «ημέρα της παγκοσμίου αναπαύσεως». Στα δίσκτα γυνάκια, θα υπάρχη και δεύτερη τέτοια ημέρα, η 31η Ιουνίου.

Δεν ξέρει όμως κανείς πως θα δεχθί η Εκκλησία την πρότασή μιας τέτοιας ριζοσπαστικής αλλαγής του ημερολογίου, που θ' ανακαταστήσει ανάγκη τις νιοστές των αγίων.

Μην φιλιόσαστε στο στόμα!

Το Υπουργείο Υγιεινής του αναβά άσισε μία έντονη προσπάθεια έναντι του φιλώ το στόμα.

«Αν θέλετε ν' αποφύγετε το ρυάκι και όλα τα δεινά που ο συνοδόντων γράφουν οι αναλίσκτες άσισες που έχουν τοιροκολληθή στους δόδους όλων των πόλεων, μην φιλιόσαστε στο στόμα, αλλά στα μάγουλα».

ΕΝΑ ΓΟΥΡΟΥΝΙ ΜΕ ΔΥΟ ΠΟΔΙΑ! Σ' ένα αγρόκτημα στην Άγγλεια βρίσκεται αυτό το εκπληκτικό γουρουνί που ήρθε στον κόσμο με δυο μόνο πόδια. Ο διευθυντής ενός τσίρκου πρόκειται να το αγοράσει για να το παρουσιάσει ως «τέρας» στο κοινό.

ΤΑ ΚΟΛΠΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ ΤΩΝ φυλακών του 'Αλκατράζ

Ο γκάγκστερ που πήγε για μαλλί και βγήκε κουρεμένος

Για να περάσει ένας κατάδικος το κατώφλι των περιφώνων αμερικανικών φυλακών του Άλκατράζ υπάρχουν δυο τρόποι: Ο ένας ειναι ο νόμιμος. Ο κατάδικος περνά από την κυρία είσοδο, με το χαρτί της αποφυλάκισής στο χέρι. Ο δεύτερος τρόπος ειναι να περάσει από τον μαντρότομο της φυλακής. Ο δραπέτης κρατάει αντί για χαρτί... πολυδόλο! Ένας πρώην κατάδικος ονομαζόμενος Νταϊνς, λέει ως

—Ειναι αδύνατο και σ' ένα περιτέρι ακόμη να δραπέτευση από τις φυλακές του Άλκατράζ!

Αποδείχθηκε όμως ότι αυτός ο Νταϊνς είχε λάθος. Γιατί υπήρχε ένας τρόπος να ξεφύγει κανείς απ' το Άλκατράζ.

Έννεα κατάδικοι τον ανακάλυψαν και τώρα ειναι ελεύθεροι. Ίδου τώρα ποιος ειναι ο τρόπος αυτός.

Μερικοί θαρροποιείτε διαπίστωσαν ότι δεν θα ήταν δύσκολο ν' ανακαλύψουν καμμία «αδύνατη πτυχή» του νόμου που ν' τους εξασφάλιζε ένα «άτομο» για την αποφυλάκιση τους. Αντί να τα βασύν με τα χοντρά σίδερα της φυλακής των. Έτσι λοιπόν, καθώς μαλιστα η φυλακή διαθετεί τελείς βιβλιοθήκη, άρχισαν να διαβάσουν με μεγάλο πείσμα και υπομονή όλα τα νομικά βιβλία. Επί μήνες, επί χρόνια, σκυμμένοι, ακούραστοι, μελετούσαν τον νόμο. Κι' όταν κατώρθωσαν να βρουν «κάτι» που δεν το σκέφθηκε ο δικηγόρος των ετοίμασαν αμέσως μια αίτηση ζητώντας την αναθεώρηση της δικής των. Η αναθεώρηση έγινε και —πράγμα απίστευτο— άδωθήθηκαν κι' αποφυλακίστηκαν, χωρίς στα άτράνταχτα επίχειρήματά των.

Το γεγονός αυτό δεν ειναι πρωτοφανές. Πολλοί θαρροποιντες καταδικαι που δεν έχουν καμμία ελπίδα ν' αποφυλακισθουν αναλαμβάνουν τις υποθέσεις των συναδελφών των διαδίδοντας για λογαριασμό τους το νομο. Μερικοί κρατούμενοι, πρώην δικηγόροι μάλιστα, κάνουν χρυσές δουλειές μέσα στις φυλακές.

Οι δικαστικές άρχες που διαβάζουν τις αιτήσεις των φυλακισμένων τα χάνουν κυριολεκτικά με την νομομαθεία μερικών καταδικών, οι οποίοι την εποχή που εδικάζοντο ήσαν αναλόγιστοι.

Ένας απ' αυτούς ήταν κάποιος Σ. Ράιτ. Αποθνή από το Άλκατράζ, που κατώρθωσε μετά από μακροχρόνια μελέτη στη νομική βιβλιοθήκη των φυλακών να συντάξει μία αίτηση εκ 50 σελίδων και να προσελκύσει το ενδιαφέρον των δικαστών. Κατά την επανάληψή της δικής του μάλιστα, υπεράσπισε τον εαυτό του με τέτοια επίχειρήματα που αποστόμωσε τον κυβερνητικό επίτροπο ο οποίος στο τέλος της δικής είπε: —Ομολογώ ότι ο κατηγορούμενος, αν δεν φορούσε το ριγωτό κοστούμι, της φυλακής θα μπορούσε να τα βγάλει πέρα και με το Άνωτάριο Δικαστήριο των Ήν. Πολιτειών.

Μη νομίζετε όμως, ότι όλοι οι κατάδικοι που υποβάλλουν αιτήσεις γι' αναθεώρηση της δικής τους πιστεύουν ότι θα κερδίσουν την ελευθερία τους. Οι περισσότεροι το κάνουν για... σπορ για να σκοτώνουν την πλκή τους.

Κάποιος μάλιστα Τ. Μείζες, αποθνή, που έπρεπε να μείνει αλλα 21 χρόνια στις φυλακές του Άλκατράζ, έκανε αίτηση αναθεώρησής της δικής του ελπίζοντας ότι κατά την μεταφορά του στο δικαστήριο θα του εδίδετο η ευκαιρία να δραπέτευση. Πραγματικά ενώ διεκίνητο η ευκαιρία να μείνει στο Άλκατράζ, η αίτηση του ειναι η δική, τη στιγμή έξοδο της αίτησής. Άλλα πριν προλάβει να φθάσει στην πόρτα, τον άρραξαν γερά μερικοί αστυνομικοί.

Και φαντασθήτε την χαρά του Μείζες, αλλά και τη λύπη του, όταν ο πρόεδρος του δικαστηρίου τον έκρηξε αβόλο πετυχεύσας!

Αυτά γίνονται στις φυλακές του Άλκατράζ. Ευτυχώς στην Ελλάδα οι κατάδικοι δεν αποφάσισαν ακόμη να κάμουν τους νομοδιδασκάλους!

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Στο μέγαρο της βαλνικίας προσέδρασε ο πρίγκιπας Κωνσταντίνος, ο οποίος ο στρατηγός της Σουλτανίας περιέμενε ανυπόμονα το δωρο που θα του έκανε την ημέρα εκείνη ο Σουλτάνος.

Ο στρατηγός από χρόνια έκτελλε τα καθήκοντα του πληρεξουσίου του Ναυάρχου του Α' στην Ύψλη Πύλη. Ήξερε τα ήθη και τα έθιμα των Τούρκων και συναισθανόταν ότι πρό του ημερών είχε διαπραγματευθεί ένα μεγάλο λάθος.

Καθόταν με το Σουλτάνο στον κήπο του Παλατιού κι έβριαν αδιακόπα αρματωτικό καφέ. Ο Σουλτάνος, θέλοντας να τιμήσει τον επίσημο του, του έδωσε μόνος του ζαχαρή στο πορσελάνο φλυτζάνι του.

Αξάρνα κάτι τουρκικά πολεμικά κορδάρια πέρασαν απ' το Βασίλειο.

Ο Σουλτάνος τα είδε και μισοκλείνοντας τα βλέφαρα θάλασε τα κούτσια ευχαριστήσεων του στρατηγού Σουλτανιάν και του είπε:

— Τα κορδάρια αυτά τα χρυσά στην γενναϊοσύνη σου αυτοκράτορας σου — ο Άλλας να τον έχει πάντα υπό την προστασία του — που θέλει να χτυπήσουμε μαζί τους Άγγλους, τους κοινούς εκδότες μας... Δεν λησμονώ όμως ότι ορείων και σε όσα πολλά για την υποστήριξη και τη φιλία σου. Από ημέρες σκεπτόμουν να σου δώσω ένα δωρο. Σου δώσω, λοιπόν, σήμερα: Ζή, που μου ότι λησμονώ η καρδιά σου και θα το έχω αμέσως. Εδώ να σου εκδωλώω έτσι την ενωμένη σου.

Ο Σουλτανιάν διάταξε για μία στιγμή και χαμογελάοντας απάντησε:

— Θα επιθυμούσα πολύ να δω το χαρτί σου!

Μα μόλις εξέφρασε την επιθυμία του αυτή, μετά νοήσε αμέσως για τ' αστόχαστα λόγια του.

Ήταν όμως άρνη να αναρρώσει η επιπόλαια λόγια του.

Παρ' όλα αυτά ο Σουλτάνος άταραχος του δήλωσε:

— Ελα αύριο και η επιθυμία σου θα εκπληρωθεί.

Την επομένη ο Σουλτανιάν βρισκόταν την ώρα εκείνη στην πόλη. Ο στρατηγός ήταν ώριος άνδρας. Μερικοί μάλιστα έλεγαν ότι ήταν ο πιο ωμορφος αξιωματικός του Ναυάρχου.

Ο Σουλτάνος τον περίμενε. Τον πήρε από το χέρι και τον ώθησε πέρασαν ατέλειωτους διαδρόμους φωτισμένους αμύδρα από μικρά παραθυράκια, από έρμεις αλφειές στολισμένες με δεξάμενες και συντριβάνια, από χρυσόστοιχους αντάρες, από χρυσόστοιχους αντάρες με μεταξωτά νιφάρια. Στο τέλος ο Σουλτάνος ανασήκωσε ένα παραπέτασμα κι έδειξε στον ανυπόμονο στρατηγό όλες τις γυναίκες του χαριτωμένες.

Μέσα στην αίθουσα με τους μαρμαρίνους τοίχους οι γυναίκες ντυμένες στο ολόσχημα φαίνονταν σαν γλάστρες. Στεκότουσαν λίγο πιο μακριά από τους δυο άνδρες με τα πρόσωπα

μου και δεν μου άφηναν. Σαλπάρηκα τότε στη ρίζα του πιο ψηλού κυπαρισσιού κι έκλεισα τα μάτια μου, κορτερωτάς το θάνατο...

Ο Σουλτάνος ανασήκωσε τότε το κεφάλι του στο δικό της και τη ρώτησε:

— Γιατί διάλεξες αυτό το τραγούδι;

— Το γιατί το ξέρεις πολύ καλά, αφέντη μου, του άπαντος η σκιά θα χαμολογήσει.

Την άλλη ημέρα πριν ο Άλλας άρχισαν να ροδίζουν τον ουρανό, ο Σουλτάνος σηκώθηκε και πήρε το πιο κομψό γιγαντιαίο του. Η σκιά του έφτανε σε λίγο και βλεπόντας τον αφέντη της να κρεμά το γιγαντιαίο του είπε με άγρια χαρά:

— Αφέντη μου, άφεντ' με να φιλήσω από ευγνωμοσύνη τα χέρια που θα μου πάρουν τη ζωή. Άν όλες τις αποδείξεις της αγάπης σου, αυτή είναι η πιο όμορφη. Δεν φοβάμαι το θάνατο. Οδμήθηκα μάλιστα έφινε να μ' αγαπάς και ήθελες να με δώσεις στον ξένο σου. Τώρα όμως που βλέπω ότι προτιμάς να με σκοτώσεις, καταλαβαίνω πόσο μ' αγαπάς και σ' ευχαριστώ. Σκότωσε με! Τι να την κάνω τη ζωή μακριά σου;

Κι η σκιά του γονάτισε κατόπιν στα πόδια του, μάζεψε τα χρυσάφια της μαλλιά κι άφησε ελεύθερο το λαιμό της. Η κινησι της αυτή ήταν τόσο χαριτωμένη, ώστε ο Σουλτάνος, πριν αφήσει να περνή το γιγαντιαίο του, έκλεισε για μία στιγμή τα μάτια...

Ήρθε όμως η ώρα που ο Σουλτάνος θα έστελνε το δωρο του στον Σουλτανιάν. Οι σκιά του στάθηκαν μπροστά στη γαλλική πρεσβεία, κατέβηκαν ένα σεντούκι από κέρσο και το μετέφερον στο δωμάτιο που τους υπέδειξε ο στρατηγός.

Σαν έμεινε μόνος ο Σουλτανιάν με τρεμμένα χέρια άνοιξε το σεντούκι.

Επάνω-επάνω βρήκε τους άσπρους πηλούς που φορούσε η Κίρκασι σαν την πρωτοειδε. Σήκωσε τα πέπλα και είδε επάνω ο' ένα μεταξωτό μαζάρι ένα κομμένο κεφάλι με χρυσά μαλλιά.

Ήταν το κεφάλι της Κίρκασι.

Ύστερ' από λίγες ημέρες ο Σουλτανιάν παρουσιάστηκε πάλι στο Σουλτάνο για να υποβάλει τα οδμή του.

Τον βρήκε στο ίδιο κίον, σκι που τον είχε δει και την τελευταία φορά.

Εκείνος του έριξε, άφωυ έχαιρετήθησαν, ένα βλέμμα που δεν έλεγε τίποτα.

Και τότε οι σκιά του έφωσαν τον όφελος ο Σουλτάνος μου είχε φιλία, πέστε μου που να πάω να βρω τον αγαπημένο μου. Κι εκείνος δεν μου άπαντων. Και λέω στα λουλούδια: Λουλούδια μου, που μοιάζετε με τα μάτια του, πέστε μου που να πάω να τον βρω. Κι εκείνος δεν μου άπαντων. Και ρωτώ τον άνδρα: Άνεμ' μου, που το γλυστό σου άπών από τη καλαμιάς μοιάζει με τα χέρια του καλού μου, πέστε μου που είναι; Μα και ο άνδρας πέρασε από κοντά

Η ΛΥΣΣΑ

Όπως ξαναγράφουμε, ο Ναστροδίν Χότζας βρέθηκε σε μία περίοδο της ζωής του σε μεγάλες φτώχειες κι έδοκίμασε διάφορα επαγγέλματα για να βγάλει το ψωμί του. Έγινε γυρολόγος, γκαρσόνι σε ξενοδοχείο, διερμηνέας, αλλά δεν κατάφερε απολύτως τίποτα.

Μία μέρα που γυρνούσε στο χωριό του στενωπομένης, είδε μπροστά του ένα υπουλούκι Άγγλον περιηγητή.

— Άς είνε δοξαριέ μου το όνομα του Άλλας! ψιθύρισε, τριβώντας τα χέρια του. Άν τους κοστήσει όλους αυτούς για λίγες μέρες στο χωριό και τους νοικήσω το φτωχικό μου, θα κερδίσω αρκετές λίρες.

Τους πλησίασε λοιπόν κι άρχισε να τους έκθειάζει τις φυσικές ωμορφίες και την υγιεινή τοποθεσία του χωριού του.

— Άν μείνετε εδώ, τζάνουμ, κατέληξε, θα κάνετε μέρα σε μία έδωρα-δα καινούργιο πλεύρι.

Ένας από τους περιηγητές τον ρώτησε τότε δείχνοντας του τη μεγάλη χαρά του του χωριού:

— Δέν, μάς λές έχει ήγω το χωριό σου;

— Ήγω; απάντησε ο Χότζας. Την πιο περιεργή ήγω του κόσμου. Έδώ εμείς βάζουμε μία φωνή κι ακούμε την ήγω της ύπτερα από ώρες! Παραδείγματα νάνοι, το Βράδυ πάλιν κοιμηθ' έφωνίζω: «Σύπνα, Χότζα, έμ' έρωσε!» Και η ήγω με ξυπνάει το πρωί, επαναλαμβάνοντας την φράση μου αυτή τρεις φορές!

Οι Άγγλοι έσκασαν στα γέλια.

— Μα τον Άλλας, έτσι όπως σάς το λέω γίνεται, έπαινε ο Χότζας. Και γι' αυτό το λόγο δεν χρησιμοποιούμε ξυπνητήρια στο χωριό.

Το μέρα του Χότζα ήταν τόσο γονιό που οι Άγγλοι, ενωμένοι όπως είνε, θυμήσαν κι έφωσαν από το χωριό μία ώρα αργότερα.

Ο Χότζας ήταν έξω φρενών.

Μα πιο πολύ είχαν θυμώσει οι χωριανοί του, γιατί έγινε ατμός, να φύγουν οι περιηγητές, χωρίς να σταθούν και ν' αφήσουν τον παρα τους στον τόπο. Ρίχτηκαν λοιπόν, να τον πνίξουν — που λέγε — κι άλλος έλεγε το κοντό του κι άλλος το μακρύ του.

Απένταρος και καταφρονέμενος ο Χότζας τράβηξε προς την έξοχ. Εκεί όμως, σαν να τον κατάτρεχε η μοίρα του, έπεσε απάνω σ' ένα κοπάδι γιδόπρόδατα. Τα τσοπανόσκυλα του ρίχτηκαν απ' όλες τις μεριές κι ένα από αυτά τον δάγκωσε άσχημα.

Δυο χωριάτες πήραν τον δυστυχήμενο τον Ναστροδίν και τον πήγαν στον ευρωπαϊκό γιατρό του χωριού. Εκείνος μόλις τον εξέτασε του είπτε:

— Φτώχ' μου, Χότζα, η κατάστασίς σου είνε σοβαρή. Το σκυλί που σε δάγκωσε ήταν λυσσασμένο. Θα λυσσάσεις, καμάνε μου Χότζα!

— Ένα χαρτί... δώσε μου χαρτί και μολύβι, φώναξε ο Χότζας, πηδώντας επάνω.

— Τι το θέλεις; άπορώσε ο γιατρός. Θα γράψω τη διαθήκη σου.

— Όχι! όχι, απάντησε ο Χότζας, θα γράψω τα όνοματά εκείνων που πρέπει να δαγκώσω πάλιν πεθάνω!

— Τι το θέλεις; άπορώσε ο γιατρός. Θα γράψω τη διαθήκη σου.

— Όχι! όχι, απάντησε ο Χότζας, θα γράψω τα όνοματά εκείνων που πρέπει να δαγκώσω πάλιν πεθάνω!

— Είνε ανάγκη να μου δανείσας είκοσι χιλιάδες δραχμές. Πρόκειται να σώσω την τιμή μου.

— Τι κρίμα! Δεν έχω παρά μόνον δέκα...

— Δεν πειράζει... Θα σώσω έτσι... την τιμή!

Δύο ώραια μάτια

Περάζενο διήγημα

Στο «Τένις Κλουμπ» έκείνο το απόγευμα οι συντροφίες των κομψών γυναικών είχαν εγκαταλείψει τα εύχρηστα παιχνίδια τους και με μια άσυνήθιστη νευρικότητα συζητούσαν το τραγικό γεγονός της ημέρας. Η Μπέμπυ Νταρμάουερ είχε βυθιστεί το ξίφος της στο δεξί μάτι της αντιπάλου της, μίς Μάγκυ Χάριντεν, και την είχε σκοτώσει! Τα δυο πεντάμορφα κορίτσια όπως πάντα, έτσι κι εκείνο το πρωί φόρεσαν την ειδική στολή της ξιφομαχίας, άναμετρούθηκαν κι άρχισαν να γυμνάζονται. Η πρώτη συνάντησις ανέδειξε νικήτρια τη Μάγκυ Χάριντεν. Η Μπέμπυ πέταξε τότε μακριά τη δικτυωτή μάσκα που έκουβε το πρόσωπό της και δήλωσε στη φίλη της:

— Θα συνεχίσουμε τον άγώνα χωρίς μάσκες!

Η άλλη γέλασε με τη παραξενιά της Μπέμπυ. Ήξερε ώστόσο γιατί δεν ήθελε να φορέσει τη μάσκα αυτή που την παραμόρφωνε. Εκεί στις πρώτες σειρές των καθισμάτων είχε διακρίνει το Στήβ Άουελ κι ήταν γνωστή η αγάπη της Μπέμπυ γι' αυτό τον άνθρωπο. Ο έρωτας της ήταν κάτι τρομερό. Γι' αυτήν δεν υπήρχε πια κανένας άλλος άνθρωπος στον κόσμο. Ο Στήβ Άουελ ήταν ο μοναδικός. Για να τον κατακτήσει, χρειάστηκε να παλέψει άγρια με όλες τις ώμορφες φίλες της που διψούσαν για μια περιπέτεια μ' αυτό το νέο, και τέλος του κίνησε το ενδιαφέρον.

— Μου φαίνεται, της δήλωσε μία μέρα ο Άουελ ότι είμαι έρωτευμένος μαζί σας. Μα δεν είμαι βέβαιος ακόμα. Θα τα πούμε πάλι, όταν θα μπορώ να σας δοκιμάσω ότι σας λατρεύω.

— Έστο, φώναξε ένθουσιασμένη η Μπέμπυ. Θα περιμένω να μ' αγαπήσετε.

Κι ο Στήβ, με την αλήθεια, δεν άργησε να έρωτευθεί την Μπέμπυ. Μα από μερικές μέρες τη πλησίασε πάλι με το θάρρος που του έδινε η παιδική άφέλειά του και της δήλωσε:

— Τώρα είμαι σε θέση να σας κάω μία έρωτική εξομολόγησι. Σας λατρεύω μίς Νταρμάουερ! Χθές βράδυ μάλιστα δεν κοιμήθηκα εξ αίτιας σας και άναγκάστηκε να πιω μία μπιρίτσια ούτσκι!

Από τη μέρα αυτή ο Στήβ Άουελ έρχόταν κάθε μέρα πρωί στο «κλάμπ» για να θαυμάσει τις επιδείξεις της Μπέμπυ.

Όλοι φυσικά δεν άργησαν να καταλάβουν αυτό το ειδύλλιο. Μα έκείνη που δε μπορούσε να το υποφέρει ήταν η Μάγκυ Χάριντεν. Η ώμορφη Μάγκυ είχε αγαπήσει κι έκείνη το Στήβ κι είχε προσπαθήσει με κάθε τρόπο να τον κατακτήσει. Όταν όμως κατάλαβε ότι η Μπέμπυ της τον είχε πάρει, αίσθάνθηκε για τη φίλη της μεγάλο μίσος.

— Ά, πρέπει να την κάνω να υποφέρει, ψιθύρισε. Θα μου πληρώσει πολύ ακριβά αυτή την κατάκτησή της!

Κι άρχισε να εφαρμόζει το σατανικό σχέδιό της. Ήξερε ότι η Μπέμπυ ήταν υπερβολικά ζηλιάρα. Θα την έκανε λοιπόν να μαρτυρήσει κυριολεκτικά. Και πραγματικά κάθε φορά που συναντούσε το Στήβ δεν έφωγε από κοντά του παρά μόνο όταν η Μπέμπυ έτοιμαζόταν απ' τη ζήλεια της να κάνει σκάνδαλο.

Το στήθος

Συνεχίζοντας σήμερα την περιγραφή των διαφόρων ελαττωμάτων του στήθους, θα μιλήσουμε για το πιο αντίαισθητικό και το πιο δυσκολοθεράπευτο, μα δυστυχώς και το πιο συχνό ελάττωμα: την υπερτροφική ανάπτυξη των μαστών.

Τα αίτια που την προκαλούν είνε η παραμέλησις των κανόνων της υγιεινής από παιδική ηλικία, κανόνων για τους οποίους σάς έγραφα σε προηγούμενο μου σημείωμα (εισπνοές, έλαφρες γυμναστικές άσκησης για την ανάπτυξη του θώρακος, τοπική περιποίηση κτλ.). Η μη συγκράτησι από νεωρής ηλικίας των μαστών με άναλογο στήθος, οι ακανόνιστες μαλάξεις προς θεραπευτικό σκοπό, η μη λήψις μετά κάθε γαλουχία των ένδοκνυμένων μέτρων και τέλος η ιδιοπάθεια κι η υπερβολική τάσις του άτόμου προς συσσώρευσι του λίπους στους μαστούς. Αυτές είνε οι συνθήκες αιτίες που προκαλούν την υπερμετρί κι άκαταίσθητη ανάπτυξη του στήθους που τόσον ζημιώνει το γυναικείον σύνολον.

Το φυσιολογικό, καθώς είπαμε στήθος, συντελεί πολύ στην γενική ωραιότητα του προσώπου, γι' αυτό δε και οι άρχαιοι καλλιτέχνες φροντίζαν να δώσουν το καλλίτερο σχήμα στο στήθος των αγαλμάτων για να κάνουν τα έργα των περισσότερων έντυπων.

Σήμερα με τις προόδους της αίσθητικής πολλὰ μπορούμε να επιτευχόμεν, ως προς τον μετασχηματισμό των μαστών. Δυστυχώς δε η υπερμετρία ανάπτυξης των μαστών δεν άπαντάται μόνον σε γυναικείας μεγάλης ηλικίας, αλλά παρουσιάζεται και πολύ συχνά μάλιστα και σε νεωρά κορίτσια από του 15ου έτους.

Η ανάπτυξη αυτή όφειλεται απ' ένος στην ιδιοπάθεια της γυναικός κατά την όποιαν παρουσιάζεται, πρωίως τάσις υπερτροφικής των μαστικών αδένων και απ' έτερον στην εναπόθεσι λίπους εξαιρετικής στους μαστούς, ακριβώς όπως ο' άλλα άτομα συσσωρεύεται το τοπικό ο' άλλα μέρη του σώματος, όπως π.χ. στους γλουτούς, στην κοιλιά, στο στήθος κτλ. Η τάσις αυτή του όργανου έπαυξάνεται από την μη έγκαιρη λήψι των αναγκαίων φροντίδων από παιδικής ηλικίας προς περιορισμό του κακού, όποτε η τοπική αυτή υπερλίπωση επιφέρει αλφειαν του βάρους των μαστών έχει ως αποτέλεσμα την χαλάρωσι των συνδετικών ιστών και ως εκ τούτου το δέρμα που τους περικαλύπτει εξωτερικώς δεν μπορεί να συγκρατηθή πλέον καλά την βαρεία μάζα, και το στήθος πέφτει. Άνάλογο φαινόμενο παρουσιάζεται και στις παχύσαρκες γυναίκες.

Σημαντική βελτίωσι και περιορισμός του αντίαισθητικού αυτού ελαττώματος επιτυγχάνεται με τα σημερινά μέσα που διαθέτει η έπιστημη, άρκει να εφαρμοσθή η κατάλληλη θεραπεία ήτις πρέπει να είνε άνάλογος των πραγματικών αλφειών της παθήσεως.

Κάποτε τα γεννητικά όργανα είνε σε κακή κατάσταση (άνεπαρκεια, άμφορραγίες, τελεία έλλειψις περιόδου, μολύνσεις, εκτρώσεις κτλ.) όποτε η πάσχοςσα πρέπει να υποβληθή στην κατάλληλη θεραπεία, γιατί αλλιώς και η τοπική θεραπεία των μαστών, δεν μπορεί να δώση κανένα αποτέλεσμα. Πεντικώς χρειάζεται και σημαντική έπιμονη και υπομονή στην εφαρμογή των όδιομένων συμβουλών.

Για τη θεραπεία της υπερβολικής ανάπτυξεως των μαστών η έπιστημη διαθέτει: την αναμιακτικόν μέθοδον, με την οποίαν δηλ. είδκων όρμονοθεραπευτικών αλφειών ή τοιούτων για την τοπική καταστροφή του λίπους και την τόνωσι του δέρματος των μαστών, την ηλεκτροθεραπείαν και τις υπερλειτουργικές κινήσεις για την τόνωσιν εν γένει των μαστών, ως και την χειρουργικήν μέθοδον δια της όποιας απολάσσεται πλέον η πάσχοςσα από την αντίαισθητικότητα, δια της άφαίρεσεως των συσσωρευμένων τοπικώς υπερβολικών λιπαρών μαζών.

Άλλα περί αυτών λεπτομερώς εις το έπόμενον σημείωμα μου.

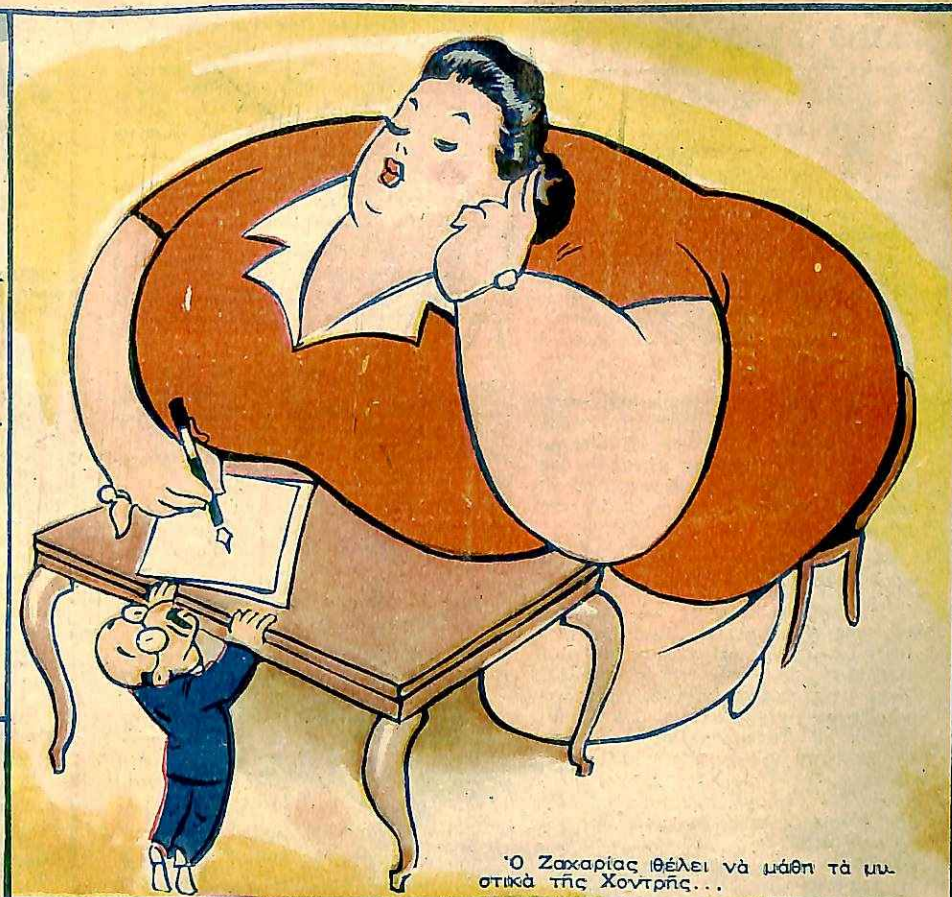
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΛΑΣ
Ίατρος - Δερματολόγος

Υ. Γ. Πολλές άναγνώστριες μου ζητούν δι' έπιστολάν διάφορες συμβουλές για προσωπικάς των περιπτώσεις παθήσεων για τις όποιες επανειλημμένως και λεπτομερώς έχωμεν γράψει από της παρουσίας στήλης. Λυπούμαι διότι παρ' όλων των καλών διάθεσιν που υπάρχει, κατώταται, λόγω της πληθώρας των λαμβανόμενων επιστολών, τεχνικώς άδύνατον όχι η λεπτομερής άπάντησις, άλλ' ούτε η απλή άναγνώσις των. Γι' αυτό και πάλιν παρακαλώ τις άναγνώστριές μου να μη πέρνουν των κόπον ν' αποστέλλουν έπιστολάς, γιατί λυπούμαι κατάκορδα που δεν μπορώ να τας εξυπηρετήσω. Στις «δου άναγνώστριές μου» που δι' έπιστολάς των μου ζητούν την γνώμην μου για ένα σοβαρό κοινωνικό θέμα, που νομίζω πως ενδιαφέρει την όλόκληρη της κοινωνίας μας, θ' άπαντήσω από της παρουσίας στήλης, άμέσως μετά τα σημειώματα για το στήθος.

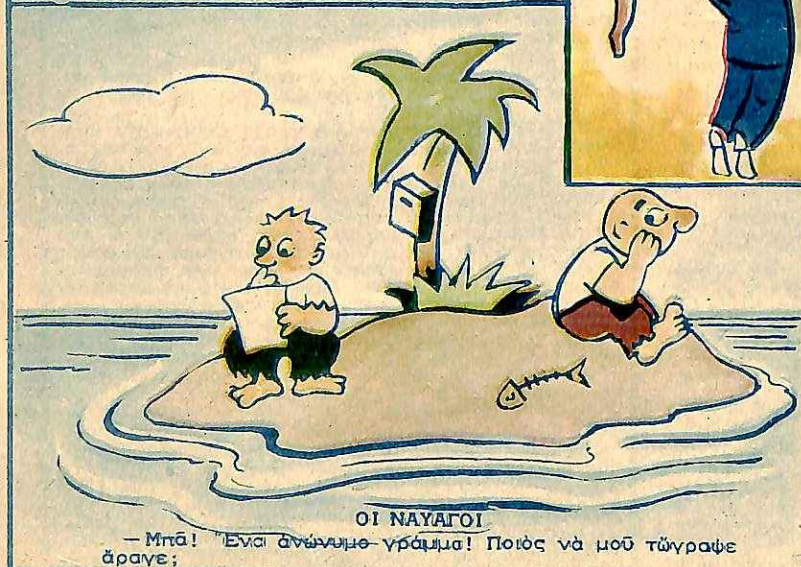

— Δεν μου δίνεις ένα σημείωμα, ότι μου πήρες έσύ τὰ λεπτά, γιατί ή γυναίκα μου δεν θά με πιστέψη!...

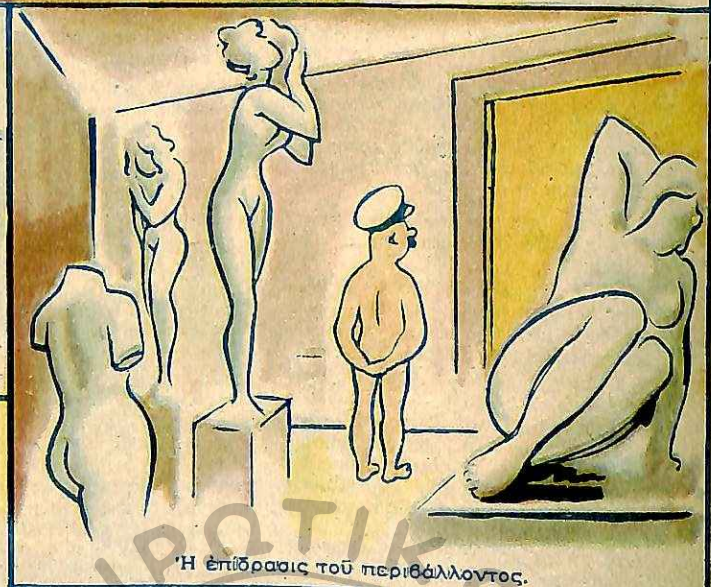

‘Ο Ζαχαρίας θέλει να μάθη τὰ μουσικά της Χοντράς...

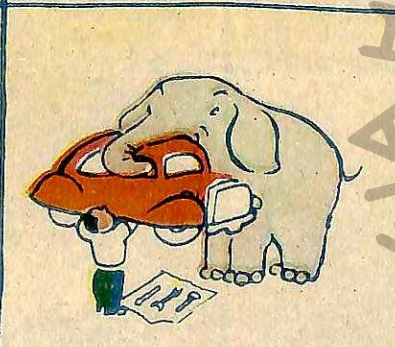
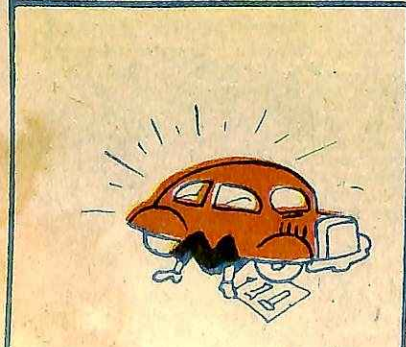
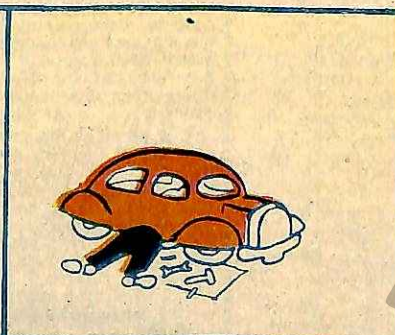
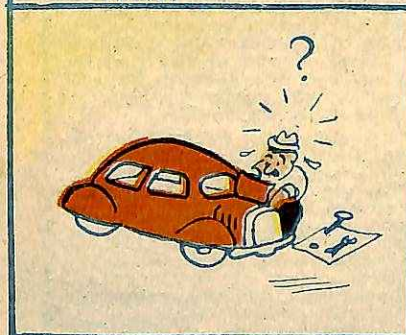

ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ

— Μπᾶ! Ένα άνώνυμο-γράμμα! Ποίός να μου τῶγραφε άραγε;

‘Η επίδρασις του περιβάλλοντος.

‘Ο υποχρεωτικός έλέφας.

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

— Θα ήθελα να έχω ένα σπιτί και παιδιά, καθώς κι έναν άνδρα, για να μένι μαζί τους, όταν θα βγαίνω έξω με τίς φίλες μου!...